

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"A laugh-out-loud Regency romp—if you loved the BRIDGERTONS,
you'll adore *To Have and to Hoax!*"

—LAUREN WILLIG, *New York Times* bestselling author

a novel

TO
HAVE
AND TO
HOAX

MARTHA WATERS

Bu Simon & Schuster e-kitabını indirdiğiniz için teşekkür ederiz.

E-posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap alın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni çıkan kitaplar, fırsatlar, önerilen okumalar ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın.

Kaydolmak ve hüküm ve koşulları görmek için aşağıya tıklayın.

[KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydedebilmemiz ve okumaktan hoşlandığınız şeyleri size daha fazla gönderebilmemiz için e-postanızı tekrar sağlayın. Gelen kutunuzda özel teklifler almaya devam edeceksiniz.

SAHİP OLMAK AND TO HOAX

MARTHA WATERS

ATRIAPAPERBAGK

New York Londra Toronto Sidney Yeni Delhi

*Beni Jane Austen'ın evine götüren ailem için. Ve kendi hikâyelerinin
gelecekteki kahramanları olan Jillian, Corinne, Eleanor ve Elizabeth
için.*

Önsöz

Mayıs 1812

Leydi Violet Grey, on sekiz yaşında, güzel yüzlü, saygın bir servete ve kusursuz bir soya sahipti; iyi bir sosyete mensup genç bir hanımın isteyebileceği her türlü avantaja sahipti - annesine göre, trajik bir şekilde eksik olan bir özellik dışında: hanımefendiye yakışır bir uysallık duygusu.

Leydi Worthington, Violet'in bitmek bilmeyen ergenlik yılları boyunca kızını birden fazla kez, "Merak seni hiçbir yere götürmez, canım," diye uyarıyordu. "Merak seni balkonlara götürecektir! Ve harabeye!"

Harabe.

Violet'in bu kelimeye, örneğin Yunanistan'daki Parthenon bağlamında - iyi bir aileye ve servete sahip bir İngiliz kızı olmasaydı ziyaret etmeyi çok isteyeceği bir yer- bir itirazı olmasa da, kendisi gibi genç hanımlar bağlamında kullanıldığında, her türlü mantığın ötesinde nefret etmeye başlamıştı. Annesi bu kelimeyi Violet'in uygunsuz davranışlarına karşı uyarmak için o kadar sık kullanmıştı ki, Violet bu kelimeyi hep büyük *R* ile hayal etmeye başlamıştı.

Ve eğer Leydi Worthington'ın sürekli uyarılarına bakılırsa, Violet bu en istenmeyen duruma düşme riski altındaydı. Leydi Worthington, Violet'in aile kütüphanesinden gizlediği skandal şiir kitabını keşfettiğinde, Yıkım konusunda uyarıyordu. Violet'in *Arts and Sciences Review*'un editörüne Fransa'da bir kuyruklu yıldızın keşfiyle ilgili bir soru içeren bir mektup yazdığını fark ettiğinde, Mahvolma uyarısında bulundu. ("Ama mektubu bir beyefendinin takma adıyla gönderecektim!" Annesi mektubu yırtarken Violet itiraz etti.

mektubu parçalara ayırdı.) Sonuç olarak, -Leydi Worthington'a göre- Harabe her köşede pusuya yatmış gibi görünüyordu.

Kısacası, endişe vericiydi.

Ya da en azından Violet dışında herkes için endişe verici olurdu.

Ancak Violet için, saraydaki sunumuna ve Londra'daki ilk sezonuna giden aylar boyunca sıklığı artan bu sürekli uyarılar, Harabe'nin tam olarak neyi içerdiğini merak etmesine neden oldu. Bu konuda genellikle sinir bozucu bir şekilde laf kalabalığı yapan annesi, Violet ona bu konuda baskı yaptığında tuhaf bir şekilde ayrıntılar konusunda suskunlaştı. Violet en yakın iki arkadaşı olan Diana Bourne ve Leydi Emily Turner'a da sormuştu ama onlar da benzer şekilde bilgisiz görünüyorlardı. Worthington'ların malikânesi Worth Hall'daki kütüphaneyi yavaş yavaş araştırmaya başladı ama fazla ilerleme kaydedmeden kıyafet provaları için Londra'ya götürüldü.

Bu nedenle Violet ilk sezonuna sinir bozucu bir bilgi eksikliğiyle başladı. Sezona birkaç hafta kala kendini en yasak yer olan balkonda, büyük olasılıkla mahvolma sürecinde bulduğunda ve bunun hayal ettiği kadar heyecan verici olmadığını fark ettiğinde oldukça hayal kırıklığına uğradı.

Yıkım girişiminde bulunan beyefendi, Willingham Markisi ve kötü şöhretli bir çapkın olan Jeremy Overington, Violet'in en yakın arkadaşı Diana'nın ağabeyinin en yakın arkadaşı olduğu göz önüne alındığında, ona tamamen yabancı değildi. Aslında Violet, Penvale'in Eton'dan eve döndüğünde kendisini, Diana'yı ve Emily'yi Lord Willingham'ın maceralarıyla eğlendirdiğine dair canlı anılara sahipti. Ancak Violet Lord Willingham'ı birkaç yıldır görmemişti, ta ki Londra sosyetesine ilk adımını attığı bu aya kadar.

Willingham'ın yakışıklı olduğu kesindi, tabii altın sarısı saçları, mavi gözleri ve mükemmel bir pantolonu çekici bulanlar için (ki Violet da her düzgün İngiliz kızı gibi doğal olarak öyleydi). Sözlü münakaşayı eğlenceli bulanlar için (ki Violet da pek çok İngiliz kızının aksine öyleydi) oldukça espriliydi de. Ve tam da bu akşam Montgomery balosunda Violet, onun genç bir hanımla yaptığı vals, söz konusu genç hanımla karanlık bir balkona çıkıp vals yapma fırsatına çevirmekte ne kadar hızlı olduğunu öğrenmişti.

Violet olayların bu şekilde gelişmesine oldukça şaşırmıştı -birkaç dakika önce, romantik mum ışığında yıkanan avizelerin altında dönüp durarak Londra izlenimleri hakkında boş boş sohbet ediyorlardı ve şimdi burada, birbirleri dışında yalnızdılar, orkestra müziği balo salonuna açılan Fransız kapılarından geliyordu. Buradan sonra olaylar hızla ilerledi. Nasıl olduğunu tam olarak kestiremiyordu ama bir an Jeremy ona, sesinde kahkahalarla, ilk kez balkona çıkarılıp çıkarılmadığını soruyor, sonra da ağzı onunkini kapatıyordu.

Bu da onu şu anki Harap olma durumuna getirdi. Yine de ve yine de. Violet, gizlice okuduğu pek çok kitaptan, ama kesinlikle annesinden değil, hep Mahvolmanın oldukça keyifli bir deneyim olduğu izlenimini edinmişti. Yoksa neden bir hanımefendi birkaç toplantı anı için her şeyi riske atsın ki? Yine de Violet, dürüst olmak gerekirse, kendi Mahvoluş'unu umduğu kadar keyifli bulduğunu söyleyemezdi.

Emin olmak için, Lord Willingham'ın kolları onu göğsünde kavrarken güçlüydü ve göğsünün kendisi de ona baskı yaparken güven vericiydi. Ve evet, hoş bir bergamot kokuyordu ve ağzı, yılların deneyiminden söz eden bir rahatlıkla onunkinin üzerinde hareket ediyordu.

Ve yine de.

Violet kendini tuhaf bir şekilde kopuk hissediyordu - bir yanı elindeki anlık faaliyete odaklanmış, bir elini dikkatle Willingham'ın boynunun arkasına kıvrımış, gözlerini sımsıkı yummuşken, zihninin bir köşesi akşam havasının serinliğine, yüzünü durmaksızın yukarı doğru eğik tutmaktan kaynaklanan boynundaki hafif rahatsızlığa ve terasta onlara doğru yaklaşan ayak sesleri duyma ihtimaline dikkat kesilmişti.

Bir an sonra, gerçekten de ayak sesleri duyduğunu ve bu seslere kesinlikle erkeksi bir sesin eşlik ettiğini dehşetle fark etti.

"Jeremy, yeteneğini kaybediyorsun," dedi adam ve Willingham'ın Violet'i gözden uzak tutmaya çalışarak arkasını dönmesine neden oldu. "En azından ilişkilerin için balkonun karanlık bir köşesini seçmeyi bildiğini sanıyordum."

Sesin sahibi bir ışık huzmesinin içine adım attı ve Violet'in ilk izlenimi, onun şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı adam olduğuydu. O her zaman

Kitaplardaki kızların bu açıklamayı yaptıklarında aptal olduklarını düşünürlerdi - sonuçta, bir erkeğin yüzüne baktığı bir saniyede, bir bayanın bu yüzün dünya üzerinde geçirdiği yıllar boyunca karşılaştığı tüm erkek cinsinden daha çekici olduğuna karar vermesi nasıl mümkün olabilirdi? Bu tamamen mantıksızdı. Saçma.

Yine de o anda Violet'in kendisi de saçmalamaya başlamıştı, çünkü hiçbir şey onun bu izlenimden emin olmasını engelleyemiyordu. Yabancı uzun boylu ve geniş omuzluydu ve Violet'ın Oxford'dan geleli sadece birkaç mevsim olduğunu bildiği Lord Willingham'dan daha yaşlı görünmüyordu. Violet'inkinden bile koyu olan saçları loş ışıktaki siyah görünüyordu. Gözleri canlı, ürkütücü bir yeşildi ve bakışları Lord Willingham'ın omzunun üzerinden Violet'inkilerle buluştuğunda, Violet içinden bir heyecan geçtiğini hissetti; adamın fiziksel yakınlığının ve onu içine çekerken gözlerindeki takdirin farkındaydı. Adam kompakt, atletik bir zarafetle hareket ediyordu ve aniden bu adamı bir atın sırtında görmeyi çok isteyeceğini düşündü. Kendi annesinin bu düşünceyi duymuş olsaydı yüzünün alacağı şekli zihninde canlandırdı - Leydi Worthington nedenini tam olarak bilmesede de bir şekilde bunu uygunsuz bulacaktı- ve balkonun görece sessizliğinde doğal olmayan bir sesle attığı kahkahayı bastırmak için elini ağzına götürmek zorunda kaldı.

Bu sesle birlikte yeni gelen adamın bakışları daha keskin bir şekilde ona odaklandı ve gözleri büyüdü. Violet, onun kendi güzelliğinden etkilendiği kadar, Violet'in de kendi güzelliğinden etkilendiğine dair çılgınca bir umuda kapıldı. Ne de olsa annesi bile zaman zaman eleştirilerini yumuşatmak zorunda kalıyor, Violet'in "geri kalanını görmezden gelecek kadar güzel olduğunu umuyoruz" diye isteksiz bir itirafta bulunuyordu - "geri kalan" Violet'in karakterinin onu *kendisi* yapan tüm yönleriydi elbette.

Ancak, bu romantik düşünce şu ifadelerle kısa sürede ortadan kalktı Kıza bakarken yabancıнын yüzüne yayılan öfke.

"Jeremy," dedi, dikkatini kızın önünde koruyucu bir şekilde duran ve diğer beyefendinin görüşünü engellemekte oldukça kötü bir iş çıkaran Lord Willingham'a yönelterek, "bu çok uzak."

Lord Willingham, "Bunu daha önce de söyledin, eski dostum, ama yine de durum hiç de öyle görünmüyor," dedi, sesi tembelleşmişti. Ancak Violet onun vücudundan yayılan gerginliği hissedebiliyordu.

"Babamla karşılaştığımda bana, kurtarılmaya ihtiyacı olan bir kadınla birlikte sizi burada bulabileceğimi söylediğinde, yanılıyor olabileceğini düşündüm. Söz konusu kadının bir dul ya da en azından sadakatsiz bir eş olmasını bekliyordum, bir kız değil." Konuşurken yabancının yeşil gözleri parlıyordu ve sesini yükseltmemiş olmasına rağmen Violet onun birçok kişinin kıskırtmak için iki kez düşüneceği bir adam olduğunu düşünmeden edemiyordu. Ancak o, doğası gereği tamamen aykırı bir yaratıktı ve bu nedenle doğal olarak bunu yapma ihtimalini oldukça cazip buluyordu.

Lord Willingham, "Audley, donuna bir şey olmasın," diye seslendi ve Violet bu yabancının Dovington Dükü'nün ikinci oğlu ve kendisi, Lord Willingham ve Penvale'den oluşan ayrılmaz üçgenin üçüncü köşesi olan Lord James Audley olduğunu anladı. Hep birlikte Eton'a gitmişler, ardından Oxford'a geçmişlerdi. Diana ve Penvale ile geçirdiği onca zamana rağmen Lord James ile daha önce hiç tanışmamıştı.

Lord Willingham, "Bizi gören tek kişi sensin, o yüzden telaşlanacak bir şey yok," diye devam edince Violet gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. *Bir erkeğe ne kadar da benziyor, diye düşündü* - elbette telaşa *kapılması* için bir neden yoktu, çünkü o bir erkekti ve ne isterse yapabilirdi. Öte yandan kendisi daha çok zor durumdaydı. Penvale'in yıllar boyunca Lord James hakkında neler söylediğini hatırlamaya çalıştı; ağzı sıkı biri miydi? Penvale'in okulda anlattığı hikâyelerin genellikle yataklardaki kurbağalar ve erkeklerin anlaşılmaz bir şekilde son derece eğlenceli bulduğu diğer şeylerle ilgili olduğu düşünülürse, bu cevaplaması zor bir soruydu. Gerçekten de tüm cinsin zekâsından şüphe duymak için yeterliydi.

"Başka biri de olabilirdim ve hanımefendinin itibarı mahvolurdu," dedi Lord James, sesi sabitti ama tonu her kelimedede daha da soğuklaşıyordu. "Balolarda bakireleri baştan çıkaracak kadar alçaldığına inanamıyorum."

Violet öfkeyle karışık bir utanç dalgasının üzerine çöktüğünü hissetti ve daha iyi düşünmeden Lord Willingham'ın omzunun gölgesinden çıkıp doğrudan Lord James'in tutuk gözlerine baktı.

"Söz konusu bakire sizi duyabiliyor efendim," dedi sertçe. "Ve bu konudaki sağduyunuzu kesinlikle takdir edecektir."

Lord James'in gözleri kısıldı. "O zaman gelecekte, belki de karanlık balkonlarda şüpheli şöhreti olan beyefendilerle gezintiye çıkmamayı düşünmeli." Başını kabaca Lord Willingham'a doğru salladı ama bakışları Violet'inkilerden hiç ayrılmadı.

İçinden bir öfke dalgası daha geçerken, Violet sanki korsesi çok sıkı bağlanmış gibi (ki bu tamamen mümkündü) kendini o yeşil bakışlara kapılmış bulduğunda tuhaf bir şekilde nefessiz kaldığını hissetti. Onunla göz temasını kesmeye de cesaret edemiyordu.

"Balo salonunda sıcaktan bunalmıştım," dedi ona en ağırbaşlı gülümsemesini sunarak. "Marki biraz temiz hava almam için bana buraya kadar eşlik etme nezaketini gösterdi."

"Öyle miydi?" Koyu renk bir kaş kalktı. "Çok centilmendi." Ses tonu alaycı bir düşünceye dönüştü. "Yine de, ikinizle karşılaştığımda, temiz hava almanıza yardımcı olmaktan çok bunu kısıtlıyor gibi görünmesi tuhaftı."

Violet yanaklarının ısındığını hissetti ama korkmayı reddetti. Bu adamda ne olduğunu bilmiyordu ve onunla konuşmak için can atıyordu ama gözlerini kaçırmaya, sessizce bir bahane mırıldanmaya ve balo salonuna kadar kendisine eşlik edilmesini istemeye cesaret edemiyordu.

"Lord Willingham'ın şu anda sizden çok daha fazla centilmen gibi davrandığını söyleyebilirim, lordum," diye karşı çıktı. "Hanımefendileri rahatsız etmenin bir centilmen davranışı olduğunu bilmiyordum." Yine de onun rahatsızlığını görmesine izin vermedi; her terbiyeli genç hanım gibi kusursuz bir duruşu vardı ve böylesine utanç verici bir konuşma karşısında küçülme dürtüsüne direndi.

"Beni affedin," dedi Lord James ve sesinde pişmanlık olmasa da gözleri biraz yumuşadı. "Rahatsız hissettiğinizi fark etmemiştim. Kesinlikle öyle bir işaret vermiyorsunuz." Ses tonu alaycıydı ama sözlerinde hayranlık gibi bir şeyin izi vardı.

"Bu benim ilk sezonum lordum," dedi, kirpiklerini kırıştırmayı düşündü ama bu fikirden vazgeçip masum bir bakış attı. "Korkarım tüm bunlar benim için oldukça yeni." Lord James'in yüz ifadesi bu sözler üzerine hafifçe sertleşince abartmış olabileceğinden endişelendi ama öyle görünüyordu ki

Tavrındaki değişikliğin nedeni, onun mırıldanmasından ziyade, söylediği bir şeydi.

"Tanrım, Jeremy," diye mırıldandı Willingham'a kızgın bir bakış fırlatarak. "En azından birkaç sezondur dışarıda olanlardan, senden ne bekleyeceğini bilenlerden biri olamaz mısın?"

Willingham neşeyle, "Görünüşe göre hayır," dedi. "Cazibesi çok büyüktü." Violet'a şeytani bir sırtış fırlattı, Violet da ona gülümsememek için kendini zor tuttu. Neden bu kadar çok eşi ve dolu büyülediğini anlamak kolaydı. "Masum hanımların yanında güvenilmez bir alçak olduğuma göre, belki Audley, Leydi Violet'e içeri kadar eşlik ederek bana bir iyilik yapabilirsin? Elbette birkaç dakika geçtikten sonra. Adabın hatırına." Bu son cümle, Violet'ın sadece Lord James'i kızdırmak için kullanıldığından neredeyse emin olduğu büyük bir dram tonuyla söylenmişti - öyle görünüyor ki başarılıydı. Yüz ifadesi değişmemişti ama Violet, sabrının sınırlarına ulaşıyormuş gibi vücudunun daha da gerildiğini fark etti.

Lord Willingham elbette Violet'in bu kadar uzun bir aradan sonra onunla yeniden ortaya çıkmasının tamamen skandal olacağını kastetmişti; eğer başka bir beyefendiyle yeniden ortaya çıkarsa, orada bulunan dedikoducu sosyete matronlarının Willingham'la balkonda ne kadar süre yalnız kaldıklarını fark etme olasılıkları azalırdı -ya da daha iyisi, ilk etapta hangi beyefendiyle ortadan kaybolduğunu unuturlardı.

Ancak Lord James hâlâ kaşlarını çatıyordu. "Hanımefendinin benim kolumda yeniden ortaya çıkmasının, sizinkinde ortaya çıkmasından daha az skandal olduğunu anlayamıyorum," dedi ve Violet onun ses tonundaki isteksizliğe karşı kendini tutamadı. Kendisini hiçbir zaman aşırı kibirli biri olarak görmemişti ama bir beyefendinin onunla birkaç dakika geçirmek konusunda bu kadar tereddütlü olması hiçbir hanımefendinin hoşuna gitmezdi.

Lord Willingham güldü. "Audley, kendimizi kandırmayalım. Herkes sizin masum bir genç hanımın itibarını asla lekelemeyecek onurlu bir beyefendi olduğunuzu bilirken, ben saygın balo salonlarından men edilmekten bir adım uzaktayım." Sanki bir düelloda zaferi rakibine bırakan bir katılımcı gibi geri adım attı ve Violet'in önünde özenle hazırlanmış bir selam çizdi. Bu sanata gerçekten değer veren bir beyefendiyi bulmak ne yazık ki çok zordu.

selamlama. "Leydi Violet Grey, size Lord James Audley'i takdim edebilir miyim? Sizi toplumun sıcak kucağına güvenle geri götürecektir."

"Nereye gidiyorsun?" Violet sordu.

"Bir içkiye." Violet bu cevabın büyük bir coşkuyla verildiğini, hatta Lord Willingham'ın şimdiye kadar onun yanında gösterdiği en büyük coşku olduğunu düşündü.

Ve sonra Lord James'i arkasından ağzı açık bakakalmış bir halde bırakarak gitti, vurdumduymaz cephesi sonunda paramparça olmuş, görünüşe göre öfkeden dili tutulmuştu.

"Lanet olası piç kurusu," diye mırıldandı, görünüşe göre son zamanlarda masumiyetini ilan ettiği genç bir bayanın huzurunda durduğunu unutmuştu. Violet, doğal olarak, onun kaba konuşmasından hoşlanmıyordu; skandal romanlarındaki kötü adamların kullanabileceği türden bir konuşma gibiydi ve ayrıca, yıllardır bir erkeğin onun önünde küfrettiğini duymayı umuyordu. Bu özel lakabı ileride düşünmek ve kullanmak üzere bir kenara kaldırdı, tabii ki annesinin duyamayacağı bir yerde.

Lord James ise onun varlığını geç de olsa hatırlamış gibiydi. Tedirginliğine ve Lord Willingham'ın aniden gidişiyle dikkatinin dağılmış olmasına rağmen, dikkati bir kez daha onun üzerinde tuhaf bir büyü etkisi yarattı. Bu hissi tarif edecek kelimeleri aradı ama bulamadı; bulabildiği en yakın şey, Lord Willingham'ın ona baktığında, onu daha önce hiç kimsenin görmediği kadar net ve tam olarak gördüğüne dair belli belirsiz bir his oldu.

Rahatsız ediciydi. Ve rahatsız ediciydi.

"Özür dilerim," dedi sertçe ve Violet gözlerini kırıştırdı, bir an için özrünün onun bakışları altında yaşadığı rahatsız edici farkındalık için değil, kullandığı dil için olduğunu fark edemedi. "Bu benim için oldukça kabaydı."

"Lütfen yapma," dedi Violet umursamazca. "Daha doğrusu, küfür ettiğin için özür dileme. Arkadaşlığımı arzu etmediğinizi ima ettiğiniz için ya da sanki orada değilmişim gibi, sanki inatçı bir çocukmuşum gibi benden bahsettiğiniz için özür dilemek isterseniz, bunu duymak için oldukça istekli olurum."

Gözleri kısıldı. "Daha doğru dürüst tanıştırılmadığımızı düşünürsek oldukça cesursun."

"Saçmalık. Lord Willingham'ın az önce yaptığı şeye ne diyorsunuz?"

Lord James karanlık bir sesle, "Zor durumdan kurtulmak için kıvrınıyor," dedi. Ona değerlendirci bir bakış attı. "Demek Leydi Violet Grey sizsiniz. Penvale sizden bahsetmişti."

Violet ona en çekici gülümsemesini verdi. "Her şey yolunda sanırım?"

Lord James kısaca, "Bir keresinde sizi ve kız kardeşini gölde kombinezonlarınızla yüzerken yakaladığını söyledi," dedi. Ağzı yukarı doğru kıvrıldı, çatık kaşlarının ePektini hafifletti ve ekledi, "Sanırım bu bir fikir meselesi. Örneğin, annenizin bunu iyi bir şey olarak göreceğinden şüpheliyim; ancak on sekiz yaşındaki bir delikanlı için oldukça ilgi çekici olduğunu itiraf etmeliyim."

Violet ona sırtarak, "Lordum, iç çamaşırlarımı tartışmak için tanışıklığımızın henüz erken olduğunu düşünüyorum," dedi. Adam ne olduğunu anlayamadan irkilerek bir kahkaha attı ve bu kahkaha Violet'in ondan daha çok hoşlanmasına neden oldu.

"O zaman hangi noktada bu uygun görülebilir? Görgü kurallarının incelikleri hakkında tam olarak bilgi sahibi değilim."

Onunla *flört* mü ediyordu?

"En az iki kez dans edene kadar kesinlikle olmaz," dedi Violet usulca. Ve Karşılığında hava mı *atıyor*?

"Anlıyorum," dedi alaycı bir tavırla.

"Ne de olsa, sizin tehlikede olduğunuz çok hassas hassasiyetlerim var," diye ekledi ve karanlıkta hızlı bir gülümsemeyle ödüllendirildi. Bu gülümseme adamın yüzünü oldukça değiştirmişti. O anda, saçma bir şekilde, onun bir başka gülümsemesini daha almak için çok şey yapabileceğini hissetti.

"Her şey göz önünde bulundurulduğunda, benimkini kaybetme riskinin daha fazla olduğunu düşünüyorum," diye kuru bir şekilde cevap verdi. Violet'in hangi koşullar altında keşfedildiğinden bahsedilince kızardığını hissetti. Bu çıldırtıcıydı.

"Lordum," dedi sertçe, "lütfen bahsetmemenizi rica ediyorum-"

"Sormana bile gerek yok," diye araya girdi. "Sormazdım." Daha fazla ayrıntı vermedi ama kadın ona hemen inandı.

"Benim hakkımda ne düşündüğünüzü hayal bile edemiyorum," dedi Violet, sanki sık sık balolarda balkonlarda beyefendilerle kucaklaşıyormuş gibi sıradan ve dünyevi görüneceğini umduğu bir kahkaha atarak. Kalbi içinde ağır ağır çarpıyordu.

Yine de göğsü kabardı ve bir an için Lord James Audley ile tanışalı sadece on beş dakika olmasına rağmen onun kendisi hakkında ne düşündüğünü önemsedğini fark etti. Annesini dehşete düşüren bir şekilde, kendisinden başka kimsenin fikrine zerre kadar değer vermemekle övündüğü düşünülürse, bu oldukça can sıkıcıydı.

Bir şekilde, o fark etmeden, adamın daha da yaklaştığını fark etti. Lord James'in geniş omuzları arkalarındaki balo salonundan yayılan ışığın bir kısmını engelliyordu. Artık tamamen gölgeler içinde duruyorlardı ve o anda biri balkona çıksa bile, o kişinin onları bulundukları konumda görmesi çok zordu. Bu düşünce onu merakla nefessiz bıraktı.

"Sanırım bu sezon şimdiye kadar tanıştığım en ilginç genç hanım sizsiniz," diye cevap verdi, yüzünde ya da sesinde en ufak bir alay izi olmadan. Neden *ilginç* kelimesi herhangi bir beyefendinin ona söylediği en güzel şey gibi görünüyordu? Neden onun dudaklarında *ilginç kelimesi*, bu sezon ona daha önce söylenmiş olan *güzel*, *çekici* ya da *eğlenceli* gibi iltifatlara tercih ediliyordu?

Adamın gözleri onunkileri yakalayıp tuttu ve kalbi daha da hızlı atmaya başladı, ta ki adamın da bunu duyabildiğinden emin olana kadar, öyle yüksek sesle çarpıyordu ki kulaklarında. Bu normal miydi? Bir doktor çağırmalı mıydı? Kur yapmakla ilgili okuduğu hiçbir şeyde, balkonda ay ışığının aydınlatdığı bir sahnenin bir tür kalp rahatsızlığı nedeniyle baygınlıkla sonuçlandığından söz edilmemişti.

"Eminim annem bunu söylediğini duysa dehşete düşerdi," diyerek gülmeye zorladı Violet, yine de bakışlarını ayırmadı. "Her zaman kendi iyiliğim için fazla ilginç olduğumdan endişelenir."

Tekrar gülümsedi, gülümsemesi kaybolmadan sadece bir Aash önce ve Violet bir kez daha etraflarındaki her şeyin bu gülümsemenin parlaklığıyla karşılaştırıldığında sönük kaldığı gibi tuhaf bir hisse kapıldı. Gülümseme kaybolduktan sonra bile varlığı bir şekilde devam etti ve yüzünün keskin açılı yoğunluğunu daha az şiddetli, daha davetkâr hale getirdi. Sanki onun yüzünde o gülümsemeyi bir kez gördüğünde, bıraktığı izlenimi asla unutamayacaktı.

"Sanırım *benim* iyiliğim için yeterince ilginçsin." Bir adım öne çıktı ve elini uzattı.

"Leydi Violet," dedi, "bu dansı bana lütfeder misiniz?"

"Burada mı?" Violet gülerek sordu. "Balkonda mı? Yalnız mı?" Ne de olsa, birkaç adım ötede mükemmel bir balo salonu vardı - aslında ona eşlik etmesi gereken bir salon.

"Aslında içeriye geri döneceğimizi düşünmüştüm," dedi, ağzı hafifçe yanlara doğru kıvrıldı. "Ama..." Adam tereddüt etti ve Violet aralarındaki bu çekimi onun da hissettiğini biliyordu. Gürültülü ve kalabalık bir balo salonuna dönüp onunla hava durumunu tartışmak istemiyordu.

"Hâlâ müziği duyabiliyorsun," dedi kendini ikna edemeden ve bu doğrudu - Fransız kapılarından dışarı süzülen ve etraflarındaki serin gece havasına yayılan müzik tınlarını yakalayabiliyordu.

"Evet, yapabilirsin," diye kabul etti, o kadar hızlıydı ki neredeyse yüksek sesle gülecekti. "Lütfen benimle dans edeceğini söyle," diye ekledi, bir adım daha atarak ve artık edep sınırlarını aşacak kadar yakın duruyordu. Violet başını geriye eğip ona baktı ve kendini bir kez daha o yeşil bakışların yoğunluğuna kaptırdı. *Lütfen* kelimesi onun dudaklarında inanılmaz derecede çekici geliyordu.

"İç çamaşırlarınızdan bahsetmeden önce sizinle iki kez dans etmem gerekiyorsa "Hiç vakit kaybetmesem iyi olur," diye ekledi, "bu konuşmayı yapmak için kendimi birdenbire çok çaresiz hissettim."

Violet şaşkın bir kahkaha attı ve onu kollarının arasına alma fırsatını yakaladı - bu ifadeyi bir romanda karşılaştığında her zaman biraz saçma bulmuştu ama orada, o balkonda, o mehtaplı gecede tamamen doğru görünüyordu.

Violet daha önce de beyefendilerle dans etmişti elbette ve o ana kadar bu danslardan büyük keyif aldığını söyleyebilirdi. Bazıları diğerlerinden daha iyiydi elbette -hayat böyledir, demişti annesi bir keresinde derin bir iç çekerek- ama genel olarak Violet kendini dans etmeyi seven bir hanımefendi olarak görüyordu.

Ama şimdi, hiç tanımadığı bir adamın kollarında balkonda vals yaparken, güneş gibi parlayan bu dansın yanında önceki tüm o dansların sadece Aickering candle Aames olduğunu fark etti. Adamın kolları güçlüydü.

Etrafında dolanıyor, müzikle birlikte onu ustalıkla döndürüyordu. Bu kadar yakından, ona yapşan özel kokuyu alabiliyordu; yeni sıklmş keten ve tıraş sabununun bir karışımı ve hafif bir alkollü içki notası - belki de brendi? Her neyse, karışım tamamen sarhoş ediciydi. Aklından lgnce düşünceler geçiyordu: Burnunu onun tertemiz ütülenmiş ceketine ve snikopuna bastırmak tuhaf kaar mıydı?

Evet, yle olacağına karar verdi.

Yavaşıa dönerken onun inanılmaz yakışıklı yüzüne baktı, gözleri onu yakaladı ve tuttu. Gülümsemesi yeniden ortaya kmamıştı ama bir şekilde onun varlığını gözlerinde, ona bakışında hissedebiliyordu. Bu, tam olarak açıklayamadığı ama hiç de nahoş olmayan bir şekilde sıcak ve kaşıntılı hissetmesine neden oldu.

Sezonun son haftalarında Violet pek çok dans etmiş, pek çok beyefendiyle konuşmuş, pek çok güzel elbise giymişti ama burada, تنها bir balkonda, allık pembesi ipekten (ona göre tenine hiç yakşmayan) pek de dikkat çekici olmayan bir gece elbisesi içindeyken Violet sonunda kendini "*Evet, işte bu*" derken buldu.

"Biliyor musun, bu bir baloda geçirdiğim en keyifli on dakika olabilir. Bütün yıl boyunca," dedi Lord James, ürkütücü bir şekilde Violet'in kendi düşüncelerini yankılayarak.

"Buna inanamıyorum," dedi Violet hafifçe, bu sözler karşıısında içinde oluşıan heyecanı görmezden gelmeye çalışarak. "Beyefendilerin genç hanımlara uygun olmayan her türlü faaliyette bulunmalarına izin veriliyor, bunlardan bazılarının oldukça soğuk bir akşamda dışarıda durmaktan daha keyifli olduğunu tahmin ediyorum."

"Doğru," diye kabul etti. "Yine de, bu akşamki arkadaşığımız için kendimi güçlü bir tercihle buldum."

Sonra balkonda yavaşıa dönerlerken ona baktı, adamın eli onunkinde sıcak ve sabitti, diğeri sırtındaki kumaş katmanlarını yakyordu.

"Leydi Violet," dedi aniden durarak, "pişman olacağım bir şey yapmadan önce sizi içeri götüreceğim."

"yle mi?" Violet sesindeki hayal kırıklığını bastıramayarak "Ah" dedi. Onu serbest bırakmak yerine kendine doğru çekti, vücudunun sıcaklığı bir pervanenin Aame'ye çekilmesi gibi onunkinde çekildi.

"Şey, *aslında*," dedi ona bakarak, "pişman olacağımdan hiç emin değilim. Ama kendimi dünyanın Jeremy Overington'larından ayırmaya çalıştığım için, genç hanımları balkonlarda öpmeyi alışkanlık haline getirmiyorum." Elini yukarı uzattı, Violet'in belindeki tutuşunu bırakarak yanağına dokundurdu, sonra da koyu renk buklelerinden birini başparmağıyla ön parmağı arasına aldı. Violet kendini yere çakılmış gibi hissetti; balo salonu o anda 1re'yi yakalamış olsaydı, bunun bile onu harekete geçireceğinden şüpheliydi.

Ancak bir süre sonra fark ettiği gibi, annesinin sesi, alev alev yanan bir cehennemden daha etkili olmuştu.

"*Violet Grey!*" diye tiz bir çığlık attı Leydi Worthington, ses tonunda dehşet ve onaylamama öncelik için savaşıyordu. Lord James elini hemen bıraktı ve Violet aceleyle iki adım geri attı ama artık çok geçti.

Görölmüşlerdi.

Leydi Worthington onlara doğru ilerlerken, başındaki tüylü başlık öfkeyle titriyordu. Hâlâ çok yakışıklı bir kadındı, henüz kırkında bile değildi ama Violet onun sık sık çok daha yaşlıymış gibi giyindiğini düşünüyordu. Şu anda güzelliği tüm göz korkutuculuğuyla ortaya çıkmıştı -sarı yanakları renkten renge giriyor, mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. Violet'ten Lord James'e baktı ve tekrar geri döndü, tek bir bakış kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu. Violet kendini sert bir saldırıya hazırladı ama annesinin ilk sözlerinin kendisini değil, partinin beyefendisini hedef aldığını fark etti.

"Sanırım Lord James Audley." Aslında bu bir soru değildi; Violet'in *da* çok iyi bildiği gibi, Leydi Worthington *Debrett'in adını* ezberlemişti.

"Doğru tahmin ediyorsunuz leydim," dedi Lord James nazik bir selamla.

Leydi Worthington, "Pekâlâ lordum," dedi ve Violet'in yüzünde keskin bir ifade belirdi.

"Sanırım bana kızımın bu balkonda tam olarak ne yaptığınızı söylemenizde bir sakınca yoktur?"

Lord James, Leydi Worthington'ın bakışlarını kısa bir süre tuttu, sonra gözlerini Violet'inkilere dikerek bakışlarını ayırdı. Uzun bir süre ona baktı ve Violet onun ağzından çıkacak bir sonraki kelimenin ne olacağını biliyordu - bir şekilde biliyordu - her ne kadar engellemek istese de.

"Aslına bakarsanız, leydim," dedi, hâlâ tam bir centilmen edasıyla, "ben de tam evlenme teklif etmek üzereydim."

Bir

Temmuz 1817

Violet Audley on beş yıllık evliliği boyunca *pek çok* beceride ustalaşmıştı ama ne yazık ki çay dökmek bunlardan biri değildi.

"Gerçekten mi *Violet*," dedi *Diana*, *Leydi Templeton*, çaydanlığa uzanarak. "İzin verin." *Diana*'nın çok gerekli olmadıkça kendini zorlamak istemediği düşünülürse, bu gerçekten de zor durumda olduğunun bir göstergesiydi.

"Teşekkür ederim," dedi *Violet* minnetle, çaydanlığı bırakıp oturduğu yeşil ve altın rengi koltuğa hafifçe yaslanarak. "Eminim hizmetçiler daha sonra temizleyecekleri bir çay lekesinin daha azalmasından memnun olacaklardır."

"Onları bu konuda meşgul etmelisin," dedi *Emily* gülümseyerek ve *Diana*'nın uzattığı, ağzına kadar şekersiz, sulandırılmamış çayla dolu çay fincanını kabul etti. *Violet*, o yılın en güzel sosyete kızı, İngiliz güllerinin en asil, en düzgün ve en tatlısı olan *Leydi Emily Turner*'ın çayını sade ve acı tercih etmesini her zaman eğlenceli bulmuştu.

"Çay dökme becerim hakkında bu kadar yorum yeter, teşekkürler," dedi *Violet*, *Diana*'nın fincana bir parça şeker ve bir fiske süt atıp ona uzatmasını izleyerek. *Diana* kendisi için bir fincan hazırlamaya başladı.

"*Audley* ile ilgili özlediğin bir şey de bu," dedi *Diana* kayıtsızca. "İkiniz daha arkadaş canlısıyken sana çay koymaz mıydı?" Son sözcük *Diana*'nın çok iyi becerdiği o ince alaycılıkla süslenmişti ve *Violet* - kocasının adı geçtiğinde sık sık yaptığı gibi - irkildi.

"Ara sıra yapardı," diye cevap verdi *Violet*, çayından büyük bir yudum aldı ve fincanın içindekiler haşlandığı için anında pişman oldu. Ancak, belki de şans eseri, *Diana Violet*'in sulanan gözlerini yanlış anlamış gibi göründü ve

James'ten ve onunla ilgili acı verici anılardan bahsedilmesine bir tepki vermek yerine, neredeyse ağzının çatısının yanmasıyla ilgili hislere bir tepki vermesini istedi ve vazgeçti.

Diana kendi çayından sakin bir yudum alıp keskin bakışlarını Violet'tan - hâlâ kekeliyordu- Emily'ye çevirerek, "Romantik karışıklıklardan bahsetmişken," dedi. "Dikkatli Bay Cartham'ı son zamanlarda gördünüz mü?"

Şimdi Aush'un sırası Emily'deydi ve çay fincanını çoktan yere bırakmış olması ona kaçma şansı vermeyecek kadar talihsizdi. Ancak birkaç dakika içinde her zamanki sakin ve dengeli maskesine büründü. Violet her zaman Emily'yi bu kadar çekici kılan şeyin bu maske olduğunu düşünmüştü. Elbette çok güzeldi -altın bukleleri, masmavi gözleri, bembeyaz teni, doğru yerlerde kıvrımları vardı- ama ela gözleri, bal sarısı saçları ve etkileyici göğüsleriyle Diana'nın da aynı derecede çekici olduğu söylenebilirdi ve ilk sezonlarında Emily'den daha az ilgi gördüğü kesindi... en azından aklında evlilik olan beylerden. Diana daha uygunsuz nitelikte pek çok teklif almıştı.

Violet gibi Diana da ruhunu, keskin zekâsını ya da iyi bir geçmişi olan ama büyük bir serveti bulunmayan bir kadının evlilik pazarındaki konumundan duyduğu hayal kırıklığını gizlemek için hiçbir çaba göstermiyordu. Emily'nin hayal kırıklıkları Diana'ninkine benzese de (çünkü üçü arasında çeyizi gerçekten etkileyici bulunan tek kişi Violet'tı), erkeklerin karşı koyamayacağı bir uysallık havası takınmakta çok başarılıydı.

Ta ki Emily'nin babası Rowanbridge Markisi'nin ne kadar az kör olduğunu öğrenene kadar. O zaman Emily biraz daha dirençli oldu.

Violet'in Bay Cartham'la ilgili sorusuna Emily, "New York seyahatinden hâlâ dönmedi," diye cevap verdi. "Görünüşe göre annesinin sağlığı, yola çıkarken düşündüğü kadar vahim değilmiş ve annesinin düşüşü beklediğinden daha uzun sürmüş." Talibinin ölmek üzere olan annesinden bahseden bir hanımefendiye uygun bir endişe seviyesi enjekte ediyor gibiydi ama Violet buna kanmadı. "Her halükârda, dün ondan yakında Amerika'dan ayrılacağını bildiren bir mektup aldım, bu yüzden birkaç gün içinde dönmesini bekliyorum."

Diana elindeki çay fincanını bir takırtıyla yere bırakarak, "Hay aksi," diye mırıldandı. "Bu da demek oluyor ki ertelemeiniz yakında sona erecek."

"Gerçekten de öyle," diye mırıldandı Emily.

Odaya bir an için sessizlik çöktü; üç hanım da, Londra'nın en kötü şöhretli kumarhanelerinden biri olan Cartham'ın on yıldır sahibi olan, doğuştan Amerikalı Bay Oswald Cartham'ın istenmeyen dönüşünü düşünüyordu. Cartham otuzlu yaşlarının ortasıındaydı, Karun kadar zengindi ve son üç yıldır Emily'nin en ısrarlı talibiydi.

Ayrıca son derece iğrenç biriydi.

Violet boş boş çay fincanının içindeki bulanık sıvıya bakarken, bunun oldukça saçma olduğunu düşündü. Üç hanımefendi, hepsi de on beş yıl önce ilk kez saraya gelen en güzel kızlar arasında sayılıyordu ve hepsi de kusursuz bir soy ve saygınlığa sahip eski aristokrat ailelerden geliyordu.

Ve hepsi aşkta tamamen sefil.

Bir de Emily vardı; babasının Cartham'a olan borçları yüzünden, borçlu olduğu parayı denkleştirene kadar adamın kızına yönelik hoş olmayan ilgisine izin vermekten başka çaresi yoktu.

Henüz on beş yaşındayken annesi doğumda, babası da kısa süre sonra fel geçirerek öldüğünden beri yaşadığı teyzesi ve eniştesinin evini terk etmek için yanıp tutuşan Diana vardı. Aşk için evlenmek gibi bir hayali yoktu; tek istediği özgürlüktü ve bunu da kendisinden otuz yaş büyük bir adamla evlenerek elde etmişti, adam da onu yirmi bir yaşında dul bırakmıştı.

Ve sonra Violet vardı. Aceleci aşk maının Violet'i. Tanışmalarının üzerinden sadece dört hafta geçtikten sonra James Audley ile evlenen Violet, kibar sosyete de tam bir skandal yaratmıştı. O dört hafta içinde, o karanlık balkonda kendisine -annesinin önünde!- evlenme teklif eden adama sırlıslıkla aşık olan Violet. Violet, on sekiz yaşındaydı, genç, atılgan, inanılmaz yakışıklı kocası tarafından kapılmıştı. Violet, şimdi... şey.

Violet ve James hakkında ne kadar az şey söylenirse o kadar iyi.

Violet'in tam da bu son derece kasvetli düşüncelerle meşgul olduğu anda - kocası hakkında, Diana'nın rahmetli

Emily'nin uşığı Wooton, elinde dengede duran bir tabak ve tabağın ortasına yerleştirilmiş tek bir mektupla salonun kapısında belirdi.

"Leydim," dedi ve tepsinin bir milimetre bile düşmesine izin vermeden eğildi. Violet'in annesi bile bunda bir kusur bulamazdı. "Vikont Penvale'den size bir not geldi."

"Benim için mi?" Violet irkilerek sordu. "Leydi Templeton için değil mi?" "Hayır leydim," dedi Wooton. "Çok açık bir şekilde size gönderilmiş."

"Teşekkür ederim, Wooton," dedi Violet, koltuktan kalkıp notu ondan alarak. "Hepsi bu kadar."

"Leydim." Bir selam daha verdi ve gitti.

"Kardeşim neden sana yazsın ki?" Diana boş boş sordu.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Violet, aceleyle karalanmış gibi görünen mektubu açarken -Penvale'in el yazısı zar zor okunabiliyordu.

15 Temmuz

Audley House

Leydi James,

Size kocanızın bu sabah özellikle alıngan bir aygıra binmeye çalışırken atından düştüğünü bildirmek için yazıyorum. Düşüş onu bayılttı ve henüz kendine gelemedi. Bir doktor gönderildi ve Willingham ile ben onun yanında kalarak endişeyle iyileşmesini bekliyoruz. Elbette sizi durumu hakkında bilgilendirmeye devam edeceğim, ancak bu olayı mümkün olan en kısa sürede öğrenmek isteyeceğinizi hissettim ve eşinizin de aynı şeyi isteyeceğini düşündüm.

Sevgiler,

vs.

Penvale

Bilinçsiz. Penvale'in mektubuna bakarken bu kelime Violet'in zihninde yankılandı. Umutsuzca daha fazla bilgi bulmayı umarak kâğıdı şöyle bir karıştırdı

Kendisine verilen birkaç cümleden başka bir şey yoktu.

"Violet?" Emily sordu ve Violet irkilerek başını kaldırdı; bir an için yalnız olmadığını unutmuştu. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır," dedi Violet, sesi kendi kulaklarına tuhaf geliyordu. "Yani, tam olarak bilmiyorum. James dün atından düştü ve bayıldı."

"Aman Tanrım!" Diana aniden ayağa fırladı. Birkaç hızlı adımla Violet'in durduğu yere gitti ve mektubu ondan kaptı. Mektubu hızlıca taradıktan sonra kadınsı olmayan bir homurtu çıkardı. "Kardeşim için tipik bir durum. Seni endişelendirecek kadar bilgi var ama işine yarayabilecek hiçbir şey yok."

Violet onu zar zor duydu. "Gitmeliyim," dedi, kelimelerin ağzından çıktığının farkında bile değildi. "Brook Vale'e gitmeliyim."

Brook Vale, Kent'te pitoresk bir köydü ve şu anda James'in babasının sahip olduğu unvan olan Dovington Dükü'nün merkeziydi. Brook Vale Park ailenin oturduğu yer olmasına rağmen, James'e Violet ile evlendikten sonra köyün karşı tarafında bulunan Audley House miras olarak bırakılmıştı. Evin kendisi Dük'ün malikânesiyle kıyaslandığında mütevazı bir büyüklüğe sahipti, ancak Audley House'un gerçek değeri, her yıl tüm büyük yarışlarda mücadele eden, etkileyici soylardan gelen bir dizi atla dolu, muhteşem olan bitişikteki ahırlarda yatıyordu. James'in annesinden miras kalan azımsanmayacak yıllık geliri, bu atların satışı, diğer mal sahiplerinin onun aygırlarıyla çiftleşme hakkı için ödedikleri ücretler ve yarış kazançlarıyla büyük ölçüde artıyordu.

Görünüşte her şey tamamen avantajlı bir düzenlemeydi. Violet o ahırların varlığından nefret ediyordu.

"Şimdi bekle, Violet-"

Violet Diana'yı görmezden geldi. "Hemen yola çıkmalıyım. Ya James hâlâ baygın mı? Ya da- ya da-" O anda düşüncelerini dile getirmeye dayanamadı - çıldırtıcı, enerjik kocasının en iyi sağlık durumundan başka bir şey olduğunu düşünmek tamamen imkânsızdı. Kendisini şefkatli bakışlarla inceleyen Emily'ye baktı.

"Elbette gitmelisin," dedi Emily hızla ayağa kalkarak. Bir süre sonra yeniden ortaya çıkan Wooton'a zili çaldı.

"Wooton, Leydi James hemen Audley House'a gitmek üzere yola çıkmalı," diye duyurdu Emily.

"Gerçekten mi leydim?" Wooton, Violet'e daha az eğitilmiş bir uşağın meraklı olarak nitelendireceği bir bakış atarak sordu.

"Evet," diye başardı Violet. "Görünüşe göre Lord James bir tür at kazası geçirmiş ve ben de hemen onu görmeye gitmek istiyorum."

Wooton'ın vurdumduymaz yüz ifadesini, kaşlarının hafifçe çatılması -bu kadar kırıksık bir yüzde bunu fark etmek zordur- ele veriyordu. "Price'a hemen sizin için bir sandık hazırlatacağım leydim."

"Teşekkür ederim, Wooton," dedi Violet dalgın dalgın ve Emily ile Diana'ya döndü. "İzin verirseniz Price'la kendim konuşmak istiyorum, ona sadece en temel ihtiyaçlarıma ihtiyacım olduğunu söyleyeceğim-"

"Elbette," dedi Emily sakince, Violet'in elini tutmak için iki adım öne çıkarak. "Sevgili Violet, Lord James'in durumu hakkında daha fazla şey öğrenir öğrenmez haber gönder."

"Onun 1ne olduğuna eminim," dedi Diana, sonra da her zamanki mizah anlayışıyla ekledi, "Ne de olsa geçmişte onun sert kafasından yakındığını duyduğumu biliyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Violet, gülümsemeye çalışarak ve ağzının sallanmasından fazlasını başaramayarak. "Eminim ki bu-iyi-" Bir kez olsun kelimeler kifayetsiz kaldı ve arkadaşlarına veda edip yatak odasına gitmekten başka bir şey yapamadı.

Oraya vardığında, hanımının hizmetçisi Price'ı çılgınca bir faaliyet içinde, elinde çeşitli giysilerle sağa sola koşuştururken buldu.

Violet odaya girdiğinde, "Sadece birkaç günlüğüne toplanıyorum, Price," dedi. "Lord James iyiye hemen Londra'ya döneceğim, değilse..." Sonra başını sertçe salladı ve bu ihtimalin üzerinde durmamaya çalıştı. "Eğer durumu ciddiye, eşyalarımın daha fazlasının acilen gönderilmesi için haber göndereceğim."

"Evet leydim," dedi Price, reverans yaparak ve çılgın adımlarına devam ederek. Violet özenle hazırlanmış yatağına çekildi ve tam ortasına uzanarak yukarıdaki gölgeliğe baktı. Hiç olmadığı kadar bilinçliydi

Göğsündeki kalbinin ritminden önce, tamamen hareketsiz yatarken bile kalbi hızlanmaya devam ediyordu. Çamurda yatan James'in görüntüsünü zihninden çıkaramıyordu, bir atın toynakları başının yanında tehlikeli bir şekilde dans ediyordu.

Ellerinde tuttuğu, öptüğü ve son zamanlarda boğazı düğümlenene kadar bağırarak istediği o baş, onu James yapan her şeyi barındırıyordu. İsteddiği gibi büyük duyguları aktarabilen ya da maskeleyebilen o yeşil gözler. Evliliklerinin ilk yılında sayısız kez öptüğü ve o zamandan beri hiç öpmediği ağzı. Ve o akıl -o zeki, çileden çıkarıcı akıl. Ona kızgındı - yıllardır ona kızgındı. Ama ona zarar gelme ihtimalinin kendisini ne kadar yıkacağına hazırlıklı değildi.

Evliliklerinin ilk yılında, araları bozulmadan önce, ona ahırlarda dikkatli olması için yalvarmıştı; ata binmeyi seviyordu ama Audley Malikânesi'nin ahırlarına gösterdiği ilgi takıntı derecesindeydi, babasına kendini kanıtlama arzusunun bir ürünüydü ve böyle saçma bir nedenle kendini yaralaması fikri onu kızdırdığı kadar endişelendirmişti de. Onun endişelerini büyük ölçüde görmezden gelmiş, ahırda bir seyisin kolayca yapabileceği işleri devretmeyi reddetmiş ve yanında son derece yetkin bir kâhya olmasına rağmen uzun saatler boyunca defterleri incelemişti. Dırdır etmek istemediği için zaman zaman dilini ısırma çalışsa da, örneğin ahırları kontrol etmek için Kent'e iki ayrı seyahati içeren bir haftanın ardından ya da gece geç saatlere kadar çalıştıktan sonra kahvaltı masasında yorgun bir şekilde görüldüğü bir sabah, konuyu gündeme getirmekten kendini alamadığı durumlar olmuştu.

Ondan ahırlardan biraz geri çekilmesini istedi; babasına kanıtlaması gereken hiçbir şey olmadığını söyledi. Ancak o, ahırları onun ve doğacak çocuklarının iyiliği için başarılı bir şekilde işletmek istediğinde ısrar etti ve bu da kaçınılmaz olarak bir tartışmaya yol açtı. Kısa bir süre sonra uzlaşmayla sonuçlanan bir kavga, ama yine de bir kavga. Şu anda bile Violet'in tüyleri diken diken oluyordu; kendi aklını bildiğine dair ona güvenememesi. Ahırların geliri olmasa bile (çılginca kârlı olduğu söylenmelidir) onu seveceğine güvenememesi.

Ve elbette, o zamanlar James ahırlarda şimdikinden çok daha az zaman geçiriyordu.

Dahası, aralarındaki mevcut iletişimsizlik durumu göz önüne alındığında, Violet ona dikkatli olması gerektiğini hatırlatmayalı uzun zaman olmuştu.

Kesin olmak gerekirse, dört yıl.

Violet, aslında, kafasında Tartışma olarak bilinen olaydan önce James'le yaptığı son konuşmanın tam tarihini hatırlayabiliyordu. Büyük harflerle yazma şerefini ona vermişti çünkü evliliklerinde yaşadıkları ilk tartışma olmamasına rağmen, önceki tartışmalarının hiçbirisi tutku ya da kalıcı hasar açısından buna rakip olmamıştı.

O son sabah onunla yatakta yattığını, başını onun çıplak omzuna yasladığını, kolunun sırtına dolandığını ve onu sıkıca yanına yasladığını hâlâ hatırlıyordu. O sabahın anısını o kadar çok tekrarlamıştı ki, kenarları yıpranmaya başlamış, bazı ayrıntılar zihninde karışmaya başlamıştı - gerçekten yağmur mu yağıyordu, yoksa yağmur damlalarının sesi onun uydurduğu bir ayrıntı mıydı?

Her halükarda, yaklaşık dört yıllık deneyiminden, bu konu üzerinde çok uzun süre durmanın melankoliye gömülmek olduğunu öğrenmişti. Bu da onu şimdiki durumuna geri getirdi: yatağında uzanmış, tam şu anda pekala-

Hayır. Violet bunu düşünmeyi bile reddetti. James 1ne'di - 1ne olmak zorundaydı - çünkü eğer değilse, bu, son dört yılın hikayelerinin sonu olacağı anlamına gelirdi, ortada sadece kaba bir uzatma değil. Ve bir yerlerde, derinlerde, kendine bile itiraf etmeden, Violet her zaman bunun ikincisi olacağını varsaymıştı.

Bu yüzden, hüzünlenmek yerine öfkelenmeye başladı. Burada, kendisiyle neredeyse hiç konuşmayan, aptalca ve gereksiz bir risk alarak kendini yaralayan - defalarca yapmamasını istediği bir şey - bir adamın peşinden gözyaşı dökmek üzereydi. Violet'in gözünde, iyi düşüncelerine sahip olmaya pek de değmeyecek bir adama kendini kanıtlamak için yaptığı bir şey.

Ne de olsa o kimdi ki böyle bir fedakârlık talep ediyordu? Sadece karısıydı elbette. Ve şimdi, bıktırıcı kocası onu dinlemediği için bir günlük yolculuktan rahatsız olmak üzereydi. Eğer kocası korkunç bir kafa travması sonucu ölmediyse, oraya vardığında ona bir tane de kendisi vermek istiyordu.

Bu rahatlatıcı düşünceyle yataktan kalktı ve yola çıkmaya hazırlandı.

İki

Lord James Audley'nin başı fena halde ağrıyordu.

"Elbette biliyorsunuz," dedi Vikont Penvale, Audley House'daki kahvaltı masasında onun karşısında oturduğu yerden. "Dün attan düşerek baygınlık geçirdiniz. O kalın kafan bile bu kadar çabuk toparlanamaz."

"Doğru, doğru," diye ekledi Willingham Markisi, kendisi de Penvale'den birkaç sandalye aşağıda oturmuş, bir parça tosta bol miktarda reçel sürmekle meşguldü. "Özellikle de bir zamanlar olduğun kadar genç değilsen, ihtiyar delikanlı." Reçel-ekmek oranından memnun olduğu anlaşılan Willingham, kızarmış ekmeğin yarısını büyük bir şevkle ağzına attı.

James bakışlarını ikisi arasında bölüştürdü ve çayına gereğinden fazla bir gayretle süt karıştırdı. "Ben yirmi sekiz yaşındayım," dedi kaşığını bir kenara bırakarak buz gibi bir sesle. "Ve son kontrol ettiğimde, Jeremy, benden iki ay öndeydin - kendi eski kemiklerinin gıcırdama sesini mi algılıyorum?"

"Ben de duyduğumu söyleyemem," dedi Willingham-Jeremy- tostunu yerken neşeyle.

"Bu sabah biraz sinirliyiz, değil mi?" Penvale büyük bir ilgiyle yumurtaya yaklaşarak sordu. "Dünyayı her zamanki neşeli halimizle karşılamıyor muyuz?"

"*Biz*," dedi James dişlerini gıcırdatarak, "dün bayıldık ve hasta yatağında uyandık, boğazımıza zorla zayıf çay içirildi. Ve hâlâ bir demirci kafatasımızı dövüyormuş gibi hissediyoruz. Bu yüzden" -büyük bir güçle bir sos is mızrakladı- "belki de bu sabah sizin sohbetinizi dinleyecek havada değiliz."

Bu duyuru üzerine oldukça memnuniyet verici bir sessizlik çöktü ve bu sırada James sosislerini çiğnedi. Her ne kadar babasının kişiliğinden çok az şey istemiş olsa da

Dovington Dükü'nün bir odayı susturma yeteneğine minnettardı. En yakın arkadaşları bile kendilerine bu tonda hitap ettiğinde onu dürtmemeleri gerektiğini iyi bilirdi. Uzun deneyimler Penvale ve Jeremy'ye bunu yapmanın hiçbir bilgi sağlamayacağını, hatta nadiren de olsa 1. suçlamayla sonuçlanabileceğini öğretmişti.

"Bugün Londra'ya dönüyor musun Penvale?" Jeremy konuşurken James'i dikkatle görmezden gelerek sordu.

"Oldukça. Sen de mi?" "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ben de geliyorum," dedi James, çatalını bir takırtıyla yere bırakarak. Bu ses karşısında irkilmekten kaçınmayı başardı ama sadece birazcık.

"Birkaç gün daha kalmayı planladığını sanıyordum," dedi Penvale temkinli bir şekilde. James çay fincanına uzanarak, "E v e t , " diye cevap verdi.

"Ama Worthington'a bizzat söylemek istiyorum ki, o lanet olası atı muhtemelen binmeye çalışan bir sonraki kişi."

Penvale, "Wilson sen atın sırtına binmeden önce bunu sana söylemeye çalıştı," diye belirtti. Wilson, James'in Audley House'daki ahır şefiydi.

"Biliyorum," dedi James hayıflanarak. "Ne düşündüğümü gerçekten bilmiyorum."

"Jeremy, James'in hemen gardını almasına neden olan sıradan bir kayıtsızlık havasıyla, "Worthington'la konuşmaya kızıyla konuşmaktan çok daha istekli olman sence de garip değil mi?" dedi.

"Hayır," dedi James kısaca, Violet'ten her bahsedildiğinde kullandığı ses tonunu kullanarak -daha fazla soru sorulmasının hoş karşılanmayacağını açıkça belirten bir ses tonuyla. Genelde bu onun işine yarardı; on beş yıllık arkadaşlıktan sonra Penvale ve Jeremy, James'ten samimi itiraflar beklemezlerdi. Ancak bu sabahın son zamanların en sinir bozucu sabahı olacağı belliydi, çünkü Jeremy ilk kez onun ses tonuna aldırmadı.

"Size kızının nasıl olduğunu sorduğunda, ona kesin bir cevap verememeniz ona garip geliyor mu?"

"*Olabilir*," dedi James kısaca, "eğer böyle bir soru sormak aklına gelseydi, ki tabii ki gelmezdi." Çünkü Worthington bir eşekti. İyi huylu bir eşekti, bu doğrudu - kızına cömert bir çeyiz vermiş ve

Geriye kalan ihtiyaçlarını karısına bırakıyordu ama yine de bir pislikti. James ihmalkâr babalar hakkında yeterince şey biliyordu ve Violet'in, hiç söylememiş olsa bile babasının ilgisizliğini umursadığını biliyordu.

"Ama düşünmüyor musun-" diye başladı Jeremy, belli ki ölmek istiyordu.

James, Jeremy'ye karşılık vermek için ağzını açtığında Penvale uyarırcasına, "Jeremy," dedi. "Doktor bize onu üzmememizi söylemedi mi?"

Bu sadece James'in öfkesini daha da artırmaktan başka bir işe yaramadı. "Ben bir çocuk değilim, yaşıma da ilerlemiş değil," dedi. "Bu yüzden, kahvaltı masamda oturup yemeğimi yerken, sanki burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmaktan kaçınırsanız memnun olurum."

Çoğu erkek bunu duysa yatıştırdı -James'in buz gibi sakin tavrı birçok kez bir tartışmayı sona erdirmeye oldukça etkili olmuştu- ama ne yazık ki Penvale ve Jeremy onu korkutulamayacak kadar uzun süredir tanıyorlardı.

"Bizimle Londra'ya dönmek istediğinize emin misiniz?" Penvale sordu. "Belki de bir gün daha dinlenseniz iyi olur; çünkü düşüş hafife alınacak bir şey değildi."

"İstesen de istemesen de bugün Londra'ya dönüyorum," dedi James çayından bir yudum alarak. Pencereleden süzölen sabah güneşı Jeremy'nin altın sarısı saçlarını parlatıyordu. Jeremy kaşlarını kaldırmış, elinde tostla masanın karşısındaki James'e baktı ve ardından gelen sessizlikte James ne kadar huysuz bir çocuk gibi konuştuğunun tamamen farkına vardı. Bir iç geçirdi, sonra çay fincanını bir takırtıyla yere bıraktı.

"Lanet olası başım ağrıyor ve sadece kendi yatağında uyumak istiyorum," dedi ve sırayla Penvale ve Jeremy'nin gözleriyle buluşmak için öne doğru eğildi.

Jeremy, "Burada bir yatağınız var, son baktığımda o da size aitti," diye belirtti.

"Aynı şey değil," dedi James kısaca ve ayağına kalkarken sandalyesini masadan geriye itti. Mantıken Jeremy'nin haklı olduğunu biliyordu; Audley House, içindeki her şeyle birlikte, yataklar da dahil olmak üzere onundu. Bunu kanıtlamak için Londra'daki çalışma odasının çekmecelerinden birine gömölmüş, korkunç derecede resmi görünümlü bazı evraklar vardı. Ama içinde taşıdığı duyguyu hiçbir zaman tam olarak atamamıştı.

Buradayken babasının yakınlarda olduğunu hissediyordu. Ve tabii bir de şu lanet olası gerçek vardı: Violet burada, taşrada değildi.

"Ben eşyalarımı toplayacağım," dedi. "Bir saat içinde yola çıkacağız." Başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Merdivenleri çıkarken bunun saçma olduğunu düşündü. Gerçekten gülünçtü. Violet'le aynı yatağı paylaşmalı dört yıl olmuştu. Londra'da Violet kendi yatak odasında, o da Violet'in yatak odasında yatıyordu; bir duvar, bir giyinme odası, bir bağlantı kapısı, bir başka giyinme odası, bir başka duvar ve dört yıl süren soğuk sessizliklerle ayrılmışlardı. Yine de onun da aynı çatı altında olduğunu bilerek daha rahat uyuyordu. Bu, evlenmeden önce hiç zaman ayıramayacağı türden duygusal bir saçmalıktı.

Elbette, evlenmeden önce, bir kadınla yaşadığı bir tartışmanın hayatının dört uzun yılını mahvetmesine izin verecek türden bir adam olduğunu düşünmezdi.

Ve yine de vardı.

Violet, tartışıkları günden beri Brook Vale'e yaptığı yolculukların hiçbirinde ona eşlik etmeyi reddetmişti; o günden, kendi kafasının içinde, *Die Horribilis* olarak bahsetmeye başlamıştı. Her yola çıkışında, her zamanki kibarlığıyla -kullanırken bile kendisini bir eşek gibi gösterdiğini *bildiği* ses tonuyla- ona eşlik etmek isteyip istemediğini soruyordu. Biraz temiz kır havası almak. Vesaire. Cevabı her zaman hayırdı.

Ve James her zaman neredeyse eşit ölçüde hayal kırıklığına uğramış ve rahatlamıştı.

Buna aldırmamalıydı. Ahırlardan nefret ediyordu; ona kaç kez ahırlarda daha az zaman geçirmesini, günlük işleri -tamamen işinin ehli olan-yardımcısına bırakmasını dilediğini söylediğini unutmuştu. Çeyizi ve mirası düşünüldüğünde mali açıdan zor durumda oldukları söylenemezdi; onun ahırların işleyişiyle ilgili ufak tefek şeylerle ilgilenmemesinin kendilerini mahvetmesinden endişe etmeleri gerekmiyordu.

Ahırda geçirdiği onca saatin büyük bir kısmının kendisi için olduğunu görememesi onu hep rahatsız etmişti. Ona, babasına ve *kendisine bir* şeyler yapabilecek türden bir adam olduğunu kanıtlamak zorundaydı. Bir şeyleri yönetebileceğini. Ona karşı bir nezaket unvanından başka bir sıfatı yoktu; bir gün ağabeyinin olacağı gibi düklüğün idaresinden sorumlu değildi. Ama bir şekilde bu ahırların ona bir amaç verdiğini ve bunu yaparken de

ona layık olmak istiyordu. Onunla o balkonda tanışmasaydı evleneceği o beceriksiz, aylak, belki de daha iyi unvanlı aristokrattan daha iyi olmak istiyordu ve bunu hiçbir zaman anlamamış olması bu nedenle sürekli bir sürtüşme kaynağı olmuştu.

Bu yüzden, onun orada olmamasına, onaylamayan bakışlarından ve kesici sözlerinden kurtulmuş olmasına neden hayal kırıklığına uğradığı onun için bir muammaydı.

Ama gerçek şu ki, Audley House'da hiçbir zaman kasabadaki evlerinde uyuduğu kadar iyi uyumamıştı.

Akşamın erken saatlerinde neredeyse kasabaya dönmüşlerdi. Hava güzeldi, güneş ışığı, mavi gökyüzü ve bembeyaz bulutlar arabanın sıkışıklığını daha da dayanılmaz hale getiriyordu. James dışarıda Güney İngiltere'nin yemyeşil tepelerini ve ormanlarını görebiliyordu ve vatansever bir adam olduğu için anavatanına karşı bir sevgi dalgası hissetmekten kendini alamıyordu. İnsanın evlilik sorunları kuşkusuz dikkatini dağıtıyordu ama yine de: Tanrı kralı korusun, vesaire.

Son zamanlarda hava kuraktı, yani yollar iyi durumdaydı ve grup mükemmel zaman geçiriyordu. Arabada tam karşısında Jeremy bir köşeye çökmüş, uyumaya çalışıyordu; arabanın sık sık sarsılmasından dolayı bu çabasının engellendiğine şüphe yoktu. Penvale James'in yanında oturmuş, burnunu taşra arazilerinde su yönetimiyle ilgili yoğun bir kitaba gömmüştü.

James hoş bir şekilde, "Senin bir kır malikanen yok," dedi. Başı yine zonklamaya başlamıştı, lanet olsun.

Penvale başını kaldırdı ve ona dar bir bakış attı. "Bir gün yapacağım."

James, Penvale'i zorladığını bildiği halde kendine engel olamayarak, "Körüğü kaldırsan bile," dedi açık yüreklilikle, "sence amcan gerçekten satar mı?"

Penvale kısaca, "Eğer onu yeterince iyi bir oPer yaparsam," dedi ve dikkatini okumasına geri verdi. James onu daha fazla iğnelemedi; arkadaşlarıyla kişisel meseleleri tartışmak konusundaki isteksizliği göz önüne alındığında, Penvale'i bu özel konuda ağzını kapattığı için suçlayamazdı.

Penvale, anne ve babası öldüğünde ve miras ona kaldığında sadece on yaşındaydı. Aile mülkü o kadar çok borçlanmıştı ki, miras bırakılmadığı için ölüm vergilerini karşılamak için satmaktan başka çare kalmamıştı ve en hevesli muhtemel alıcı, babasının küçük kardeşiydi; merhum Lord Penvale'in tüm yetişkinlik hayatı boyunca uzak kaldığı ve Doğu Hindistan Şirketi'nde servet kazanmıştı. Penvale ve kız kardeşi Hampshire'a, annelerinin kız kardeşi ve onun kocasıyla birlikte yaşamaya gönderilmişlerdi; Violet'in babasının evinden sadece birkaç kilometre uzaktaki bir arazide. Diana ve Violet o zamandan beri arkadaşılar.

Penvale tüm yetişkinlik hayatını, unvanını atalarının topraklarıyla yeniden bir araya getirme saplantısıyla geçirmişti. Oyun masalarında her zaman ürkütücü bir şekilde şanslı olmuştu, ancak kazancını şarap ve kadınlara harcamak yerine, bir cimri gibi biriktirmiş, hatta servetini artırmak için hisse senetleri üzerinde spekülasyon yapacak kadar ileri gitmişti - böylece en çaresiz beyefendiler dışında herkesin iğrendiği bir faaliyete girmişti. Amcasının mülkü kendisine geri satma olasılığıyla ilgili sorulardan hiç hoşlanmıyordu.

James arabanın yavaşladığını hissetti ve pencereden dışarı bakmak için öne doğru eğildiğinde, at takımlarını yeni bir takımla değiştirebilecekleri ve daha da önemlisi bu lanet arabadan bir süreliğine kurtulabilecekleri bir hanın avlusuna girdiklerini gördü.

Kapıyı açıp yere sıçradığında tekerlekler dönmeyi daha yeni bırakmıştı ki kapının koluna uzanan uşak irkildi. Omzunun üzerinden bakarken Penvale'in kitabını yeni boşalttığı koltuğuna bıraktığını ve Jeremy'yi uyandırmak için omzuna fazla nazik olmayan bir vuruş yaptığını gördü. James hanın kapısına doğru birkaç adım attı, sonra yolcusunun dönmesini bekleyen tanıdık bir araba görünce olduğu yerde durdu.

Çok tanıdık bir araba.

Eğer çok fazla yanılmıyorsa -ki James nadiren yanılmakla övünürdü- hanın dışında sakın sakın duran araba ona aitti. O ve arkadaşları Jeremy'nin arabasını Brook Vale'e götürmüşlerdi, böylece Violet'i kendi arabasıyla bırakabilecekti, ama böyle bir düzenleme Violet'in modistini ya da kütüphaneyi ziyaret etmesi gerektiği düşünülerek yapılmıştı.

-Kent değil.

Penvale tökezleyerek James'in arkasında durdu. "Ne oldu? Audley mi?"

James hissettiğinden daha sakın bir şekilde, "Düşüş beni düşündüğümde daha fazla rahatsız etmediyse," dedi, "orada duran benim arabam. Ve eğer çalınmadıysa -ki bu durumda bu gerçekten çok iyi bir şans- bu karımın burada bir yerlerde olduğu anlamına gelir."

Penvale, James'in beklediği gibi hızlı bir nefes alma ya da şaşkın bir ünlem yerine küfür etti: "Lanet olası İsa. O lanet mektubu göndermemeliydim."

James kaşlarını kaldırarak arkadaşının yüzüne baktı. "Pardon?"

Penvale, James'in önünde dururken alışılmadık derecede kaygılı görünüyordu. Penvale'in genellikle tembel, ölümcül bir sakinliği vardı - kız kardeşinin de paylaştığı bir sakinlik - ama şu anda gergin bir okul çocuğu gibi görünmüyordu, ela gözleri James'in yeşil gözleriyle buluştuğunda özür diliyordu. "Dün kaza geçirdiğinde karına bir not göndermiş olabilirim."

James sesini eşit tutmak için çabaladı. "Ah?"

"Ve, şey..." Penvale bir elini saçlarında gezdirdi ve onu kurtaracak birini bulma umuduyla hanın avlusunda umutsuzca etrafına bakındı. "Mektubu gönderir göndermez uyandın. Ona ölmediğini bildiren ikinci bir mektup göndermeyi unutmuş olabilirim."

James cevap vermek için ağzını açtı ama daha tek kelime edemeden Jeremy'nin sesi arabalarının yanında durduğu yerden çınladı. "Sevgili Leydi James! Burada ne işiniz var?"

İçini bir korku kaplayan James dönüp baktı - elbette Violet'tı. Hanın kapısında duruyordu, seyahat için sade bir elbise giymişti, saçları hafif dağınıktı, sanki o sabah çok aceleyle giyinmiş gibiydi. Hiç şüphesiz öyle, diye hatırlattı kendi kendine, kendisine bir mektup aldığını düşünürsek - James, Penvale'in o lanet mektupta tam olarak ne yazdığını bilmiyordu ama her ne ise endişelenmesi için yeterli olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Orada durmuş ona bakarken yüzü çok solgundu, kahverengi gözleri iri iri açılmıştı, koyu renk saç tutamları yüzünü çerçevesliyordu.

dağınıktı. Bu, tamamen uygunsuz bir şekilde, onu öpmek istemesine neden oldu.

Ama James her zaman onu öpmek istemişti. Öpüşmek hiçbir zaman sorun olmamıştı. Onlara sorun çıkaran şey konuşmaktı.

Bir adım öne çıktı ve Penvale'in mektubunda ölümün kapısını çalıyormuş gibi bir izlenim uyandıran kadının, kendisini birdenbire karşısında sağlıklı ve iyi bir halde görünce şoka girmiş olabileceğini fark etti.

"Violet," dedi ve kendi sesini duyduğunda, içerdiği tereddüt notasının sesinin stiP gibi çıkmasına neden olduğunu fark etti.

"Sen... Penvale'in notu..." Violet gibi konuşmayı çok seven bir kadın için alışılmadık bir şekilde kelimeler bulmakta zorlanıyor gibiydi. Artık sözlerinin çoğunu James'le paylaşmamasına aldırmayın; James bazen, Violet arkadaşlarıyla çay içerken salonun önünden geçerken onun her zamanki gibi gevezelik ettiğini duyuyordu. Böyle durumlarda, Violet'in tanıdık sesine gülümseme arzusu ile bir şeyleri yumruklama arzusu arasında gidip geliyordu.

Doğal olarak gerçek aşkın rotası hiçbir zaman düzgün ilerlememişti ama James kendi yolunun gereksiz yere dalgalı olduğunu düşünüyordu. Özellikle buz gibi sessiz bir yemekte otururken, aklına kendi hayatına daha uygun olan başka bir dizi ünlü söz geldi.

Aceleyle evlen, boş vaktinde tövbe et.

Bu düşünceler -ya da parçalanmış versiyonları- Violet'in soğukkanlılığını yeniden kazanmak için cesur bir çaba göstermesini izlerken bir anda aklından geçti. On beş yıl önce o balkonda tanıştığı o çok zarif genç bayandan çok uzakta, yorgun, şok olmuş ve yol yorgunu görünüyordu ama yine de o güne kadar gördüğü en güzel şeydi. Bunun için ondan nefret etmeye çalıştı ama bunu başaramadı.

Ancak bir an sonra, ondan nefret etmek çok daha az ePort gerektiriyor gibi görünüyordu, çünkü birkaç hızlı adım atacak, elini kaldıracak ve etkileyici bir güçle yüzüne tokat atacak kadar iyileşti.

"Tanrım-" Gerçekten iğrenç bir küfür olabilecek cümlenin geri kalanını ısırdı ve elini, parmaklarının altında sıcak hissettiği yanağına götürdü. Karısı bir kadın değildi.

Fiziksel olarak son derece heybetli bir kadındı ama görüldüğünden daha güçlüydü. "Violet-"

"Bu ne cüret!" dedi, sesi uzun zamandır ondan duymadığı bir duygusallıkla titriyordu. "Orada öylece durmaya nasıl cüret edersin... öyle..." İşlediği suçun ciddiyetini yeterince ifade edebilecek bir kelime bulmakta zorlanıyor gibiydi.

"Sağlıklı mı?" diye sordu sertçe, elini hâlâ gülümseyen yanağından indirerek. "Varlığım size rahatsızlık veriyorsa özür dilerim sevgili karıcığım."

Gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. "*Uygunsuz* olan şey, şuradaki *arkadaşınızdan* bir not almak..." Başını Penvale'e doğru salladı; James omzunun üzerinden hızlı bir bakış attı ve hem Penvale'in hem de Jeremy'nin kendisini ve Violet'i eğlence ve endişe karışımıyla izlediğini gördü. James onların Violet'in iyiliği için duydukları endişeden çok etkilenmişti, çünkü bu endişeyi kendisi de içtenlikle paylaşıyordu.

Violet yine konuşuyordu. "... sanki bir tabuta konmak üzereymişsin gibi konuşuyorsun. Ve o lanet ahırlara her adım attığında böyle bir not almayı beklediğimi düşünürsen, üzerinde hiç işin olmayan bir atın tepesine tırmandığında, biraz endişelenmem şaşırtıcı değil." Sesi kesinlikle küçümseme doluydu. Görünüşe göre henüz işini bitirmemişti. "Ve yine de, aceleyle yanına geldiğimde, yolculuğumun ortasında *senden* başka ne buluyorum, sözde hasta kocam, sanki dünyada umurunda değilmiş gibi önümde duruyorsun?" James cevap vermek için ağzını açtı ama aceleyle tekrar kapattı. Violet'in laf kalabalığının ortasında sözünü kesmemenin en iyisi olduğunu herkes bilirdi.

"Aslında," diye devam etti, "aynı anda bu handa olmasaydık, Audley House'a geldiğimde boş bulacaktım! Şaka anlayışınız bu mu? Beni görmezden gelmenin ötesine geçmeye karar verdiniz ve şimdi beni tüm İngiltere'de çılgın kaz kovalamacalarına mı göndermeye başlayacaksınız?"

Kadın sessizliğe gömüldü, kadın göğsünü takdir eden her erkeğin dikkatini dağıtacak şekilde ağır ağır nefes alıyordu ve James kesinlikle böyle bir adamdı. James bir süre sonra kadının sonunda kendisinden bir cevap beklediğine karar verdi.

Bir süre daha sessiz kaldı, söyleyecek bir şeyi olmadığı için değil, tam olarak nereden başlayacağını bilemediği için. Londra'dan Kent'e giden yolun dörtte birini kat etmenin İngiltere'yi boydan boya kat etmek sayılamayacağını söyleyerek mi başlamalıydı? Ya da belki de eşini görmezden gelme sanatı konusunda, her akşam yemekte masanın karşısında oturan gerçek ustayı taklit eden bir amatör olduğu gerçeğine dikkatini çekerek mi?

Ancak sonunda en bariz noktadan başlamayı tercih etti. "Penvale'in sana o lanet notu gönderdiğini bilmiyordum."

Çılgınca itici olması gereken ama her nasılsa öyle olmayan, kadınsı olmayan bir homurtu çıkardı.

"Gördüğünüz gibi," dedi takdire şayan bir sabırla, "insanın bilinci yerinde değilken arkadaşlarının tam olarak kiminle yazıştığını takip etmesi oldukça zor."

Gözleri daha da kısılmıştı, bu kesin bir sorun işaretliydi ama James'in umurunda değildi. Kendini pervasız, canlı hissediyordu, evliliklerinin ilk yılında tartıştıklarında hep hissettiği gibi. Yıllardır böyle hissetmemişti.

"O zaman gerçekten yaralandın?" diye şüpheyi sordu ve James, iddiasını doğrulamak için tam bir fiziksel muayene yapmak üzere bir doktor çağırmak için dönmeden önce sadece birkaç dakikası olduğunu düşündü.

"Öyleydim," dedi aceleyle, böyle bir olaydan kaçınmayı umarak -geçen gün yeterince doktorla karşılaşmıştı. "Babanın yeni aygırı beni eyerden fırlattı ve bayılttı." Muhtemelen bunu itiraf etmekten utanmalıydı ama utanmıyordu, normal şartlar altında iyi bir biniciydi ama o at dengesizdi.

"Ve bilinciniz yerine geldiğinde, *arkadaşınızın* aklına" -kelimeyi *evcil hamamböceğinizin* söyleyebileceği gibi telaffuz etti- "aslında ölümden birkaç adım uzakta olmadığınız konusunda beni uyarmak gelmedi mi?"

"Gerçekten söyleyemem," dedi James, kendi kızgınlığını bastırmaya çalışarak ve tam olarak başarılı olamayarak, "çünkü onu ilk etapta size yazmaya iten şey hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz bir hata yaptıklarını anladı. Violet'in gözleri parladı ve bir adım geri atma dürtüsüne direnmek zorunda kaldı.

"Ah, elbette," dedi ölümcül derecede sessiz bir sesle. "Bir kadının kocasının olası ölümünü haber vermesi ne kadar aptalca. Ne kadar saçma!" Kıkırdadı, bu ses her zamanki gülüşüne kıyasla tamamen yabancıydı - gülüşü James'in son dört yıldır çok duyduğu bir ses değildi.

"Sadece sizi gereksiz yere telaşlandırmaması gerektiğini kastetmiştim," dedi sabırsızca, elini umursamazca sallayarak. "Seni sebepsiz yere endişelendirmeye gerek yoktu." Penvale'i boğmanın çok çekici fantezisi için bir an düşündü. Adil bir ödeme gibi görünüyordu.

"Ve eğer bana yazmasaydı," dedi Violet hararetle, "sanırım bu küçük kazadan hiç haberim olmayacaktı! Sanırım sen de tam olarak böyle olmasını isterdin. Benim hassas kadın duyarlılığımın bu travmayı kaldıracabileceğini asla düşünemezsin." Sesi öylesine keskindi ki, kız ona bağırırken kelimelerin kan akıtmamasına yarı yarıya şaşırdı.

"Anlatacak bir şey yok!" dedi James, sesini yükselttiğini geç de olsa fark ederek. Etrafına bir göz attı ve hanın avlusunda -tabii ki Jeremy ve Penvale'in sinir bozucu istisnaları dışında- kimsenin onlara pek aldırış etmediğini fark ederek rahatladı. Belli ki seyislerin ve yolcuların öğleden sonra yapacakları, didişen bir çift aristokrata bakmaktan daha iyi şeyler vardı. James de aynı fikirdeydi, kendisinin de söz konusu didişen aristokratlardan biri *olmaktan* daha iyi yapacak işleri olduğunu düşünüyordu.

Violet her iki kolunu da göğsünün üzerinde, göğsüne son derece dikkat dağıtıcı şeyler yapmayı başaran bir şekilde çaprazladı. James, konsantre olabilmesi için bile olsa, Violet'in daha açık bir elbise giymediğine şükretmek için bir anını ayırdı.

"Peki bu senin başına ne sıklıkla geldi?" Violet onu büyük bir dikkatle süzerek sordu. "Bana haber vermeden başını yaralama alışkanlığın varsa, bunun senin için günlük bir olay olduğunu varsaymalı mıyım?" Sanki adam kanlı attan kendisini fırlatmasını *istemiş* gibi konuşuyordu.

"Bu yakın geçmişte ilk kez oluyor hanımefendi," dedi. Dişlerini gıcırdatarak, kolları iki yanında dimdik dururken aniden ortaya çıkan onu iyice sarsma arzusuyla savaştı. Birkaç metre ötedeki Vikont ve Markiz'e kendini anlaşılmaz kılmak için sesini alçaltmaya çalıştı.

"Sana inandığımdan emin değilim," dedi Violet hassas bir ifadeyle. "Ve eğer bu geçirdiğin ilk kaza *değilse*, kim bilir zihinsel kapasitene ne tür bir zarar verdin?" Ona değerlendirici bir bakış attı. "Demek istediğim... eğer aklını yitirmiş olma ihtimalin varsa, ailenin geçimi konusunda sana *gerçekten* güvenmeli miyim James?"

James'in eli kendiliğinden çekildi ama mucizevi bir şekilde sesi hâlâ düzgündü. "İnanıyorum ki leydim, zihinsel durumum her zamanki gibi bozulmamış durumda."

Violet kara kaşlarını kaldırdı. "Elbette sözünüze güveneceğim, çünkü başka seçeneğim yok..." Yüzünde dikkatle hesaplanmış bir şüphecilik ifadesi vardı ve çok şey anlatıyordu. Bu bakışın onu kızdırmak için ayarlanmış olduğunu biliyordu ve işe de yaramıştı. Onu bu kadar iyi tanımasından nefret ediyordu; bir zamanlar bu bilgiyi şimdi bir silah olarak kullanacak kadar ona yaklaşmasına izin vermiş olmasından nefret ediyordu.

"Kahretsin, Violet," diye başladı.

"Senden başka bir şey duymak istemiyorum," dedi ve omzunun üzerinden Jeremy ile Penvale'e baktı. "Penvale," diye seslendi sesini hafifçe yükselterek, "bir daha babamın daha geçen hafta kırılmaz dediği bir atın sırtına tırmanacak kadar aptallık ederse, lütfen yaşayıp yaşamayacağından emin olana kadar bana haber vermeyi bekle. Ülkenin bir ucundan diğer ucuna çılgınca koşturarak atları gereksiz yere yormak gibi bir alışkanlık edinmek istemem."

Konuşurken James'in *yanından* düzgün adımlarla geçti ve arabasına doğru hızlı, düzenli adımlar attı.

"Londra'dan Kent'e gitmek ülkenin öbür ucuna gitmek değildir!" James hayal kırıklığı içinde arkasından seslendi, sessiz kalamadı ama aynı şekilde bundan daha iyi bir veda atışı da yapamadı. "Ve sen yolu yarılayamadın bile!"

Violet arabaya binip gözden kaybolmadan önce omzunun üzerinden ona son bir kez küçümseyici bir bakış attı.

"En iyi ePort'un değil, eski dostum," dedi Jeremy, Violet'in uzaklaşmasını izlerken James'in yanında belirmişti. "Biraz utanç verici, gerçekten."

"Arabaya bin," dedi James. "Sonra beni Londra'ya götür ve bu konudan bir daha asla bahsetme." Bir an durdu, düşündü. "Aslında, önce bana lanet olası bir içki getir."

"Bu," dedi Jeremy, omzuna vurarak, "bütün gün yaptığın en mantıklı şeydi."

T/xee

O akşam geç *saatlerde arabası* Curzon Sokağı'ndaki evlerinin önünde durduğunda, Violet o kadar yorgundu ki öfkesi geçip gitmişti. Eve girip merdivenlerden yatak odasına doğru ilerlerken gün içinde yaşananlar zihninde dönüp duruyordu ama hiçbirine odaklanamıyordu. Haklı olduğuna dair inancı en ufak bir şekilde zayıflamamış olsa da, kendini o kadar bitkin hissediyordu ki, banyo yapma ve hemen ardından yatma ihtimalinin ötesinde hiçbir şey umurunda değildi.

Ancak ertesi sabah Violet kendini çok daha enerjik hissederek uyandı. Pencerelerden sızan ışıktan saatin çok da geç olmadığını anlayabiliyordu ve Price'ı çağırıp saçlarını taramak için tuvalet masasına oturduktan sonra, kahvaltı masasında kocasından sonra gelip gelmeyeceğini merak etmeye başladı.

Eğer eve dönmüşse tabii. Döndüğünü tahmin ediyordu ama handa yaptıkları görüşmeden sonra o kadar sinirlenmiş olabilirdi ki Audley House'a dönmüş olabilirdi.

Adamın sinirlenmesi için bir neden yoktu, diye hiddetlendi Violet. Evliliklerinden birkaç gün öncesine kadar ona tek kelime bile etmeden ahırları babasının düğün hediyesi olarak kabul etmesi yeterince sinir bozucuydu ve daha da kötüsü, ahırlarda geçirdiği ya da çalışma odasına kapanıp Igures'i incelediği günlerde, yemek masasında onu huysuz bir ruh haliyle karşıladığını keşfettiğinde. Ancak daha önce, ahırda yaptığı işin *onun* için, onlar için olduğu konusunda ısrar etmeye çalıştığında -sanki gerçekten ne istediğini sadece o biliyormuş gibi- hayal kırıklığı gerçek bir öfkeye dönüşmüştü.

Bu konuda ne kadar tartışılırsa tartışınlar, kocasının Audley House'daki ahırların işletilmesine neden bu kadar takıntılı bir ilgi gösterdiğini anlayamıyordu. Emin olmak için, kocasının iyi bir gezintiden hoşlandığını biliyordu.

Parkta ya da arazisinde bir sonraki adam kadar gezebilirdi ama James doğal olarak bir öğleden sonrasını Tattersalls'da son çıkan atlara bakarak ve durmadan tartışarak geçirmeye meyilli değildi. Kuşkusuz atlarla arası çok iyiydi ve onun yönetiminde ahırların geliri gerçekten de artmıştı ama neden sorumluluğun bir kısmını başkalarına devretmeyi reddettiğini anlayamıyordu ve bu konuda onunla girdiği her tartışma sadece öfkesini kışkırtıyordu.

Ancak dün yaşananlar, kocasının öfkesini yeni zirvelere çıkarma konusundaki eşsiz yeteneğini bir kez daha kanıtlamıştı. Eğer kocasını hassas bir yerinden çatalla yaralama arzusuyla bu kadar meşgul olmasaydı, bu konuda ona hayranlık duyabilirdi. Tekrar tekrar.

Ne var ki, Cutlery'yle ilgili şiddet, kurbanın varlığı olmadan canlandırılmazdı ve Violet giyinip kahvaltıya indiğinde James gitmişti. Violet ancak giyinirken Price'a gizlice sorduktan sonra onun aslında bir gece önce eve döndüğünü öğrenmişti. Bu sabahın neden her zamankinden farklı olmasını beklediğini bilmiyordu. James'le bir gün içinde masada karşılaşma sayısını azaltmak için sık sık kahvaltısını yatakta yapardı ve aşağı indiğinde bile James Hyde Park'taki sabah gezintisi için genellikle ondan önce yola çıkardı. Erken saatlerde ata binmeyi severdi, tonlarca insanın parka akın ettiği o moda saatten çok önce.

Bir zamanlar, Violet bu gezintilerden bazılarında ona eşlik etmişti - o sabahlarda ağaçların üzerindeki ışığın tuhaf niteliğini ve ata binme alışkanlığının sıcaklığını kesen havanın keskinliğini canlı bir şekilde hatırlayabiliyordu. Altındaki atın gücünü ve dünyanın büyük bir kısmı - daha doğrusu *onların* dünyasının büyük bir kısmı- bir önceki akşamın aşırılıklarından kurtulup uykuya dalmışken dışarıda olmanın verdiği garip sevinci, *yaşam* duygusunu.

Violet da rüzgârın kocasının yanaklarına verdiği, onu çocuksu ve normalde olduğundan çok daha genç gösteren pembenin tam tonunu hatırlayabiliyordu. Elbette, diye düşündü garip bir acıyla, James evlendiklerinde bir çocuktan biraz daha fazlasıydı. Yirmi üç. Kendi yaşından daha büyüktü.

On sekiz yaşındaydı elbette, ama Oxford'dan mezun olalı sadece birkaç yıl olmuştu. Evlenmek için çok genç.

Yine de mutluydular.

Çoğunlukla.

Ve şimdi onlar...

Gerçek şu ki Violet ne olduklarından tam olarak emin değildi. Bir milim bile mutlu olduklarını söyleyemezdi ama yine de buna sadece mutsuzluk demek fazla abartılı görünüyordu. Sanki bu kelime bugünlerde varoluşlarının çok yönlü karmaşıklığını tam olarak kapsayamıyordu. Zaman zaman, evliliklerinin şu ya da bu şekilde çözülmesini -eski yollarına geri dönmelerini ya da tamamen yollarına devam etmelerini, sevgili edinmelerini, kibar ama asla tutkulu olmayan bir geleceğe teslim olmalarını- beklerken kendini bir gerilim içinde hissediyordu.

Violet düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, son birkaç dakikadır aynı tostun üzerine tereyağı sürüyordu; söz konusu ekmek vıcık vıcık olmaya başlamıştı. Başını salladı, sonra bir ısırık aldı.

Aşk *düşünceleri* için zaman yoktu; *aşk* kelimesini aklından geçirdiği için bile içini çekti. Çünkü o kesinlikle öyle biri değildi. Romanlardaki aşk acısı çeken kızların, çoğu zaman hikâyelerin kahramanları olsalar da, istisnasız korkunç derecede sıkıcı olduklarını bilecek kadar okumuştı. Violet kendini onların arasında saymayı reddediyordu -özellikle de bunu yapmak onu pek de sevmediği kocasına karşı hisleri hakkında rahatsız edici bir itirafta bulunmaya tehlikeli bir şekilde yaklaştıracığı için.

Uygun bir süre kahvaltısını yaptıktan sonra Violet, başı sıkıştığında sık sık yaptığı gibi kütüphaneye çekildi. Kütüphane onun evdeki en sevdiği odaydı. Düğün günü öğleden sonraya kadar burayı görmemişti; James'le düğün kahvaltısından sonra eve geldiklerinde, ona bu odayı göstererek kur yapma zahmetinden kurtulmuş olabileceği konusunda James'le dalga geçmişti.

"Sana kur yapmak o kadar da zor değildi," demişti James, İskoçya'ya gitme zahmetine katlanmadan son derece kısa bir nişanlılık dönemi geçirmiş yeni evli bir adamın memnuniyetiyle. "Oldukça istekliydin."

"Fazla seçeneğim yoktu, değil mi?" Violet kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Annemin orada durup her şeyi izlediğini düşünürsek?" Bir an tereddüt etti, sonra ekledi: "Senin de fazla seçeneğin yoktu."

Bu tereddüt ne kadar kısa sürse de James bunu duymuş olmalıydı, çünkü kendini beğenmiş sırtışı neredeyse anında yüzünden silinmiş, yerini yoğun bir odaklanma almıştı. Kendi elinde tuttuğu Violet'in elini bıraktı ve onun yerine Violet'e yaklaşarak omuzlarını kaçmasını engelleyecek kadar sıkı ama canını yakacak kadar da sert olmayan bir şekilde kavradı. "Violet."

Adamın ses tonundaki bir şey kızın gözlerinin hemen adamın gözleriyle buluşmasını sağladı. Adam kızın omuzlarından birini indirerek yanağını avucunun içine aldı ve kız da bu temastan zevk alarak yüzünü avucuna çevirdi.

"Annen bizi yakalamasaydı bile ben de aynı seçimi yapardım." Sesi sessizdi, niyetliydi ve söylediği her kelimedede gerçeği duyuyordu. "Kuşkusuz, biraz daha uzun sürebilirdi" -ağız hafifçe yukarı kıvrıldı ve ona kendi zayıf gülümsemesiyle cevap verdi- "ama yine de kendimizi burada, bu kütüphanede bulacağımızdan ve muhtemelen çok daha ilginç bir konuşma yapacağımızdan hiç şüphem yok."

Konuşmasını bitirdi ama ne ellerini bıraktı ne de bakışlarını kaçırdı. Çok yakışıklıydı, diye düşündü, neredeyse ona her baktığında düşündüğü gibi - uzun boylu, geniş omuzlu, koyu renk saçları araba yolculuğu sırasında kendi parmakları tarafından hafifçe karıştırılmış, canlı yeşil gözleri kırpmadan kendisinininkilere bakıyordu. Ve onu sevmişti. Ve adam ona tam da duymak istediği şeyi söylemişti.

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim o zaman," dedi ona, ses tonuna her zamanki rahatlığını katmaya çalışarak; başarılı olup olmadığından tam olarak emin değildi, ama yine de onu kollarına çekti.

Ondan sonra uzunca bir süre pek bir şey konuşulmadı. Ve kütüphane çok kapsamlı bir teftişten geçti.

Şimdi aynı odada durup o anı hatırlayan Violet yutkundu ve düşüncesini geri itti. Kütüphanenin artık aşktan ziyade ders çalışmak için kullanıldığı gerçeğini bir kenara bırakırsak, burası hâlâ çok güzel bir odaydı. Duvarlar koyu yeşil, halılar koyu kırmızı renkteydi ve

Koltuklar ve kanepelerle doluydu, hiçbirisi çok yeni değildi, bu da hepsinin son derece rahat olduğu anlamına geliyordu. Bir duvar boyunca uzanan pencereler genişti ve evin arkasındaki bahçenin manzarasını sunuyordu ama odanın asıl güzelliği kitapların içindeydi. Tavandan tabana uzanan kitap rafları duvarların üçünü kaplıyordu ve Violet için en önemlisi, bu kitapların göstermelik olmamasıydı. Yıpranmışlardı, sırtları çatlamış ve harfleri soyulmuştu.

"Babamın Brook Vale Park'taki kütüphanesi hiç okumadığı kitaplarla dolu," demişti James bir keresinde ona, koltuklardan birine kıvrılmış otururlarken. "Bu yüzden bu evi alır almaz, en etkileyici koleksiyonu oluşturup oluşturmadıklarına bakmaksızın, okuduğum ve sevdiğim tüm kitaplarla doldurmaya başladım."

"Bu dün bulduğum Grimm koleksiyonunu açıklıyor o zaman," dedi Violet sırtarak, ona daha da sokularak. "Çok ciddi ya da edebi ciltler değiller."

"Oldukça," dedi James kuru bir sesle, ama ardından bir süre başka pek bir şey söylemedi. Violet bir zamanlar onu susturmakta oldukça başarılıydı, hem de pek çok eğlenceli şekilde.

Bir kere.

Ancak bu sabah Violet, kütüphanenin çoğu zaman olduğu gibi bir sığınak olduğunu düşünmüyordu. Kendini... endişeli hissediyordu. Tek bir şeye karar veremiyordu. Günlerden perşembeydi, yani o akşam Kilbourne Kontesi'nin ev sahipliğini yapacağı müzikale kadar programında hiçbir şey yoktu. Bir önceki akşam döndüğünde, Wooton'a kendisini arayanlara evde olmadığını söylemesini tembihlemişti; seyahatleri yüzünden yorgun düşeceğini varsaymıştı. Şu anda bundan pişmanlık duyuyordu; henüz erkendi ve boş saatler önünde sonsuza kadar uzanıyor gibiydi.

Can sıkıntısı Violet'in çok az tecrübe ettiği bir şeydi, ancak bu kesinlikle iyi bir sosyete tarafından denenmediği için değildi. İğne işinden daha yorucu bir iş, iyi yetiştirilmiş hanımlarda hoş karşılanmazdı ve Violet, yıllar boyunca annesini engellemek için elinden geleni yapmasına rağmen, kesinlikle öyleydi. Dolayısıyla, bir beyefendi olsaydı keyif alabileceği pek çok yol ona kapalı olsa da, biraz kurnazlık sayesinde kendini yeterince meşgul tutmayı başarmıştı. Annesi onun kitaplarla geçirdiği saatlerden umutsuzluğa kapılmış olsa da ("Şaşı olacaksın! Hangi erkek şaşı bir kadınla evlenir ki?"), onaylamama konusunda çok daha sert davranırdı

Violet'in yatak odasına ve misafir odasına stratejik ve gözle görülür bir şekilde yerleştirdiği gelişmekte olan romanların yanı sıra, kızının eline geçen her bilimsel metni ve şiir kitabını okuduğunu bilseydi. Violet'in kendi şiirlerini bestelemek ve bilimsel dergilerin editörlerine mektuplar yazmak için ne kadar çok zaman harcadığını öğrense daha da dehşete düşerdi - tabii ki takma bir isimle. Cesurdu ama deli değildi.

Violet evlendikten sonra bu faaliyetlere kendi evinde açıkça katılabilmşti, bu küçük özgürlük ilk başta neredeyse baş döndürücüydü. James onun geniş ve çeşitli ilgi alanlarını öğrendiğinde çok eğlenmişti ve birden fazla kez şiirlerini onun için yayınlamayı teklif etmişti ama o reddetmişti.

Bir keresinde ona, "Çöp değil, ama parlak da değil," diye açıklamıştı. "Sanırım tek bir uğraşta mükemmel olamayacak kadar çok şeyle ilgileniyorum."

Ona gülümsedi, elini yanağına dokundurdu, ama Violet onu gerçekten anlamadığını görebiliyordu - matematik için parlak bir zekâyâ sahip olan Violet'inki gibi uğraşmak için inşa edilmiş bir zihni anlayamazdı.

Her halükarda, son dört yılda birden fazla kez, onun bitmek bilmeyen ve geniş kapsamlı merakı için bir an bile minnettarlığını esirgememişti; çok tatminsiz hale gelen bir evlilikte onu akli başında tutan şey buydu.

Evliliğinin ilk yılında elbette bunun pek bir önemi yoktu. James o zamanlar sık sık eve gelir, bazen gün ortasında onu görmekten başka bir sebep olmaksızın uğrardı. Şimdi ise gününün büyük bir kısmını evin dışında geçiriyordu -kulak misafiri olduğu konuşmalardan Audley House'daki ahırların bakımı konusunda iş adamıyla sık sık toplantılar yaptığını anlıyordu ve James'in bu sorumluluğu devretme konusunda her zamanki kadar isteksiz olduğunu tahmin ediyordu. Hâlâ Kent'e sık sık gidip geliyordu; yılın belli bir döneminde ahırlarda neler olup bittiğine bağlı olarak bazen haftada bir ya da iki kez. Eskiden olsa bu durum onu rahatsız ederdi; şimdi ise elbette pek fark etmiyordu, çünkü evde olduğu zamanlarda bile çoğu zaman saatlerce çalışma odasına kapanıyor, bir toprak sahibi olarak dikkatini gerektiren bitmek bilmeyen bir dizi işle uğraşıyordu.

bir servet. En azından, yaptığı şeyin bu olduğunu varsayıyordu. Sanki kendisi ona hiç söylememiş gibiydi.

Bu düşünce bir önceki öğleden sonraki öfkesinin bir kısmını yeniden alevlendirdi, çünkü Blue Dove'un kapısından dışarı adımını attığında James'in orada durduğunu, tamamen sağlıklı olduğunu ve kendisinininkini yansıttığından emin olduğu bir şok ifadesiyle ona baktığını görme hissini bir kez daha hatırladı. Penvale'in James'in durumunun iyiye gittiğini haber vermek için mektup yazmak aklına bile gelmemiş olması yeterince kötüydü -gerçi kabul etmek zorundaydı, ilk notu aldıktan sonra o kadar aceleyle yola çıkmıştı ki muhtemelen bunu kaçıracaktı. Ama kocası -kocası!- *Penvale'in* yazmasından hoşnutsuz görünüyordu... Bu... şey...

Dayanılmaz.

Evet, tahammül edilemezdi. Ve Violet buna daha fazla katlanamayacaktı.

Pencerelerden birinin önünde duran yazı masasına döndü ve boş bir kâğıt ile bir kalem ve mürekkep aldı. Aceleyle bir not karaladı, sonra başka bir kâğıda kopyasını çıkardı ve kalemini yere bıraktı.

Topuklarının üzerinde dönerek kütüphaneden çıktı ve oradan geçmekte olan bir uşağı ürküttü.

"John!" dedi, iki mektubu uzatarak. "Bunların Leydi Templeton ve Leydi Emily Turner'a gerekli tüm aceleyle ulaştırılmasını sağla." Adam eğildi ve dönecekmiş gibi yaptı. "Ve John," diye ekledi, onun donup kalmasına neden olarak, "Bayan Willis'in bu öğleden sonra özellikle bir çay hazırladığından emin ol. Üç kişi olacağız ve acıkmış olacağız."

Violet'in beklediği gibi, hem Diana hem de Emily o öğleden sonra son derece hızlı gelmişlerdi. Birbirlerine benzer meraklı ifadelerle birkaç dakika içinde salona girdiler.

Violet onları selamlamak için ayağa kalkarak, "Lütfen oturun," dedi. "Ve acil çağırma yanıt verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Yapacak başka bir şeyim yoktu zaten," dedi Diana, içtenlikle olmasa da dürüstçe. Yeşil akşamüstü elbisesinin eteklerini düzelttikten sonra her zamanki sükûnetiyle koltuğa çöktü.

Violet tatlı bir sesle, "Ben de sizin dostluğunuza değer veriyorum," dedi. Hizmetçilerden biri olan Anna elinde gösterişli bir çay servisiyle içeri girince durakladı. "Teşekkür ederim Anna, hepsi bu kadar ve çıkarken kapıyı kapatma nezaketinde bulunur musun?" Bunu yaptıktan sonra Violet çayı doldurmak için öne eğildi.

"Violet, bütün bunlar da neyin nesi?" Diana kapı kapanır kapanmaz sabırsızlıkla sordu. "Kıyafetine bakılırsa sen de dullar arasına katılmadın mı?"

Violet, ölmüş bir koca fikrini gereğinden fazla hafife almaya alışkın olan Diana'ya azarlayıcı bir bakış fırlattı.

"Hayır," dedi Violet, ilk fincanın tabağına çay sıçratarak. Emily sözünü sakınmadan uzandı ve çaydanlığı Violet'in elinden aldı. Üç fincan doldurmaya devam etti. "James görünüşe göre kazadan sonra tamamen iyileşmiş."

"Bu iyi haber, değil mi?" Emily kendi fincanının katıksız içeriğinden bir yudum almadan önce diğer iki çay fincanını uzatarak sordu.

"Hayır," dedi Violet huysuzca, diğer iki fincana süt ve şeker doldururken. "Siyahlar içinde çok güzel görünürdün ama," dedi Diana, sonra da

Emily'nin parıltısı. Emily'nin, nadiren kullandığı durumlarda oldukça etkili olduğunu kanıtlayan bir bakışı vardı.

"Dediğim gibi," dedi Violet ve Diana sustu, "ben biraz..." En uygun sıfatı bulmak için peşinden gitti. Rastgele birini seçerek devam etti. "... sevgili kocamın, karısının olası ölüm darbesine karşı uyarılmış olmasından *rahatsız* olduğunu öğrenmek beni tedirgin etti."

Diana anlamlı bir kaşını kaldırdı.

"Yollarımız yolda kesişti. Kent'te. Aynı handa bulunuyorduk. Beni gördüğüne oldukça şaşırdı diyebiliriz ve Penvale'in yaralanmasıyla ilgili olarak bana yazdığını öğrenince de pek memnun olmadı."

Diana başını sallayarak, "Erkekler," dedi.

"Oldukça," dedi Violet, çayından bir yudum aldı ama tadına bile bakmadı. Bir hanımefendinin arkadaşlarını öğleden sonra brendi içmeye davet etmesinin sosyal olarak kabul edilebilir olmasını diledi. Gerçi konyağı pek sevmezdi ama yine de

Evliliklerinin başlarında James'le birkaç kez özel olarak içmişlerdi. Bununla birlikte, bir tutam konyağın şu anda onu çaydan çok daha fazla rahatlatacağını düşündü.

"Ancak benim demek istediğim," diye devam etti, "artık yetti." Sandalyesinde daha dik oturdu ve kendi beyanını onaylarcasına omurgasını dikleştirdi. "Artık bu şekilde yaşamaya dayanamıyorum."

"Gelip benimle yaşayabilirsin," diye teklif etti Diana hemen. "Kendime ait kocaman bir evim var. Sanırım hizmetçilerin hepsi beni acınası buluyor."

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi Violet ve Diana yere yığıldı. "Ama harekete geçmeyi planlıyorum. James hayatındaki yerimi bu kadar az önemsiyorsa, ölü mü diri mi olduğunu bilmeye hakkım olmadığına inanıyorsa, bunun nasıl bir his olduğunu ona göstermenin adil olacağını düşünüyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Emily çay fincanını indirerek sordu.

"Onu ters köşeye yatıracağım," diye açıkladı Violet. Diana ve Emily gelmeden önceki saatlerde bu plan üzerinde epey düşünmüştü. "Bakalım hastalanmam ve bunu hemen öğrenmemesi hoşuna gidecek mi?" Diana ve Emily birbirlerine şüpheyile bakarken Violet büyük bir memnuniyetle çayından bir yudum aldı.

"Violet," dedi Emily yavaşça, belli ki bundan sonra söyleyeceklerini en iyi nasıl ifade edeceğini düşünüyordu. "Sen ve Lord James'in" -Emily unvanlar konusunda her zaman çok bilinçliydi- "bir konuşma için geç kalmış olabileceğinizi düşünmüyor musun?"

"Kulağa daha az çekici gelen bir şey düşünemiyorum." Violet çay servisinden dikkatle bir çörek seçme bahanesiyle iki arkadaşının da gözlerinden kaçtı.

"Emily'ye katılıyorum," dedi Diana beklenmedik bir şekilde. "Bu saçmalık dört yıldır sürüyor ve ben dilimi tuttum" -Violet homurdandı- "*çoğunlukla*," diye ekledi Diana aceleyle, "ama şimdi çocukça numaralara tenezzül ediyorsan, bence bu iş yeterince uzadı."

"Anlamıyorsun-" Violet başladı ama Diana onun sözünü kesti.

"Tabii ki bilmiyoruz," dedi sertçe. "Çünkü bize bu aptalca tartışmanın ilk etapta ne hakkında olduğu hakkında hiçbir şey söylemediniz."

Aslında gerçek buydu. O korkunç sabahı izleyen günlerde Violet arkadaşlarına pek bir şey söyleyemeyecek kadar perişan haldeydi. O

Evliliğinde ilk kez kendi yatak odasında uyuyordu ve James'in geceleri yatakta yanında sıcak varlığını özliyordu. Onun sürpriz bir şekilde öğlen eve gelişini, kütüphanede oturup bir şeyler okurken ya da yazarken güçlü kollarının beklenmedik bir şekilde ona dolanmasını, boynuna sıcak bir öpücük kondururken kirli sakalının çizilmesini özlemişti. Öpücüklerinin sıcaklığını, çıplak teninin kendi tenine değmesini özlemişti.

Ne kadar sinir bozucu olsalar da tartışmalarını bile özlemişti. James'le evlilik pek çok şey demekti ama sükûnet her zaman bunlardan biri değildi. Evliliklerinin ilk yılında sık sık tartışmışlardı -ayrılmalarından hemen sonraki o uzun günlerde bunun olacağını tahmin etmesi gerektiğini acı acı düşünmüştü. Yine de her zaman barışmışlardı, çoğu zaman da olağanüstü keyifli bir şekilde. Şimdiye kadar.

Kısacası, perişan haldeydi. Ve mutsuzluğu biraz daha azaldığında ve hayatına devam etmeye başladığında, o günkü olayları tartışmak için hiçbir isteği kalmamıştı. Bu konuyu her düşündüğünde kendini yeniden incinmiş ve ihanete uğramış hissediyordu; James'in ona olan güven eksikliğinin acısı, ona olan inancının ilk kez sınanmasının üstesinden gelememesi, o ilk sabahki kadar can yakıcıydı ve tartışmalarının hikâyesini paylaşma düşüncesi, kâğıt kesiğine limon suyu dökmek kadar çekici geliyordu. Yani hiç kimse, ne en yakın iki arkadaşı, ne annesi (aklına bile gelmesin), hiç kimse James'le arasının açılmasının nedenlerini bilmiyordu. James'in babası hariç diye düşündü. O da muhtemelen bunu kolayca çözmüştü. Ama James gibi o da dükle mümkün olduğunca az temas kurmayı alışkanlık haline getirdiğinden, bu konu hiç açılmamıştı.

"Bunu tartışmak istemiyorum," dedi Violet, sesi kendi kulaklarına bile sert geliyordu.

"Ama Violet, dört yıl oldu," diye itiraz etti Diana. "O piçin ne yaptığını bize anlatırsan, kendi davranışlarımı ona göre ayarlama konusunda kendimi çok daha iyi hissederim. Biraz soğuk mu davransam, yoksa doğrudan doğruya kesik mi atsam bilemiyorum. Yıllardır onunla nazik bir şekilde sohbet ederken, bir de haddini aşan bir şey yaptıysa, kendimi çok kötü hissedeceğim."

Violet, Diana nefes almak için durakladığında, "Konuşmalarınıza devam edin," diyerek Diana'nın gevezeliğini kesti. Diana'nın şahin bakışlarından kaçınarak

onun yerine yüzünde acıma olmadığını umduğu tuhaf bir ifadeyle kendisini inceleyen Emily'ye baktı.

"Onu bir zamanlar sevmiştin, Violet," dedi Emily sessizce. "Aptalca oyunlar oynamak yerine bunun için savaşmak istemez misin?" Durakladı, sonra kısık bir sesle ekledi, "İsterdim."

Violet, geçtiğimiz on beş mevsimi aptal anne babasının kaprislerine boyun eğerek geçiren, en sevdiği iki arkadaşının evlenmesine seyirci kalan, kendisi ise her zamanki gibi Leydi Emily Turner, asil, düzgün ve son derece bakir bir markizin kızı olarak kalan arkadaşına baktı. Ve Violet ani bir aydınlanma anıyla, Emily'nin gözünde, büyük bir aşkın solup gitmesine izin vermenin Violet için son derece aptalca görünmesi gerektiğini fark etti. Keşke hasarı onarmak bu kadar basit olsaydı. Keşke bir sabah kocasının yanına gidip ateşkes ilan etmek kadar kolay olsaydı.

Ama öyle değildi. Onları ayıran sadece dört yıl süren sessiz yemekler ve sessiz konuşmalar değil, Violet'in içinde derinlerde bir yerde kocasının ona güvenmediği bilgisiydi - sevgisine, ona olan inancına, kendi kalbiyle ilgili bilgisine.

Ancak o bunların hiçbirini söylemedi. Onun yerine basitçe, "Artık çok geç Emily. Dört yıllık hasarı onaramam. Ama o adama, bir kenara atılacak bir şey olmadığını gösterebilirim."

"Ah," dedi Diana, sanki bir şeyi hemen anlamış gibi. "Enceinte mi olacaksın?"

"Artık aynı yatak odasını paylaşmadığımızı düşünürsek, bunu nasıl yapacağımdan emin değilim."

"Ah Violet, evli bir kadın için korkunç derecede saf olabiliyorsun," dedi Diana sabırsızlıkla. "*Audley'nin* bu işte senin ortağın olacağını kastetmemiştim. Ben daha çok yuvaya bir guguk kuşu yerleştirmeyi düşünüyordum."

"Onun *bir sevgili edinmesini* mi istiyorsun?" Emily tısladı, sanki duvarların kulakları varmış gibi telaşla etrafına bakındı - ki evdeki hizmetçilerin sayısı düşünüldüğünde, kulakları olması tamamen mümkündü.

"Bunu yapan ilk mutsuz evli kadın sayılmaz," dedi Diana. Omuz silkti. "Ben de bir tane almayı düşünüyordum."

"Diana... sen..." Sözcükler Emily'yi tamamen etkisiz hale getirmiş gibi görünüyordu ve o da bir tür sıkıntılı kekelemeye başladı.

"Diana, lütfen Emily'yi şok etmeye çalışmaktan vazgeç," dedi Violet.

"Onun bakir hassasiyetlerinin bunu bu kadar kolaylaştırması benim suçum değil." Diana arkasını koltuğa yasladı. Her zamanki gibi kötü duruşunu Violet'in asla başaramayacağı bir şekilde baştan çıkarıcı göstermeyi başarmıştı.

"Her halükarda Diana, kocan öldü, bu yüzden koşulların biraz farklı olduğunu söyleyebilirim." Diana'nın yeni bir planla ağzını açtığını gören Violet onu susturdu. "Bu... şey... yardımcı önerileriniz için minnettarım ama aklımda zaten başka bir şey var."

"Öyle mi?" Diana tekrar doğrulup oturdu. "Anlat."

Ve Violet komplocu bir tavırla öne doğru eğildi.

Dört

James son derece tatminsiz bir gün geçiriyordu.

Üst üste ikinci sabah, Violet uyanmadan önce, son konuşmalarının ışığında onu kahvaltı masasında görmek istemeyeceğini düşünerek evden erken çıkmıştı. Yine de, kendine hatırlattı ki, bu *onun* lanet olası kahvaltı masasıydı ve ne zaman isterse onu istediği gibi kullanabilirdi.

Teoride.

Pratikte, az çok kendi karısından saklanıyordu. Bu tamamen utanç vericiydi. Yine de ihtiyatlı olmak yiğitliğin en iyi yanıydı ve son tartışmalarında olduğu gibi yeni bir tartışma fikrini son derece zorlayıcı buluyordu.

Evet, akşam yemeklerinin normal *köpürmesine* devam etmeden önce ona birkaç gün sakinleşmesi için zaman tanımak daha iyi olacaktı. Curzon Sokağı'ndaki evde akşam yemeği zamanı dayanılmaz olmaktan biraz uzaktı aslında. Elbette çok çirkin bir şey olmazdı; ateşli kavgalar ya da buna benzer yakışsız duygu gösterileri olmazdı. Tanrı aşkına, onlar İngilizdi. Ama gerçek her nasılsa daha kötüydü; masanın karşısında Violet oturuyordu, gece elbiseleri içinde her zaman acı verecek kadar güzeldi, dekolteli korsajları son dört yıldır yatakta ellerinden başka arkadaşı olmayan bir adam için cehennem gibi bir cazibeydi. Ve sessizlik, sessizlik en kötüsüydü. Nefes alabilecek kadar gevezeliğini nadiren kesebilen Violet'in hayat, fikir ve her şeye, her yere dair merakla dolu olması ve sessizce karşısında oturması, herhangi bir tartışmanın olabileceğinden daha kötüydü.

Bu akşam yemeklerini katlanılabilir kılan tek şey mahzenlerinin sağlamlığıydı aslında - eğer bir gün tüm servetini nadir şaraplara harcarsa, suçu tamamen Violet'in ayaklarına atardı. Kimse onun karşısında sessizce oturamazdı.

James bu pek de hoş olmayan düşünceyle dünü ve bugünün büyük bir kısmını iş adamı ve avukatlarıyla görüşerek geçirmişti. Bir zamanlar ahır sahibi olmanın en çok hoşuna giden yönü buydu - Tattersalls'daki at sohbetleri daha az hoşuna gidiyordu. Ata binmeyi severdi -at sırtında olmanın verdiği hissi severdi, sabah ata binmenin ona sağladığı zihin berraklığını severdi- ama bir saatini belirli bir atın faziletlerini tartışarak geçirmek isteyecek biri değildi. Ne var ki, son zamanlarda Audley House 1nances'ın soğuk mantığı bile cazibesini yitirmişti. Bir zamanlar tatmin edici olan şey -babası tarafından kendisine verilen bir görevi üstlenmek ve Dük'ün beklediğinden daha iyi bir şekilde yerine getirmek- zaman geçtikçe cazibesinin bir kısmını kaybetmişti. Bunu kimseye itiraf edemezdi -hele de Violet'la bu konu yüzünden sık sık kavga etmişken- ama ahırların daha az zamanını almasını dilemeye başlamıştı.

Audley House'daki ahırlar düğün hediyesiydi. Babası James'in düğün gününde, "Artık bunun için çok yaşlandım," demişti. Babasıyla arasında yarattığı mesafeyle gurur duyan, düke herhangi bir şekilde bağımlı olma düşüncesinden bile nefret eden James ise kendini karşı koyamayacak kadar güçsüz bulmuştu. Violet yüzünden. Violet Grey ile evlenmek üzereydi, Violet Grey! Oldukça aceleye getirilmiş bir düğün olduğu doğrudu ama bu James'in hoşuna gitmişti. Balkondaki o on dakika hayatının en tesadüfi anlarıydı. Annesinden kalan mirasın bir kısmını harcadığı Curzon Sokağı'ndaki evde yaşamalarını planlamış olsa da, ona bir kır evi de verebilecek olma fikri hoşuna gitmişti.

Gerçek şu ki, yirmi üç yaşında ve aptaldı ve Violet'i daha mutlu etme şansı olsaydı hemen hemen her şeyi kabul ederdi.

James ahırları yönetme konusundaki yetkinliğiyle kendisini şaşırtmıştı ve bu gerçek onu derinden tatmin etmişti. Matematikte iyiydi.

-Dahi değildi ama çok iyiydi. Ahırların gelirlerini hesaplamakta ve kârlarını maksimize etmekte çok başarılıydı. At alıp satmak ona pek de büyüleyici gelmiyordu -aslında Audley House'daki çiftlikle ilgili defterleri karıştırmayı çok daha ilginç buluyordu- ama bu kesinlikle yeteneklerinin ötesinde bir iş değildi. Ahırlarda geçirdiği zaman da -daha mutlu günlerinde karısıyla arasında azımsanmayacak bir sürtüşmeye neden olan bir konu- hızla eskidi. Ama bir şeyler yapmaya kararlıydı.

Babasına bunu yapabileceğini kanıtlamak, Violet'e dünyayı ayaklarının altına serebileceğini göstermek için.

Ahırların işletilmesiyle ilgili her konuya kendini kaptırmıştı ve dürüst olmak gerekirse bu pek de tatmin edici değildi - babasından gelen bir soruya her seferinde başarısıyla ilgili bilgilendirici bir raporla cevap verebilmesi dışında. Bu her şeye değerdi. Ya da kendine hep böyle söylerdi.

Artık on beş yaş daha büyüktü ve Violet'e duyduğu saçma bir okul çocuğu şehvetiyle gözleri kör olmamıştı, meseleleri evlendiği zamankinden farklı görüyordu. Artık biliyordu -gerçekten de düğünden kısa bir süre sonra fark etmişti- babasının sadece bahislerini koruduğunu. Dovington Dükü hiçbir şeyi şansa bırakmazdı. Eğer ağabeyi ve varisi West'in soyunu devam ettiremeyeceğine dair en ufak bir ihtimal varsa, o zaman genç ve güzel bir hanımla evlenmek üzere olan küçük oğlunun iyi bakıldığından emin olmak mantıklı olurdu, çünkü oğlu da bir gün dük olabilirdi. Elbette, diye alaycı bir şekilde düşündü James, babası daha önce bahislerini korumak konusunda pek endişelenmemişti - James'in Violet'le tanışmasından kısa bir süre önce meydana gelen ve dükün aniden düklüğün geleceği için endişelenmesine neden olan olay West'in curricule kazasıydı. Bu kaza West'i ağır yaralamış ve West'in yarıştığı Jeremy'nin ağabeyini öldürmüştü ve görünüşe göre dükü Audley soyunun geleceği konusunda oldukça korkutmuştu.

James ve Violet'in artık bir çocuk sahibi olmaları pek mümkün görünmüyordu. Belki de James'in karısıyla olan mevcut anlaşmasında olumlu bulduğu tek şey varisiydi. Babasının planlarını bozmaktan her zaman kısır bir tatmin duygusu duymuştu.

Her halükarda, James artık kendisini başarılı bir ahır setinin sahibi olarak buluyordu ve bu da onu günlerini sadece kulübünde gazete okuyarak ve eve dönmek için bahaneler üreterek geçirmemesini sağlayacak kadar meşgul ediyordu. Sevgi dolu, mutlu, dolu dolu bir evliliğin, hatta daha fazla tutku duyduğu bir projenin yerini tutması zordu ama hiç yoktan iyiydi, diye düşündü. Yine de bugün işi her zamanki gibi dikkatini dağıtmıyordu. Her şey onu hayal kırıklığına uğrattıyor gibiydi; sanki derisinden sürünerek çıkıyormuş gibi hissediyordu ve nedenini bilmiyordu.

Hayır. Bu bir yalandı. Nedenini gayet iyi biliyordu. Violet'le olan lanet olası karşılaşmasını aklından çıkaramıyordu.

Dört yıldır yatağını ziyaret etmediği, rutin olarak on beş ya da daha az cümlelik sohbetler yaptığı bir kadının sakinliğini bu şekilde bozması sinir bozucuydu. Gerçi onunla tanıştığı ilk gecedan beri hep böyle olmuştu. James her zaman soğukkanlılığıyla, kendini her durumdan uzak tutma becerisiyle, başkalarının onu kızdırmasına izin vermemesiyle övünürdü. Bu, Brook Vale Park'ta geçirdiği uzun ve yalnız çocukluk yılları boyunca ihtiyaçtan dolayı mükemmelleştirdiği bir beceriydi. Violet'le tanışmadan önce kendini diğer insanlardan, hatta en yakın arkadaşlarından bile uzak tutmuştu. Zaman zaman yalnızlık çekiyordu ama kesinlikle daha az sinir bozucu ve incinmeyle sonuçlanma olasılığı daha azdı.

Ancak Violet hayatına girmiş ve onu altüst etmişti. Ve ona izin vermişti. -Aldırmamıştı bile, çünkü o kadar kaptırmıştı ki kendini. Geriye dönüp baktığında, on beş yıllık bir mesafenin ve deneyimin avantajıyla, ne kadar aptalca davrandığını görebiliyordu. *Bu* yüzden Violet'ten önce hiçbir kadına yakınlaşmasına izin *vermemişti* ve bakın bu nelere yol açmıştı. İlk fırsatta ona yalan söyleyen, ona komplo kuran bir eş; kavga ettiği - Tanrı aşkına, kanlı bir şekilde *bağırıldığı* - ve şimdi uzun, tatsız bir şekilde sessiz akşam yemeklerini paylaştığı bir eş. Kendi buz gibi tavrının bir kez olsun kırıldığını görmek her nasılsa tatmin edici olmuştu. Bazı erkekler öfkeli bir eşten korkarlardı; James bunu kayıtsız bir eşe tercih ettiğini fark etti.

Her halükarda, kafasında bu tür düşüncelerle geçen bir günün ardından, öğleden sonra eve döndü, belki Violet'in öğlen yemeğine oturacağı ve ona katılabileceği gibi belirsiz, biçimsiz bir umut onu çekiyordu. Bunun yine kanlı bir tartışmayla sonuçlanacağına şüphe yoktu ama bu ihtimali tuhaf bir şekilde cazip buluyordu. Ne de olsa, biraz antrenmansız olsa da onunla yeterince sık kavga etmişti.

Kendisini böyle düşünürken yakaladığında alaycı bir şekilde homurdandı - gerçekten de karısıyla tartışmanın bir öğünü geçirmek için hoş bir yol gibi görüldüğü bir noktaya mı düşmüştü?

Görünüşe göre öyle.

Evliliğin bir erkeğe yaptığı şey buydu.

Ancak eve vardığında, Wooton'dan Leydi James'in bütün gün yatak odasından aşağı inmediğini öğrendi.

"Hasta mı?" James kaşlarını çatarak sordu. Violet hiçbir zaman boş zamanlarını geçiren bir hanımefendi gibi tembellik edecek biri değildi, tam olarak öyle olmasına rağmen. Kadın ya da erkek, tanıdığı en enerjik insanlardan biriydi.

"Price, hanımefendinin ülkeden döndüğünden beri kendini iyi hissetmediğini söyledi," dedi Wooton ve sesinde hiçbir sitem belirtisi olmamasına rağmen James yine de hafifçe gerildi. Lanet olası Wooton. James'in çocukluğu boyunca babasının kâhyası olmuş ve James'in evliliği üzerine düşünölemeyecek bir şey yapmış, bir dükün hizmetinden ayrılıp ikinci oğluna hizmet etmeye başlamıştı. James, Wooton'un kendisine karşı her zaman bir düşkünölüğü olduğunu bilmesine rağmen, bunu anlamakta güçlük çekiyordu. Gerçekten de Wooton, James'in çocukluğu boyunca onun iyiliği için kendi babasından çok daha fazla endişe göstermişti, ancak Wooton'un endişesi genellikle sert, boyun eğmeyen, uşakça bir şekilde ifade ediliyordu. Bazen Wooton'un onun bir zamanlar olduğu gibi yalnız bir çocuk değil, yetişkin bir adam olduğunu unuttuğunu düşünüyordu.

Her neyse, James önceki gece geç saatlerde eve döndüğünde, Wooton her zamanki gibi kapıda bekliyordu ve James'in onu ayakta tuttuğu için hafif bir suçluluk duymasına neden oldu. İnsanın uşığı için hissetmesi gülünç bir duyguydu elbette ama Wooton eskisi kadar genç değildi -gerçi James'e Wooton'un tam olarak kaç yaşında *olduğu* sorulsaydı, herhangi bir doğruluk ölçüsüyle cevap verebileceğinden hiç emin değildi.

Wooton vardığında, "Lord hazretlerini tek parça halinde gördüğüme sevindim," demekten başka bir şey söylememişti ama James bu tek sözden üç farklı türde kınama hissetmişti: dikkatsizliği, Violet'i gereksiz yere endişelendirmesi ve Kent'in yarısına kadar onun refakatçisi olmadan gidip gelmesine izin verdiği için.

James, Wooton'a Violet'in Londra'ya dönerken kendisine eşlik etmesini hoş karşılayacağını söylemek istemedi. Aslında, onunla birlikte o arabaya binmiş olsaydı, tek parça halinde çıkamayacağından oldukça emindi. Ancak bunu söylememişti; uzun bir gün olmuştu ama henüz hizmetkârlarına açıklama yapmak zorunda kalacak kadar alçalmamıştı. Wooton'a bile.

Ancak Şimdi James, Wooton'ın söylemediği tüm sözleri hissedebiliyordu - evin hanımının saatlerce süren endişe ve rahatsız edici araba yolculuğundan sonra hastalanması pek de Şaşırtıcı değildi. James bir kez daha uşağına Violet'in dayanıklı bir tür olduğunu ve daha önce hiÇ araba yolculuğundan rahatsız olduğunu bilmediğini söylemek istedi, ama adamdan alacağı tek Şeyin yumuşak bir "Elbette lordum" olacağını biliyordu, bu yüzden kağındı.

"Onu ziyaret edeceğim," diyerek Wooton'a paltosunu, Şapkasını ve eldivenlerini uzattı ve kararlı adımlarla merdivenlere doğru yürüdü. Merdivenleri çıkmaya başlarken hızla omzunun üzerinden baktı ve Wooton'ın yüzünde Şaşkın bir ifade görmekten memnun oldu. HiÇ değilse bugün uşağının bir duygusunu ifade etmesini sağlamayı başarmıştı -kendine saygısı olan her İngiliz böyle bir baŐarıdan gurur duyabilirdi.

Ancak Violet'in kapısına yaklaştığında adımları yavaŐladı ve tereddüt etti. Kapıyı almalı mıydı, yoksa doğrudan içeri mi girmeliydi? Uyuyorsa onu rahatsız etmek istemiyordu ama sanki geçen dört yıl hiÇ yaşanmamış gibi yatak odasına davetsiz girme fikri... Hayır. Kapıyı usulca tıklattı.

Bir süre sonra Violet'in sesi: "Girin."

Kapıyı açtığında, onu çarpan ilk Şey kokuydu. Tüm oda Violet gibi kokuyordu. Bu elbette mantıklıydı - Tanrı aşkına, burada uyuyordu - ama yine de kokunun gücü onu hazırlıksız yakalamıştı. Violet harika kokuyordu. Kokusunun tam olarak ne olduğunu söylemek zordu - *gerçek* menekŐeler olmasa da iekesi, sıcak ve *Violet*'e özgü bir Şeydi - ama son dört uzun yılını yemek masasında bu kokunun sadece ısıklıklarını yakalayarak geirmiŐtı ve bir kez daha bu kokuyla çevrili olmak çok etkileyiciydi. Kendisini çölden çıkarılmıŐ ve hayatında yediği en görkemli ziyafetin önüne oturtulmuŐ a bir adam gibi hissediyordu.

Kendini sertçe, içten bir sarsıntıya uğrattı. Bunamaya mı başlamıştı? Elbette bunun için gençti.

Ancak Violet'in kendisini görmesi dikkatini bu pek de rahatlatıcı olmayan düŐüncelerden uzaklaştırdı. Şöminenin yanındaki koltukta oturuyordu, omuzlarına bir Őal sarmıŐtı, kuşağında açık bir kitap vardı. Dikkatli bakışlarla onu izliyordu.

"Violet," dedi, sesi tanıştıkları gece olduğundan çok daha resmiydi. "Nasıl hissediyorsun?"

Hafifçe öksürdü, sonra cevap vermeden önce aceleyle susturdu. "Fena değil, teşekkür ederim." Sesi de aynı derecede resmiydi ve adam onun hafta başında yaşadıkları çileden dolayı hâlâ kızgın olduğunu tahmin etti.

"Wooton kendini iyi hissetmediğini söyledi," diyerek birkaç adım öne çıktı. Perdeler çekilmişti, odanın ışığını azaltıyordu, ama Ire'nin cılız ışığından onun mavi bir sabahlık giymiş olduğunu görebiliyordu, ama bir omzunun üzerinde kalın bir örgü halinde duran saçlarını giydirme zahmetine girmemişti. Bu onu çok genç gösteriyordu -aslında aşık olduğu on sekiz yaşındaki kıza çok benziyordu.

Aşık olduğunu düşünmüştü, diye hatırlattı kendine sertçe. Lanet olası bir saç modelinin onu yumuşatmasına izin veremezdi.

"Evet," dedi küçük bir öksürük daha çıkararak. "Ülkeden döndüğümünden beri kendimi biraz kötü hissediyorum" -en azından sesindeki sitem notasını gizlemek için hiçbir şey yapmadı- "ama eminim ki çok fazla endişelenecek bir şey yok. Bir gün içinde iyileşeceğimi umuyorum."

James ona dikkatle baktı ve düşündü - ateşten sayıklayana kadar hastalığını kabul etmek Violet'in yapacağı bir şey değildi. James ona bakmaya devam ederken Violet sandalyesinde kaydı, yanakları hafifçe kızardı ve kucağındaki kitabın yumuşak bir gümbürtüyle Aoor'a düşmesine neden oldu.

"Ne okuyorsun?" James sordu, o eğilip kendisi için bunu yapmadan önce kitabı almak için acele etti. Doğruldu ve kitabın sırtına bakabilmek için elindeki kitabı havaya kaldırdı. Başlığı okudu, sonra yanakları daha da kızarmış gibi görünen karısına eğlenen bir bakış attı.

"*Childe Harold*?" diye sordu, kitabı ona geri uzatırken. "İlerlemiş yaşıma rağmen hafızam beni yanıltıyorsa lütfen beni düzeltin, ama bir keresinde Byron'a 'Zıpzip saçlı aptal' dememiş miydiniz?"

"Olabilir," diye itiraf etti Violet, elindeki kitabı sandalyesinin yanındaki küçük masaya bırakırken. "Ama tüm bu yaygaranın neden koptuğunu da görebileceğimi düşündüm. Aslında oldukça iyi," dedi isteksizce, tıpkı Napolyon'un paltosunun çekici olduğunu kabul ettiği gibi. "Yine de onun biraz aptal olduğunu düşünüyorum. Hepsi

Caro Lamb ile devam eden." Kadın küçümseyerek dudak büktü ve James sırtına isteğini bastırmak zorunda kaldı.

"Bence o tam bir aptal," dedi James ve Violet'in bakışları onunkilerle buluştu ve bir an için sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi. Violet eğleniyordu - bir an için, sadece bir an için, James bunu açıkça görebiliyordu. Güzel kahverengi gözlerinde, tarih, edebiyat ya da tartıştıkları herhangi bir şey hakkında gerçekten konuşmaya başladıkları her seferinde gördüğü bakış vardı - kibar toplumun bir kadında uygunsuz bulduğu yoğun ilgi, zeka. James'in onda en çok sevdiği şeylerden biri de buydu.

En çok sevdiğim *şeydi*.

Bu ayıltıcı ekleme onu kendine ve onu arama nedenine geri getirdi. "Eğer Byron hakkında konuşacak kadar iyiysen, sanırım senin için bir doktor çağırmama gerek olmadığı konusunda rahatlayabilirim?"

"Ah!" Violet irkildi ve yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ama James bunu fark edemeden kayboldu. "Hayır! Yani, evet. Yani..." Elini salladı, açıkça - başarısız bir şekilde- rahat görünmeye çalışıyordu. "Yakında kendimi daha iyi hissetmezsem bir hekime danışacağım. Endişelenmenize gerek yok lordum."

Ve böylece aralarındaki mesafe yeniden açıldı. Bir an için, Byron hakkında konuşurlarken, evliliklerinde her şey ters gitmeden önce olduğu gibi hissetmişlerdi. Ama aynı hızla, *lordum* sözleriyle birlikte, geçmiş dört yıl kendilerini yeniden ortaya koydu. Ve bir an için her şeyin nasıl olduğunu unutmuş olması daha da sinir bozucuydu.

"Pekâlâ," dedi sabırsızca, bu anı mahvettiği için kıza kızgındı -en bağta her Ėeyi mahvettiği için, diye düğündü öfkeyle. "Eğer yardımınıza ihtiyacınız yoksa, o zaman sizi yalnız bırakayım." Bazen onunla konuğurken kendi sesinden nefret ederdi, kendi karısıyla konuğurken olduğu kadar ukalaca konuğtuğu hiç olmamığtı.

Sık sık yaptığı gibi, bu karmaşada hatalı olan tarafın kendisi olmadığını kendine hatırlattı; karısının kendisini böylesine korkunç bir şekilde manipüle ettiğini öğrenen her erkeğin vereceği tepkiyi vermişti. Kendisine bu gerçeği hatırlatmak zorunda kalması bile başlı başına tehlikeli bir işaretti.

Son tartışmamızda, sağlıklı düşünemeyecek kadar öfkeliydi. O zaman hatırlatmaya hiç ihtiyacı olmamıştı.

"Senden hiçbir şey istemiyorum," dedi Violet usulca, onun son sözüne karşılık olarak. Ve James bir an için onu sarsmak, ondan bir şey, *herhangi bir* şey istemesini talep etmek istedi - sonuçta iyi ya da kötü onun kocasıydı.

Ama tabii ki bunu ona söyleyemezdi. Bunun yerine eğildi ve başka hiçbir şey söylemedi.

Violet'in planının tahmin ettiğinden daha karmaşık olduğu ortaya çıkmıştı.

"Elbette öyle," dedi Diana sabırsızlıkla, ertesi gün o, Violet ve Emily Gunter'ın evinin önünde Diana'nın arabasına yaslanırken. "Bu fikrini itiraf ettiğinde sana söylediğim sözlerin tam olarak 'Aklını mı kaçırdın?' olduğuna inanıyorum."

Violet buzundan bir ısırık almak için duraklayarak, "Ben de sizi böyle bir şey yapmadığım konusunda temin etmişim," dedi. Sıcak bir gündü ve Berkeley Meydanı, benzer şekilde güneş altında buzlu içeceklerin tadını çıkaran diğer hanımlarla dolu arabalar ve faytonlarla doluydu. Violet tanıdığı en az üç farklı hanım kümesi gördü ama göz göze geldiklerinde başını sallayarak onaylamaktan fazlasını yapmadı. Rahatsız edilmek istemiyordu.

"Ancak," diye kabul etti, "bu durum bazı zorlukları da beraberinde getiriyor. Sizce doktorunuz bir dükün oğluna yalan söylemeye razı olur mu?"

Diana ve Emily gözlerini kırıştırarak ona baktı, Emily'nin kaşığı ağzının yarısına kadar sarkmıştı.

"Bu hileyi sürdüreceksem, sonunda gerçekten hasta olduğumu söyleyecek bir doktora ihtiyacım olacak ve James'in doktorunun bunu yapmayacağını biliyorum. Bu yüzden başka birine ihtiyacım var."

"Birdenbire farklı bir doktora danışmanı şüpheli bulacağını düşünmüyorsun değil mi?" Emily kuşkuyla sordu.

"Ona Audley ailesiyle hiçbir ilgisi olmayan birini istediğimi söyleyeceğim," dedi Violet, elindeki kaşığı umursamaz bir tavırla sallayarak. "Beni sorgulamayacaktır."

Ona bunu söyledikten sonra çok fazla."

Diana başını sallayarak, "İkiniz ne kadar keyifli vakit geçiriyorsunuzdur," dedi. "Söylesenize, yemek zamanlarında etinizi büyük bir iştahla doğrarken masanın öbür ucundaki kocanıza tehditkâr gözlerle bakıyor musunuz?"

"Sadece özel durumlarda," dedi Violet, yemi yutmayı reddederek. "Ama gerçek şu ki, James'e istediğini vermek istiyorsam, bir noktada bir doktora ihtiyacım olacak."

"Ya da doktora benzeyen biri," dedi Emily düşünceli bir ifadeyle ve Violet'ı şaşırttı; Violet bütün bunlara en çok itiraz edenin Emily olmasını bekliyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

Emily, "Bir hanımefendinin kocasına yalan söyleyecek bir doktor bulmakta zorlanırsınız, özellikle de söz konusu koca bir dükün ikinci oğluysa," dedi. Buzundan bir ısırık aldı. "Bu yüzden doktor gibi davranabilecek birini bulmak size daha iyi hizmet edebilir."

"Ne, aktör mü?" Violet kaşlarını kaldırarak sordu.

Emily kızarak, "Kesinlikle hayır," dedi. "Bu fikir bile! Sizin gibi soylu bir hanımefendinin bir aktörle birlikte olması bile çok uygunsuz olurdu, hiç kimse-"

"Bekle," dedi Diana, gözleri parlayarak. "Arkadaşlığı kabul edilebilir olan bir aktör var."

"Kim?" Emily sordu, ses tonu oldukça şüpheliydi. "Violet tiyatroyla ilgili biriyle birlikte görülürse itibarı zedelenir. Hem oyuncular Çarşamba geceleri Almack's'a sık sık gitmiyorlar ki."

"Şanslılar," diye mırıldandı Violet.

"İşte burada yanıyorsun," dedi Diana neşeyle. "Bunu yapan biri var. Şey," diye düzeltti, "muhtemelen Almack'ın değil, çünkü aklı başında hiç kimse oraya gitmeyi *tercih* etmez. Ama tiyatroyla ilgisi olan ve ona ulaşabileceğimiz yerlere giriş izni olan biri var."

Violet ilgiyle öne doğru eğildi. "Diana, dedikoduya olan düşkünlüğünün sonunda işe yaradığına inanıyorum."

"Kesinlikle," dedi Diana kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Sanırım siz ikiniz Eastvale Markisi'nin oğlunun skandalını hatırlamıyorsunuz?"

Violet buzdan düşünceli bir ısırk aldı. İsim bir şekilde tanıdık geliyordu - aristokrasinin her üyesinin *Debrett's'te* listelenen ailelerle olan rutin aşinalığının ötesinde. Neydi bu isim? Nefes nefese kaldı.

"Julian Belfry mi?" diye sordu. "Diana, bazen çok zeki *oluyorsun*. kabul et."

"Julian Belfry kim?" Emily kaşlarını çatarak sordu.

"Hikayeyi hatırlamıyor musun?" Violet sordu. "Birkaç yıl önceydi - ikinci sezonunuzdaydı belki de? Bir markizin ikinci oğluydu ve orduya ya da ruhban sınıfına katılmak yerine-"

"Ya da bir ahır dolusu at yetiştirmek," diye ekledi Diana kuru bir sesle.

"-bir akrabasının ona bıraktığı mirasla kendi tiyatrosunu kurdu. Tüm detayları hatırlamıyorum," dedi Violet sabırsızca elini sallayarak. "Ama tam bir skandaldı - babası tiyatronun satın alındığını öğrendiği günden beri onun adını ağzına almadı. Oxford'da James, Penvale ve Jeremy'den birkaç yıl öndeydi," dedi ve sonra bir şeyin farkına varınca yüzü düştü. "Oh, ama Diana, o hiç uygun değil! James onu tanıyor! Her türlü hileyi anında anlar."

"Yakından tanışıyorlar mı?" Diana sordu.

"Hayır," dedi Violet, düşünürken heceleri uzatarak, James'in ondan söz ettiğini hatırlamaya çalışarak. "Özellikle samimi olduklarını hiç sanmıyorum."

"Ve Belfry'nin iyi bir aktör olması gerekiyor, değil mi?" Diana bastırdı. "Kendi tiyatrosunda birçok oyunda rol alıyor. Tüm bunlar onu çevreleyen skandalın bir parçası, değil mi?"

"Şey, evet-"

"O zaman bunun bir sorun olacağını sanmıyorum," dedi Diana küçümseyerek. "Değeri olan her aktörün birkaç zekice kostümü olmalı ve erkekler asla beklediklerinden başka bir şey görmezler. Audley hiçbir şey fark etmeyecektir."

Violet, "Bunu itiraf etmek bana acı verse de James *tamamen* akılsız değil," dedi. "Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum."

"Peki, daha iyi bir fikrin var mı?" Diana sabırsızlıkla sordu.

"Şu anda değil," diye itiraf etti Violet. "O zaman denemeye değer diyorum."

"Kocanız tarafından apaçık bir yalanla yakalanma riskini göze alan siz olmadığınız için bunu söylemek sizin için oldukça kolay," dedi Violet huysuzca.

Buna karşılık Diana kozunu oynadı. Elini dramatik bir şekilde göğsünün üzerine koyarak derin bir iç çekti. "Elbette haklısınız," dedi kederle. "Sevgili kocamın burada, böyle bir planın hedefi olarak hazır olması için neler vermezdim ki?" Gözyaşlarını tutmaya çalışır gibi gözlerini kırıştırdı ama gözleri şüpheli bir şekilde berrak görünüyordu. "Ama tabii ki artık dulum ve uzun, kederli günlerimi sevgili dostlarım sayesinde geçirmek zorundayım-"

"Yeter," dedi Violet, Diana gerçekten olayın ruhuna girmeden araya girmenin en iyisi olduğunu düşünerek. "Yapacağım, yapacağım. Ama her şey feci şekilde ters giderse, suçu tamamen senin ayaklarına atacağım."

"Yeterince makul," dedi Diana, sakın bir şekilde buzdan bir ısırık aldı, tüm duygu izleri aniden, gizemli bir şekilde yok oldu.

"Onunla nasıl bağlantı kurmayı düşünüyorsun?" Emily merakla sordu - birkaç dakikadır yorum yapmadan gözlemliyordu. "Mektup göndermek oldukça riskli görünüyor ve onun tiyatrosuna öylece gidebilecek değilsiniz ya..."

"Sanırım," dedi Diana yavaşça, "işe yaramaz kardeşim bir kez olsun benim için yararlı olabilir."

Penvale son on beş dakika içinde en az üçüncü kez, "Beni buna ikna etmene izin verdiğime inanamıyorum," dedi. Ertesi akşam yemek vaktiydi. Bir gün önce Gunter'in evinden doğruca Diana'nın evine gitmişler ve Penvale'e kulübünde çılgınca bir not göndermişlerdi. Bir saatten kısa bir süre sonra ortaya çıkan Penvale hafifçe telaşlanmış görünüyordu ama Diana'nın şık bir şekilde döşenmiş oturma odasında onlara katıldığında ve kendisinden ne istendiğini öğrendiğinde yüz ifadesi hızla sinirli bir ifadeye dönüşmüştü.

"Kendi kulübümden kovuldum," diye devam etti, içkisini bırakıp odanın bir ucundan diğerine ileri geri yürümeye başladı. "Hiç tanımadığım bir adamı kız kardeşimin evine çekmeye zorlandım ve her şeyi öyle bir şekilde ifade etmek zorunda kaldım ki, kız kardeşimin onunla bir tür ilişki kurmakla ilgilendiğini düşünmesine hiç şüphe yok-"

"Olmadığımı kim söyledi?" Diana kardeşine masumca gülümseyerek sordu. "Ne de olsa ben bir dulum ve Templeton öldüğünden beri son derece uslu duruyorum." Diana ağır bir iç geçirdi, bu da kıpkırmızı ipek gece elbisesinin içinde etkileyici göğüslerini daha da iyi göstermesine neden oldu; Violet şahsen Diana'nın ePort'u birazdan gözüne girmeye çalışacakları beyefendiye saklamış olabileceğini düşündü.

Penvale kız kardeşine sert bir bakış atarak, "Aman Tanrım, Diana," dedi. "En azından biraz daha az kötü şöhretli birini bulsan iyi olur. Ne de olsa bu işte yenisin."

"Evet," dedi Diana kirpiklerini kırıştırarak. "Ve telafi etmem gereken bir sürü kayıp zamanım var."

Penvale içkisini geri aldı ve doyurucu bir yudum daha aldı. "Şimdiden pişmanım."

"Bunun için artık çok geç," dedi Violet hızlıca, ama içten içe bazı kuşkuları vardı. Diana'nın fikri Gunter'in evinin önünde, parlak güneşin altında, arabasına güvenli bir şekilde yerleşmişken kulağa o kadar mantıklı gelmişti ki, bütün bunlar ona her şeyden çok bir oyun gibi görünmüştü. Ancak şimdi kendini oldukça aptal hissetmeye başlamıştı. James'i sağlığı konusunda endişelenmesi için kandırmaya yönelik planı, birkaç gün önce kendi öfkesi içinde kıvranırken uydurduğunda tamamen kabul edilebilir görünmüştü, ancak şimdi bunu tamamen yabancı birine itiraf etmek zorunda kalacağı için, o kadar emin hissetmiyordu.

Penvale'in planını öğrendikten sonraki tepkisi pek de cesaret verici olmamıştı.

İşbirliğini sağlamak için bir tür açıklama yapması gerektiği ortaya çıktığında, toplayabildiği kadar ağırbaşlılıkla ona "Verem hastası numarası yapıyorum," demişti.

"Sen *nesin*?" diye sormuştu kuşkuyla, Violet'e sanki bir kafası daha çıkmış gibi bakarak.

"Ona bir ders veriyorum," dedi Violet. "Zaten hepsi senin yüzünden, Penvale. Bütün bu yaygarayı senin lanet notun başlattı."

"O mektubun başıma ne kadar bela açacağını bilseydim, Audley önümde kan kaybından ölüyor olsaydı bile metanetli ve kalemsiz dururdum," diye mırıldandı.

"Bu gerçekten de büyüleyici bir duygu," dedi Violet. "Ama her halükarda, kocama o fayton avlusunda durmanın ve bana yaşamasının ya da ölmesinin beni ilgilendirmediğini söylemesinin nasıl bir his olduğunu tam olarak göstereceğim." Kollarını kavuşturdu, kendine olan güveni yeni bir öfke dalgasıyla desteklendi. "Erkekler!"

Penvale, erkeklerin âdeti olduğu üzere, birkaç kez daha itiraz etmişti elbette, ama Violet sonunda bunu onun rızası olsa da olmasa da yapacağını söylediğinde -ve Penvale, James'i planlarından haberdar etmekle tehdit ettiğinde Diana'nın fısıltıyla savurduğu tehditler karşısında- kötü bir nezaketle de olsa kabul etmişti.

O andan itibaren Lord Julian Belfry ile işler beklediğinden çok daha hızlı ilerlemişti. Penvale'i, Belfry'yi bir daha gördüğünde ona bir yemek daveti verip veremeyeceğini sormak için çağırmışlardı. Ancak Penvale onlara White'ın yerinde adamla kâğıt oynadığını - "*sinir bozucu* bir şekilde ayrılmak zorunda kalmadan önce"- ve işine geri dönmesine izin verilirse, hiç şüphesiz o öğleden sonra daveti yapabileceğini söyledi. Birkaç saat sonra Penvale'den bir not geldi ve Lord Julian Belfry'nin, davetin kabul edilmesi halinde ertesi akşam Leydi Templeton ile yemek yemekten memnuniyet duyacağını bildirdi.

Neyse ki Diana aynı akşam Violet ve Penvale'i akşam yemeğine davet etmeyi çoktan planlamıştı ve aşçısına onlara bir kişinin daha katılacağını bildirmek hiç de zor olmadı. Böylece ertesi gün saat sekizde Violet kendini Diana'nın oturma odasında, ona yardım edeceğini umduğu adamın gelmesini beklerken buldu.

"Audley, hasta olduğu söylenen karısı akşam yemeği daveti verdiği ne dedi?" Penvale alaycı bir tavırla sordu. Bir elini Diana'nınkiyle aynı bal rengi olan saçlarının arasında gezdirdi. Çok yakışıklı bir adamdı, uzun boylu ve geniş omuzluydu ama Violet büyürken ona hiç bu kadar ilgi göstermemişti.

Diana'nın sinir bozucu ağabeyi olmuş, hiçbir zaman onun romantik fantezilerinin nesnesi olmamıştı. Jeremy kadar çapkın olmasa da (ama o zaman kim çapkındı ki?) evliliğe pek ilgi göstermiyor gibiydi.

"Diana'yla yemek yiyeceğim için bu akşam evde olamayacağımı söylemiştim, sanırım o da kendi kulübünde yemek ayarladı. Bu sabah onu kahvaltıda gördüğümde kendimi çok daha iyi hissettiğimi söyledim. Ama tabii ki *çok* sağlıklı görünmemeye özen gösterdim." Hafifçe öksürdü, ardından kırılmalı ve zayıflık görüntüsü vermeyi umarak bir kez daha öksürdü. Bir an sonra mendilini koluna sokmayı unuttuğunu fark edince, ePect bozuldu.

"Kahretsin," diye mırıldandı ve bir tanesinin ortaya çıkacağı umuduyla boş yere kolunu sıvazladı.

"Gerçekten ikna edici bir performans," dedi Penvale karanlık bir sesle. "Audley'nin bir an için senin gerçekten hasta olduğunu düşündüğüne inanamıyorum."

"Onunla biraz daha fazla uğraştım, görüyorsunuz," diye itiraz etti Violet, bulunması zor keten parçasını beyhude yere aramaktan vazgeçerek.

Diana'nın uşağı Wright'ın oturma odasının kapısında belirmesiyle daha fazla editoryal yorum yapmaktan kurtuldu. "Lord Julian Belfry," diye duyurdu ciddiyetle.

Violet'in aklına gelen ilk şey, Lord Julian'ın sahnede neden başarılı olduğunu çok iyi anladığı oldu. Adam yıkıcı derecede yakışıklıydı. Saçları siyahtan ayırt edilemeyecek kadar koyu bir kahverengi tonundaydı, moda uygun olarak biraz fazla uzun kesilmişti ve bu da ona çekici bir hoyratlık havası veriyordu. Gözleri canlı bir maviydi, yüzü güçlü kemiklerden ve onu açıkça bir aristokrat olarak gösteren düzgün açılardan oluşuyordu.

Diana onun yanında usulca nefes aldı. "Aman Tanrım," diye mırıldandı. Violet aynı fikirde değildi.

"Belfry," dedi Penvale, adamın elini sıkmak için ilerleyerek. "Seni tekrar görmek güzel."

"Davetiniz geri çevrilemeyecek kadar ilgi çekiciydi," diye karşılık verdi Lord Julian, bakışları Violet ve Diana'nın üzerinde ilgiyle gezinirken. Diana duruşunu en iyi şekilde sergilemek için dikkatlice durdu. Violet gözlerini devirmek için kendini zor tuttu.

"Leydi James Audley, Leydi Templeton, Lord Julian Belfry'yi takdim edebilir miyim?" dedi Penvale ve hakkını yemeyelim, kızgınlığının sesine yansımaya izin vermedi.

"Hanımlar," dedi Lord Julian, önce Violet'in, sonra da Diana'nın elinin üzerine eğilmek için öne doğru ilerleyerek. "İngiliz güzelliğinin bu kadar güzel iki örneğinin dikkatimi ancak şimdi çekiyor olması gerçekten bir suç." Zampara olarak ün salmıştı ve Violet o anda bunun nedenini anladı.

"Örnekler mi efendim?" Violet kaşlarını kaldırarak sordu. "Bizi mikroskop altında incelenecek organizmalar gibi gösteriyorsunuz."

Diana ona sakinleştirici bir bakış fırlattı. "Lord Julian'ın oPense'i vermek niyetinde olmadığına eminim," dedi.

"Askıya alındığımı söylemedim," dedi Violet. "Ben sadece onun ilginç kelime seçimi hakkında yorum yapıyordum."

"Leydi James," dedi Lord Julian, doğruldu ve açık bir eğlenceyle ona baktı. "Görünüşe göre hakkınızda duyduğum her şey doğruymuş."

"Bunun ne olabileceğini hayal bile edemeyeceğim için, bunu bir iltifat olarak kabul etmeyi tercih edeceğim," dedi Violet hafifçe. Bu bir yalandı; *Ton*'un diğer üyelerinden onun hakkında neler duymuş olabileceği konusunda çok iyi bir fikri vardı. Ağırbaşlı bir sessizliği sürdürmeyi hiçbir zaman alışkanlık haline getirmemişti; aslında, annesinin ona sık sık hatırlattığı gibi, James'i ilk sezonunda -Leydi Worthington'ın deyimiyle- "kapmayı" başarmış olması büyük bir şanstı, çünkü yakışıklılık tuhaflığı telafi etmiyordu; erkekler aklından geçeni söyleyen ya da skandal kitaplar okuyan bir kadın istemiyorlardı, vesaire.

Vesaire.

Vesaire.

Her halükârda, Violet bu durumdan hiç rahatsız olmamıştı ve gerçek şu ki, bir dükün oğluyla evli bir hanımefendinin biraz tuhaf alışkanlıkları, bekâr bir hanımefendininkinden çok daha hoş görülebilirdi, bu yüzden toplumun küçümsemesini hiç hissetmemişti. Ama insanların fısıldaştığını biliyordu. Aslında Lord Julian gibi bu konuya kafa yoran biriyle tanışmak oldukça ferahlatıcıydı.

"Sen de öyle yapmalısın," dedi adam cevap olarak ve ona öyle çekici bir şekilde sırtıttı ki, kadın da gülümsemekten kendini alamadı.

O anda yemek gongu çaldı. Penvale, Violet'e yemek odasına kadar eşlik etti ve Lord Julian'ın, yemeğe giriş görgü kurallarını tamamen hiçe sayarak geriye çekilip Diana'nın koluna girmesine izin verdi. Violet omzunun üzerinden şöyle bir baktı ve ikisinin birbirlerini değerlendirdiklerini gördü. Kendisini bir müzayededeymiş gibi hissetti.

Yemeğin kendisi biraz garip bir çiftti -Penvale sohbeti sıcak tutmak için elinden geleni yaptı (çünkü denediğinde çekici olabiliyordu) ve Diana tümüyle havai bir davetti (aslında Violet bu rolü biraz fazla hevesle üstleniyor olabileceğini düşündü), ama yemek boyunca Violet altta yatan bir gerginlik hissetti. Lord Julian açıkça neden davet edildiğini merak ediyordu ve uşaklar çekilmeden önce son yemeği temizlerken, Violet konuşma zamanının geldiğine karar verdi.

"Lord Julian," dedi ve adam o sarsılmaz mavi bakışlarını anında ona odakladı. Bunun saçma olduğunu düşündü. Erkekler bu kadar yakışıklı olmamalıydı. "Lord Penvale'in davetini bu kadar kısa sürede kabul etmeniz büyük incelikti ve biliyorum ki oldukça..." Uygun sıfatı ararken bocaladı.

"Merak mı ettin?" diye sordu, sesinde hafif bir kahkaha vardı. Violet gülümsemekten kendini alamadı.

Peçetesini özenle katlayıp önündeki masanın üzerine koyarak, "Gerçekten de," dedi. "Gerçek şu ki, biraz yardıma ihtiyacım var ve sanırım bunu sağlayacak kişi de sizsiniz."

"Leydi James, itiraf etmeliyim ki merakımı uyandırdınız," dedi, son kelimedenden önce belli belirsiz, imalı bir duraksama ile.

Bunu görmezden gelmenin en iyisi olduğunu düşünerek devam etti. "Sizi işe almak istediğim bir oyunculuk işi var. Bu... her zamanki çalışma alanınızın oldukça dışında ve bazı zorluklara yol açabilir, ancak kime başvurabileceğimi düşünürken şaşırdım."

"Ne tür bir oyunculuk işi?" diye sordu, ses tonu rahattı ama Violet onun ilgisini hissedebiliyor, ondan yayılan enerjiyi bir şekilde hissedebiliyordu.

"Benim kişisel doktorum gibi davranmanızı rica ediyorum," dedi. "Kocamla küçük bir anlaşmazlığın ortasındayız ve onu son derece hasta olduğuma ikna etmem gerekiyor. Eğer bir doktora danışmayı reddedersem, bu numarama uzun süre inanmayacaktır."

Bu yüzden beni ziyaret edip korkunç bir teşhis koyacak biri gibi davranacak birine ihtiyacım var."

"Aklınızda ne tür bir teşhis var?" diye sordu kuru bir sesle. "Tüketim," dedi Violet, sanki reçelini açıklıyormuş gibi basitçe kahvaltı masasında tercih.

Lord Julian onun ciddi konuşup konuşmadığına karar vermek istercesine baktı.

"Anlıyorum," dedi sonunda, sesi gerçekten de çok kuşkulu çıkmasına rağmen. "İtiraf etmeliyim ki, söyleyecek söz bulamıyorum."

"Heyecanla mı, bana yardım etme hevesin yüzünden mi?" Violet umutla cüret etti.

"Ah, hayır. Daha çok, bu planın aptallığını size açıklama girişimime tam olarak nereden başlayacağımı bilemiyorum."

Penvale şarap kadehinden büyük bir yudum alarak, "Nefesini boşa tüketme Belfry, ben zaten denedim," dedi.

"Başlangıç olarak, verem için önerilen tedavinin genellikle Alpler'deki bir sanatoryuma ya da doğanın başka bir kıtasına uzun süreli bir yolculuğu içerdiğine inanıyorum, ki bu da sanırım aklınızdan geçenden biraz daha uzun bir iyileşme sürecidir."

"Evet, ama-"

"İkincisi, akli başında herhangi bir erkeğin kendi karısı tarafından bu kadar muhteşem bir şekilde kandırıldığını öğrendiğinde öfkeden başka bir şeyle tepki vereceğini hayal edemiyorum, yani bu planın Audley'nin yüzüme bir eldiven tokatlamaktan başka bir şeyle sonuçlanacağına inanamıyorum. Ve ne yazık ki, korkarım düello için oldukça yaşılanıyorum."

"O zaman sen olduğunu belli etmemeni öneririm," dedi Violet. "Oldukça yetenekli bir aktör olduğunuz izlenimine kapılmıştım. Yoksa itibarınız sarsıldı mı?" Adamın kendisini reddetmeye hazırlandığını görebiliyordu ve gururunu incitmenin onu başka hiçbir şeyin motive edemeyeceği kadar motive edeceğini umuyordu.

Ancak Lord Julian sadece eğlenmiş görünüyordu. "Şey, leydim," diye cevap verdi tembelce, sandalyesinde arkasına yaslanarak, "bu tamamen yarım yamalak planınızda size yardımcı olmak ne kadar cazip olsa da, korkarım birkaç nedenden dolayı mümkün olmayacak. En önemlisi de kocanızı tanıyor olmam ve bu nedenle kendimi tanınmayan bir doktor olarak tanıtmayı umut edememem."

Diana, "Şüphesiz her iyi aktör kendi kostümünü giymekte ustadır," dedi. Görünüşe göre sessizliğinin de bir sınırı vardı.

Lord Julian isteksizce, "Bu doğru," diye kabul etti.

Violet, "O zaman istediğimi yapman senin için sorun olmaz," dedi.

Lord Julian, "Küçük evlilik oyununuzda rol oynamak için bir neden göremiyorum," diye açıkladı.

"Öyle değil-" diye itiraz etti Violet, ama Lord Julian o hiçbir şey söylememiş gibi devam etti.

"Evlilik kurumuna karşı büyük bir hayranlığım yok, bu yüzden itirazlarımın sizin ve Audley'nin birlikteliğinin mutluluğuyla ilgili bir endişeden kaynaklanmadığını söylediğimde lütfen bana inanın leydim. Bununla birlikte, benim için olası bir avantaj görmüyorum ve kocanızın benden şafakta tabancalarla buluşmamı istemesi gibi hafif bir olasılık görüyorum. Bu riski sadece daha zevkli sonuçlar uğruna almaya hazırım, diyelim." Şarabından bir yudum daha aldı, sonra bir sonraki hamlesini bekleyen bir satranç oyuncusu gibi sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Zaman ayırdığınız için size ödeme yapmaya hazırım elbette," dedi Violet sert bir sesle -genelde aristokrat adetlerini küçümserdi ama yine de maddi konulardan bahsederken kendini rahat hissetmiyordu.

"Sizin körlüğünüze ihtiyacım yok leydim." Lord Julian'ın sesi eğlenmiş gibiydi.

"Yapabileceğim bir şey olmalı," dedi Violet umutsuzca. Lord Julian'ın bakışları onu yavaşça tarayarak yanaklarının ısınmasına neden oldu ve sonra gözleri, benzer bir titizlikle 1gure'unu incelediği Diana'ya kaydı. Ancak bir süre sonra oturduğu yerde doğruldu, tavırları bir anda daha işvari bir hal aldı. Violet onun ilgisini çekmemiş gibi görüldüğü için rahatlamış olsa da, Diana'nın belli belirsiz yanında durduğunu hissetti. Diana erkeklerin kendisini umutsuzca çekici bulmasına ve onları reddetme zevkini tatmasına alışkındı.

Lord Julian uzun bir sessizlik anından sonra, "Bana verebileceğin bir şey var," diye kabul etti.

"Peki bu nedir?" Violet merak ve ihtiyat arasında gidip gelerek sordu.

"Senin varlığın," dedi. "Benim tiyatromda." Violet ne beklediğinden emin değildi ama bunu beklemiyordu. Yaşadığı şokun yüzüne çok açık bir şekilde yansımamasını umarak Diana'yla bakıştı. Diana da kendi adına

Şaşırmış görünüyordu, ancak şaşkınlığını oldukça iyi saklamış, sadece kaşlarının hafifçe kırışmasıyla belli etmişti.

"Anladığım kadarıyla tiyatrouz çok başarılıymış," dedi Violet. Gerçekten de Belfry, Lord Julian'ın tiyatrosunun uygun bir şekilde adlandırıldığı gibi, *ton* üyeleri arasında sık sık fısıldanıyordu. Tamamen saygın bir yer olarak görülmesi de, Belfry'nin aristokrat bağlantıları yaz aylarında tiyatro sahnelemek için sınırlı bir patent almasını sağlamıştı ve eşlerinin arkadaşlarıyla karşılaşma riski olmadan metreslerini bir akşam eğlencesine götürmek isteyen aristokratlar arasında oldukça popüler olduğunu biliyordu. Karanlık anlarında James'in hiç metresini oraya götürüp götürmediğini merak etmişti. Onun sadakatsiz olduğuna inanmak için hiçbir nedeni yoktu ama dört yıl çok uzun bir süreydi.

"Öyle," diye kabul etti Belfry, hiç alçakgönüllülük göstermeden. "Ve benim için oldukça iyi bir meblağ, hiç kuşkunuz olmasın. Ama son zamanlarda biraz huzursuz olmaya başladım. Kendimi biraz test etmek istiyorum. Tiyatromun genel havasını yükseltmek istiyorum ve bunun için de gösterilerime katılacak saygın hanımlara ihtiyacım var."

"Bunu neden isteyesin ki?" Violet boş boş sordu ve Belfry'nin sırtmasına, Penvale'in de Violet'in kahkaha ve bordo şarabın buluşmasından kaynaklandığını düşündüğü garip bir boğulma sesi çıkarmasına neden oldu. Ama sorusu gerçektir. Belfry, Londra sosyetesinde kendine oldukça hoş bir yer edinmişti: aristokrasi tarafından ve aristokrasi için tasarlanmış, ancak belirgin bir şekilde erkeksi bir eğilime sahip bir mekan. Jeremy'nin bir keresinde hayranlıkla söylediği gibi, sanki bir centilmenler kulübü tiyatroya dönüştürülmüş gibiydi.

"Tiyatromu seviyorum, Leydi James," dedi Lord Julian ve konuşurken alışılmadık derecede ciddiydi, bakışları alay ya da dalga geçme iması olmadan doğrudan onunkilerle buluşuyordu. "Sergilediğimiz prodüksiyonlarla gurur duyuyorum, ama daha iyisini yapabileceğimize de inanıyorum - ama tiyatromuz Covent Garden ve Drury Lane kadar saygın ve yüce bir kurum olarak görülmedikçe ve ben de onlar gibi ciddi drama sergileme lisansına sahip olmadıkça bunu yapamayacağız ve gerçekten birinci sınıf yetenekleri çekemeyeceğim. Erkeklerin gösterilerime metreslerini değil eşlerini getirmelerine ihtiyacım var ve onları örnek olmak dışında buna nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum.

"Öyleyse, ben de sizin bu küçük oyununuza katılacağım - takma bıyıklar

takıp kocanıza hassas durumunuz hakkında mırıldanacağım ve çok suratsız
ve

Endişeliyim. Ama bunu ancak Leydi Templeton'la birlikte yapımılarımdan birine katılacağınıza söz verirsiniz yaparım. Çok yakında. Ve mümkün olduğuunca çok arkadaşınızı da getirin."

"Şey," dedi Violet yavaşça. Belfry'deki bir gösteriye katılmak son derece skandal olurdu - annesinin çığlıklarının kulaklarında yankılandığını şimdiden duyabiliyordu - ama bu ihtimali biraz çekici buluyordu. Sık sık olduğu gibi, Violet'in merakı onu alt etti.

"Bu benim son müşterim," diye ekledi Lord Julian, onun tereddütünü yakın bir inkâr sanmış gibi görünerek. "Anlaştık mı?"

Violet lojistiği düşünürken akıllı bir karış havada kalmıştı; James'i kendisine eşlik etmesi için ikna etmesi gerekecekti ve bu da başlı başına zor bir işti. Ve arkadaşlarını da getirmesi mi gerekiyordu? Saygın arkadaşlar mı? Tanıdığı tüm evli hanımları düşündü; bir tanesine göre, katılmayı düşünemeyecek kadar itibarlarıyla ilgiliydiler. Ama sonra düşünceleri Emily'ye döndü - Emily hâlâ bekârdı ama refakatçi olarak hizmet edebilecek iki evli arkadaş vardı, özellikle de Emily'nin annesi gidecekleri yer konusunda biraz yanıltılmışsa.

Violet bir anda kararını vererek, "Saygıdeğer eşlerinizi göreceğim ve size uygun bir bayan yetiştireceğim," dedi.

"Anlaştık o zaman?" Lord Julian kadehini bırakarak sordu. Şimdi mavi gözlerini dikmiş, dikkatle ona bakıyordu.

Violet sessizce kadehini kaldırarak, "Evet," dedi. "Sanırım öyle."

Beş

James ertesi gün yine sabahın erken saatlerinde yola çıktıktan sonra öğlen *eve döndüğünde*, bunu neden yaptığını kendisine bile açıklamakta zorlanacaktı. Öğleden sonra kendini meşgul edecek çok şeyi vardı ve yine de bütün sabah karısıyla ilgili düşünceler aklından hiç çıkmamıştı. Bunun için, önceki hafta geçirdiği hastalıktan başka makul bir açıklama bulması mümkün değildi; ertesi sabah her zamanki gibi ayağa kalktığına göre, görünüşe göre bu bir tripten başka bir şey değildi. Ama yine de bu durum onun her zamankinden daha fazla dikkatini çekmişti. Bütün gün, saçlarını kız gibi örmüş, 1re'nin yanında otururken hayal etmişti onu; zihninde, elbisesinin kumaşı altındaki göğüslerinin yumuşak kabarıklığına takılıp kalmış, ellerinde nasıl hissettiklerini hayal etmişti.

Bu rahatsız ediciydi; dört yılını özenle koruduğu bir Violet söz konusu olduğunda soğukkanlı davranıyordu, ama yine de hafif bir öksürük ve bir mendilin uçması, yılların birikimi olan soğukkanlılığı bozmaya yetmişti.

James, Curzon Sokağı'na vardığında, evine yaklaşırken kapının açık olduğunu ve Wooton'un endişeli yüzünün tahtanın arkasından baktığını, açıkça onu aradığını görünce şaşırdı. James iyi eğitilmiş bir personele sahip olmakla gurur duysa da, gelişinin bu derece beklenmesi biraz aşırı görünüyordu.

"Lordum," diye seslendi Wooton, James kulağına yaklaşır yaklaşmaz. "Döndüğünüze sevindim." Bu son derece endişe vericiydi; James, Wooton'un sesinin duygu yüklü olduğunu daha önce kaç kez duyduğunu bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar az sayabilirdi.

"Ne oldu?" James basamakları tırmanıp eve girerek sordu.

"Bir doktor geldi lordum."

"Worth?" James, çocukluğundan beri kasabaya her gelişinde başvurduğu doktorun adını vererek sordu.

"Hayır, lordum. Sanırım Briggs adında bir adam ve benim tanımadığım biri," dedi Wooton ve James'e öyle bir bakış attı ki James uşağına bir kez daha ve daha uzun süre baktı.

"Nerede bu Briggs?" diye sordu sabırsızlıkla.

"Sanırım Leydi James ile birlikte-"

Merdivenlerden gelen bir ses, "İnancınızda fena halde yanılıyorsunuz, iyi adamım," dedi. "Şu anda burada olduğum gibi."

James merdivenlere döndü ve belirsiz yaşlarda bir beyefendinin ona doğru indiğini gördü. Uzun boylu ve geniş omuzluydu, sade siyahlar giymişti ve bir elinde bir çanta taşıyordu. Yüzünün büyük bir kısmını kaplayan gür gri bıyıkları vardı ve gözleri kalın bir çift gözlüğün arkasına gizlenmişti, ancak yaklaştıkça James cildinin büyük ölçüde çizgisiz olduğunu görebiliyordu ve bu Briggs'in ilk bakışta görüldüğünden biraz daha genç olabileceğini düşündü.

Briggs zarif bir selam verdikten sonra, "Hanımefendilerini ziyaret ediyordum," dedi. Briggs'in davranışında hiç de uygunsuz bir şey yoktu, o halde James neden aniden ve sebepsiz yere onun yüzüne yumruk atmak istemişti?

"Gerçekten mi?" James kaşlarını kaldırarak sordu, içindeki çalkantıya rağmen sesinin sakin çıktığını duymaktan memnun olmuştu.

"Evet," dedi Briggs başını sallayarak. "Bir süredir kendini kötü hissettiğini ve arkadaşşı Leydi Templeton'ın tavsiyesi üzerine beni çağırdığını bildirdi."

James duruşunu küçük bir miktar gevşetti; Diana bu adamı kullandığına göre, tam bir şarlatan olmamalıydı.

"Hanımefendinin hâlâ hasta olduğundan haberim yoktu," dedi James. "Ama yine de sizi çağırdığına sevindim. Herhangi bir teşhis koyabildiniz mi?"

"Tam olarak emin değilim lordum ve elbette gereksiz bir telaşa neden olmak istemem-"

James'in midesi tatsız bir şekilde bulandı. Violet daha bir yaşındaydı, dedi kendi kendine; Tanrı aşkına, sadece üç yirmi yaşındaydı. Doğumdan başka hiçbir şey

onu yavaşlattı - ve aralarındaki çiftlerin mevcut durumu göz önüne alındığında, yakın gelecekte herhangi bir zamanda bu pek olası görünmüyordu.

"Söyle bakalım, dostum," dedi sertçe ve kendi kulaklarına bile sesi tam olarak düzgün gelmiyordu.

"Evet lordum," dedi Briggs, bir kez daha rahatsız edici bir şekilde eğilerek. "Belirtileri göz önüne alındığında tam olarak emin değilim, ama bana hanımefendinin... şey... hanımefendinin veremin ilk aşamalarında olabileceği biraz olası göründü."

James herhangi bir cevap verdiyse bile bunun farkında değildi; gerçekten de, bir anda kendi ayakları üzerinde dengesiz hissederken, kendi kulaklarındaki kükreme sesinden hiçbir şey duyamıyordu. Hayatında ilk kez bir şeye yaslanmak için elini uzattı. Hiçbir şeye ve hiç kimseye güvenmemekle övünen o, kendini minnetle tırabzana tutunmuş, onun güven verici sağlamlığına ve gücüne sarılmış buldu. Birine dönmek, her şeyin yoluna gireceğine dair güvence almak için alışılmadık bir istek duydu. Yine de, bunu gerçekten yapma fikri -bu kişi ister kardeşi, ister Penvale ve Jeremy, hatta karşısındaki muhtemelen bilgili doktor olsun- ona düşünülemeyecek kadar yabancı geliyordu.

Belli belirsiz, Briggs'in yüzünde okunamayan bir ifadeyle ona baktığını fark etti; James söz konusu yüze ikinci kez bakarken, zihninin arkasında bir şey kıpırdandı, tanıdık bir şey, sadece ulaşamaz.

Briggs, sesi sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi, "Şimdi sizden ayrılıyorum, lordum," dedi. "Başka bir acil randevum var ve söz konusu hanımefendiyi bekletmemeliyim. Ama sorularınızı daha sonraki bir tarihte yanıtlamaktan mutluluk duyarım. Size kartımı vereyim."

Briggs çantasını karıştırdı, bir kart çıkardı ve James'in direnmeyen parmaklarına bastırdı. Son bir kez daha uzun ve endişeli bir bakış atıp başıyla selam verdikten sonra ayrıldı.

Briggs'in arkasından kapanan kapının sesi James'i kendine getirdi; ayaklarına talimat verdiğini hatırlamadan aniden hareket etti, girişin kısa alanını geçti, Wooton kapıyı açtı bile

yaklaşırken. Güneş ışığında gözlerini kırıştırarak durdu ve Briggs'in ardından bağırmak için ağzını açtı ama Briggs gitmişti.

Daha doğrusu, Briggs bir dakika önceki haliyle gitmişti. Onun yerinde, Curzon Sokağı'ndan aşağıya doğru adım adım ilerleyen, bir elinde takma bıyık, diğer elinde bir doktor çantası tutan ve enerjik bir şekilde bekleyen bir arabaya doğru ilerleyen bir adam vardı.

James elindeki karta baktı ve şüpheleri doğrulandı. Özenle işlenmiş kartta LORD JULIAN BELFRY yazıyordu.

Violet merdivenlerdeki ayak seslerini duydu ve hemen harekete geçti. Mürekkep şişesinin kapağını sıkıca kapattı ve kalemmini bir mendille sildi, ardından her ikisini de üzerine yazdığı kâğıtla birlikte aceleyle yatağının başucundaki masanın çekmecesine itti. Kendini yastıklarına yaslamış, ellerini sakın bir şekilde üzerini örten battaniyenin üzerine koymuştu ki işaret parmağında endişe verici bir mürekkep lekesi fark etti. Yuvarlandı ve telaşla çekmeceyi bir kez daha açarak mürekkep lekeli mendili aldı ve parmağını ovuşturdu. Ne de olsa, uysal bir şekilde yatarken bir doktor tarafından muayene edilmişti ve bu nedenle, British Museum'da planlanan Elgin Mermerleri sergisi hakkında *Ackermann's Repository* editörüne yazdığı son derece duygusal bir mektubun sonucu olan şüpheli taze mürekkep lekelerini fark edemezdi.

Mendili yastığının altına iterek, gerçek bir yatalak gibi kendini sakın bir şekilde yaslanmaya zorladı. Bir süredir endişeli bir halde yatıyordu; Lord Julian ayarladıkları gibi o sabah gelmiş ve James eve dönene kadar odasında oyalanmıştı. Violet'ın bir senaryo olabileceğini düşündüğü bir tomar kâğıt getirmişti ve ara sıra kendi kendine mırıldanarak onları inceleyerek sakın birkaç saat geçirmişti. Üç mektup yazmış, bir cilt skandal şiir okumuş, *Ackermann's Repository*'nin son sayısını okumuş ve bir mektup daha yazmaya başlamıştı. Başka bir gün olsa tam olarak yapacağı şey buydu, ama bunu yapmak zorunda bırakıldığı için

Yatağının duvarları -çünkü içeri girebilecek hizmetçilerin hatırı için görünüşünü korumak zorundaydı- bunu anlatılamayacak kadar sıkıcı hale getirmişti. Casusluk hayatının bazen ne kadar sıkıcı olabileceği hiç aklına gelmemişti ve James bugün eve erken döndüğü için çok minnettardı.

Lord Julian, James'in sesini alt katta duyar duymaz harekete geçmiş - yatak odasının kapısını sırf bu amaçla aralık tutmuşlardı- ve Violet bir teşekkür bile edemedi, takma bıyıklarını takarak kapıdan çıkıp gitmişti.

Alt kattaki konuşmaların hiçbirini yakalayamamıştı, sadece kısık erkek sesleri duymuştu ama şimdi James'in ayak seslerini duyuyordu, yüksek sesle ve net bir şekilde ve aklına onun adımlarını nerede olsa tanıyacağı geldi. James'in ayak seslerinin kesin ağırlığını, adımlarının uzunluğunu biliyordu ve kendi odasına giderken yatak odasının kapısının önünden geçen bu ayak seslerini dinleyerek yattığı akşamların sayısını düşünmemeye çalıştı.

Kendi kapısı büyük bir gürültüyle açıldı, adamın birkaç gün önce sessizce çaldığı kapıya hiç benzemiyordu. Saçlarıyla uğraşma isteğine hemen karşı koydu. Tanrı aşkına, *hasta* olması gerekiyordu.

James sinisi adımlarla odaya girdi, kapıyı kapatmak için arkasından uzandı, neyse ki kapıyı açarken kullandığından daha az güç kullanarak. Koyu renk saçları hafif dağınıktı, sanki sinirlendiğinde ya da üzülduğünde yaptığı gibi elini kabaca saçlarında gezdirmişti. Ani ve delici bir istekle saçlarını onun için düzeltmek istedi ve bu düşünceyle kalbi sıkışırken, bir yandan da kendini sertçe sarsmaya başladı. Adamı cezalandırması gerekiyordu, onu yatıştırması değil.

Kadının başucuna yaklaşp onu değerlendirirken yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Onu tepeden tırnağa süzüyor ve tekrar geri dönüyor gibiydi. Yeşil gözleri parlıyordu ve yanaklarında her zamankinden daha fazla renk vardı. İlk önce onun konuşmasını bekleyerek çenesini kaldırdı ve mürekkep lekesi olduğu belli olan çenesini gizlemek için ellerini rahatça birleştirdi.

"Ben geldiğimde neden bir doktor evden çıkıyordu ki?" diye havladı ve ondan yaklaşık bir adım ötede durdu. "Wooton bir süredir burada olduğunu söyledi."

Violet, "Benden bir doktorla konuşmamı istemiştiniz," diye cevap verdi.

"Sanırım bunu yapmadan önce kocanıza haber vermenizi istemek çok mu fazla olur?" Bunu bir soru gibi ifade etti ama aralarındaki mesafeyi yarıya indirmeden ve onun elini tutmadan önce bir yanıt beklemedi. Ne yazık ki bu el mürekkep lekesi olan eldi.

"Bugünlerde aramızda böyle nezaketlerin beklendiğini bilmiyordum," dedi, dikkatini gözle görülür koyu lekeden uzaklaştırmayı umarak. Adamın tek tepkisi, şimdi iki elinin arasında tuttuğu elini istemsizce sıkmak oldu. Ya da anlaşıldığı kadarıyla o kadar da istemsiz *değildi*. Elini, avuç içi yukarı bakacak şekilde kendi elinin üzerine doğru eğdi ve büyük bir hevesle elini dürtmeye başladı.

"Ne yaptığınızı sorabilir miyim?" diye sordu, öfkesini biraz ePort ile dizginleyerek. Dürtmeler olması gerektiği kadar nazik değildi. Peki mürekkep lekesi görünüyor muydu? Bu açıdan bakıldığında, muhtemelen görünmüyordu ama bu işlemlere mümkün olduğunca çabuk bir son vermenin en iyisi olduğunu düşündü.

El çarpıntıları devam ederken, "Nabzınızı kontrol ediyorum," diye sert bir cevap geldi.

"Sanırım biraz kaçırdın," dedi kuru bir sesle, eli kolunun iç kısmına doğru ilerlerken.

"Evet, ama ben eğitilmiş bir doktor değilim." Hayal mi görüyordu, yoksa son kelimelerde fazladan bir vurgu mu vardı?

"Biliyorum," dedi kolunu adamın elinden çekerek. "Bu yüzden birine danıştım."

Bir an durakladı, yüzünde esrarengiz bir ifade vardı. Ona baktığında her düşüncesinin ve fikrinin yüzünde açıkça durduğu günleri özlemle düşündü, ona ait olan sırlar ortaya dökülmüştü. Kendisine dair bu kadar çok şeyi herkesten saklamış olması, bunu daha da özel, yalnızca ona sunduğu bir armağan gibi hissettirmişti.

"Peki bu doktor tam olarak ne söyledi?"

Uzun bir süre ona baktı -Lord Julian onunla konuşmamış mıydı? Aşağıda ters giden bir şeyler mi vardı? Çabucak düşündü, sonra vazgeçti. "Söyleyecek çok şeyi vardı."

"Ne tür şeyler?" diye sordu ölümcül bir sakinlikle, dikkatle yatağının kenarına oturdu. Yatak, hâlâ ona dokunamayacağı kadar genişti,

Ama kazara adamın yarattığı çukura doğru yuvarlanmamak için bir eliyle kendini destekledi.

"Şey," dedi, kelimeyi birkaç heceye bölerek, "ciğerlerimle çok ilgileniyor gibiydi."

"Ciğerlerinde mi, yoksa onları örten göğüslerinde mi?" diye sordu karanlık bir sesle. Violet tükürdü.

Bir an için söz konusu varlıklara dikilmiş olan gözleri kadının yüzüne dikildi. "Söylemek istediğim," diye ekledi aceleyle, durumu kurtarmaya çalıştığı belliydi, "karımı şehvet düşkününü bir doktorun tedavi etmesine izin veremem."

Violet neredeyse homurdanıyordu. Lord Julian odada bulunduğu süre boyunca ona neredeyse hiç bakmamıştı, elindeki metne o kadar dalmıştı ki; arada sırada hizmetçilerden birini çağırıp sıcak su ya da çay getirmesini istemiş, bir ara da bir tür tıbbi metne bakmak için kütüphaneye dramatik bir yolculuk yapmıştı. Ya da koridorda endişeli bir anaç tavuk gibi gizlenen Wooton'a öyle söylemişti. Violet onu hiç bu kadar telaşlı görmemişti.

"Briggs'in aklında zamparalık olduğunu sanmıyorum, sevgili kocacığım," dedi Violet, kirpiklerini ona doğru savurma dürtüsüne karşı koyarak. "Oldukça yaşlıydı."

"Öyle miydi?" James ona yakından baktı ve kız bir şekilde test edildiğini hissetti, ancak tam olarak ne dilediğini ya da dilemediğini anlayamadı -Söylemesi için.

"Öyleydi," diye onayladı, akıllı Lord Julian'ın saçma sapan takma bıyıklarındaydı. "Onu gördünüz sanırım? Yoksa yaşınız ilerledikçe görme yeteneğiniz mi zayıflıyor?" Onu da test ediyordu ve bunu yapmaması gerektiğini biliyordu ama ondaki bir şey her zaman sert dış görünüşünü paramparça olana kadar dürtme isteği uyandırmıştı. Adamın çenesi gerildi ve aşağı baktığında, elinin tezgâhın üzerinde bir desen çizdiğini gördü.

"Doktor ne dedi, Violet?" Kelimeler kısa ve net bir şekilde telaffuz edilmişti.

"Sana söylemedi mi? Yoksa sen onunla konuşmadın mı?" Tereddüt ediyordu ve nedeninden emin değildi. Sözde hastalığını öğrendiğinde onun yüzündeki ifadeyi görme şansını dört gözle beklememiş miydi? İsteddiği intikam bu değil miydi? Yine de beklediğinden daha az tatmin edici olduğunu kanıtlıyordu.

James çok garip davranıyordu ve kelimeleri toparlamakta güçlük çekiyordu.

Lord Julian'ın deyimiyle, tamamen yarı pişmiş bir plan uydurmak başka bir şeydi; bir zamanlar Tanrı'nın ve bir kilise dolusu insanın önünde seveceğine ve değer vereceğine söz verdiği adamın yüzüne karşı yalan söylemek bambaşka bir şeydi. İtaat etmekle ilgili kısma geldiğinde zihinsel olarak 1 parmaklarını çarpı işareti yapmıştı, ama yeminlerinin geri kalanını tüm kalbiyle kastetmişti. Son dört yıldır onun (en iyi ihtimalle) ihmalkâr bir yalancı, (en kötü ihtimalle) işbirlikçi ve çıkarıcı olduğuna inanmış olması, bu yalanı söylemesini hiç de kolaylaştırmamıştı. Onun haksız yere inandığı kadar güvenilmez olma fikri hoşuna gitmiyordu.

"Onunla konuştum," dedi James, ifadesi okunamıyordu. "Ama sana ne söylediğini merak ediyordum."

"Şey," dedi Violet tekrar, "dediğim gibi, çok ilgiliydi-"

"Ciğerlerin, evet, biliyorum," dedi James ve sesindeki sabırsızlık notasını duymaktan sapkın bir şekilde memnun oldu. Her zamanki gibi, onun soğukkanlı yüzünü bir an için bile olsa kırmayı başardığında bunu bir zafer saydı.

"Tüketim!" Violet patladı ve sonra elini ağzına kapattı, sanki bunu yapmak aralarında geçen kelimeyi bir şekilde geri alacakmış gibi. Bu hareketi aceleyle küçük bir öksürüğe dönüştürdü -gerçi performansı hakkında dürüst bir değerlendirme yapacak olursa, en iyilerinden biri değildi.

"Evet," dedi James onun öksürükleri dindikten sonra. Ses tonu tuhaftı ve kız ona uzun uzun baktı. James onun bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı ve kadın kendini kapana kısılmış, arkasındaki yastıklara onun gücüyle sabitlenmiş hissetti. "Pekâlâ," dedi James, ayağa kalkarak, tavrı birdenbire bir iş adamı edasına bürünmüştü, "eğer doktorunuza inanılacaksa, o zaman eşyalarımızı toplamaya başlasak iyi olur."

Violet'in beklediği tepki bu değildi.

"Anlayamadım?"

"Çantalarımız," dedi James yavaşça, her kelimeyi net bir şekilde telaffuz ederek. "Bu gecelikle seyahat etmeyi planladığımı sanmıyorum, ne kadar güzel olursa olsun?" Violet dik oturdu ve James'in gözleri Violet'in göğüslerine kaydı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmak istedi ama adamın bakışlarının sıcaklığı kollarını iki yanında sabit tuttu. Şansını dener

Neyin dikkatini çektiğini merak ederek hızlıca aşağı baktı ve ani hareketinin ince kumaşın göğsüne ilginç şekillerde baskı yapmasına neden olduğunu fark etti. Hafifçe arkasına yaslandı ve onun kendisine bakmasına izin verdi. Bunun son derece tatmin edici olduğunu itiraf etmekten çekinmedi.

"Ne diyordun?" diye sordu bir süre sonra, bunun yeterince uzadığını hissederek. Yine de itiraf etmeliydi ki, bu onun egosunu oldukça rahatlatmıştı -James'in ayrıldıkları yıllar boyunca bir başkasının kollarında teselli bulup bulmadığını birden fazla kez merak etmişti ama bu, olumsuz kanıt kutusuna bir tık gibi görünüyordu. Göğüsler çok iyiydi ama düzenli olarak yatak sporu yapan hiçbir erkek bir çifte böyle özlem dolu bir ifadeyle bakmazdı.

Gözlerini görüntüden ayırdı ve dikkatini yeniden kızın yüzüne odaklamak için iki kez gözlerini kırıştırdı.

"Toplanıyor musun?" diye nazıkçe dürtükledi.

"Ah, evet." Bir adım geri çekildi ve sesi her zamanki mesafeli tonuna geri döndü. "Paketleme. Anladığım kadarıyla Kıta'da tüketim için dinlenme tedavileri sunan sanatoryumlar var, bu yüzden bavullarınızı toplayıp hemen yola çıkmak için hazırlık yapmamız gerekiyor gibi görünüyor."

"Nereye gitmek için?" Violet ihtiyatla sordu. "İsviçre'ye."

"İsviçre!" Üzerini örten battaniyeleri geriye itti -bu oda zaten çok sıcaktı- ve dizlerinin üzerine çöktü. "İsviçre'ye gitmiyorum!"

"Eğer doktorunuz haklıysa ve sizde verem varsa, o zaman fazla seçeneğiniz olduğunu sanmıyorum." James düşünceli bir şekilde odaya baktı. "Hemen Price'ı çağırayım mı, yoksa önce biraz kestirmek ister misin? Senin için zor bir gün olduğunu biliyorum." Uzanıp bir elini kızın alnına koydu. "Ve ateşin çıkmaya başladı."

Violet onun elini geri itti; sakat rolü oynamak iyi bir şeydi, ama Kıtadaki bir çimenliğe götürülmeye pek hazır değildi. "Kesinlikle değilim! Yazın ortasında bütün gün yatağa hapsoldüğüm için ısınıyorum sadece."

Bir kez dudak büktü, şimdi de elinin tersini kızın yanağına bastırmak için uzandı. "Gerçekten ateşli *olsaydın* böyle söyledin, o yüzden bu konuda sözüne güvenmeli miyim bilmiyorum." Durakladı ve ona düşünceli bir şekilde baktı. Bir dakika önce onu değerlendirdiği zamanın aksine, şimdi gözlerinde aşkla uzaktan yakından ilgisi yoktu.

"Lanet olası İsviçre'ye gitmiyorum!" Violet yarı çılgılık attı. Hasta olması gerektiğini geç de olsa hatırlayınca bir tür baygınlık geçirdi ve bu baygınlık, pek de zarif olmayan bir şekilde yastıklarının üzerine yığılmasıyla sonuçlandı.

"Bu durumda senin isteklerine saygı göstermem gerektiğinden emin değilim," dedi James, ona endişeli bir ifadeyle bakarak. "İsviçre'nin çok sağlıklı olması gerekiyor. Tüm o Alp havası. Ve keçiler."

"Keçiler mi?" Violet boş boş tekrarladı.

"Keçiler," diye onayladı James başını sallayarak. "Sağlıklı yaratıklar, değil mi?"

"Ee," dedi Violet, kelimeler bir an için kifayetsiz kalmıştı.

"Eğer İsviçre bir keçi için yeterince iyiye, sizin için de yeterince iyidir," dedi büyük bir edayla.

"Ne kadar romantik," diye mırıldandı, içten içe onu muayene etmesi için *gerçek* bir doktorun çağrılıp çağrılmayacağını merak ediyordu. "Ama keçiler olsun ya da olmasın, İsviçre'ye gitmek için en ufak bir arzum yok. Çok güzel bir yer olduğuna eminim ama henüz buna gerek olduğunu sanmıyorum."

"İkinci bir doktor kesinlikle öyle." Ses tonu Aat'tı ve kızın onda görebileceği herhangi bir hafiflik izi aniden yok oldu. Adam kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ve kadının aklına gelen tek uygunsuz düşünce, adamın bunu yapmasının kollarındaki kaslara çok cazip geldiği oldu.

"James, başka bir doktor istemiyorum," dedi biraz gecikmeli olarak. Tekrar dik oturdu ve James'in gözleri tekrar göğsüne kaydı. Gerçekten de giymek için başka bir gecelik bulması gerektiğine karar verdi - ya da belki de, bir kez daha düşününce, James'in ona bakarken gözlerinde parıldayan hınzır ışığa bakılırsa, bulmamalıydı. "Kendimi çok kötü hissetmiyorum, gerçekten," diye ekledi ve noktalama işareti olarak hafif bir öksürük ekledi. Yatalak olmak istemiyordu ve kesinlikle

Gerçek bir doktor gelip ona tamamen sağlıklı olduğunu söyleyecekti ama *çok* fazla iyileşmiş görünmek istemiyordu.

James'in hastalığın seyri hakkında hiçbir şey bilmediğini umarak ve biraz araştırma yapmadığı için kendi aptallığına lanet ederek, "Briggs durumumun gün geçtikçe çılgınca değişeceğini düşünüyor gibiydi," diye doğaçlama yaptı. "Kendimi iyi hissettiğim günlerde her zamanki aktivitelere devam etmemem için hiçbir neden olmadığını söyledi."

"Yatağındasın," diye işaret etti. "Günün ortasında. Belli ki pek bir şey yapacak durumda değilsin. Tabii bu bir davet değilse?" diye ekledi ve kızgınlıkla kendini kızarıırken buldu. Zihni bir anda, son dört yıl boyunca kendini delirtmemek için bastırmak için elinden geleni yaptığı anılarla doldu. Çıplak ten, birbirine dolanmış uzuvlar, James'in ağzının sıcaklığının vücudunun tarifsiz bölgelerinde hissedildiği anılar.

"Biraz yorgunum, hepsi bu," diye başardı ve daha ne yaptığını anlamadan elini onunkinin üzerine koymak için uzandı. Adam dondu kaldı, gözleri ellerine bakıyordu.

Son dört yıl boyunca ona hiç dokunmamış değildi. Kibar bir selam ve resmi bir el öpücüğü alışılmadık şeyler değildi ve adam birçok arabaya binmesine ve inmesine yardım etmişti. Ama bunlar senaryolaştırılmış dokunuşlardı, toplum tarafından kabul edilebilir, hatta gerekli görülenlerdi. Bu ani, plansız, sadece ve sadece onlar içindi.

Ve hala çok *doğru* hissettiriyor.

Kız daha iyi düşünüp elini çekmeden, adam avucunu yukarı çevirmiş ve çok daha büyük olan eliyle kızın elini yakalamıştı. Kavrayışı çok kuvvetliydi, teni kızinkine karşı çok sıcaktı. Kız onun yüzüne bakmaya cesaret edemedi, bunun yerine yorumlarını birbirlerine bağlı parmaklarına yöneltti.

"Sabaha kendimi daha iyi hissedeceğimden eminim, bu yüzden kendinizi fazla endişelendirmenize gerek yok. Aslında Diana yarın bizi tiyatroya davet etti ve ben de katılmak isterim."

"Tiyatro mu?" diye tekrarladı adam yavaşça ve kadın yukarı doğru bir bakış atma riskini göze alarak dar gözlü bir bakışla incelendiğini fark etti. Adam... şüpheli görünüyordu. Şüpheliklik iyi bir şey değildi. "Lanet olası bir doktor size verem olduğunuzu söyledi ve siz de *tiyatroya mı* gitmek istiyorsunuz?"

Violet hızlı düşünerek -en azından, dikkatinin yarısı hâlâ adamın elinin kendisinininkini kavradığı hissine odaklanmışken mümkün olduğunca hızlı düşünerek- "Şey," dedi. "Yarın, bugün değil. Ve şimdiden geliştiğimi düşünüyorum."

"Bu çok saçma," dedi elini bırakarak. "İkinci bir görüş için hemen Worth'u çağıracağım ve eğer o da bu şarlatanın teşhisini onaylarsa, tedavi planını ona danışabiliriz."

"Son sağlık sorunuz sırasında benim endişelerimin ve isteklerimin hiç dikkate alınmadığını düşünürsek," dedi dişlerini sıkarak, "bu konuda bu kadar üstten davranmaya çalışmanızı biraz garip buluyorum."

Adam durdu ve ona anlam veremediği uzun bir bakış attı. Yine de ilk kırılan kişi olmayı reddetti ve onun gözlerine eşit bir şekilde karşılık verdi. Yeşil bakışları vücudunu boydan boya dolaştı ve ardında bir sıcaklık izi bıraktı; Violet kendini açıkta, savunmasız hissetti, sanki içindeki her sır ve arzu onun incelemesi için çıplak bırakılmıştı. Adamın kendisine bakmaktan çok daha fazlasını yapmasını isteyecek kadar sinirlenmişti. Hafifçe dağılmış saçları ve temiz havanın yanaklarında bıraktığı renkle, tehlikeli bir şekilde baştan çıkarıcıydı.

"Anlıyorum," dedi sonunda ve bunu söyleme biçiminde kadının hiç hoşuna gitmeyen bir şey vardı, ama en azından düşüncelerini şehvet dolu yönlerinden uzaklaştırmıştı. Nefesinin altında küfretti. "İşte bu yüzden erkekler evlenmeyi reddediyor. Bu lanet zahmete değmez."

"Sevgili eşinizin başucunda söylediğiniz bu büyüleyici sözler, endişelerinizi dikkate almak istemememin nedenidir, Lordum," dedi Violet, sesinde bir gerginlik vardı.

"Ben gidiyorum," diye aniden duyurdu.

Violet kıs kıs güldü. "Nasıl istersen."

"Mantıksız bir cadaloza laf yarıştırmaktansa günümde yapacak daha iyi işlerim var."

"Erkeklerin evliliği böyle bir sınav olarak görmelerine şaşıyorum," diye yüksek sesle düşündü. "Bana öyle geliyor ki, eğer kocalarımızdan beklediğimiz muamele buysa, kadınların şikâyet edecekleri çok daha fazla şey var." Sesi belli belirsiz *Gurur ve Önyargı* romanındaki Bayan Bennet'a benziyordu, çok hoşuna gitmişti ama kendini haklı görüyordu.

İnanılmaz derecede kısa bir selamla ondan ayrıldı. Kapının arkasından belki de gereğinden fazla bir güçle kapanmasına izin veriyse de, her centilmenin bir sınırı olduğunu düşündü.

Altı

O akşam James kulübünü ziyaret etti ve çok ama çok sarhoş olmaya başladı. Penvale ve Jeremy'nin makul bir saatte eve dönecek eşleri olmadığı için hiç bu kadar minnettar olmamıştı, çünkü bu aktiviteyi büyük bir hevesle benimsediler.

Her şey White'ın salonunda bir ya da iki üç konyakla başladı. Daha sonra kendilerini Penvale'in hem Jeremy'den hem de James'ten yüklü bir miktar kazandığı oyun masalarına attılar. James işini bitirdiğini ilan etmeden önce biraz daha konyak ve bir şişe bordo şarap içtiler. Sarhoş olabilirdi ve karısına son *derece* kızgın olabilirdi ama bu, mücevherlerini rehin vermek zorunda kalacak kadar çok para kaybetmek istediği anlamına gelmiyordu.

Böylece sabahın kör bir saatinde üç adam kendilerini 1re'nin önündeki koltuklarda, James önündeki Aickering Aames'e hüzünle bakarken bir şişe Madeira'yı paylaşıırken buldular.

"Pekâlâ Audley," dedi Jeremy aniden, bir anlık huzurlu sessizliği bozarak. "İçki fabrikası gibi kokuyorsun, çıkar ağzındaki baklayı. Seni fincanlara dolduran ne?"

"Evlilik," dedi James kısa ve öz bir şekilde, içkisinden doyurucu bir yudum alarak. Bardağının içine baktı. Yine mi boşalmıştı? Akşam ilerledikçe bu durum giderek daha hızlı gerçekleşiyor gibiydi.

"Ah," dedi Jeremy bilerek, dirseklerini dizlerine dayamak için öne doğru eğilerek. "Tam da bu yüzden bu kuruma karşı en ufak bir ilgim yok."

"Evet, şey," dedi James karanlık bir şekilde, boş bardağına bakmaya devam ederek, "karımın hakkını vermeliyim. Hayatımı zorlaştırmak için yeni yollar yaratma konusunda kendini aştı."

"Şimdi ne yaptı?" Penvale sordu ve James Penvale'in sesindeki temkinliliği hayal ettiğini sanmıyordu.

Aklının bir yanı, ayık James'in, hatta belki de orta derecede sarhoş James'in bu noktada lafı dolandıracağını ya da kendisi ve Violet'le ilgili herhangi bir tartışmadan tamamen geri çekileceğini kaydediyordu. Ancak aşırı miktarda şeker ve şarap içen James'in dili gevşekti ve lafı dolandırmaya pek niyeti yoktu. "Tüketim yakaladım."

Jeremy içkisini yudumlarken boğuldu. Hırıltısı dindikten sonra, "Affedersiniz?" diye sormayı başardı.

"Ya da en azından, inanmamı istediği şey bu," diye devam etti James, konuşurken yeni bir öfke dalgası hissediyordu. Dört yıl önce, kendisinden hayati bilgileri sakladığı ortaya çıkan bir kadına olan güvenini kaybettiğini öğrenmek yıkıcı olmuştu. Geçmişte güvenmekte çok yavaş davranmış olan o, güzel bir yüze ve çekici bir kahkahaya kandiği için kendini aptal gibi hissetmişti. Şimdi, kadının ikiyüzlülüğünün daha fazla kanıtını gördüğünde, acısı yoktu ama öfkesi de bir o kadar güçlüydü.

"Son birkaç gündür tuhaf davranıyordu ve dün eve döndüğümde doktor kılıklı bir şarlatan bana verem olabileceğini ya da olmayabileceğini, tam olarak emin olmadığını söyledi." James konuşmasını bitirirken kendi sesindeki alaycılığı duyabiliyordu.

"Onun bir şarlatan olduğunu nereden biliyorsun?" Jeremy sordu.

James, üzerinde Belfry'nin adının yazılı olduğu ve hâlâ ceketinin ceplerinden birinde duran kartviziti düşündü. "Güven bana," dedi. "Biliyorum." Belirli bir konuda daha fazla zorlanmayacağı zaman benimsediği tonu tanıyan arkadaşları itiraz etmedi. Soluk bakışlarını, bu noktaya kadar büyük ölçüde sessiz kalmış olan Penvale'e çevirdi. "O mektubun suçlusu da sensin, göt herif."

Penvale gözünü bile kırpmadı. "Kız kardeşime göre her şey genellikle öyledir." Ses tonu, ömür boyu haksız suçlamalara alışmış bir adamın yorgun ses tonuydu.

"Kız kardeşin," dedi James, aklına gelen bir düşünceyle duraklayarak. "Eminim tüm bunları biliyordur. Yakın zamanda onu görmeyi planladığını sanmıyorum?"

"Aslına bakarsanız, yarın ona tiyatroya kadar eşlik etmek üzere nişanlandım," dedi Penvale, idam sehпасına çıkacak bir adamın neşesiyle.

James kaşlarını çatı. "Violet yarınki tiyatrodan da bahsetti." Sonra birden taşlar yerine oturdu. "Hangisi olduğunu söylemedi ama.

Covent Garden? Drury Lane?" diye masumca sordu, Penvale'in cevabının ne olacağını gayet iyi biliyordu.

Penvale başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Belfry."

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, bardağının içindekileri evirip çeviren Jeremy o kadar hızlı doğruldu ki, sıvının bir kısmı bardağın kenarından taşarak kusursuz bir şekilde ütülenmiş pantolonunun üzerine döküldü. "Belfry mi?" dedi, sesi James'in mümkün olduğunu düşündüğünden daha endişeli bir anne gibi çıkıyordu. "Bayanları Belfry'ye götüremezsin, delirdin mi sen?"

Penvale sözlerini dikkatle değerlendiriyor gibiydi. "Diana kısa süre önce Julian Belfry ile tanıştırıldı. Daveti o uzattı."

"Eminim öyledir," diye mırıldandı Jeremy, James'in beklediğinden daha fazla duyguyla.

Penvale, "Violet'in de gelmesini istedi, görünüş açısından," diye açıkladı. Sandalyesinde hafifçe geriye doğru çöktü ve kız kardeşini anımsatan bir tembellik hareketiyle kadehini dudaklarına götürdü -Penvale ve Leydi Templeton'ın her ikisinin de özel bir tembel zarafeti vardı.

James alaycı bir tavırla, "Görünüşe göre ben de Violet'e eşlik edeceğim," dedi. Başını sandalyesine yasladı ve gözlerini dikmiş White'ın süslü tavanına bakıyordu. Zihni birbiriyle çelişen arzularla doluydu: Violet'i yalanında mümkün olan en utanç verici şekilde yakalama arzusu; Julian Belfry'nin bu işe nasıl bulaştığını öğrenme arzusu; Violet'in daha önce giydiği o kanlı geceliği yırtıp atma ve dilini vücudunun her santimetrekaresinde gezdirmeye arzusu-

Jeremy'nin sesiyle hayal aleminden çıktığında zihinsel enerjisinin çoğunu bu cazip düşünce meşgul ediyordu.

"West! Bir içki ister misin, eski dostum?"

James başını kaldırdı. Ağabeyi karşılarında durmuş, özellikle James'e eğlence ve onaylamama karışımı bir ifadeyle bakıyordu.

"Batı," dedi James kısaca.

"James," diye yanıtladı kardeşi. "Zor bir akşam mıydı?"

James sandalyesinde daha dik oturarak soğuk bir sesle, "Hiç de değil," dedi. West bir kaşını kaldırdı. James jسته karşılık verdi.

Kardeşiyle konuşmalarının her zaman bir tür sessiz savaş gibi gelmediği daha mutlu günleri hatırlayabiliyordu. Onlar ocukken dk, James'i büyük ölçüde görmezden gelmiş, dikkatini ve enerjisini en büyük oğlu ve varisi West'e odaklamıştı. Genç Weston Markisi'nin, ailenin umutlarını bağladığı kişi olduğu anlaşılıyordu. Geleceğin dk ve toprakların kâhyası. Uzun bir dk soyunun devamı. James bir hemşirenin ya da daha sonra bir öğretmenin bakımına bırakılırken, West uzun günlerini dkle birlikte arazide at sürerek geçiriyordu.

Babasının West'i kayırma nedenleri, tüm hayatını taşradaki büyük bir evde baba şefkati görmeden geçirmiş bir ocuk için o zamanlar pek de açık değildi ve West'in sık sık yokluğu göz önüne alındığında, kardeşçe de pek bir şey yoktu. Eton'a gönderilmiş, orada Jeremy ve Penvale onun için bir nevi kardeş olmuşlardı ve ancak üniversiteyi bitirdikten sonra Londra'da yaşamaya başladığında West ile aralarında bir tür dostluk oluşmuştu. Bir yetişkin olarak James, babalarıyla ilgili olarak bazı açılardan kardeşinin değil, kendisinin daha iyi durumda olduğunu fark etmişti.

Sözü edilen dostluk, evliliğiyle birlikte sekteye uğramıştı. Violet ile tartişmasının hemen ardından James -kuşkusuz oldukça huysuz bir ruh hali içinde- görünüşte Audley House ahırlarının yönetimi konusunda, ama daha geniş anlamda babalarının hayatındaki rolü, evliliği ve kardeşiyle olan ilişkisi konusunda West ile tartişmıştı.

Yakın geçmişteki sohbetleri bir zamanlar olduğundan daha az sıcaktı.

"West, yarın akşam için planın var mı?" Jeremy, James'in düşüncesini yarıda keserek sordu.

West dikkatini yeniden kardeşinden yana çevirdi. "zel bir şey yok."

"O zaman bizimle Belfry'ye gel. Bayanları da getiriyoruz," diye ekledi Jeremy komplocu bir fısıltıyla.

West kıpırdamadan durdu, aniden ve hiç beklenmedik bir şekilde dk gibi göründü. Kalalarından birine hafifçe vurmakta olduğu eldivenleri hareket etmeyi bıraktı ve mkemmek bağlanmış boyun örtüsünden ayakkabılarındaki parlaklığa kadar her şey onaylanmadığını haykırdı. "Hanımlar mı?" diye tekrarladı aldatıcı bir şekilde yumuşak bir sesle.

ses tonu. Araba kazasından beri kullandığı bastonunu iki eliyle destekleyerek yanından önüne doğru kaydırıldı.

Penvale çabucak, "Sadece kız kardeşim ve Violet," diye ekledi ama bu West'i hiç de yatıştırmışa benzemiyordu. Karanlık bakışları Penvale ve Jeremy'den ayrılıp daha büyük bir yoğunlukla James'e odaklandı. James ve kardeşi arasında çarpıcı bir fiziksel benzerlik vardı: ikisi de uzun boylu ve geniş omuzluydu, benzer şekilde dağınık koyu bukleleri ve unutulmaz yeşil gözleri vardı. Uzaktan bakıldığında aralarındaki tek fark, yirmi dört yaşından beri West'in yürüyüşüne musallat olan hafif topallamaydı.

"Karınıza Belfry gibi bir yere kadar eşlik etmeyi nasıl düşünebilirsiniz?" West, James'e bir gün dönüşeceği heybetli dükü bir anlığına göstererek sordu. Sesi yumuşaktı ve Penvale ile Jeremy dışında kimsenin duymamasını sağlayacak kadar alçak sesle konuşmaya dikkat ediyordu ama James onun sözlerinin ardında gizlenen öfkeyi hissedebiliyordu.

James ayağa kalktı, bunun kardeşiyle göz hizasında olmak isteyeceği bir konuşma olduğunu hissediyordu. "Bilmen gerekiyorsa, karım ona eşlik etmemi istedi," dedi, ses tonuyla hiçbir şeyi ele vermediğini umarak. Violet dışında, West her zaman onun soğukkanlı tavrının ardını en iyi görebilen kişi olmuştu.

"Onunla yine dostane ilişkiler içinde misin?" West kaşlarını kaldırarak sordu. James'in yüz ifadesi sıkıştı ama sadece "Hayır" demekle yetindi.

West birinci oldu. "Ne istiyorsan onu yap, James." Bastonunu tekrar tek eline aldı ve bir adım geri çekildi. "Sanırım bu, hiç bitmeyen savaşınızdaki son savaştır." Jeremy ve Penvale'e sırayla başını salladı ve son bir veda atışı için James'e döndü. "Sanırım yarın Belfry'de görüşürüz o zaman."

"Ama-"

"Eğer karınızla dürüst bir konuşma yapmak yerine onun itibarını riske atmaya kararlıysanız, sanırım ailenin iyiliği için, zararı kontrol etmek üzere size katılmam gerekecek." Ve bununla birlikte telaşsız bir çıkış yaptı.

"Piç kurusu," diye mırıldandı James, sandalyesine geri dönmeden önce bir süre ona baktı.

Jeremy West'in odadan çıkışını ilgiyle izledi. "Topallamayı bu kadar zarif göstermeyi nasıl başarıyor?" diye merak etti yüksek sesle.

"Biraz pratik yapman için seni sakat bırakayım mı?" James hoş bir şekilde sordu.

Jeremy, "Evlilik bir erkeğin öfkesini bu hale getiriyorsa, bundan kaçınmaya devam edeceğim," diye karşılık verdi.

James sandalyesine geri oturdu ve elindeki Madeira şişesinden bardağını cömertçe doldurdu. Sağlıklı bir yudum aldı.

"Ne yapacaksın Audley?" Jeremy daha sessiz sordu, sesi alışılmadık derecede ciddiydi.

James arkadaşlarına bakmak için başını yana çevirdi. "Onun oyununu oynayacağım," dedi kararlı bir şekilde ve kadehinden bir yudum daha aldı. Odanın kenarları bulanık görünmeye başlamıştı ve sabaha başının çok ağrıyacağını biliyordu ama şu anda bunu umursayacak durumda değildi. "Ve eğer bu Julian Belfry'nin kanlı tiyatrosuna gitmeyi gerektiriyorsa, öyle olsun."

Violet ertesi akşam, iyi düşünülmüş ve mükemmel bir şekilde uygulanmış bir plan kadar tatmin edici bir şey olmadığını fark etti.

Ya da öyle hayal ediyordu. Kişisel deneyimlerinden bilemezdi. Kendi planı, tahmin ettiğinden biraz daha sinir bozucu olmaya başlamıştı.

O sabah uyandığında, önceki günkü hastalığından kurtulmuş gibi davranmaya hevesliydi ama Price'ı çağırmak için zile basar basmaz kocası onu ziyaret etti. Ancak önceki öğleden sonranın aksine, Price oyalanmamıştı; sadece kapının eşiğinde durmuş, sabah gezintisine çıkacağını ve hizmetçilere kadının bütün gün yatmasını sağlamaları için kesin talimatlar verdiğini bildirmişti.

"Gücünüzü korumanız için," dedi ciddiyetle ve sonra o kadar çabuk ayrıldı ki, kadının şaşkınlık içinde Aoor'a attığı yastık ve ettiği hanımefendiye yakışmayan yemin kimse tarafından görülmedi.

Bunu takip eden gün, kibarca söylemek gerekirse, tatmin edici değildi.

Kaba bir tabirle, kendini pencereden atacakmış gibi hissetmişti.

Yatakta geçirilen bir gün, hele de insanın sağlığı yerindeyken, yorucudur; iki gün ise neredeyse dayanılmazdır. "Hastalığından" önce, kütüphanenin tüm içeriğini yeniden düzenlemeye hazırlık olarak kataloglamakla meşguldü. Bütün gününü kütüphanede bir merdivenin üzerinde geçirmesi pek mümkün değildi ama abone olduğu süreli yayınların en son baskılarının hepsini okumuş ve editöre tatmin edici bir başarı hissi uyandıracak kadar çok mektup yazmıştı. Sırayla bir düzine kitap aldı ve bir kenara koydu. Hatta çaresizlik içinde annesine bir not yazarak onu ertesi gün çaya davet etti. Yine de saat daha kuşluk vaktiydi.

İnsanın ancak bu kadarına tahammül edebileceğine karar vererek Price'ı çağırdı. Yaptığı istek üzerine, leydisinin hizmetçisinin sakin tavrı bir an için değişti - ama sadece bir an için. Sonra sanki bu istek sıradan bir şeymiş gibi reverans yaptı ve sakin bir şekilde "Evet leydim" dedi. Violet memnun bir şekilde yastıklarına yaslandı ve beklemeye başladı.

Öğleden sonra geç saatlere kadar hoş bir rutin oluşturmuştu. Price ona bir yığın kitap getiriyordu -Wooton ya da uşaklardan biri tarafından görülme ihtimaline karşı her seferinde sadece birkaç tane- ve Violet, kendisi için oluşturduğu derme çatma masayı (porselenlerinden arındırılmış çay tepsisi) kullanarak, o anda katalogunu oluşturan kâğıt yığınına karalıyordu. Çalışırken, Price işini bitirdiği kitapları kaldırır, kütüphaneye geri götürür ve yeni bir yığınla tekrar ortaya çıkardı. Bu belki ideal değildi, ama kesinlikle parmaklarını oynatmaktan ve *Pamela*'yı onuncu kez okumaktan daha iyiydi.

Öğleden sonra bir ara girişte sesler duymuş.

Alt kata indiğinde ayağa fırladı ve bu sırada neredeyse mürekkep şişesini deviriyordu. Katalogu, kalemi ve mürekkebi yatağının başucundaki çekmeceye geri itti ama kitapları ne yapacaktı? Bir türlü gelmiyorlardı ve ayak seslerinin hızına bakılırsa, bir hizmetçinin habersizce içeri girmesi ve onu yatağında acınası bir şekilde çürümek yerine orada otururken görmesi ihtimaline karşı kullanmakta direndiği masasına koşacak vakti yoktu. James'in hizmetçilere casusluk yaptıracak kadar alçalacağını sanmıyordu ama yine de

çok dikkatli olamazdı. Başka bir seçeneği olmadığından, kalan üç kitabı yastıklarının altına gömdü ve herhangi bir mürekkep lekesinden kaçınmayı başardığını memnuniyetle fark ederek kendini yatağa geri attı. Elindeki en yakın şeyi, böyle bir acil durumda kullanmak üzere yakınlarda bıraktığı *Lady's Monthly Museum*'u aldı ve kapısının bir kez daha çalındığını duyduğunda içindekilere büyük bir ilgi duyduğunu hissetti.

"Girin," diye seslendi, boş boş bir sayfayı karıştırırken. Başını kaldırıp bakmadı, önündeki sayfadaki oldukça hüzünlü şiir parçasına odaklanmak için öne doğru eğildi.

Kapı aralığından oldukça yüksek bir gırtlak sesi duyuldu. Violet bir sayfa daha çevirdi.

"Violet."

Masumca başını kaldırdı.

"Evet?"

James kapı aralığında duruyordu, uzun boyu hafifçe kapı çerçevesine yaslanmıştı. At binmek için giyinmişti ve kızın gözleri onun geyik derisi pantolonunun yapışan kesimine hayran kalmaktan kendini alamadı. Ceketini koyu, koyu yeşil renkteydi ve bu da gözlerinin daha da canlı bir şekilde öne çıkmasını sağlıyordu. Tıpkı on sekiz yaşındayken ve çok aptalca aşık olduğunda olduğu gibi, aralarındaki yabancılığa rağmen onu görünce kalp atışları hızlandı.

Okunamayan bir ifadeyle ona bakıyordu. Violet kaşlarını kaldırdı. "Bu akşam kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu sonunda.

Kapının yanındaki pozisyonunu.

"Oldukça," dedi Violet, dergisini kapatıp bir kenara atarak. Kirpiklerini mide bulandırıcı bir şekilde kırıştırdı. "Hiç şüphesiz yataktan çıkmama yönündeki akıllıca tavsiyenize uyduğum için, lordum ve efendim."

Alaycılığı karşısında adamın yüzünde bir şey parladı, o kadar hızlıydı ki kaybolmadan önce tanımlayamadı. "Bu akşam tiyatro için kendini hâlâ yeterince iyi hissediyor musun?"

Violet daha dik oturarak, "Gerçekten de öyle," dedi. "Diana, Penvale'le birlikte arabasıyla gelip bizi alacağını, böylece hep birlikte katılabileceğimizi haber verdi."

"Bizim de kendimize ait mükemmel bir arabamız var."

"Ama hep birlikte varmak daha *eğlenceli*, öyle değil mi?" "Zorlukla nefes alabileceğimiz kadar sıkışmak mı

demek istiyorsun?"

"Kaba olma." Violet tartışmayı bitirdiğini belirtmek için kollarını göğsünde kavuşturdu. James ellerini havaya kaldırdı ve Penvale'in kucağına oturmak zorunda kalacağı kadar sıkışık bir arabaya bindirilecekse uşağının pantolonunu ütülemesine gerek olmadığı gibi bir şeyler mırıldanarak oradan ayrıldı. Violet yataktan fırladı ve akşam hazırlıklarına başladı.

İşte şimdi Diana'nın arabası Londra'nın arnavut kaldırımli sokaklarında tıkır tıkır ilerlerken kendini kocasından sadece birkaç santim uzakta bulmuştu. Birkaç dakika önce arabaya bindiklerinde Penvale yerine Diana'nın yanında Emily oturuyordu.

James içeri girerken, "Penvale beni hanımlara bırakmış, görüyorum," dedi, Violet'i çoktan teslim etmişti.

"Emily için onun koltuğuna ihtiyacım olduğu ortaya çıkınca Willingham'la ayrı seyahat etmeyi tercih ettiler," dedi Diana sakin bir sesle.

"Peki anneni gelmene izin vermesi için tam olarak nasıl ikna ettin?" Violet eteklerini kendi etrafında toplarken Emily'ye sordu.

"Diana çok ikna edici olabiliyor," dedi Emily küçük bir gülümsemeyle.

"Leydi Rowanbridge refakatçi olarak uygunluğum konusunda ikna olmamıştı," dedi Diana küçümseyerek. "Ama senin ve Audley'nin sadece katılmakla kalmayıp aynı arabada bizimle birlikte olacağımızı öğrenince, bunun kabul edilebilir olduğuna karar verdi." Nazıkçe öksürdü. "Senin önerini dikkate almış ve hangi tiyatroya gideceğimiz konusunda onu yanıltmış olabilirim, Violet."

Emily ve Diana'nın varlığı, aksi takdirde karı koca arasında gerginlikle dolu olacak olan arabanın içindeki atmosferi hafifletmek için bir yol kat etti. Bu Violet için tamamen yeni bir deneyim değildi - sonuçta James'le son dört yıldır birbirlerine söyleyecek çok az şeyleri vardı, ama birlikte çok sayıda araba yolculuğu yapmışlardı - ve yine de bir şekilde bu gece aralarındaki sessizlik her zamanki soğukkanlılıklarından tamamen farklı hissettirdi. Bir süredir hissetmediği bir şekilde onun *farkında* olduğunu hissetti. Elbette onu yakışıklı bulmaktan vazgeçmiş değildi ya da birden fazla gece, onun bir oda ötede uyuduğunu hayal ederek yatakta dönüp durmamıştı, akli hâlâ çıplak uyuyup uyumadığı sorusunda çok uzun süre takılı kalmamıştı - elbette hiçbir saygıdeğer hanımefendinin üzerinde bu kadar düşünmemesi gereken bir soruydu bu. Ama Violet hiçbir zaman tamamen

saygındı, özellikle de James söz konusu olduğunda. Bu gece merdivenlerden indiğinde James'in siyah beyaz gece kıyafetleri içinde tertemiz bir şekilde kendisini beklediğini gördüğünde, özenle bağlanmış kravatını boğazından çekip almak ve onu yalamak istemişti.

Yani: saygın değil.

"Beni bu akşam tiyatroya davet etmene şaşırdım," dedi Emily sessizliği bozarak. "*Romeo ve Juliet*'ten nefret ettiğini sanıyordum, Violet." Emily her zamanki gibi, yani çok güzel görünüyordu. Altın sarısı saçları özenle arkaya toplanmıştı ve soluk mavi ipekten bir gece elbisesi giymişti, yakası evli olmayan bir hanımefendiye yakışacak kadar mütevazıydı ama yine de krem rengi teninin en ufak kıskırtıcı görüntüsünü sergiliyordu.

Onun yanında Violet kendini daha cesur hissediyordu. Giyinirken son derece sinirliydi, hâlâ James'in onu bütün gün odasında kapalı tutma emrini düşünüyordu ve bilerek birkaç yıllık bir elbise seçmişti, James ona gülerek kendisinden başka kimse için giymemesi gerektiğini söylemişti. Aslında Violet bu elbiseyi ilk kez kocasından başka birinin önünde giymişti.

-Bunu, eskiden olduğu gibi terasta iki kişilik yemek yemek için almıştı. Evliliklerinin ilk günlerinde yaz akşamlarında yaptıkları gibi, daha acil fiziksel açlıklarla dikkatleri dağılmadan önce bir kez bile yemeklerini bitirmemelerini sağlayacak kadar cüretkâr bir korsaja sahipti.

Şimdi, arabada otururken, menekşe rengi ipeği dizlerinin üzerinde düzeltti ve bunu yaparken James'e hızlı bir bakış attı. Hain kalbi hızla çarpmaya başladı. İyi dikilmiş bir ceketin ve mükemmel bağlanmış bir boyunbağının zarafetiyle görünüşü güzelleşmeyen tek bir beyefendi bile yoktu ama Violet'e göre hiçbiri James'le boy ölçüşemezdi. Koyu renk saçları geriye taranmıştı ve yüzünün güçlü hatlarını, dikkat çekici gözlerini dağıtacak hiçbir şey bırakmamıştı.

Violet bir an kendine acıyarak, neden bu kadar umutsuzca güzel olmak zorunda olduğunu merak etti. O kadar güzeldi ki, bir zamanlar onun dikkatini çekmiş olduğunu düşünerek bazen hâlâ nefesini tutuyordu. Onunla tanıştığında olduğu gibi, bir düzeyde, hâlâ aynı büyülenmiş kız olmasaydı, öfkesini beslemek, sıcak ve parlak tutmaya devam etmek çok daha kolay olurdu.

Violet, Diana'nın Emily'nin yorumuna cevap verdiğinin belli belirsiz farkındaydı, ama onu neredeyse hiç duymamıştı, o kadar dikkati dağılmıştı ki yanındaki adamla ilgileniyordu. James arabanın penceresinden dışarı bakıyordu, ama birdenbire sanki gözlerini ona dikmiş gibi ona baktı.

"Seni bu kadar iyi gördüğüme sevindim, sevgilim," dedi ve Violet'in hoşuna gitmeyen alaycı bir sevgi ifadesi kullandı. "Akşamın herhangi bir saatinde kendini iyi hissetmemeye başlarsan bana haber ver, tüm arkadaşlarımızın üzerine öksürmeye başlamadan önce seni locamızdan çıkarmaya çalışayım."

Violet gözlerini kıstı. Adam gözlerini kırpmadan ona baktı ve Violet gözlerini kaçıramadı. Başka bir doktor çağırmayı reddettiği için ona kızgın olduğunu biliyordu ama yine de bir yanı onun ses tonundaki gerginliği duymaktan heyecan duyuyordu. Son birkaç güne kadar onun sesinde soğuk kibarlıktan başka bir şey duymayı ne kadar özlediğini fark etmemişti. Her an onu boğazlayacakmış gibi görünüyordu, bu doğruydı ama nedense bu onu belki de olması gerektiği kadar endişelendirmiyordu.

"Teşekkür ederim lordum," dedi hesaplanmış bir tatlılıkla. "Yanımda bir mendil getirdim, bu yüzden sanırım idare edebilirim. İlginize minnettarım ama-" Koluna dikkatlice ayarlanmış bir öksürük yerleştirmek için durakladı. "-Dr. Briggs'ten pek çok tavsiye ve bilgelik aldım ve bu da sizin katkınızı gereksiz kılıyor."

James'in çenesindeki bir kas seğırdi ve bir an sessiz kaldı. Violet'ın karşısındaki Emily'nin rahatsız olduğu belliydi.

Emily gerginliği kırmak için kibar bir soruyla araya giremeden James tekrar konuştu. "Pekâlâ, sevgilim," dedi, gözleri hâlâ Violet'in üzerindeydi. "O zaman senin için bir dakika daha kendimi rahatsız etmeyeceğim."

Bakışlarını vagonun penceresine çevirdi ve Violet birden tuhaf bir şekilde hoşnutsuz hissetti. İstediği şey hiç de *bu* değildi.

Ancak onun sözlerini düşünmesi uzun sürmedi, çünkü araba çok geçmeden yavaşlayarak durdu ve kapı açıldı. James önce çıktı, sonra elini uzatarak bekledi. Bu temas -bir arabaya girerken ve çıkarken nezaketin gerektirdiği dokunuş- Violet ve James'in haftalar boyunca kurdukları tek fiziksel temas oluyordu. Violet, eldivenlerinin ve James'in kumaşının arasından bile

elinin sıcaklığını, sabit gücünü hissedebiliyordu. Bu onu bu kadar rahatlatmamalıydı.

Ancak bir an sonra, James'in elini kararsızca bırakması ve Emily'nin aşağı inmesine yardım etmek için uzanmasıyla temas kesildi - Violet'in fark ettiği üzere, daha cesurca.

"Bay Cartham'ın bu akşam bize katılamaması çok üzücü," dedi James Emily'ye, ses tonu tam tersini hissettiğini gösteriyordu. "Ama görüyorum ki bu benim lehime oldu, çünkü artık kolumda bir yerine iki bayan var."

Violet'e bakmadan diğer kolunu uzattı, dikkati hâlâ Emily'ye ve onun mırıldanarak verdiği cevaba odaklanmıştı ve Violet bunu büyük bir nezaketle karşıladı. Adamın kolunu bırakıp, onun önünden refakatsiz bir şekilde tiyatroya dalmaktan daha çok hoşuna gidecek bir şey olamazdı - hayır. Bu hoşuna giderdi, doğru, ama yapmaktan daha çok zevk alacağı birkaç şey düşünebilirdi. Bu listenin başında James'in kaslı ve mükemmel giyimli koluna bir mektup açacağı saplamak geliyordu.

Ancak, kan dökmenin bir akşamı mahvetmek için garip bir yolu vardı ve bazen geçersiz bir davranış gibi görünüyordu. James'in kendisine oldukça uygunsuz ve inatçı bir koyunmuş gibi davranmadığı zamanlar için boş bir düşünceye daldı ve onun kendisine ve Emily'ye tiyatroya kadar eşlik etmesine izin verdi, Diana da hemen arkalarından gelen erkek kardeşinin kolunda onları takip ediyordu.

Belfry, skandallarla dolu ününe rağmen, hem dışı hem de içi güzel bir tiyatroydu. Lord Julian'ın seçtiği bina Haymarket yakınlarında zarif bir neoklasik yapıydı ve Violet, James onu aralarından geçirirken girişi çerçeveleyen sütunlara hayranlıkla bakmaktan kendini alamadı. İçeride, Belfry daha da etkileyiciydi, mavi ve yeşilin çeşitli tonlarında kadife ve ipekle görkemli bir şekilde döşenmişti. Hiç de hayal ettiği gibi değildi - aklında genelevin bayağı bir taklidine benzer bir şey vardı- ve şimdi Lord Julian'ın neden burayı saygın bir yer haline getirmeye bu kadar kararlı olduğunu daha iyi anlıyordu. Böyle bir yer, ahlaksız aristokratlar ve metreslerinden daha şanlı bir kalabalığı hak ediyordu.

Ancak şu anda etraflarını saranlar onlardı. Violet tanıdığı yarım düzine adamı, vikontları, kontları ve hatta bir markizi bile tanıdı,

Ama tek bir tanesi bile onu eşlik ederken görmeye alıştığı kadınla değildi. Dünyevi ve sıkılmış görünmek için çok çabaladı ama aslında biraz şok olmuştu. Elbette Idelity'nin *tonlar* arasında pek de evrensel olmadığını ve kendisinininki gibi aşk eşleşmelerinin son derece nadir olduğunu biliyordu ama bu beyefendilerin evlilik dışı faaliyetlerinin kanıtlarını görmek tamamen başka bir şeydi.

Aşk için evlenmişti - yani aşk için, bir de tehlikeye atıldığı için - ama bu kesinlikle daha az romantik bir açıklamaydı ve genellikle görmezden gelmeyi tercih ettiği bir açıklamaydı. James'le bu konuyu birden fazla kez tartışmışlardı ve James ona, o balkonda fark edilmemiş olsalardı bile iki hafta içinde evlenme teklif edeceğini söylemişti.

"Gerçekten mi? İki hafta mı?" Violet bu konunun konuşulduğu ilk seferde sormuştu.

"En fazla," dedi James erkeksi bir sırıtışla. Violet'in başından ayak parmaklarına kadar hissettiği dudaklarına kalıcı bir öpücük kondurmak için ona doğru eğildi.

O ve James sözde büyük aşklarını sonunda berbat etmişlerdi ama o ilk yıl genellikle muhteşem geçmişti. Yatakta tembel sabahlar. Kütüphanede birlikte geçirdikleri uzun saatler. Akşamları tiyatro ve müzikallerde, ara sıra göz teması kurarak ve eve döndüklerinde onları hangi zevklerin beklediği bilgisini paylaşarak.

Oh, nasıl da özlemiş.

Evet, bu kadarını kabul edebilirdi - James'in kendisini özlediğini kabul edemezdi, *edemezdi* ama sahip oldukları şeyi, evliliklerinin bir zamanlar nasıl olduğunu özlediğini kabul etmekten gurur duymuyordu. Hayal gücünün hiçbir sınırı mükemmel değildi - James onu çoğu zaman dayanamayacağı kadar öfkelenmişti ama yine de her zaman barışmayı başarmışlardı. Ta ki bir gün yapamayana kadar.

Şimdi burada, bu güzel tiyatroda, etrafı eşleri olmayan kadınlarla birlikte olan erkeklerle çevrili olarak dururken, küçük bir belirsizlik duygusu yaşadı. James buraya daha önce gelmiş miydi? Bir yatağı paylaşmalarının üzerinden dört yıl geçmişti; bu süre boyunca gerçekten bekâr mı kalmıştı? Hep öyle olduğunu, onun da kendisi gibi mutsuz olduğunu varsaymıştı. Bu bir saflık mıydı?

James, her zamanki berbat zamanlamasıyla, onunla konuşmak için o anı seçti. "Şok olmuş gibi görünmemeye çalış sevgilim, bu hiç moda

değil."

Violet terliğini adamın ayağına vurma isteğine direndi. Bunun yerine ona tatlı tatlı gülümseyerek, "Hiç şaşırmadım lordum. Not alıyorum."

Elinin altındaki kolun titrediğini hissetti ve içinden bir zafer dalgası geçti. *Violet'i göster.*

James ona dar bir bakış attı ama başka bir şey söylemedi, bunun yerine duyulmamış bir soruya cevap vermek için Emily'ye döndü. O konuşurken Emily onun yanından Violet'e baktı ve merakla bir kaşını kaldırdı. Violet da ona gülümsedi.

Lord Julian'ın kendileri için ayırdığı locaya doğru ilerlerken Violet dikkatleri üzerlerine çektiklerini fark etmekten kendini alamadı. Elbette bunu bir dereceye kadar bekliyordu -biri evlenmemiş üç nazik hanım Belfry'ninki gibi bir üne sahip bir tiyatroya dikkat çekmeden gidemezdi- ama Emily'yi de davet ederek yanlış hesap yapıp yapmadıklarını merak etti. O ve Diana, Emily'ye sadece annesinin onu bir şahin gibi izlemediği ya da iğrenç Bay Cartham'ın hoş karşılanmayan ilgisinin olmadığı bir akşam yaşatmayı düşünmüşlerdi ama şimdi bu kararı yeniden sorguluyordu. Emily bekârdı ve kolayca şoka uğrayabilirdi. Bu bariz metresler geçidinin onun hassas duygularına ne yapacağını kim bilebilirdi?

"Şu kadının korsesini gördün mü?" James onları tiyatronun en özel localarının bulunduğu yeşil halı kaplı koridora götürürken Emily neşeyle Violet'e tısladı. "Nasıl *hareket* ettiğini bile bilmiyorum." Omzunun üzerinden geriye doğru pek de gizli olmayan bir bakış attı. "Ayakta kalmayı nasıl başardığını ona sormak isterdim," diye ekledi düşünceli bir şekilde. "Modisti çok zeki olmalı."

"*Emily,*" dedi Violet sertçe, aynı anda James garip bir boğulma sesi çıkardı ve bir süre sonra Violet bunun zorlukla bastırılmış bir kahkaha olduğunu fark etti.

Bir an sonra, yüz hatlarını bir şekilde kasvetli bir ifadeye büründürmeyi başararak, "O kadını tanımlamak için o hanımefendinin uygun bir kelime olduğunu sanmıyorum, Leydi Emily," dedi.

Emily sabırsızca, "Evet, evet, lordum, onun bir doxy olduğunun farkındayım," dedi ve sanki bu ayrım onun farkına varmasını gerektirmeyecek kadar önemsizmiş gibi elini salladı. "Ama o elbise bir tür bilim harikasıydı. Nasıl yapıldığını görmeyi çok isterdim."

"Eh," dedi Violet, "önümüzdeki birkaç saat içinde bir noktada oldukça aceleyle alacağını umuyorum, bu yüzden belki de onu ve vikontu takip edebilir ve tutkulu bir kucaklaşmanın ortasındaiken onu kapabilirsin." James bir an için onun bakışlarını yakaladı, gözlerinin etrafındaki çizgiler eğlenerek hafifçe kırıştı. O anda sanki son dört yıl hiç yaşanmamış gibiydi, sanki hâlâ özel şakalarını paylaşma, kalabalık bir odada gözlerinin buluşmasına izin verme ve birbirlerini herkesten daha iyi anladıklarını bilmenin keyfini çıkarma alışkanlıkları vardı.

Ancak bu sadece bir an sürdü ve sonra Violet bakışlarını kaçırdı.

Sonunda localarına vardılar ve hemen arkalarından gelen Penvale, Diana ve Jeremy de onları takip etti.

"Emily, sevgilim, burada olduğuna hâlâ inanamıyorum," dedi Diana neşeyle ve locanın kapısı arkalarından kapanır kapanmaz kardeşinin kolunu bıraktı.

"Ben de yapamam," diye itiraf etti Emily. "Çok ikna edici olduğunuzu söylemeliyim."

Diana neşeyle, "Annen bir gün öğrenirse çok kızacak," dedi.

Violet daha ciddi bir ifadeyle, "Ve itibarınız zarar görebilir," diye ekledi.

Emily'nin ağzının kenarları Violet'ın daha önce hiç görmediğinden emin olduğu bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Biliyorum. Ve her iki ihtimal de beni çok rahatsız etmiyor."

Bu noktada Penvale ve Jeremy, James'le konuşmaya başlamadan önce gerekli selamlama ve el öpme hareketlerini yaptılar ve Violet tüm sinirleri hassaslaşmış bir şekilde onların arkasındaki varlıklarının garip bir şekilde farkında olmaktan kendini alamadı. Sanki derisi, evliliklerinin ilk günlerinden beri hiç olmadığı bir şekilde James'in yakınlığına uyum sağlamıştı.

Hiç kuşkusuz son zamanlarda onu her zamankinden daha sık görmesinin basit bir sonucuydu, dedi kendi kendine içtenlikle.

"... o elbise, Violet," diyordu Diana ve Violet arkadaşlarının söylediği hiçbir şeye dikkat etmediğini fark ederek başladı.

"Özür dilerim?" diye sordu, biraz da suçluluk duygusuyla.

"*Dedim ki*," dedi Diana sabırla, "seni daha önce bu elbiseyi giyerken gördüğümü hiç sanmıyorum." Onaylayan bir bakış attı. "Söylemeliyim ki, çok beğendim."

"Elbette biliyorsun." Diana'nın yeşilin koyu bir tonuna sahip olan ve kollarında karmaşık boncuk işlemeleri bulunan elbisesi Violet'inki kadar cüretkârdı ama Violet bunun Diana'nın gardırobundaki en skandal elbise olmadığını biliyordu. Yine de elbisenin cazip olduğunu kabul etmek zorundaydı -Diana'nın etkileyici göğüsleri büyük bir cazibeyle sergileniyordu ve elbisenin yeşili güzel ela gözlerindeki yeşil akları ortaya çıkarıyordu. Violet bunun Lord Julian'ın iyiliği için olup olmadığını merak etti. Erkeklerin Diana'yla tanıştıklarında kapıldıkları gibi onun cazibesine kapılmamıştı ama yine de Diana kesinlikle inatçı olabiliyordu. Eğer sonunda gerçekten bir sevgili edinmeye karar verdiyse, Violet Diana'nın kararlılığı karşısında Lord Julian'ın şansının ne kadar yüksek olduğundan emin değildi.

Konuşmanın devamı Lord Julian'ın gelişiyle engellendi. Tıpkı Diana'nın yemeğinde olduğu gibi çok yakışıklıydı; gece kıyafetlerinin siyah ve beyazı her erkeğe olduğu gibi ona da yakışıyordu ve doğduğundan beri özel olduğu, diğer erkeklerden üstün tutulduğu söylenen bir erkeğin doğasında olan bir özgüvenle kıyafetlerini iyi giyiyordu. Lord Julian'ın yaptığı gibi, bir adam bu dünyadan elini eteğini çekse bile, bu güven devam ediyor gibiydi.

"Audley," dedi James'in elini kolayca sıkarak, uzaktan bir rahatsızlık belirtisi bile göstermeden. "Seni bir asırdır görmedim, sanırım."

"Belfry," dedi James ve konuşurken sesinde hafif bir tuhaflık vardı. Violet ona sertçe baktı ama yüz ifadesinde olağandışı bir şey yoktu - tabii bu pek bir şey ifade etmiyordu. "Bizi davet etmeniz çok iyi oldu." Violet onun ses tonundaki alaycılığı hayal mi ediyordu?

Lord Julian, Penvale ve Jeremy'nin ellerini sırayla sıkarken tembelce omuz silkti. "Geçen gün akşam yemeğinde Penvale'e rastladım," dedi, ki bu yeterince doğrudu. "Seni ve Willingham'ı hâlâ çok gördüğünden bahsetti, ben de sizlerin bir akşam dışarı çıkmaktan hoşlanabileceğinizi düşündüm. Özellikle de böyle güzel bir arkadaşla," dedi Violet, Diana ve Emily'ye gülümseyerek. "Tanıştırıldığımızı sanmıyorum," diye ekledi Lord Julian ve Violet gülümsemesini bastırmak için çok uğraşmak zorunda kaldı.

"Karım, Leydi James," dedi James, Violet'e doğru geri adım atıp dirseğine hafifçe dokunarak. Evliliklerinin ilk günlerinde, çoğu beyefendinin aksine, onu tanıştırırken her zaman ilk adının yanı sıra nezaket unvanını da eklemişti - hiçbir beyefendi bu kadar cüretkâr ya da kaba olmazdı,

ama James yine de bunu yapmıştı. Bu, sosyal normların küçük bir ihlaliydi ama Violet'in, James bunu yapmayı bırakana kadar takdir ettiğini fark etmediği bir şeydi.

"Bu da kız kardeşim Leydi Templeton," diye ekledi Penvale, Diana'ya doğru tembelce başını sallayarak. Buna gerek yoktu, Diana ve Lord Julian tanışmamış olsalardı bile Penvale'in hangi leydiyle akraba olduğu belli olurdu.

"Ve arkadaşları Leydi Emily Turner," diye bitirdi James. Sırasıyla Violet ve Diana'nın ellerini selamlayan Lord Julian, dikkatini şimdiye kadar ilgisinden kaçarak gölgelerde hafifçe gizlenmiş olan Emily'ye yöneltti. Onun elini selamlamadan önce kısa bir süre durakladı.

"Leydi Emily," dedi doğrulurken. "Sanırım ortak bir tanıdığımız var."

"Gerçekten mi, efendim?" Emily'nin sesi her zamanki gibi dikkatle ayarlanmıştı; ne fazla tanıdık gelecek kadar sıcak, ne de kaba görünecek kadar soğuktu.

"Gerçekten de öyle. Sanırım Bay Cartham da hayranlarınız arasında sayılıyor?" Violet, Lord Julian'ın ses tonunda bu isme karşı belirgin bir hoşnutsuzluk sezdi ama yüz ifadesinde Cartham hakkındaki fikrini ele verecek hiçbir şey yoktu.

Cartham'ın adını duyunca Emily neredeyse belli belirsiz irkildi - Violet, Lord Julian'ın bunu fark ettiğinden bile emin değildi. O anda görgü kurallarının, sözde yeni tanıştığı evli olmayan bir adamı orta yerinden bıçaklamasına izin vermesini çok diledi.

"Evet," dedi Emily, sesi kibar bir ilgisizlikle çıkmıştı. "Bay Cartham'ı gerçekten tanıyorum ama hayranlarım sandığınız kadar çok değil lordum. Korkarım yanlış bilgilendirilmişsiniz."

"Asla öyle biri değilim, Leydi Emily," diye yanıtladı Lord Julian ve Violet onu yeniden ilgiyle izledi. Adamın tavırlarında ona tuhaf gelen bir şey vardı; Emily'ye bakışlarındaki yoğunluk Violet'ın bir hanımefendiyle tanıştırılan bir beyefendiden bekleyeceği oranın dışındaydı. İfadesi şüphesiz Emily'nin cazibesini takdir ediyordu, ama ona bakışında başka bir şey, değer biçici bir şey vardı ki Violet bunun bir şekilde Bay Cartham'a olan aşinalığıyla ve ona karşı duyduğu muhtemel hoşnutsuzlukla ilgili olduğunu düşündü.

"Ama," diye ekledi, sanki o da anın tuhaflığının birden farkına varmış gibi, "güzelliğiniz hakkındaki haberlerin hiç de abartılı olmadığını görmekten memnunum."

"Çok nazıksınız lordum," dedi Emily ağırbaşlı bir tavırla, ama Lord Julian dikkatini grubun geneline yönelttiğinde bile ona merakla bakmaya devam etti, bakışlarında Violet'in tam olarak tercüme edemediği bir şey vardı. Görünüşünü takdir ettiği kesindi - nabızı atan her kadın bunu hissedirdi. Ama merak da vardı ve Emily'nin genelde mükemmel olan soğukkanlılığı göz önüne alındığında, yüzünde merak gibi bir ifadeye izin vermesi alışılmadık bir durumdu.

"Umarım bu akşamki gösteriyi beğenirsiniz - *Romeo ve Juliet*'in bir prodüksiyonu, dürüst olmam gerekirse oldukça memnunum."

"Oyunda rol almıyor musunuz lordum?" Diana sordu.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "*Macbeth*'in yaklaşan bir prodüksiyonu için hazırlıkların ortasındayız, onun yerine ben oynayacağım ve zamanımın çoğunu bu meşgul etti."

"Her halükârda çok daha iyi bir seçim," dedi Violet hızlıca. "*Romeo ve Juliet* kadar aptalca bir oyun yoktur."

"Hayatım," dedi James kuru bir sesle, "ormanda bir kazanın etrafında üç cadının olduğu bir prodüksiyonun aptallığını görmezden gelebileceğimizden pek emin değilim."

"*Macbeth*'in atmosferi var," dedi Violet havalı bir şekilde. "*Romeo ve Juliet* melodramatik bir ibret öyküsüdür ve hemen sonuca varmanın tehlikelerine karşı uyarır." Grup ona bakakaldı. "Davetiniz için çok minnettar olmadığımızdan değil, Lord Julian," diye ekledi aceleyle.

Lord Julian kuru bir sesle, "Oldukça," dedi, ama suçu üzerine almadığından emin olmak için ona hızlıca sırtıttı. Bu sırtıtış güçlü bir silahtı.

Daha fazla konuşma, yerlerine oturma zamanının geldiğini gösteren ışıkların karartılmasıyla engellendi. Violet kendini kocası ve Lord Julian'ın arasında, Emily de Lord Julian'ın diğer tarafında yer alırken buldu. Diğer tarafında oturan Penvale'e bir soru sormak için James'in yanından geçerken, James'in omzunun üzerinden göremediği bir şeye doğru dikkatli bir bakış attığını fark etti.

Arkasına baktı, James'in dikkatini çeken şeyin Lord Julian'ın Emily ile konuşurkenki görüntüsü olduğunu keşfetti, sesleri neredeyse duyulamayacak kadar alçaktı.

Violet, James'in Lord Julian'a olan ilgisinin onun bir şüphe duyduğunun kanıtı olduğunu düşünerek kısa bir panik anından sonra, James'in Emily'nin namusu için endişelenmesi gerektiğini fark ederek rahatladı - Lord Julian'ın şöhreti göz önüne alındığında adil bir düşünce. Hafifçe kaşlarını çattı ve James'in gözünü Diana'ya dikmesini diledi - Diana kendisi gibi bir beyefendi için çok daha uygun ve istekli bir eğlence kaynağı olurdu.

Kendisini meşgul eden bu düşüncelerle sahnedeki aksiyona çok az dikkat etti ve ara verildiğinde sadece birkaç dakika geçmiş gibi görünüyordu.

"Peki şu ana kadar oyunu nasıl buldunuz Leydi James?" Herkes oturduğu yerden kalkarken Lord Julian sordu.

"Çok aydınlatıcı," dedi Violet yalan söylemeden. Romeo ve Juliet'i oynayan oyuncuların bu locaya ellerini kollarını sallayarak girebileceklerinden ve onları tanıyamayacağından oldukça emindi, bu yüzden sahnedeki olaylara çok az dikkat etmişti.

"Peki ya sen, Belfry?" James aniden Violet'in omzunun üzerinden sordu. Violet başını çevirip James'e baktı; James'in ses tonu kabalığa varacak kadar sertti. James pek çok şey olabilirdi ama soğukkanlı kibarlık neredeyse her zaman bunlardan biriydi. "Gösterileri nasıl buldunuz?"

"Romeo'yu oynayan aktörün aşk sahnesini abarttığını düşünüyorum ama bunun dışında bir şikayetimin yok."

"Elbette," dedi James, ancak Violet, Lord Julian'ın cevabından tek bir kelime bile almadığı izlenimine kapılmıştı. "Sadece bir aktör olarak senin fikrini duymanın ilginç olacağını düşündüm. Ne de olsa pek çok ilginç rolde oynamış olmalısınız."

Violet dişlerini sıkarak, "Sevgilim," dedi ve terliğini onun ayakkabısının üzerine bastırmak için geri uzandı. "Lord Julian'ı kendi tiyatrosunda sorguya çekmek istemediğine eminim. Bizi kullanmak için nazikçe davet ettiği bu güzel locada."

James ona kibarca gülümsedi. "Tabii ki hayır, hayatım. Ne kadar da nazik ve cömert bir davetti."

Lord Julian ikisine de hoş bir gülümseme verdi. "Beni mazur görmenizi rica edeceğim - ara sırasında ilgilenmem gereken bir konu var."

O kutuyu terk eder etmez Violet kocasının üzerine yürüdü.

"Neyin var senin?" diye fısıldadı.

Ancak James cevap vermeye fırsat bulamadan kutunun kapısı bir kez daha açıldı. Violet, Lord Julian'ın gitmeden önce bir şey unuttuğunu düşünerek döndü, ama onun yerine, James'in kardeşi West girişte duruyordu.

"Batı!" diye bağırdı, elini uzatarak kocasının yanından geçti. Onu görünce yüzünde samimi bir gülümseme belirdi, bu da onu birkaç yaş daha genç ve kendi kocasına daha da benzer gösterdi. İki kardeş arasındaki benzerlik normalden daha güçlüydü, çünkü neredeyse aynı gece kıyafetlerini giyiyorlardı. West bastonunu duvara dayayarak Violet'in elini tuttu.

"Violet, sevgilim," dedi ve James'in bu özel sevgi ifadesini kullanırken kullandığı tondan tamamen farklı bir tonda. "İyi görünüyorsun." Hemen arkasından alaycı bir homurtu duydu; omzunun üzerinden bir bakış attı, sadece James'in onu bir an bile aldanmadığı yumuşak bir güler yüzle izlediğini gördü. Yine de olay çıkarmak istemediği için Batı'ya döndü.

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim," dedi Violet, ellerini bırakıp geri çekilerek West'i şöyle bir süzdü. West'in yakışıklı yüzü, boyu, geniş omuzları bir yana, onda öylesine *erkeksi bir* şeyler vardı ki, Violet Londra'daki uygun olan ve olmayan her kadının o bir odaya girdiğinde neden duraksadığını anlamakta hiç zorlanmadı. Ne var ki, currie kazasından bu yana çevresinde bir metresi olduğuna dair en ufak bir dedikodu bile çıkmamıştı; insanlar onun sadece *son derece* ketum biri mi olduğu, yoksa geçmişinin trajedisine saplanıp kalmış romantik bir figür olarak mı görülmesi gerektiği konusunda ikiye bölünmüş gibiydi. Violet'e göre bu son spekülasyon affedilemez derecede duygusaldı ama kazadan önce onun belirli bir hanımefendiye ilgi duyduğunu biliyordu - aslında bu hanımefendi söz konusu kazadan kısa bir süre sonra evlenmişti.

"Batı," dedi James, onlara katıldı ve kardeşinin elini sıkmak için uzandı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Daha dün sana burada olacağımı söylediğimi unuttun mu?" West hoş bir şekilde sordu. "Kupalarınızın içindeydiniz, bu yüzden sanırım hafızanız için izin vermeliyim."

Violet sertçe kocasına baktı. James içki içmeyi severdi elbette, her centilmen gibi, ama Violet onu hiç düpedüz sarhoş görmemişti - gerçi düşününce, kulübünde her zaman sarhoş olabileceğini ve Violet'in bu konuda hiçbir şey bilmeyeceğini tahmin ediyordu. Bu düşünce onu üzdü.

"Gayet iyi hatırlıyorum, teşekkür ederim," dedi James, sesinin tonu biraz değişmişti. "Şaka yaptığınızı sanmıştım."

"Peki bunu neden düşünmüş olabilirsiniz?"

Violet aralarındaki gerginliğin kaynağını bilmiyordu ama bir tür müdahalenin gerekli olduğuna karar vererek hemen, "West, yakın bir zamanda yemeğe gelmelisin. Seni ağırlamaktan mutluluk duyarız. Değil mi sevgilim?" diye sordu James'e kirpiklerini kırıştırarak.

Gözlerini kısmıştı.

Hâlâ vuruş yapan kız, karşılığında kendi gözlerini kısıtı.

"Gözünde bir şey mi var Violet?" West kibarca sordu.

Ona ışıltılı bir gülümseme verdi. "Hiç de değil. Ama yemeğe gelecek misin?" "Gelmesi gerektiğinden emin değilim," dedi James yavaşça.

"Neden olmasın?"

"Şey," dedi ciddiyetle, "sağlığınızın ev sahibesini oynamak gibi bir çileye izin vereceğinden emin değilim."

"Hasta mısın, Violet?" West endişeli bir ifadeyle sordu. *Kocasının* şu anda yakışıklı yüz hatlarına damgasını vuran belli belirsiz can sıkıntısı ifadesi yerine kendisine böyle bir ifadeyle bakması ne güzel olurdu.

Violet elini sallayarak, "Önemli bir şey değil," dedi. "Sadece üçlü bir öksürük."

"Bu seni iki gün boyunca uyutmadı," dedi James.

"Hayır," dedi Violet, ona göz kamaştırıcı bir şekilde gülümseyerek. "Beni *bir* gün uyutmadı. Sen beni ikinci gün uyutmadın."

Bir süre sessizlik oldu. Violet'in yüzü o kadar ısınmıştı ki, üzerinde yumurta kızartılabileceğinden emindi - yumurta kızartmanın ne olduğunu bildiğinden değil. Ama çok fazla ısı gerektiğini tahmin ediyordu.

Sonra, büyük bir şaşkınlıkla, James bir kolunu onun beline doladı ve onu kendi tarafına sabitledi. Elbette bu son derece uygunsuz bir hareketti; annesi orada olsaydı muhtemelen bayılırdı. (Ama bu her zaman böyle değil miydi?) Başını kaldırıp James'in bakışlarıyla karşılaştı ve gözlerinin etrafındaki kırışıklıklarda zorlukla bastırılmış bir neşenin belirtilerini gördü.

"Kırılgan egom için endişelenmeni takdir ediyorum," dedi, "ama dayanıklılığım hakkında yalan söylemene gerek yok." Sonra sesini alçalttı, o kadar alçak sesle konuşuyordu ki, onlara en yakın olan West'in bile duyabileceğini sanmıyordu. "Bildiğinize inandığım gibi, süsleme olmadan da yeterince etkileyici."

Violet da daha yakına eğildi, yüzleri artık sadece birkaç santim ayrıydı. "Eğer kolunu belimden çekmezsen seni bir saç tokasıyla bıçaklayacağım."

Ancak konuşurken bile aralarında titreştiğini hissedebiliyordu: o balkondaki ilk akşamdan beri onları her zaman birbirine çeken o vahşi, pervasız enerji. Nezaketi bir kenara bırakıp kollarını onun boynuna doladığını ve ağzını kendi ağzına doğru sürüklediğini hayal etti. Bu düşünce bile boynuna bir sıcaklık yayılmasına neden olurken, kutunun içindeki loş ışığın yanaklarındaki kızarıklığı gizleyeceğini umuyordu.

"Öhöm," dedi West son derece kuru bir sesle.

Violet hızlı bir adım atarak James'ten uzaklaştı ve James'in Violet'in üzerindeki etkisini kırdı. "Evet, kendimi çok daha iyi hissediyorum," dedi hızla, sanki hiçbir şey olmamış gibi Sıra dışı hiçbir şey konuşmalarını bölmemişti.

"Adımlarımı takip eden bir bakıcı olmadan dışarıda bir akşamın tadını çıkarmama izin verilseydi ben de aynı şeyi hissederdim." James'in ses tonu yumuşaktı ama altında jilet keskinliğinde bir keskinlik vardı ve Violet onun West'e karşı kabalığından dolayı hafifçe şok oldu. Kayınbiraderine bir göz atma riskini göze aldı ve West'in umursamaz görünmek bir yana, küçük kardeşine spekülatif bir şekilde baktığını gördü. White's'ta her karşılaştıklarında duvarda bir Ay olabilmek için epeyce para verebilirdi ama bir hanımefendi olarak, bırakın White's'ın duvarları içinde, St James's'te bir arabanın içinde bile saygıdeğer bir şekilde görülemezdi.

"Bize katılmak ister misin West?" Violet sordu. "Bir sürü koltuğumuz var." Bu kesinlikle doğrudu -Lord Julian'ın locası geniş ve lüks bir şekilde döşenmişti.

West dikkatini yeniden Violet'e yöneltti ve ona sıcak bir gülümseme sundu. "Çok memnun olurum, Violet. Teşekkür ederim."

Ve böylece Violet oyunun geri kalanını kocası ve erkek kardeşinin arasında oturarak, aralarında kaynayan gerilimin farkında olarak, ancak bunun altında yatan nedenin farkında olmadan geçirdi.

Sonuç olarak, tamamen can sıkıcı bir akşamdı.

Yedi

"Neler oluyor böyle?"

Ertesi sabah James şafak vakti uyandı. Sabahın erken saatlerinde Hyde Park'ta her zamanki gezintisini yapmıştı, ama temiz hava ve güneş ışığı her zamanki canlandırıcı etkisini gösterememişti. Curzon Sokağı'na döndüğünde Wooton, Leydi James'in yine kendini kötü hissettiğini ve kendisine bir kahvaltı tepsisi gönderilmesini istediğini söyledi. James'in aklından yine Leydi'nin odasına dalıp bir açıklama talep etmek geçmişti ama kendini tuttu. Violet'in oynadığı oyunu tam olarak anlamamıştı ama bir sonraki elini dikkatlice düşünmeden oynamak istemediğini biliyordu.

Mantıklı bir adam, anladığı kadarıyla gerçeklerle yüzleşebilirdi: hasta değildi; bir şekilde ahlaksız bir aristokratı doktoru gibi davranması için kandırmıştı; tüm bunlar onun dikkatini çekmek için yanlış yönlendirilmiş bir girişimdi. Eğer amacı buysa, tamamen başarılı olmuştu; yıllardır karısı için bu kadar zihinsel enerji harcamamıştı. Onunla yüzleşmenin çılgık çılgıla bir kavgaya yol açacağından şüpheleniyordu ve kendini bir kavgaya kaptırmadan önce en azından ne hakkında kavga ettiğini anlamaktan hoşlanıyordu.

Arabacısını Duke Caddesi'ndeki bir adrese yönlendirdi. *Evlilik*, diye düşündü büyük bir tiksintiyle. Elbette bazı avantajları vardı ama Violet'le yatakta geçirdiği o çok sevdiği akşamların bile bunca zahmete değmediğine inanmaya başlamıştı.

Ama sonra, yemek masasında bir olay oldu.

Mutlu anıların içinde kaybolmuş bir halde, beklemediği bir anda varış noktasına ulaşmıştı ve birkaç dakika sonra kendini, duvarları koyu bordo renkte kâğıtlarla kaplı ve ağır meşe mobilyalarla döşenmiş erkeksi bir misafir odasına girerken buldu. James adamın şaşkınlığını tahmin etti.

Ancak odaya girdikten sonra hizmetçinin şaşkınlığının, saate rağmen James'in Lord Julian'ın sabahki ilk ziyaretçisi olmamasından kaynaklandığını fark etti.

"Penvale." James'in sesi Aat'tı ama kendini olması gerekenden daha az şok olmuş buldu. Kapının uşağın arkasından kapanmasını bekledi, uşak Lord Julian'ın kısa süre içinde aşağı ineceğini söylemişti.

"Audley." Bir koltuğa yığılmış olan Penvale aceleyle ayağa kalktı. Yüzüne alıştırılmış bir masumiyet ifadesi yapıştırmıştı ama James adamı bu ifadenin içini görecektedir kadar uzun zamandır tanıyordu. Bu, Penvale'in Eton'daki yetkililere, özellikle nefret ettiği bir sınıf arkadaşının yatağında aniden ortaya çıkan birkaç etkileyici büyüklükteki kurbağa hakkında sorgulandığında verdiği bakışı ürkütücü bir şekilde anımsatıyordu.

"Seni burada görmek ne güzel." James odaya girdi, arka ayakları üzerinde şaha kalkmış bir at resmini inceliyor ve öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. "Bu saatte yataktan kalkmanı beklemezdim, daha öğlen bile olmadı."

Penvale sessiz kaldı. James kolunu boş ocağın üzerindeki şömine rafına dayayarak şömineye doğru ilerledi.

"Sanırım Belfry'de basit bir sosyal ziyarette bulunmanız çok fazla tesadüf olurdu."-James duvardaki büyükbabanın saatine baktı

-"Sabah on biri on geçiyor."

Arkasında Penvale büyük bir iç çekti. Yaklaşık yirmi yıllık dostluğun ardından James bu iç çekişe aşınaydı ve bir zafer dalgası hissetti: bu bir istifa iç çekişiydi.

"Ne bilmek istiyorsun?"

James döndü. Penvale ona baktı. "Neler oluyor?" diye sordu.

"Biraz daha spesifik olman gerekecek." Penvale yakasını çekiştirdi. "Peki," dedi James hoş bir şekilde, "bir bakayım. Özellikle, Julian Belfry'nin neden doktor kılığında evime geldiğini ve beni bilgilendirdiğini söyleyebilir misiniz?" "Karım verem oldu, sonra da gitti mi?"

Penvale tekrar koltuğuna gömüldü. "Belfry'nin doktor olduğunu ne zaman öğrendiniz?"

"Bilmiyorum," dedi James düşünceli bir tavırla. "Belki de ayrılırken kartını elime bıraktığında?"

Penvale'in başı havaya kalktı. "Başımdan beri o olduğunu biliyor muydun? Neden dün söylemedin?" Durakladı. "Peki Belfry ne halt etmeye çalışıyor? Violet öğrendiğinde onun bağırsaklarını deşecek."

"Julian Belfry'nin zihninin işleyişini anlamakla pek ilgilenmiyorum," dedi James kısaca. "Yine de onu dışarı çağırmak için yarım aklım var - piç karımı yatak odasında ziyaret etti. Tanrım." Bu düşünce karşısında bir öfke dalgası hissetti. İçindeki küçük, istenmeyen bir parça ona öfkelenmeye ne hakkı olduğunu sordu; ne de olsa dört yılın büyük bir kısmını Violet'i görmezden gelmek için elinden geleni yaparak geçirmişti. Bu, kocalık öfkesi hakkının bir kısmını kaybettiği anlamına gelmiyor muydu? "Ben daha çok sevgili karımın tam olarak ne yaptığını düşündüğünü öğrenmekle ilgileniyorum." Penvale'e bir bakış fırlattı. "Ve nasıl olup da kendini bu işe bulaşmış bulduğunu."

"Bunun cevabı çok açık olmalı." Penvale'in sesi karanlıktı. James bir tahminde bulundu. "Kız kardeşin mi?"

"Belfry ile eşiniz arasında bir görüşme ayarlamayı kabul edene kadar beni rahat bırakmadı."

"O senin küçük kız kardeşin. Artık sekiz yirmi yaşına geldiğine göre onu alt edebileceğini düşünmüştüm."

Penvale, "Bu sadece senin bir kız kardeşin olmadığının kanıtı," diye cevap verdi.

James adım atmaya başladı. "Yani -ve yanıyorsam lütfen beni düzeltin-bana birkaç genç bayan tarafından zorbalığa uğradığınızı söylüyorsunuz."

Penvale durakladı. James onun zihnindeki çarkların döndüğünü, seçeneklerini tarttığını, kız kardeşi ve en iyi arkadaşının karısı tarafından alt edildiğini itiraf etmesinin yol açacağı potansiyel itibar kaybını ve sonra-

"Evet," dedi Penvale, şimdi daha neşeli bir ifadeyle. "Bu işin şekli böyle."

James, Penvale'i yakasından tutup sarsma isteğine büyük bir ePort ile karşı koydu. Her zaman başkalarına duyduğu güvensizliğin kendi gücünün bir işareti olduğunu düşünmüştü; yakın çevresine girmesine izin verdiği nispeten az sayıda insan bir şekilde doğuştan daha değerli olmalıydı. Ama önce Violet'in, şimdi de Penvale'in ihmal yoluyla yalan söylediği ortaya çıkmıştı; sandığından daha az zeki bir karakter yargıcı gibi görünüyordu. Yine de, Penvale'in suç ortaklığının ortaya çıkması

Bu ılgın plan onu beklediği gibi büyük bir öfkeye sürüklemedi; aksine, en iyi arkadaşlarından birinin olaya dahil olması onu sadece neler olup bittiği hakkında daha fazla bilgi edinmek için meraklandırdı. İlk kez, tek bir yalanın belki de bir zamanlar inandığı gibi affedilmez bir ihanet olup olmadığını merak etti. "Çok memnun olurum," dedi, her kelimeyi net bir şekilde telaffuz ederek, "eğer

bana neler olup bittiğini açık ve net bir şekilde anlatabilir."

"O halde size yardımcı olmama izin verin," diye arkalarından neşeli bir ses geldi ve James ile Penvale döndüler. Belfry odanın girişindeki kapı aralığına yaslanmıştı. Sade bir gömlek ve pantolon giymişti, kırmızı bir banyan da takımını tamamlıyordu. Koyu renk saçları dağınıktı ve gözlerinin feri kaçmıştı. Zor bir geceden yeni uyanmış ve gecenin her dakikasından keyif almış bir adamın görüntüsüne sahipti.

"Belfry," dedi James kısaca.

Belfry ona nezaket sınırlarını aşan ve tehlikeli bir şekilde alaycılığa yaklaşan bir selam verdi. James'in avuçlarından biri yan tarafında l'e kıvrıldı, ancak her zaman olduğu gibi, en azından aradığı bilgiyi elde edene kadar öfkesini tutmaya kararlıydı.

Ondan sonra mı? Şey. Söz vermedi. Her beyefendinin bir sınırı vardır.

Belfry kapının pervazını itip odaya girerken, "Beni ziyaret etme hevesiniz beni çok etkiledi," dedi. "Ama böyle bir saatte bunu yapmanın gerekli olup olmadığını sormalıyım." Büfede durdu, orada duran sürahiyi düşündü, sonra daha iyi düşünmüş gibi göründü ve odaya doğru ilerlemeye devam etti.

"Seni temin ederim ki Belfry, şu anda burada olmaktansa herhangi bir yerde olmayı tercih ederdim," dedi James kısaca. "Ama görüyorsunuz, bir adam başka bir adamın karısını yatak odasında ziyaret ettiğini keşfettiğinde, aniden cevaplanması gereken bazı sorularla karşılaşır."

"Öyle mi?" Belfry Aung kendini bir şezlonga bıraktı. "Her şeyin oldukça açık olacağını düşünmeliydim." Gülümsemedi ama James, Belfry'nin onu yemlemeye çalıştığından şüphelendi.

"Neden karımı çağıldınız?" "Bir erkek neden bir bayanı çağırır ki?"

"Vazgeç, Belfry. Bana lanet kartını verdin. Uygunsuz bir ilişkide yakalanan bir adam genellikle kartvizitini geride bırakmaz."

"Öyle mi yaptım?" Belfry gözlerini büyüttü ve çenesine vurdu. "Benim açımdan bir hata olmalı."

İnsanın öfkesini tutması çok iyiydi ama James'in bir anda karar verdiği gibi, harekete geçilmesi gereken zamanlar da vardı. Odayı üç büyük adımda geçti ve Belfry'nin banyanının kumaşını yakalayarak onu şezlongun üzerinde oturur pozisyona getirdi. James yakınına eğildi, gözleri diğer adaminkilerle kilitlendi.

"Bana neler olduğunu anlat," dedi ölümcül bir sakinlikle, "yoksa şafakta silahlarla karşıma çıkmanı isteyeceğim."

Belfry, "Sanırım, itiraz edilen taraf olarak silahı seçme hakkına sahibim," dedi ama James'in tutuşu sıkılaştıncı içini çekti. "Pekâlâ, bırak gideyim, seni lanet olası deli." James ellerini gevşettiğinde şezlonga doğru yığıldı ve James'i bir dereceye kadar sinirli bir şekilde inceledi.

"Arkadaşınızla birlikte yemek yemem için davet edildim" -Belfry çenesini Penvale'e doğru salladı- "kız kardeşinin evinde. Ben de kabul ettim. Söz konusu yemekte eşiniz, doktor kılığında evinize gelmemi ve bir tür karanlık öngörüde bulunmamı istedi. Doğal olarak reddettim. Israrcıydı. Eminim bu sizi şaşırtmamıştır?"

Öyle olmadı.

"Doğal hayatımın geri kalanında o yemek masasına hapsolmek istemediğimden, Leydi Templeton'la birlikte Belfry'deki bir gösteriye katılmayı kabul etmeleri koşuluyla sonunda kabul ettim. Daha saygın bir müşteri kitlesi çekmeye çalışıyorum."

"O zaman neden bana kartını verdin?" James gerçekten merak ediyordu. "Yüzüne yapıştırdığın onca kürkün altında seni tanıyamazdım."

Belfry bir dizini diğerinin üzerine koyarak, "Kadınlar tarafından yönetilmekten hoşlanmıyorum," dedi. Banyan giymiş, yalınayak, siyah saçları dağınık halde bile bir prens benziyordu.

"O halde evlenmemenizi şiddetle tavsiye ederim," diye önerdi James.

"Bunu bana söylemene gerek yok," dedi Belfry ince bir gülümsemeyle. James'e değerlendirci bir bakış attı. "Ayrıca, haberlerime verdiğin tepkiye dayanarak, karının seni yanlış değerlendirmiş olabileceğini düşündüm."

"Bununla ne demek istiyorsun?" James sordu. Çok az tanıdığı bir adamın evliliğinin durumu hakkında yargıda bulunması sinir bozucuydu. Belfry sadece sırttı.

"Ne yapacaksın Audley?" Bu, James'e ihtiyatla bakan Penvale'di. Tüm bu karmaşada oynadığı rol düşünüldüğünde öyle de olmalıydı. "Umarım Violet'le konuşursun?"

James ona sıkı bir sırtıyla karşılık verdi. "Buna benzer bir şey ePect."

Violet'e göre, yatak odasından bir kütüphaneyi kataloglamak hiç de kolay bir iş değildi. Dün geceki gezintinin heyecanından sonra bir gün dinlenmenin gerekli olabileceğini düşünmüş ve özellikle de bir gün önce annesine yaptığı çay davetini geri çevirmek için bir bahanesi olduğu için büyük bir hevesle kendini bu işe vermişti. Tüm yemeklerini tepsiler içinde odasına getirtmiş, en masum ve bakire görünümlü geceliklerini seçmek için az zaman harcamamıştı - elbette gecelikler dünyevi zevkler aleminden tamamen dışlanmıştı. Saçlarını örmüş, sonra çözmüş ve koyu dalgalar halinde omuzlarına dökülmesine izin vermişti. Mükemmel bir kırılgnlık derecesine ayarladığını düşünene kadar birkaç kez öksürme alıştırmaları yapmıştı.

Sonra yatağına uzandı ve Price'ı çağırmak için zili çaldı. Bir gün önceki isteğini yinelediğinde hizmetçisinin yüzünde beliren bezgin teslimiyet ifadesini hayal ettiğini sanmıyordu. Violet, Price'ın gününü küçük kitap yığınlarını merdivenlerden aşağı yukarı taşıyarak geçirmekten daha önemli işleri olduğunu düşünüyordu. Ancak Violet'in *de* yatakta uygunsuz romanlar okumaktan daha önemli işleri vardı ve bu işleri yapmak için Price'ın yardımına ihtiyacı vardı.

Ve böylece Violet yeniden çalışmaya başladı. Ancak bu çalışma ona öncekinden daha az tatmin veriyordu. İnsan gerektiğinde evde dolaşma özgürlüğüne sahip olduğunda üretkenlik iyi ve güzeldi; saatler ve saatler boyunca kitaplar, kağıtlar ve bir çay tepsisinden başka bir şey olmadan çalıştıktan sonra

biraz... şey... huzursuzdu. İnsanın gerçekten hasta olduğu zaman yatalak olmasıyla, sağlığının yerinde olduğu zaman yatalak olması arasında çok büyük bir fark olduğunu keşfediyordu. Bazı sosyete hanımları her gün bir çaydanlık kaldırmaktan daha yorucu bir şey yapmazken, Violet onlardan biri değildi. Üst üste üç gün yatakta kalmak bir yana, bir gün bile yatakta kalmak ona göre değildi.

Kısa bir zayıflık anında, bu planının gerçekte bir plan olup olmadığını merak etti. Aslında bu tamamen felaket bir fikirdi. James genel olarak hasta yatağında ona dilediğinden daha az düşkün ve sadık bir ziyaretçi olduğunu kanıtlıyordu. Zihninde loş bir oda, çarşafların altında yüzükoyun yatan kendisi ve solgun yüzü gibi belirsiz hayaller kuruyordu. Başucunda oturan endişeli kocası, elini tutmuş, alnını silmiş ve hiçbir zaman, tam da o anda, son nefesini vermek üzereyken olduğundan daha güzel olmadığını söyleyen trajik, romantik bir adamdı.

Tabii ki Violet bu fanteziyi daha yakından incelediğinde iki katılımcının da ne kendisine ne de James'e benzediğini fark etti. Bu da neden hiçbir şeyin tam olarak plana uygun gitmediğini açıklayabilirdi.

Giyinik ve mucizevi bir şekilde iyileşmiş olarak aşağıya inmek için ne kadar erken olduğunu düşünürken, yatak odasının kapısı hafifçe tıklatıldı. Sesle irkildi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı. Özgürlük hayallerine o kadar dalmıştı ki koridorda yaklaşan ayak seslerini duymamıştı. Violet kendini asla kaybetmemekle övünse de, kapı açılıp James içeri girdiğinde tepsisindeki kitapların üzerine aceleyle bir battaniye çekerken hareketlerinde hafif bir panik olduğunu inkâr edemezdi.

Violet'in kalbi -mantıklı bir organ olduğu için- hemen hızlandı. Neden, ah neden, bu kadar yakışıklı olmak zorundaydı? Açık kahverengi bir pantolon ve koyu mavi bir palto giymişti. Koyu renk bukleleri sanki açık havada bulunmuş gibi hafifçe dağınıktı. Sanki ne zaman bir odaya girse, içindeki ilkel bir şey ona haykırıyor ve onun bir parçası cevap veriyordu.

Her zamanki gibi tamamen sinir bozucuydu.

Ve en tedirgin edici olanı, şu anda tüm dikkati tamamen ona odaklanmıştı.

EPort, yatak örtülerini boynuna kadar çekme dürtüsüne direndi. Evli bir kadın olduğunu, on altı yaşında masum bir kız olmadığını kendine hatırlattı. Bir erkeğin -sadece herhangi bir erkeğin değil, *kocasının*- huzurunda sinmesine gerek yoktu. Ne de olsa kocası onu birçok kez çıplak görmüştü. Bu tür olayların sayısını ve bazılarının gerçekleştiği yaratıcı mekânları hatırlayınca yanaklarına bir sıcaklık geldi ve James'in bunu ateş sanacağını umdu.

Bekle. Ateş, veremin bir belirtisi miydi? Hay

aksi. Hiçbir fikri yoktu.

"Violet," dedi ve kapıyı arkasından kapatmadan önce hafifçe eğildi.

"James." Violet, James'in bir amaçla yatağa yaklaşmasını dikkatle izledi.

James

ona vahşi doğada avını takip eden zarif bir yırtıcıyı hatırlattı. Belki bir aslan ya da bir kaplan. Hareketlerinde kediye benzer bir şeyler vardı.

"Eve döndüğümde Wooton bana bir kez daha hasta olduğunu haber verince, hemen gelip seni görmem gerektiğini anladım." Yatağının başucunda durdu, sandal ağacı ve sabun karışımı kokusunu alabileceği kadar yakındı. Paltosunun geniş omuzları üzerindeki duruşuna hayran kalmamaya çalıştı. "Nasıl hissediyorsun?" Adam uzanıp elini tuttu ve kadın bir anlık güçsüzlüğüne izin vererek adamın kavrayışının sıcaklığının ve verdiği rahatlığın tadını çıkardı.

"Biraz daha iyi," dedi zayıfça, sonra öksürdü. "Bu sabah hissettiğimden daha az kötü olduğum kesin." Ona gülümsedi, ağzının kenarlarının biraz titremesine izin verdi, sanki sadece cesur bir yüz takınıyormuş gibi. Bu tamamen bir rol değildi; bugün can sıkıntısından ölmeyi göze almıştı ve bunun da kendi açısından cesurca olduğunu düşünüyordu.

"İyi, iyi," diye mırıldandı James, ancak Violet onun sözlerini gerektiği kadar dikkatle dinlediğinden emin değildi. Gözlerinde oldukça... *tuhaf*... bir şeyler vardı ve kendi elinde sıkıca tuttuğu eline belki de gereğinden fazla ilgi gösteriyordu. Bu noktaya kadar gösterdiği yetersiz ilgiden sonra bu biraz rahatsız ediciydi. Violet hemen şüphelendi.

Violet'in yanına, yatağın üzerine oturdu ve hemen ardından bir kez daha ayağa fırladı. Violet şaşkın bir şekilde onu izlerken, birdenbire ayağa kalkmasının nedenini fark etti

hareket: yatak örtüsünün altında birkaç sağlam deri ciltli kitap hissi. Tezgâhın altına uzandı ve bekleyen ciltlerden birini aldı.

"Ee," dedi Violet.

Ona kaşlarını çatı.

"Görüyorsunuz ya," dedi aceleyle doğaçlama yaparak, "zihnimin gittikçe dağıldığını hissediyordum ve bu yüzden tanıdık ve rahatlatıcı bir şeyler okumanın kafamı daha az karıştırabileceğini düşündüm." Violet'in bile kabul edeceği gibi, bu onun en iyi çalışması değildi. Tanrı aşkına, *verem* olması gerekiyordu; gecenin her saatinde evin içinde şaşkın şaşkın dolaşan deli, yaşlı bir bakire teyze değildi.

"Anlıyorum," dedi James, sonra kitabın sırtına baktı. "*Ve Shropshire'in Tarımsal Yenilikleri, 1700-1800'ü* tam da aradığınız türden rahat bir okuma olarak buldunuz?"

Drat. "Ee," dedi Violet tekrar, hızlıca düşünerek. "İçinde koyun olabileceğini düşünmüştüm."

"Koyun mu?" James boş boş konuştu.

"Evet, koyunlar," dedi daha büyük bir coşkuyla. Madem bu işi yapacaktı, bari işin ruhuna girseydi. "Bilirsiniz, kalça hizasında? Çok yünlü?"

"Koyunun ne olduğunu anlıyorum," dedi James. Violet onun dişlerini gıcırdattığını görebiliyordu. "İhtiyaç duyduğun anda bu senin için tam olarak nasıl bir teselli kaynağı oluyor?"

"Koyunlar bana çocukluğumu hatırlatıyor," dedi Violet kederle. James onun on sekiz yaşında annesinin pençesinden kaçmak için ne kadar hevesli olduğunun farkında olmasaydı daha inandırıcı olabilecek büyük bir iç çekti. "Her şey güzel değildi elbette, ama bazı anlar vardı... Roland bebekken onunla bahçelerde yürümek... evin arkasındaki tepeleri süsleyen koyunları görmek... tüm o miyavlamalar..." Arkasını döndü ve hüzünlü bir ifadeyle orta mesafeye baktı.

"Çok sevimli. Çok tombul. Saçları da öyle." Çıtlattı. "Koyun mu?" James sordu.

"Hayır, Roland!" Violet öfkeyle konuştu. "Kardeşler arasında biraz çürümüştür, özellikle de Oxford'a gittiğinden beri, ama çok tatlı bir bebektir."

Bu aslında biraz abartılı bir şeydi. Roland çok kırmızı, çok mızız, çok pis kokan bir bebektir. Ancak Violet gözyaşlarına boğulmamak için kendini zor tutuyormuş gibi kocasına sulu bir gülümsemeyle baktı.

James ona aklını tamamen yitirmiş gibi bakıyordu - ki Violet kabul etmek zorundaydı, son üç dakikalık konuşma için haksız bir tepki değildi bu.

"Pekala," dedi sanki bir karara varmış gibi, kitabı komodinin üzerine bırakarak. "Bu yatağı yakın zamanda terk etmemen gerektiği çok açık."

"Şey," dedi Violet, aklı bir karış havada. Şu anda düşündüğü kelimeler kesinlikle bir hanımefendiye yakışmıyordu.

"Rahat mısın?" diye sordu, arkasına uzanıp yastıkları dolgunlaştırırken. Violet onun yakınlığı karşısında nefesini tuttu - ona dokunmamıştı ama yine de ona o kadar yakındı ki, eğer bir kıl payı öne doğru eğilirse dudaklarını onun çenesinin alt tarafına bastırabilirdi. Bu kesinlikle yararsız düşünce kalbinin bir kez daha hızla çarpmasına neden oldu. Adamın kokusu bu kadar yakın mesafeden daha güçlüydü ve evliliklerinin ilk günlerinde, ne kadar kalabalık olursa olsun bir odaya girer girmez bunu nasıl anladığını hatırladı - sanki bir şekilde onun kokusuna başkalarınınkinden daha uyumluydu. İlk başta bunu oldukça tuhaf bulmuştu; ancak bir süre sonra, insanlarla dolu bir odada başını kaldırıp onun bakışlarını hiç şaşmadan görmek, o yeşil gözlerin kendisinininkileri aradığını görmek rahatlatıcı gelmeye başlamıştı.

Her şey çok güzeldi. Her zaman onun yanında olan, diğerlerinin üzerinde bir kişi olduğunu bilmekten gelen büyük bir huzur duygusu vardı.

Tabii ki, o olmasaydı.

Ta ki onun hakkında en kötüsüne inanmayı seçene kadar, onunla evlenme nedenlerine.

Ta ki onun adını da güvenemeyeceği insanlar listesine ekleyene kadar. Başkalarına güvenmekte neden bu kadar zorlandığını bir dereceye kadar anlıyordu; Dovington Dükü'yle geçen bir çocukluğun pek çok erkeği etkilediğinden şüpheleniyordu. Anlayamadığı şey ise, neden Dovington Dükü'nün

güvenine layık olamamıştı. Neden dört yıl önce tek bir tartışmanın, en azından onun için çok değerli olan bir evliliğe böylesine zarar vermesine izin vermişti?

Her zamanki öfke dalgası üzerine geldi ve James'in yanında geçirdiği birkaç günden sonra savunmasının çok az düştüğünü görerek rahatladı. Bu öfke, ona sıırsıklam aşık olmasına neden olan ve sonra da onu aniden uzaklaştırarak son dört yılını bir ızdıraba dönüştüren adamın karşısında olduğunu hatırlatan hoş bir hatırlatmaydı.

Bütün bunlarla işi bitmişti. Bir kişinin mutluluğunun tek bekçisi olmasına bir an daha izin vermeyi reddetti.

Böylece öksürecek, hırıldayacak ve onu dizlerinin üzerine çöktürecek ve sonra hayatına devam edecekti.

Bunu yapmak biraz daha kolay olacaktı elbette, eğer adamın kollarının bedenine yakınlığı onu baygınlığa sürüklemeseydi, ama bu hain bedeninden daha güçlü olmaya kararlıydı.

Şimdi başlıyoruz.

"Oldukça rahatım, teşekkür ederim," dedi, sesinde bir çelik notası vardı ve bir eliyle kollarından birini kavramak için uzandı. "Yastıklarım tamamen tatmin edici."

"Elbette," diye mırıldandı, kollarını kızın arkasından çekerken tam bir şefkat timsaliydi. Ancak bir an sonra yatağın kenarına tekrar oturduğunda aralarında oluşan hoş boşluk silindi. Neyse ki, yatak örtüsünün altında bir yerlerde duran diğer iki kitaptan da uzak durmayı başarmıştı.

"Benden başka bir şey mi istiyorsun kocacığım?" diye sordu tatlı tatlı.

Bir kaşını kaldırdı; alnında sinir bozucu derecede sevimli bulduğu kırışıklıklar oluştu ve gözlerini hızla bu tehlikeli bölgeden uzaklaştırdı. Cilt kırışıklıklarının neden olduğu zayıflık anlarına tahammül edemezdi.

"Ben sadece zayıflamış halinizle mümkün olduğunca rahat olmanızı sağlamak için buradayım. Özellikle de zihniniz gidiyor gibi görünürken." Adamın yüzündeki ifadenin yumuşak bir endişe ifadesi olmasına rağmen, *rahat* kelimesini söyleme şekliyle ilgili bir şey kadının omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Dikkati dağılmıştı - söylediği hiçbir şeye katılmadığı halde hâlâ onunla konuştuğunu fark etti.

Ona alaycı bir bakış fırlattı. "Daha kolay boyun eğen bir adam olsaydım, dikkatini vermediğini düşünürdüm."

"Komik, çünkü evliliğimizin mevcut durumunun senin kolayca askıya alınmana bağlı olduğuna inanıyorum."

Sözler Violet'in ağzından çıkar çıkmaz, onları geri almak istedi; hatta neredeyse bir elini ağzına kapatacaktı. Ona ne olmuştu böyle? Geçtiğimiz dört yıl boyunca James'le birlikte bir dizi yazılı olmayan kural geliştirmişlerdi ve bunlardan biri de şu anki aPairs durumlarına yol açan tartışmayla ilgili hiçbir şeyi kabul etmemeleriydi. Ve gerçekten de Violet dürüst olmak gerekirse, sözlerinin tamamen adil olmadığını biliyordu. James aslında kolayca boyun eğen bir adam değildi, sadece güvensiz bir adamdı ve Violet'in en azından bir dereceye kadar geçerli olduğunu düşünecek kadar bildiği nedenlerden dolayı.

James yine kaşlarını kaldırdı. "Tarihin revizyonist bir bakış açısını duymak her zaman ilginçtir, canım."

Violet dişlerini sıkarak, "Bana öyle deme," dedi. Ona bir kez bile ciddi bir şekilde "hayatım" dememişti; sadece son dört yıldır pek çok kez duyduğu o korkunç, belli belirsiz alaycı ses tonuyla. Bundan nefret ederdi. Bazen, bir zamanlar sevdiği adamın hâlâ altında bir yerlerde olduğunu, o buz tabakasının eriyip gideceğini hiç şüphesi olmadan biliyordu ama ona karşı bu ses tonunu kullandığında, buna inanmayı neredeyse imkânsız buluyordu.

"Elbette," diye mırıldandı James. "Bu hassas sağlık durumunuzda sizi üzmemek istemem."

"Ben-" diye başladı Violet, sonra öksürüyormuş gibi yaparak aceleyle sözünü kesti. Düzenli olarak yalan söylemeye eğilimli olmaması iyi olmuştu - bu konuda tamamen beceriksiz görünüyordu. Öksürüklerinin azalmasına izin verdi ve zayıf bir "Gerçekten de" dedi.

"Oldukça." Bir süre durakladıktan sonra James birdenbire iş adamı edasıyla, "Size nasıl yardımcı olabilirim? Daha fazla yastık?" Yastıklarının mevcut durumunu değerlendirmek istercesine Violet'in omzunun arkasına baktı. "Evet, daha fazla yastık, sanırım."

"Sekiz yastığım var," dedi Violet, ama James onu duymamış gibiydi, çünkü çoktan Price'ı çağırmak için hızlı adımlarla zile doğru yürüyordu.

"Şimdi," dedi ona dönerek. "Sanırım biraz çaya ihtiyacınız var."

"Ben zaten çay içtim."

"Biraz *daha* ay. Ve biraz sütlü tost," diye ekledi. Violet onun gözlerindeki hafif neşeli bakışını hayal mi ediyordu?

"Sütlü tosttan nefret ediyorum," diye homurdandı. "Tutkuyla."

"Evet, biliyorum," dedi James, Violet'ın özür dilemeye çalıştığını ama pek de başarılı olamadığını düşündüğü bir ifade takınarak. "Ama insan hastalık karşısında ne gerekiyorsa onu yapmalı."

"Sizi temin ederim, kocacığım-"

"Ve et suyu!" Violet daha önce hiç birinin et suyu ihtimalinden bu kadar memnun olduğunu duymamıştı. James düşünceli bir şekilde durakladı. "Belki de bunları yazmalıyım, Price geldiğinde hiçbir şeyi unutmak istemem."

"Her nasılsa, sanırım başaracaksın," dedi Violet nefesinin altından karanlık bir sesle. Ancak adamın kulaklarının ne kadar keskin olduğunu unutmıştı, çünkü adam ona bir sırtış fırlattı ve Violet'ın nefesi boğazında düğümlendi.

"Daha fazla battaniye," dedi James kararlı bir şekilde. Kadının kısa süreli şefkat hissi geçti. "Ve belki bir ya da iki sıcak su şişesi." Ellerini zayıf kalçalarına dayamış, bir generalin askerlerini incelediğ gibi onu inceliyordu, kaşları hafifçe çatılmıştı, belli ki derin düşüncelere dalmıştı.

"Temmuz geldi!" Violet, çelimsiz ve zayıf olması gerektiğini tamamen unutarak feryat etti.

"Haklısın." James durakladı, birden ciddileşti. Arka bahçeden gelen ılık esintinin içeri girmesine izin veren hafifçe aralık pencereye döndü. "Bu pencerenin kapalı olması gerekiyor - sağıksız havanın içeri girip seni daha da zayıflatmasına izin veremeyiz."

Violet gözlerini ona dikti, değeriendiriyordu. Bir şeyler... tuhaftı. Bu kadar istekli olması sevindirici olmalıydı ama bu sadece şüphelerini iyice artırmaktan başka bir işe yaramadı. James'in daha önce hiç grmediğ bir versiyonuna dönüşmesi hiç mantıklı değildi. En mutlu anlarında bile onun üzerine bu kadar titrememişti. Yıllarca annesinin bitmek bilmeyen ilgisinden sonra evliliğın onu özgürleştirdiğini düşündüğü pek çok şeyden biri de buydu. Ona bir yetişkin gibi davranmıştı, inat bir ocuk gibi değil. Onu kendisiyle eşit gördüğünü açıkça belirtmişti ve bu... zgrleştiriciydi. Dumanlı bir dolabın içine hapsolduktan sonra temiz hava almak gibi.

O adamla ilgili hiçbir şey şu anda perdeleriyle uğraşan adamın davranışlarıyla uyuşmuyordu. Bu garipti. Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Kadın bunları düşünürken, adam döndü, gözlerindeki ateşli parıltı onu anında gardını almasına neden oldu. "Anladım," dedi dramatik bir şekilde, "gerçekten neye ihtiyacın olduğunu."

Bir sonraki sorusunun cevabından hoşlanmayacağından neredeyse emindi. "Peki neymiş o?"

"Annen!" Ellerin ovuşturdu, kendinden memnun görünüyordu. "Bir hastayı sağlığına kavuşturmak için anne kucağının sıcaklığı gibisi yoktur."

Violet dehşetten geçici olarak dilsiz kalmıştı. Nereden başlayacağını bilemiyordu. Öncelikle, Leydi Worthington'dan hiçbir zaman sıcak sayılabilecek bir kucaklaşma görmemişti -aslında, kontes nadiren de olsa biricik kızına fiziksel bir yakınlık gösterme zorunluluğu hissettiğinde, ortaya çıkan görüntü herhangi bir ailevi şefkat anından çok, bir hükümdarın alçakgönüllü bir köylüye öpmesi için elini uzatmasına benziyordu.

Dahası, şefkatli bakıcıların hastaların mucizevi bir şekilde iyileşmesini sağlamadığından da oldukça emindi; aslında, fiziksel bağlılığın bir hasta üzerinde herhangi bir etkisi olsaydı, girişimci bir kadının aklına çoktan genelev ve hastaneyi birleştiren parlak bir fikir gelmiş olması gerektiğini düşünüyordu.

Ancak tüm bu mantıksal sorular, en güçlü, en içgüdüsel tepkisinin yanında önemsiz kalıyordu: annesiyle bir gece bile aynı çatı altında yaşamak zorunda kalmaktansa *gerçek bir* verem olmayı tercih ederdi.

Ancak *bunu* kocasına söyleyemezdi. Gözlerinde alışılmadık derecede dikkatli bir bakışla onu izleyen kocasına. Kadın da gözlerini ona dikti.

"Ne kadar... beklenmedik bir fikir," diye karşılık verdi.

Başıyla onayladı. "Onunla sorunlarınız olduğunu biliyorum ama ihtiyaç duyduğunuz anda size eşlik etmesi için sizi yetiştiren kadından daha iyi kim olabilir?"

Ona tatlı tatlı gülümsedi. "Korkarım çocukluk hemşirem artık Somerset'te yaşıyor, sevgilim."

James elini umursamaz bir tavırla salladı. "Annenin en özenli ebeveyn olduğunu söylemiyorum, ama bu onun kaybettiği zamanı telafi etmesi için mükemmel bir fırsat gibi görünüyor."

"Sanmıyorum..." Violet başladı ama yatak odasının hemen dışındaki koridordan kabuslarına girecek bir ses geldi: annesinin sesi, yatak odasının kapısının dışından geliyordu.

Kontes, "Kızım nerede?" diye sordu; Violet bir hastaya nerede bakılacağını gayet açık olduğunu düşünürdü, ama annesinin yatak odasının nerede olduğunu muhtemelen bilmediği aklına geldi - Violet evlendiğinden beri Leydi Worthington'ın Curzon Sokağı'nı kaç kez ziyaret ettiğini bir elin parmakları kadar sayabilirdi.

Kendisine eşlik etme talihsizliğine uğrayan hizmetçiden mırıltılı bir talimat almış olmalıydı, çünkü bir an sonra kapı açıldı ve Leydi Worthington kapıda durdu, sanki bu Sevgi Dolu Ebeveynin Aceleyle Çocuğunun Başucuna Gelmesi performansı için bir alkış bekliyormuş gibi görünüyordu.

Violet içten içe inledi.

"Neydi o ses?" diye sordu annesi; anlaşılan o inilti hiç de içten gelmiyordu. "Daha önce böyle bir ses çıkardığını hiç duymamıştım; kesinlikle hastalığının bir belirtisi olmalı."

"Büyük bir rahatsızlık hissediyor musun?" James, Violet'in üzerine eğilip elini onun pek de ateşlenmemiş alnına koyarak sordu. "Göreceğiniz gibi, annenizi gelip sizinle ilgilenmesi için davet etme cüretini gösterdim. Bunu yapmadan önce size soracaktım ama Leydi Worthington'ı sıkıntıya sokmamak için hastalığınızın ciddiyetini küçümsemeye çalışacağınızı düşündüm." Sesi ciddiydi ama gözleri alaycıydı. Ve o anda, *bildiğinden* şüphelenmesini sağladı.

Elbette onu annesinin bilgisi dahilinde herhangi bir şeyle suçlayamazdı. duydum. Bunun yerine, "Böyle bir yaygaraya ihtiyacım olduğunu pek sanmıyorum" dedi.

James onun yanağını okşadı ve Violet'in başucuna gelmiş olan ve Violet'in dağınık saçlarına bakan Leydi Worthington'a bakmak için döndü

belli belirsiz bir hoşnutsuzluk ifadesiyle. "Kastettiğim buydu," dedi annesine. "Benim Violet'im. Benim Aower'ım. Ağır hastalık karşısında çok cesur."

Leydi Worthington sustu. "Audley, lütfen hüzünlenme, yoksa benim de bir hekime ihtiyacım olabilir." Kaşlarını çatarak Violet'e baktı. "Kızarmış görünüyorsun. Ateşin mi var?"

"Keşke," dedi Violet dürüstçe. "Bu, bunun korkunç bir kâbustan başka bir şey olmadığını gösterebilirdi."

Leydi Worthington James'e, "Ateşi çıkmış olmalı," dedi.

James ciddiyle, "Belli ki sürekli ilgiye ihtiyacı var," dedi. "Doğal olarak elimden geldiğince özenli davrandım ama kadınsı bir varlığın..." Arkasından gitti.

Leydi Worthington tatsız bir işin üstesinden gelmeye kararlı birinin havasıyla, "Gerçekten de öyle," dedi. "Hasta yatağı bir erkek için uygun bir yer değil Audley. Onu bana bırak."

"Elbette." James öne doğru eğilerek Violet'in alnına bir öpücük kondurdu. "Seni annenin sevgi dolu bakımına bırakacağım."

Bunun için seni uykunda öldüreceğim, diye gözleriyle söylemeye çalıştı Violet, adam ona duru, sevgi dolu, tamamen mide bulandırıcı bir bakış atarken. Adamın aşk dolu gülümsemesi bir anlığına kayboldu, yerini tamamen kendinden memnun bir sırıtış aldı ve o anda Violet iki şeyi şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde anladı.

Bir, gözlerinin mesajı alınmıştı. İki, şüphesiz onun hasta olmadığını biliyordu.

Síg/s

James, ertesi öğleden sonra geç bir öğle yemeğinde, oldukça keyifli bir gün olduğunu *düşündü*. Bir gün önce, Violet'in yüzündeki ifadelere -ki bu ifadeler kuşkudan cinayete kadar uzanıyordu- gülmemek için birkaç kez çok çaba sarf etmek zorunda kalmıştı ama genel olarak oldukça etkileyici bir performans sergilemişti. Bir önceki öğleden sonra karısını annesine emanet ettiğinde, Violet bütün bir aileye yetecek kadar yastıkla desteklenmiş, bir Rus kışına yetecek kadar kalın bir yatak örtüsünün altına yatırılmıştı. Annesi, bu ePort için kısa bir süre sonra aziz ilan edilmeyi beklediğini ima eden, uzun süredir devam eden bir yorgunluk havasıyla onu nazikçe omzundan okşuyordu. Violet'in annesini gitmeye ikna etmesinin ne kadar sürdüğünü merak ediyordu; akşam yemeğinde ya da kahvaltı masasında kontesten hiçbir iz görmemişti ve Wooton'a sorduğunda kontesin James'in kendisi için hazırlattığı odada kalmadığını öğrendi.

Odadan çıkarken Price'ı merdivenlerde elinde bir yığın kağıtla yakalamıştı. Elinde kitaplar vardı, bu yüzden Violet'in kütüphane kataloglama projesine yatak odasının mahremiyetinden devam etmek için bir tür ayrıntılı plan yürüttüğünü tahmin etmişti - annesinin ziyaretinin ilerlemesini kesintiye uğratması onu çıldırtmış olmalıydı. Bazı açılardan bu bir gelişmeydi - en azından artık günün herhangi bir saatinde kütüphaneye girebilirdi, onu orada bulma endişesi olmadan, odayı kokusuyla doldurarak, katalogunu karalarken konsantre bir şekilde dudağını ısırarak, yüzü her zaman derin düşüncelere daldığı zamanki gibi güzeldi.

Onu şafakta ya da en azından bir aygırın satışıyla ilgili olarak iş adamıyla yapacağı toplantı için erkenden yola çıktığında görmeyi umuyordu. Çalışma odasına kapanıp birkaç saat boyunca hem ahırla ilgili hem de kişisel bir yığın yazışmayı ihmal etti ve acıktığında

ve bir uşak çağırıp bir tepsi gönderilmesini istediğinde, Violet'in hâlâ yatak odasından dışarı çıkmadığını öğrendi.

Masasında önüne konan tepsiyi kabul ederken kısa bir an şaşkınlık yaşadı, Violet'in yataktan çıkmamasına hayret etti ama hemen ardından, onun şüphelerini uyandırmadan, gözleri ıslıl ıslıl ve sapasağlam bir şekilde yeniden ortaya çıkmayacağını hesaplamış olması gerektiğine karar verdi. Kendi kendine bunun daha iyi olduğunu söyledi -oyunu o kadar işe yaramıştı ki Violet artık kendini cezalandırmaya başlamıştı- ama içindeki küçük sesin, Violet'e eziyet etmenin onunla birlikteyken çok daha eğlenceli olduğunu söylediğini de inkar edemedi.

Ekmeğinden bir ısırık aldı ve Violet odaya girdiğinde hemen boğuldu.

"İyi günler sevgilim," dedi güneşli bir sesle, masasının karşısındaki sandalyeye çökerek. Gece mavisi bir binici kıyafeti giymişti, koyu renk saçları ensesinde özenle örülmüş bir karışım halinde yüzünden geriye doğru düzgünce toplanmıştı. Çok güzel ve son derece sağlıklı görünüyordu.

Gözleri kısıldı.

Violet fark etmemiş gibi görünüyordu. "İyi uyudun mu?" Öne doğru uzandı ve selam bile vermeden bir fincan çay doldurup ona doğru itti.

James, ciğerlerine tekrar hava girmesini sağlamakla meşgul olduğundan, cevap vermek için bir an bekledi.

"Çok," diye sonunda başardı, çaydan sağlıklı bir yudum aldı ve onun kendisi için bir fincan hazırlamasını izledi. Çay tabağına en azından bir iki damla sıçramadan çay doldurma konusundaki beceriksizliğinin değişmediğini fark etmek onu eğlendirdi. "Sen ne-"

"Bu öğleden sonra kendimi çok daha iyi hissediyorum," dedi neşeyle, çayına şeker karıştırırken. Kaşığın porselene çarparken çıkardığı ses sessiz odada yüksek sesle duyuluyordu. "Annemin ziyareti gerçekten mucizeler yarattı - bu konuda tamamen haklıdınız. Ne kadar mucizevi bir şekilde iyileştigiime inanamıyorum. Ama Briggs de böyle olabileceğini söylemişti, görüyorsunuz."

"Öyle mi yaptı?"

"Oh, evet." Kız ona gülümsedi ve adam gözlerini kaçırdı. Gülümsediğinde yüzü ıslıl ıslıldı ve adam sert bir şekilde kendine bir çift ısıltılı gözün ve düzensiz gamzelerin dikkatini dağıtmaması gerektiğini hatırlattı - bu hatayı on beş yıl önce yapmıştı ve karşılığında elde ettiği tek şey kısa bir mutluluk penceresi ve ardından gelen uzun bir pişmanlık dönemi idi. "Bir gün yatalak, ertesi gün hiçbir sorun yokmuş gibi ayaktaydı."

Yüzüne karşı yalan söylediğini bilmesine rağmen James yine de eğleniyordu. Kız, James'in verem hastalığının belirtileri hakkında hiçbir şey bilmediğine dair korkunç bir kumar oynuyor gibiydi -ki kabul etmek gerekir ki bilmiyordu ama bu hastalıkla ilişkilendirilen sağlıktaki vahşi dalgalanmalar hakkında hiçbir şey duymamıştı.

"İlginç." Kelimeyi yavaşça uzattı. "Biliyor musun sevgilim, bunun geçmişte tüketimle ilgili okuduklarımla hiç de tutarlı olmadığını düşünmeden edemiyorum." Ki bu hiçbir şey değildi. Ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Oh, James." Sanki James tamamen aptalmış gibi havalı bir el salladı -Hayal mi görüyordu, yoksa kadın normalden daha mı uyanık görünüyordu? "Eminim Dr. Briggs bu konuda sizden daha çok şey biliyordur, yoksa ikinci bir görüş almak için kendi doktorunuzu mu çağırmak istersiniz?"

Ona masumca göz kırptı.

Gözleri kısıldı. Ne haltlar dönüyordu? Onun bildiğini biliyor muydu? Ama nasıl bilebilirdi ki? Gerçeği ancak önceki gün kesin olarak öğrenmişti ve bu süre zarfında annesi ve ondan başka kimseyi görmemişti.

Hâlâ onun cevabını beklediğini geç de olsa fark eden adam yavaşça, "Evet, belki de öyle yaparız. Eminim Dr. Worth sizi kapsamlı bir şekilde muayene etmek isteyecektir." Ve neden, ah *neden*, Violet'i ziyaret eden bir doktordan bahsetmek aklına böylesine müstehcen görüntüler getirmek zorundaydı? *Muayene* kelimesi hiç bu kadar müstehcen gelmemişti. Belli ki kadınlarla temas etmediği için biraz deliriyordu.

Ya da, diye aceleyle düzeltti, çıplak olmayan kadınlarla çok fazla temas ediyordu.

"Ne zaman istersen James," dedi Violet, sanki satranç oynuyorlarmış da onun karşı hamlesini bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırarak -ki James aniden bunun gerçeğe oldukça yakın olduğunu hissetti.

Daha güvenli bir zeminde yürümenin daha iyi olacağını düşünerek, "Annen ne zaman ayrıldı?" diye sordu.

"Dün öğleden sonra, geldikten çok kısa bir süre sonra," dedi Violet, sesinde bir memnuniyet notu vardı.

"Bunu nasıl başardınız?" diye sordu, kendisine rağmen etkilenmişti -Lady Worthington ona kolaylıkla gözden çıkarılabilecek bir kadın gibi gelmemiştir.

"Ona, eğer beni rahat bırakmazsa, bir beyefendinin eyerinde pantolonla ata bineceğimi söyledim."

Hatırı sayılır bir ePort ile gülümsemesini ısırdı. "Korkudan bayıldığını hayal ediyorum."

Violet sırtıttı. "Sanırım bana inanmasını bir iltifat olarak kabul etmeliyim."

"Lafı açılmışken," dedi James, "ata binmek için giyinmişsin."

"Evet," dedi, çayından bir yudum aldı ve binicilik kıyafetine kısa bir bakış attı. "Bugün kendimi çok iyi hissettiğim için Hyde Park'ta bir gezintiye çıkabilirim diye düşündüm."

James bunun üzerine bir sırtışını daha gizlemek zorunda kaldı. Violet oldukça başarılı bir biniciydi ama at delisi falan değildi. Ata binme arzusu tek bir şeyin göstergesi olabilirdi: Odasına kapatılmaktan bıkmıştı.

"Bilmiyorum," dedi yavaşça, ikna edici olduğunu umduğu endişeli bir ifadeyi yüzüne yapıştırarak. "Doktorun böyle düşüneceğinden emin değilim-"

Violet dişlerini sıkarak, "Sen iyi bir fikir olduğunu düşünsen de düşünmesen de bu öğleden sonra lanet olası bir ata bineceğim," dedi ve James şaşırarak sessizliğe gömüldü. Violet kesinlikle küçülen bir *menekşe* olmasa da, kimsenin duymayacağını düşündüğü zamanlarda ara sıra mırıldandığı küfürler dışında, küfür etmek onun için bile biraz fazlaydı. Gerçi bir an düşününce, üç gün boyunca yatağa mahkûm kalsaydı, onun da söyleyecek bir ya da iki sözü olabileceğini düşündü.

"Çayımı içeceğim, bir seyise Persephone'yi hazırlatacağım ve sonra Hyde Park'ta ata binmeye gideceğim. Bu konudaki düşünceleriniz beni hiç ilgilendirmiyor."

Bu küçük konuşmadan sonra, sanki hiç bu kadar büyüleyici bir şey görmemiş gibi dikkatini elindeki -daha doğrusu elindeki- çay bardağına verdi ve James'i boğazında yükselen ve dile getirilmek için yalvaran birçok soruyu geri püskürtmek için cesur bir ePort yapmak zorunda bıraktı.

Karısıyla ilgili konularda sık sık olduğu gibi, iradesi onu hayal kırıklığına uğrattı.

"Düğün günümüzü hatırlıyor musun?" diye sordu sandalyesinde arkasına yaslanıp ellerini karnının üzerinde birleştirerek. Violet'in çayını hafifçe yudumlarken boğulduğunu görmek onu memnun etti.

"Talihsiz bir netlikle," dedi sıvıyı nefes borusundan çıkardıktan sonra.

"Neden talihsiz?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Violet koltuğunda doğruldu. "Böylesine büyük bir hata olan bir günü bu kadar net düşünmek çok zor."

Bir sessizlik. Sonra:

"Bir vuruş," dedi soğukkanlılıkla. "Hissedilebilir bir vuruş." Sesini sıkılgan ve ilgisiz tuttu, iğnesinin gerçekten isabet ettiğinin belli olmamasını umuyordu. "Ben olayı biraz farklı hatırlıyorum."

"Bir hata değil o zaman?"

"Hayır," dedi, bakışları onunkilerde sabitti. Kadının koyu renk gözlerindeki ifadeyi okuyamıyordu ama bu tek kelimeye karşılık olarak gözlerinde bir şey titredi -rahatlama mıydı bu? "O zamandan beri pek çok hata yapıldığını söylemek yanlış olmaz ama o gün yaşananların bu hatalar arasında sayılabileceğini sanmıyorum." Bu sözleri ne dediğini tam olarak bilmeden söylemişti ama bir anda doğru olduklarını fark etti: Her şeye rağmen Violet'le evlendiği için pişman değildi. Bu bilgi ani bir vahiy gibi gelmişti ve şu anda inceleyecek zamanı yoktu.

Boğazını temizledi.

"Neden sordunuz?"

Neden sormuştu ki? Bir an için zihnini yokladı, sanki bir bataklığa dalmış ve şimdi yeniden sağlam bir zemin arıyormuş gibi hissediyordu. Ah, evet, işte oradaydı. "Sadece merak ediyordum," dedi, "yeminlerin itaat etmekten bahseden kısmını hatırlayıp hatırlamadığını."

Gözlerindeki o yumuşak bakışın, muhtemelen dört yıl boyunca bir daha görülmemek üzere, bu kadar çabuk kaybolması gerçekten dikkat çekiciydi. Yerini, tamamen farklı bir şekilde olsa da gözlemlemesi aynı derecede tatmin edici bir öfke aldı.

"O zaman parkta ata binmemi yasaklayacak mısın, kocacığım?" diye sordu, sesi alçak ve ölümcüldü. James onun tam olarak bunu yapmasını istediğini biliyordu, sadece ona meydan okumanın zevkini yaşayabilmek için bile olsa.

"Hiç de değil," dedi bir topuğunu masasının üzerine vurarak. "Ben sadece seninle geleceğim."

Bir saatten az bir süre sonra James kendini yanında Violet ile Rotten Row'dan aşağı inerken buldu. Saat henüz on beş değildi, yani park birkaç saat sonra olacağı gibi görmek ve görülmek için dışarı çıkan aristokratlarla dolup taşmıyordu, ama hava yalnız olmadıklarını gösterecek kadar güzeldi. James parka girdiğinden beri birkaç tanıdık görmüştü; kulübünden tanıdığı at sırtındaki erkekler, faytonlardaki evli çiftler ve yaya birkaç hanımefendi kümesi, onlara eşlik eden küçük köpekler, tabii ki hanımların kendileri tarafından değil, uşakları tarafından yönetiliyorlardı.

O ve Violet yolculukları boyunca büyük ölçüde sessiz kalmışlar, hava durumu ve hızları hakkında birkaç yapmacık yorum dışında pek bir şey söylememişlerdi. Birlikte olduklarında zayıflaması, bir kez daha onunla birlikte olmanın basit keyfine dalması çok kolaydı. Ama sonra böyle bir an gelirdi, kız koluna, sahte olduğundan neredeyse emin olduğu bir öksürük sıkıştırırdı ve adam bir anda oynanan oyunu hatırlar ve bir kez daha öfkeyle dolardı. Öfke ve hayal kırıklığı - ona yine yalan söylediği, yıllar önce onu suçladığı kadar hilekâr olduğunu kanıtladığı için hayal kırıklığı.

Hayır, diye düzeltti. Bu da adil değildi. O gün çok sinirlenmişti, kendini ihanete uğramış hissetmişti ve çok sert konuştuğunu kabul eden ilk kişi o olacaktı -ama bunu Violet'a hiç itiraf etmemişti, fark etti-. Öfkesi yatıştığında, gerçeklerle orantısız bir tepki verdiğini fark etmişti.

Tartıştıkları gün, annesinin ve babasının uzun zaman önceki o baloda kendisiyle o lanet balkonda buluşma planına dahil olduğunu öğrenmişti.

Ve eğer tamamen dürüst olmak gerekirse, bu onu sarsmıştı, hâlâ da sarsıyordu. Tüm yetişkinlik hayatı boyunca, ki o noktada nispeten kısa olduğu kabul edilebilir, babasından uzaklaşmak, kendi hayatını ve kaderini kontrol eden bağımsız bir adam olmak için çok çalışmıştı. Yine de, *evliliği* gibi önemli bir konuda, satranç tahtasındaki bir piyon gibi manipüle edilmişti. Ama şimdi, biraz mesafe koyarak, o gün Violet'e yönelttiği suçlamaların -onunla mevkii için evlenen işbirlikçi bir kız olduğu suçlamasının- haksız olduğunu kabul edebilirdi. Violet on sekiz yaşındaydı, daha ilk sezonundaydı ve Leydi Worthington'ın ne kadar otoriter olabileceğini kişisel deneyimlerinden biliyordu. Böyle bir şekilde aldatılmış olması canını yakmıştı ama bir zamanlar inandığı kadar affedilmez değildi.

Hayır, affedilemez olan, kendi suç ortaklığını kabul etmeyi reddetmesiydi. Önce babasının ve annesinin planından haberdar olduğunu inkâr etmiş, sonra da hikâyesini değiştirerek onların oyununu ondan daha uzun süredir bilmediğini iddia etmişti. O zamana kadar sözlerinin bir önemi kalmamıştı; ona doğruyu söyleyeceği konusunda güvenmiyordu ve şimdi dürüst davransa bile, aldatmacasının süresi ne olursa olsun, bildiklerini ondan sakladığı ve bunu yapmakla suçlandığında ilk içgüdüsünün yalan söylemek olduğu gerçeği ortadaydı. Ona göre aralarındaki uçurumun devam etmesini sağlayan da buydu. Belki aptaldı ama evlendiklerinde Violet'in onu gerçekten sevmeye başladığına inanıyordu; hiç kimse bu kadar iyi bir oyuncu olamazdı. Ve güvenine bir kez ihanet ettiği için onu affedebileceğini düşünüyordu. Ama ortaya çıktığında yalan söylediğinde, ailelerinin komplosuyla ilgili tüm bildiklerini inkar ettiğinde, affedemeyeceği şey buydu.

Ve işte bu yüzden, kanlı öksürükleri, baygınlıkları ve rol yapımlarıyla bu yeni aldatmacası çok sinir bozucuydu.

Ve ödeşmeye kararlıydı.

"Willingham gelecek ay av partisine ev sahipliği yapmayı planlıyor mu?" Violet James'in düşüncelerini böldü, konuşurken ona bakmıyor, dikkatini tamamen önüne odaklıyordu. Bu da James'e Violet'in duruşunu hayranlıkla izleme lüksünü veriyordu,

O kadar güzeldi ki kalbi sıkışıyordu. Yanakları temiz havanın etkisiyle kızarmıştı ve koyu renk saçlarının küçük tutamları örgülerinden kurtulup güzel yanaklarına ve boğazına doğru kıvrılmıştı. Birdenbire o kadar güçlü bir arzuya kapıldı ki, uzanıp kızın yanaklarını okşamak için dizginleri sıkıca kavradı ve atının bu baskı karşısında hafifçe ürkmesine neden oldu. Aceleyle dizginleri gevşetti ve kızın hâlâ bir cevap bekleyerek ona yan gözle baktığını gördü.

"Evet," dedi gecikmeli olarak. "Sanırım öyle. Her zamanki gibi bize eşlik edeceğinizi umuyorum?"

Violet'in taşraya gitmeyi reddetmesi tüm taşra evlerini değil, sadece kendi evlerini kapsıyordu; James'in edindiği izlenime göre Violet'in arkadaşlarıyla, sohbet edebileceği diğer hanımlarla dolu bir taşra partisinde bulunmaya hiçbir itirazı yoktu, sadece Audley House'u sadece kocasıyla birlikte ziyaret etme fikrini tatsız buluyordu. Her Ağustos ayında, genellikle planlanandan en az bir hafta daha uzun süren bir ziyaret için Jeremy'nin malikânesine giderken ona eşlik etmişti. Diğer tüm kusurlarına rağmen Jeremy mükemmel bir ev sahibiydi ve atış partileri *tonlar* arasında en çok rağbet gören davetler arasındaydı.

Violet tereddüt etti. "Bilmiyorum. Sanırım her şey sağlığıma bağlı." O bu cümlelerin sonunda küçük bir öksürük çıkardı, o kadar hızlı söyledi ki James bakmıyor olsaydı hiç fark etmeyebilirdi.

Onun da öyle olduğunun açıkça farkındaydı.

Daha az sinirlenmiş olsaydı, alkışlamak isteyebilirdi.

"Elbette," dedi, sesinde alaycı bir ton bırakmamaya çalışarak. Ancak Violet'le sık sık olduğu gibi, bu öğleden sonra da duyguları hoşlandığından biraz daha yüzeye yakındı. "Hastalığının nüksetmesini istemem. Yine de," diye ekledi, konuyu uzun uzun düşünmüş gibi, "temiz kır havasının sana iyi gelip gelmeyeceğini merak ediyorum. Belki de Londra'dan hemen ayrılmamız daha iyi olur - Audley House'da iyileşmene izin veririz ve kendini iyi hissettiğinde Wiltshire'da Jeremy'ye katılırsın."

Hayatında ilk kez sakalı olmasını diledi, sadece onu düşünceli bir şekilde okşayabilmek için. Ancak bir kez daha düşününce, bu biraz abartılı olabilirdi.

Violet, "Audley House'da kalmanın bana pek huzur vereceğini sanmıyorum," diye cevap verdi. "İnsan sürekli kocasının eğitimsiz bir atın sırtında boynunu kırmasından endişe ederken huzurlu bir şekilde dinlenmek oldukça zor, anlıyor musun?" Violet'in omurgası kaskatı kesilmişti ve konuşurken ona bakmıyordu, bakışları önlerindeki patıkaya dikilmişti. Yüzünde dikkatle boş bir ifade vardı ama adam çenesinin sıkıca kenetlendiğini anlayabiliyordu.

"Sevgili karıcığım, benim aynı hatayı iki kez yapmaya eğilimli bir adam olmadığımı unutmuş görünüyorsun."

Sonra homurdandı, sesi hiç de kadınsı değildi.

"Bana öyle geliyor ki sen aslında hayatı boyunca aynı hatayı tekrar tekrar yapmaya eğilimli bir adamsın." Kadın sanki tepkisini ölçmek istercesine ona yan yan baktı ve James yüz ifadesini nötr tutmak için mücadele etti.

"Ne demek istiyorsun?" Ses tonu soğuktu.

"Yani," dedi ve sesi bir an önceki kadar sakin değildi, "eğer birinin size haksızlık ettiğine dair en ufak bir ihtimal gördüğünüz anda ona olan inancınızı kaybetmekte ısrar ederseniz, o zaman çok sinir bozucu bir hayatınız olacak."

"Şu anki hayatımın aksine, ki bu tamamen tatlı ve hafif?"

"Eğer şimdiden hayatının sinir bozucu olduğunu düşünüyorsan, sevgilim, sadece kendini suçlamayı tavsiye ederim." Kendini tekrar kontrol altına almıştı ve bunu, onu kızdırmak için dikkatle hesaplandığını düşündüğü mükemmel bir yumuşaklık tonuyla söylemişti.

Onu bu kadar iyi tanımasından nefret ediyordu ve eğer amacı onu sinirlendirmekse bunu başarıyordu.

Atını sertçe dizginledi ve bir elini uzatıp onun atının dizginlerini de yakaladı. Persephone bu ani dokunuş karşısında ürktü ve arka ayakları üzerinde hafifçe şaha kalktı. Violet becerikli bir biniciydi ve düşme tehlikesi olmadan kolaylıkla yerini ayarladı.

Yine de bu, James'in kolunun sanki kendi iradesiyle beline sarılıp onu sabitlemek için uzanmasını engellemedi. Kız şaşkınlıkla irkildi; James tutuşunu gevşetmesi gerektiğini biliyordu ama bunu yapamadığını fark etti. Göz açıp kapayınca kadar Persephone dört toynağını da bir kez daha sağlam zemine dikti. Violet eyerin içinde tamamen güvendedi.

Ve yine de, James gitmesine izin vermedi.

Birden, elinin altındaki ince belinin kıvrımına, giysilerinin ve eldivenlerinin katmanları arasından bile teninin sıcaklığına takıldı. Diğer elini uzatıp onu bedenen atının üzerine kaldırmak, eyerde önünde rahatça oturmak, sırtını göğsüne yaslamak ve kollarını ona dolamak için vahşi, pervasız bir arzuya kapıldı.

Bu fantezi sadece bir an sürdü, ama o kadar canlıydı ki, bir arı sokmuş gibi kolunu kadının belinden indirdi. Violet bu sert hareketi yorum yapmadan geçiştirdi. Bir kez olsun.

"Sanırım bizi bu kadar ani durdurmanın bir nedeni vardı?" dedi ve James büyük bir güçlükle zihnini eldeki konuşmaya geri getirdi. Hayal kırıklığı içinde bir elini saçlarında gezdirdi ve Violet'in gözlerinin bu hareketi nasıl takip ettiğini kaçırmadı.

Bir süre sonra, aklını olabildiğince toparladıktan sonra, "Eğer hayatım sinir bozucuysa," dedi, "*seninle* aynı evde yaşamamanı bunu azaltmayacağına söz veriyorum."

Sözleri çok sertti ve neredeyse pişman olacaktı; Violet'in yüzünde incinmişlik gibi bir ifade belirseydi kesinlikle pişman olurdu. Ama Violet'in gözleri kısıldı, ağzı ince bir çizgiye dönüştü ve onu kışkırtmayı başardığında her zaman yaşadığı o heyecanı hissetti.

"Elbette," dedi sertçe. "Elbette evliliğinden, West'le olan ilişkiden vazgeçiyorsun ama bunların hiçbirisi senin suçun değil. Elbette."

James içinden bir *öfke* çığılığı attı -*vazgeçmek* mi? Vaz mı geçti? Bu tamamen saçmalıktı.

"Kardeşimle olan ilişkimin seni ilgilendirdiğini sanmıyorum." Kendi kulağına bile kendini beğenmiş biri gibi geliyordu.

"Tabii ki hayır," dedi Violet. "Sonuçta ben senin karından başka neyim ki? Yoksa unuttun mu?"

"Sanki bana izin verecekmişsin gibi," diye mırıldandı.

"Tuhaf," diye cevap verdi, gözleri parlayarak, "geçen hafta bunu yapmakta pek zorlanmıyor gibiydin."

"Violet-"

"Tabii ki karınıza yaralandığınıza dair bir not göndermek aklınıza bile gelmezdi," diye devam etti onu görmezden gelerek. "Böyle bir nezaket beklemek bile aptallık. Ne de olsa, onca insan arasında *karınızın* sizin için endişelenmesini istemeyiz. Yıllardır size ahırların işletmesini başkalarına bırakmanızı dilediğini söyleyen *karınız*. *Karınızın buna* kesinlikle hakkı yok-"

"Bu kadar kaza yeter!" diye bağırdı, niyetlendiğinden daha güçlü bir şekilde. Hızla etrafına bakındı ama diğer atlılardan yeterince uzaktaydılar ve kimse onun patlamasını duymamış gibi görünüyordu. Geç de olsa, hâlâ patikanın ortasında hareketsiz durduklarını fark etti ve topuğuyla atını dürterek onu harekete geçirdi. Violet da onu takip etti ve patıkada ölçülü bir hızla ilerlemeye devam ettiler, James az önce herkesin içinde bir bayana sesini yükselttiğinin rahatsız edici bir şekilde farkındaydı. Topluma ve onun pek çok kuralına gözlerini devirebilirdi ama görgü kurallarına biraz olsun sahip olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu.

Sadece kendi karısıyla değil.

Derin bir nefes aldı. Bir süre sonra, "Penvale'in notu sizi telaşlandırdığı için özür dilerim," dedi. "Ben de Mavi Güvercin'deki sözlerim için özür dilerim. Aceleci konuşmuş olabilirim."

Violet sanki bir tür tuzaktan şüpheleniyormuş gibi başını çevirip ona şüpheyile baktı.

James hayal kırıklığı içinde nefes verdi. "Tanrı aşkına, ben özür dilemeye çalışıyorum ve senin yapabildiğin en iyi şey bana baykuş gibi göz kırpmak mı?"

Violet'in ağzının kenarı seğirdi. "Ne kadar Aattering."

"Elbette çok çekici bir baykuş."

Violet kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedi James, artık kendi adına konuşmaya devam etmenin sadece daha fazla soruna yol açacağından oldukça emindi, ama yine de bir şekilde duramadı. "Çok özel bir örnek-"

"Numune mi?"

"-baykuşluğun-"

"Baykuşluk mu?"

"En iyi baykuş türü, gerçekten." Ağzını zorla kapatmayı başardı, sadece iyi bir önlem için bir elini üzerine vurma isteğine zar zor direndi. O vardı

Her şeye rağmen *biraz* haysiyetim kaldı.

Violet bir anlık sessizliğin ardından, "Beni seninle evlenmeye ikna etmeyi başardığına inanamıyorum," dedi.

İşte böyle, o anın hafifliği kayboldu. "Durumun oldukça düzgün bir şekilde idare edildiğini hatırlıyor gibiyim," dedi kısaca.

Violet'in tam olarak gülümsemese de kesinlikle eğlenmiş olan yüzü birden ciddileşti. "Ne hatırladığını sandığını biliyorum," dedi, bakışları onunkilerden hiç ayrılmadan. "Ve o gün tek düzgün yönetilenin sen olmayabileceğini bir an bile aklından çıkarmayacağını da biliyorum."

James cevap vermek için ağzını açtı, sonra bir an tereddüt etti, aniden kararsız kaldı. Bu konudaki öfkesini o kadar uzun süre içinde tutmuştu ki, içgüdüsel olarak ona ulaşma eğilimindeydi; ancak Violet'in yüz ifadesinde şu anda kederden başka bir şey yoktu ve bu onu duraklattı. Ne söylemeyi planladığından tam olarak emin olamadan kelimeleri aradı, ama o konuşmadan Violet hafif bir öksürük çıkardı. İçinde bir öfke dalgası yükseldi, şüpheleri yok oldu. Az önce kanlı at kazası ve sonrasındaki davranışları için özür dilememiş miydi? Hâlâ bu saçma numaraya devam etmek niyetinde miydi?

Gerçekten sinir bozucuydu. Ve dahası, ona neden güvenemeyeceğinin mükemmel bir örneğiydi. Acaba bunu fark etmiş miydi? Onu ne kadar mükemmel bir şekilde haklı çıkardığını görüyor muydu?

Herhangi bir cevap veremediğinden adının söylendiğini duydu. Jeremy at sırtında yaklaşıyordu. Yanında da -James gözlerini kısarak baktı ama zaten bildiğine dair bir his vardı içinde-

Oh, Tanrım. Sophie Wexham'dı.

Gerçi onun artık Sophie Wexham olmadığını tahmin ediyordu. O Leydi Fitzwilliam Bridewell'di. Aynı zamanda dul bir kadındı ve bu onun yas tutmadığı ilk sezonuydu.

Jeremy'nin bundan yararlanmak için hiç vakit kaybetmediği bir gerçektir bu.

James ne zamandır birlikte olduklarından tam olarak emin değildi, birkaç ay diye düşündü. Doğrusu, bunu tuhaf bir eşleşme olarak görüyordu. Kendisinin ve West'in tanıdığı Sophie Wexham, Jeremy'nin arsız cazibesini çekici bulacak bir tipe benzemiyordu.

Ama tabii ki James onunla -bir baloda ya da müzikalde hoş beş etmek dışında- yıllardır konuşmamıştı. Onun evlendiğinden ya da dul kaldığından beri nasıl değiştiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kadının hâlâ kardeşine aşık olup olmadığını merak etti. İkisinin de iyiliği için, öyle olmamasını umuyordu.

Jeremy ve Leydi Fitzwilliam yaklaştıkça James ve Violet atlarını dizginledi. "Bu-" Violet nefesinin altında mırıldandı.

"Gerçekten de," diye cevap verdi James, aynı derecede sessiz.

"Rotten Row'da birlikte olmaları oldukça yüzsüzce, değil mi?" "At sırtındalar, kapalı bir arabada değiller," diye belirtti James. Menekşe bunu bir yanıtla bile onurlandırmadı, sadece ona şüpheli bir bakış attı.

"Audley! Leydi James!" Jeremy yanlarına yaklaşırken seslendi. "Nasıl... beklenmedik." Sesi ılımlıydı ama James merak dalgalarının onun üzerinde yuvarlandığını görebiliyordu. James onu tamamen suçlayamazdı -kendisini ve Violet'ı, görünüşe göre samimi bir öğleden sonra gezintisinde görmek bugünlerde oldukça sıra dışıydı.

"Jeremy," dedi James. "Leydi Fitzwilliam."

Leydi Fitzwilliam, James'in onunla ilk kez Londra'daki bir baloda tanıştığı zamanki kadar güzeldi. Altın rengi bukleleri, kahverengi gözleri ve James'in o güne kadar gördüğü en uzun kirpikleri vardı. Jeremy'nin yanında bineğinin üzerinde rahatça otururken, güneş ışığı arkasından süzülürken, muhteşem görünüyordu ve James kardeşinin onu görmek için orada olmadığına yürekten şükretti. James, West'in bunu kaldıramayacağından şüpheleniyordu.

"Lord James," diye mırıldandı. "Uzun zaman oldu, değil mi?"

"Gerçekten de öyle leydim," diye kabul etti. "Umarım kocanızın vefatı nedeniyle başsağlığı dilememe izin verirsiniz."

"Teşekkür ederim." Leydi Fitzwilliam'ın dudakları hafifçe büzüldü, sonra her zamanki yumuşak kıvrımına geri döndü.

Violet, "Tekrar toplum içine döndüğünüz için memnun olmalısınız," dedi.

Leydi Fitzwilliam kısa bir tereddütten sonra, "Evet," dedi. "Bu çok... canlandırıcı."

James kuru bir sesle, "Lord Willingham'ın şirketinin böyle bir ePect'e sahip olma eğilimi var," dedi; yüzünü kaplayan Aush, sözlerine hemen pişman olmasına neden oldu. İçinde

Doğrusu, onu bugün Jeremy ile birlikte gördüğüne şaşırmıştı - Jeremy'nin ona söylediği çok az şeyden, ilişkilerinin sona ermekte olduğu izlenimini edinmişti. Bu gelişmeye çok şaşırdığından değil, kız Jeremy'nin alışlagelmiş sevgilileri arasında hiç de öyle görünmüyordu. Aslında o daha çok James'in birlikte olacağı birine benziyordu.

Ve bir anda aklına bir fikir geldi.

Parlak bir fikir.

Harika, *berbat* bir fikir.

Cesaret edebilir miydi? Karısına yan gözle baktı, onun yalan olduğu apaçık ortada olan öksürüğünün anısı zihninde yankılanıyordu.

Oh, cesaret etti.

"Leydim," dedi, tüm bu düşünceler bir anda içinde bir araya geldi. "Bir şeye ihtiyacınız olursa, bizi aramanız gerektiğini biliyorsunuz." *Biz* kelimesini söylemeden önce bir an durakladı; bu süre, orada bulunan herkesin aslında *beni* kastettiğini anlamasına yetecek kadar uzundu.

Jeremy ona kaşlarını

çattı. Violet açtı.

Ve Leydi Fitzwilliam... Kaşlarını kaldırdı, bakışları yıldırım hızıyla Violet'la onun arasında gidip geliyordu. Evliliklerinin durumu hakkında dönen dedikoduları kesinlikle duymuş olmalıydı - söz konusu dedikodular elbette oldukça fazlaydı. Her ne kadar *tonun* olağanüstü bir kolektif zekâyâ sahip olduğu söylenemezse de, son on yılın en büyük aşk maçlarından birinin, samimi yabancıların soğuk bir evliliğine dönüştüğünü fark etmemek elde değildi.

Leydi Fitzwilliam bir süre sonra, "Teşekkür ederim lordum," dedi, çünkü aslında söyleyebileceği tek nazik şey buydu. Jeremy hâlâ James'e sanki çözmeye çalıştığı zor bir bulmacaymış gibi bakıyordu. James ona konuşan bir bakış attı ya da daha doğrusu bunun konuşan bir bakış olduğunu *umdu*. Ve bu bakışın "Daha *sonra* açıklayacağım, *lütfen yaygara koparmayın, lütfen Hyde Park'ın ortasında olay çıkarmayın*" gibi bir mesaj verdiğini umuyordu.

Jeremy'nin bu bakıştan aldığı mesaj ne olursa olsun, bu onu Sessiz. Bu bile başlı başına bir başarıydı. James kendinden oldukça memnun hissediyordu.

Ve kendini mutlu hissederek şansını denemeye karar verdi.

"Aslında," diye ilan etti, "bizimle yemek yemelisin. Gelecek hafta."

Elbette bir akşam yemeği davetinin *çok da* uygunsuz bir yanı yoktu ama James yine de öyle olması için elinden geleni yaptı. Konuşurken atını öne doğru eğmiş, Violet'ın Leydi Fitzwilliam'ı görmesini omzuyla hafifçe engellemişti. Daveti mırıldanırken sesi bir kademe alçalmış, bu da her şeyin olması gerekenden daha samimi görünmesine neden olmuştu.

Göz ucuyla Leydi Wheezle'ın bir seyis eşliğinde yanından geçtiğini gördü ve başını çevirip onların küçük tablosuna baktı.

"Affedersiniz?" Leydi Fitzwilliam, bu daveti yaparken Violet'le aralarında sezinlediğı alttan alta geçenlerden dolayı açıkça kafası karışmış bir halde sordu.

"Bizimle yemek ye," diye yineledi, bekârlık günlerinde ona çok iyi hizmet etmiş olan, kullanmayı seçtiğı seçkin durumlarda ona kazanan gülümsemesini göstererek. "Topluma yeniden girişini kutlayabiliriz."

"Ne zaman toplum için bir şey yaptın ki?" Jeremy huysuzca sordu, elleri tuttuğı dizginlerin üzerinde seğıriyordu. James, halka açık bir parkta olmasalardı, Jeremy'nin bölgesini işaretleyen bir hayvan gibi Leydi Fitzwilliam'ın bir yerine tamamen uygunsuz bir el uzatmak için uzanacağından emindi. Ancak, halka açık bir parkta *oldukları* için, tekrarlanan 1. sıkma ile yetindi.

"Sevgilim," diye araya girdi Violet ve *sevgilim* kelimesi kulağa hiç bu kadar tehditkâr gelmemişti, "sanırım sağlığımın ne durumda olduğunu unutuyorsun."

"Sizi temin ederim ki öyle değildi," dedi karısına dönerek. "Ne de olsa bu öğleden sonra parka gitmemiz için ısrar eden sen değil miydin?" Adam karısına masumca göz kırptı.

Gözleri kısıldı.

"Gelecek hafta kendimi nasıl hissedeceğimi bilemiyorum," dedi ve James onun yüzündeki ifadeye neredeyse yüksek sesle gülecekti, bu ifade daha çok kendisine istemediğı biri tarafından son derece tatsız bir yemek sunulan birinin yüz ifadesine benziyordu.

"Eğer Leydi James iyi değilse-" Leydi Fitzwilliam bir şeyler söylemeye başladı ama James ve Violet onu duymazdan geldi.

"O zaman senin tamamen iyi olacağını varsayalım," dedi James, gözleri karısının yüzünden hiç ayrılmadan.

"Ama tamamen iyi olacağımı kesin olarak söyleyemem."

James, Jeremy ve Leydi Fitzwilliam'ın bu alışverişi büyük bir ilgiyle izlediklerini, başlarını bir düellodaki seyirciler gibi ileri geri salladıklarını belli belirsiz fark etti.

"O zaman iyimser olmayı seçelim." Ona ince bir gülümseme verdi.

"Tuhaf," dedi Violet, "iyimserliğin sende bolca bulunan bir özellik olduğunu hiç bilmiyordum."

"Yani yeni bir sayfa açmaya çalıştığım için iki kat mutlu olmalısın." Konuşurlarken bineğini ona doğru yaklaştırdı ve şimdi o kadar yakındılar ki, uzanıp dizini onunkine vurabilirdi. Niyeti sadece onun gözünü korkutmaktı ama bunun bir hata olabileceğini geç de olsa fark etti; bu kadar yakinken teninin kokusunu alabiliyor, ondan yayılan sıcaklığı neredeyse hissedebiliyordu. Yanakları kızarmıştı -öfkeden mi yoksa yolculuk sırasında yaptıkları egzersizden mi, emin değildi- ve o kadar sağlıklı görünüyordu ki gülme isteğini bastırmak zorunda kaldı. Kız...

Radiant.

Evet, ıslıl ısıldı. Saçları yüzünün etrafında kıvrılmıştı ve gözleri onunla her tartıştığında yaptığı o tanıdık şekilde parlıyordu.

Ve o anda onu öyle umutsuzca öpmek istedi ki, Hyde Park'ın ortasında olduklarını, Jeremy ve Leydi Fitzwilliam'ın birkaç adım öteden onları izlediklerini neredeyse unuttu. Gözleri onunkileri yakaladı ve tuttu ve yanaklarının rengi bakışlarının yoğunluğu altında daha da derinleşti. Dudağını ısırды -bu eski alışkanlığını neredeyse unutmuştu- ama göz temasını kesmedi.

James de bunu yapmaktan aciz olduğunu fark etti.

Kız çileden çıkarıcıydı ve oynadıkları bu oyun her neyse onu yenmeye kararlıydı ama aynı zamanda onu hayatında hiçbir kadını istemediği kadar çok istiyordu.

Hala. On beş yıl sonra. Ve artık bu gerçek hakkında kendine yalan söylemenin bir anlamı yoktu.

Onu istiyordu ve ona nasıl sahip olacağını bilmiyordu. Tanrım, ne karmaşa.

Leydi Fitzwilliam sessizliği bozmasaydı bu çıkmazın ne kadar süreceğini söylemek imkânsızdı.

"Leydi James'in kendini iyi hissetmediği bir durumda onu zorlamak istemeyeceğimden eminim." "Leydi James de bu sabah bana ne kadar iyi olduğuunu söylüyordu," dedi James yumuşak bir sesle, bakışlarını karısından güçlükle ayırıp yeniden Leydi Fitzwilliam'a odaklanarak. Violet onun kaburgalarına dirsek attı ama James aldırmadı. "Ama ne olursa olsun, Soph-Lady Fitzwilliam," diye aceleyle dzelitti, sanki ona neredeyse Hristiyan ismiyle hitap etmek niyetinde değilmiş gibi, "sözüm hala geçerli- herhangi bir yardıma ihtiyacınız olursa lütfen bizi arayın." O ağırdı Atını Leydi Fitzwilliam'ınkine yaklaştırdı ve uzanıp onun elini kendi elinin içine aldı. "Audley," dedi Jeremy ve James neredeyse yüksek sesle gülüyordu.

sesinde bir nota vardı. "Kendini iyi hissediyor musun?"

James neşeyle, "Daha iyisi olamazdı, sizi temin ederim," dedi ve elini bırakmadan önce başparmağının Leydi Fitzwilliam'ın avucunu oldukça samimi bir şekilde okşamasına izin verdi. Eğer Leydi Fitzwilliam ona sorgulayan, şüpheci bakışlarıyla bakmaya devam etmeseydi kendini bir hödük gibi hissedecekti - bu bakışlar onun baştan çıkarma girişimlerine hiç de aldanmadığını gösteriyordu. "Violet'in küçük hastalığına yakalanmış gibi grnmyorum, bu beni çok rahatlatı."

Violet onun yanında ksrd. James'in, sempatisini kazanmak için kırılganlık ve kadınsı inceliğin mkemmek karışımını elde etmek için dikkatlice ayarlanmış gibi göründüğü son zamanlarda çıkardığı seslerin aksine, bu gerçekten şiddetli bir öksürüktü. Daha çok bir kesik, gerçekten.

"Kendini iyi hissediyor musun?" diye sordu hafıfe, kadın sakinleştiğinde.

"On beş dakika önce kendimi çok daha iyi hissediyordum," dedi yumuşak bir gülümsemeyle.

"Temiz hava yüzünden olmalı," dedi James bilgece. "Hassas ciğerlerin için biraz fazla olabilir."

"Bu durumda lordum, bana evime kadar eşlik ederseniz son derece minnettar olurum."

"Ama tabii ki," dedi kıbarca. Leydi Fitzwilliam ve Jeremy'ye döndü, ikisi de ona bir deliye bakar gibi bakıyorlardı. Belki aklı başında bir deli, ama yine de bir deli.

"Jeremy, Leydi Fitzwilliam," dedi, sırayla her birini başıyla selamlayarak. "Korkarım artık gitmemiz gerekiyor." Leydi Fitzwilliam'ın eline bir kez daha uzandı ve adam eğilip söz konusu ele hızlı bir öpücük kondururken Leydi Fitzwilliam ona şaşkınlıkla baktı. "Leydi Fitzwilliam," diye mırıldandı adam samimi bir ses tonuyla - hala duyulabilecek kadar yüksek bir ses tonuyla, "gerçekten büyük bir zevkti. Çok yakında tekrarlamak için sabırsızlanıyorum." Arsız bir sırıtışla atını döndürdü ve birkaç hızlı adım atarak Violet'in yanına döndü. "Gidelim mi?"

Başını sıkıca sallamaktan başka bir şey yapmadı ve Curzon Sokağı'na dönüş yolculuğu boyunca onu görmezden gelmeye devam etti. Ayrıca James onun bir kez bile öksürmediğini fark etti.

Dokuz

"Aklını mı *kaçırdın sen*?" Jeremy talep etti.

Aynı akşamın ilerleyen saatleriydi ve Jeremy ile James, Jeremy'nin çalışma odasında oturuyorlardı - Jeremy masasında, James ise elinde konyakla onun karşısındaki koltukta uzanıyordu. Aslında Willingham House'daki çalışma odası Jeremy'nin sık sık gittiği bir oda değildi ve James, Jeremy'nin onu burada ağırlamayı bir otorite gösterisi olarak seçtiğinden neredeyse emindi. Eğer Jeremy bir zamanlar babasıyla ağabeyinin oturduğu koltukta bu kadar rahatsız görünmeseydi, bu daha ePektif bir gösteri olabilirdi.

"Belki de," dedi James, elindeki bardağı eğerek içindeki sıvının pencerelerden içeri süzülen yaz akşamı ışığının son huzmelerini yakalamasını sağladı. "Sanırım Hyde Park'taki buluşmamızdan bahsediyorsun?"

"Tabii ki öyleyim!" Jeremy patladı. Jeremy aşırı derecede yumuşak huyluydu -aslında bu konuda oldukça ünlüydü. Bu özelliği ona iyi hizmet etmişti; Jeremy'nin düşman edinmeden bu kadar çok erkeğin karısıyla yatması imkânsızdı ve James, Jeremy'nin meşhur cazibesi ve neşesinin henüz yatağında boğulmamış olmasının tek nedeni olduğundan emindi.

"Sen kendini ne sanıyorsun?" Jeremy masasının arkasında daha dik oturarak devam etti. Kendi konyak bardağı önünde dokunulmadan duruyordu; bu da ne kadar ciddi olduğunun bir göstergesiydi. "Sophie'ye böyle yaltaklanıyorsun, hem de Violet'in önünde?"

James, "Sizden Leydi Fitzwilliam'la ilişkinizi bitirdiğiniz izlenimini edinmiştim," diye mırıldandı.

Jeremy, gerçeği kabul etmek istemediği her durumda verdiği standart yanıt olan "Mesele bu değil," diye karşılık verdi.

başka birinin sözleri. "Hâlâ ne yaptığını sandığını bilmek istiyorum."

James sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı, aniden bir an daha hareketsiz oturma düşüncesine dayanamadı. Violet ile parktan ayrıldıklarından beri bir tür çılgınca enerjiyle doluydu. Dikkatini çeken sayısız işe rağmen evde tek bir işe bile odaklanamamış, şapkasını ve eldivenlerini kapıp Jeremy'yi ziyaret etmek için uzun süre beklememişti. Atını ya da arabasını çağırmak yerine, Jeremy'nin Fitzroy Meydanı'ndaki evine kadar yürümüş, bu egzersiz sinirlerini yatıştırmak için çok az şey yapmıştı.

Birinin karısını yenmesi, görünüşe göre, oldukça canlandırıcıydı.

"Violet'e kendi ilacından bir doz veriyorum," dedi odanın içinde bir ileri bir geri volta atarak. Jeremy bir markiydi, bu yüzden çalışma odası ne kadar seyrek kullanılsa da çoğu kişiden daha büyüktü ve James yine de kendini kafeste hissediyordu.

Jeremy sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bunun biraz ileri gittiğini düşünmüyor musun?"

"Ondan özür diledim," dedi James, Jeremy'nin doğrudan gözlerinin içine bakmak için volta atmayı bırakarak. Jeremy gibi yakın bir arkadaşına bile bu kadar kişisel bir şeyi yüksek sesle itiraf etmek garip gelmişti. Gerçek önem taşıyan her şeyi içinde sıkı sıkıya tutmaya alışkındı; Violet'le yaptığı konuşmadan bahsetmek onu tuhaf hissettiriyor, kendi derisinin içinde biraz rahatsız ediyordu. Yine de, kelimeler söylenir söylenmez, neredeyse bilinçli bir düşünce olmaksızın daha fazlası onu takip etti. "O lanet at olayı için ondan özür diledim ama o hâlâ bana yalan söylüyor."

"Anlıyorum," dedi Jeremy ve James daha çok Jeremy'nin anladığını ve ona acıdığını düşündü. Bu çok can sıkıcıydı. Ancak onlar İngiliz'di ve İngilizler kesinlikle oturup *duygularını* tartışmazlardı. "Yani yeni planınız, karınız kıskançlık krizine girip sizi öldürene kadar gördüğünüz her dul kadının üzerine atlamak mı?" Alaycı bir tavırla kadehini James'e doğru kaldırdı. "Tebrikler. Senin hakkında kaleme aldıkları dramının gelecek nesillerin önünde oynanacağından hiç şüphem yok."

James içkisinden doyurucu bir yudum aldı. "Hiçbir planım yok," diye itiraf ederek sandalyesine geri çöktü. "Tabii bana yalan söylediğini itiraf edene kadar onu iğnelemeyi bir plan olarak görmüyorsanız."

Jeremy, "Muhtemelen epeyce dedikoduya neden oldunuz ve muhtemelen bunun için hiçbir şey kazanmadınız," dedi. "Bugün Hyde Park'taki tek insanlar biz değildik. Kendini rezil ettiğine tanık olan bir sürü insan vardı." Brendisinden bir yudum aldı. "Onunla konuşmanın daha kolay olacağını düşünmüyor musun?" Jeremy'nin sesi alışılmadık derecede ciddiye, bakışları doğrudan bakıyordu. O anda, James'in on beş yıldır tanıdığı Jeremy'ye hiç benzemiyordu; şeytana pabucunu ters giydiren bir haydut, zerre kadar sorumluluk sahibi olmayan ikinci oğul. Jeremy'nin kardeşinin ölümünden bu yana geçen yaklaşık altı yıl içinde James, Jeremy'nin bu halinin ipuçlarını görmüştü -eğer düşüncelerini o anda hangi genç *dulun* daha çok arzu edildiğinden daha önemli konulara ayırırsa, Jeremy'nin belki de olabileceği adamın ipuçlarını. Genellikle bu bakışları rahatlatıcı bulurdu, James'in her zaman Jeremy'nin içinde gizlendiğini bildiği kişinin bir göstergesi, tüm Aash'ın, çekiciliğin ve neşenin altında.

Ancak şu anda, Jeremy'nin dikkatini çeken kişi kendisi olduğu için bunu son derece rahatsız edici buluyordu.

"Dört yıl oldu," diye hatırlattı James ona. "Dört yıldan sonra birbirimize söyleyecek çok şeyimiz olduğundan emin değilim." Daha doğru bir ifade, dört yılın ardından birbirlerine söyleyecek *çok fazla* şeyleri olduğu olabilirdi, ancak bu duyguyu en yakın arkadaşıyla bile paylaşmak istemiyordu.

Jeremy ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. James içindeki mücadeleyi görebiliyor, Jeremy'nin soru sormayı ne kadar çok istediğini anlayabiliyordu. Savaşan vazgeçmiş gibi görünerek, "Eğer bana tartışmanızın ne hakkında olduğunu söylersen-" dedi.

"Hayır," diye ısrar etti James ve ses tonundaki bir şey tamamen ikna edici olmalıydı, çünkü Jeremy bir anda sustu, bu hiç de onun yapacağı bir şey değildi. James'in o gün yaşananları tartışmak, babası ile Violet arasında geçen ve kulak misafiri olduğu konuşmayı paylaşmak gibi bir isteği yoktu. Ve o günün ayrıntılarını kendi içinde saklamaya tam olarak *neden* bu kadar kararlı olduğunu incelemek için yeterince uzun süre duraklamak umurunda değildi. Aklının bir köşesinde, kolayca susturulabilen küçük bir ses, birinin ona dört yıl önce yanlış yaptığını söylemesinden korktuğunu fısıldıyordu. Bu, düşünmek bile istemediği bir olasılıktı. Çünkü eğer öyleyse, Violet'in ona duyduğu öfke de en az Violet'in ona duyduğu öfke kadar haklıydı. Hatta belki daha da fazla.

Hayır. Bunu düşünmeye dayanamıyordu. Sadece o günden bahsetmekten kaçınıyordu çünkü hiçbir erkek manevra yapıldığını kabul etmekten hoşlanmazdı. Ve dört yıl önce, evliliğinin koşullarının tahmin ettiğinden çok daha fazla manevra içerdiğini öğrenmişti.

"Peki," dedi Jeremy, huysuz bir çocuk gibi sandalyesine daha da gömülerek. Duruşu tembel tembellikte Penvale'inkine rakip olmaya başlamıştı. "Ama tam bir aptal gibi davranıyorsun ve Violet'in seni bırakıp Manş Denizi'ni vals yaparak geçen ilk atılğan İtalyan'la birlikte olup olmadığını merak etmeye başladım. Tanrı aşkına Audley, Penvale ve benim, olaydan sonra Violet'le aylarca konuşmadığınızı fark etmediğimizi biliyor musun?"

James kaşlarını çatı. "Bu doğru olamaz."

"Doğru," dedi Jeremy usulca. "Her gece kendini içkiye verdiğini biliyorduk ama Penvale en sonunda *kız kardeşine* sorana kadar nedenini bilmiyorduk" -Jeremy *kız kardeş* kelimesini bir *succubus gibi söylemişti*- "ve kız kardeşi ona neler olduğunu anlattı."

"Bu seni ilgilendirmez," dedi James.

"Violet'e bu şekilde davranırsanız, bugünlerde ikinizin samimi bir sohbeti bile zar zor sürdürebiliyor olmanıza şaşmamalı."

"Jeremy, yeter." James birdenbire geçmişte Jeremy'yi düelloya davet eden adamlara karşı büyük bir sempati duymaya başladı. Şu anda çekici bir düşünceydi bu.

"Sen bilirsin Audley," dedi Jeremy, James'e bir şekilde bu konuşmanın sonunda kaybeden taraf olduğunu hissettiren bir şekilde. "Ama seni uyarıyorum, bu çılgınlığı sürdürürsen dedikodular devam edecek."

James elini umursamaz bir tavırla salladı. "Dedikodu yapacak bir şey yok," dedi sabırsızca. "Parktaki tek bir konuşmanın bile ortalığı ayağa kaldırmaya yeteceğini sanmıyorum."

"Ha," dedi Jeremy, balo salonunda fısıldanan son haberi duyduktan sonra şafak vakti birden fazla öfkeli kocanın kendisini tabancayla tehdit ettiği bir adamın karanlık tonuyla. "Neredeyse kendini kaybediyordun. Hem de benim önümde." Yaralı bir öfke havasına bürünmeye çalıştı ama büyük ölçüde başarısız oldu.

"Hatırlatayım Willingham," dedi James ve Jeremy buna sertçe baktı - James, Jeremy'nin unvanını neredeyse hiç kullanmazdı- "Leydi Fitzwilliam'ı senden daha uzun süredir tanıyorum ve muhtemelen daha iyi tanıyorum."

Jeremy bir an için ona baktı.

"O zaman sana hatırlatayım Audley, kardeşinle olan tüm bu olay altı yıl önceydi ve hanımefendi bu arada evlendi."

James cevap vermek için ağzını açtı ama Jeremy konuşmasını bitirmemişti. "Ayrıca kardeşinin yaralarını sarmanın iyi bir şey olmadığını da hatırlatabilir miyim?"

West'le bugünlerde neredeyse hiç konuşmuyorsunuz." "Bunun bir şey olduğunu sanmıyorum-"

"Hiçbir şeyin beni ilgilendirdiğini düşünmüyorsun," diye sertçe araya girdi Jeremy. "En ufak bir yanlış yapma ihtimalin varsa bile. Bu konuda ağzını sıkı tutmak çok daha kolay ve böylece aptallık yaptığında kimse sana söylemek zorunda kalmıyor."

"Tencere dibin kara, seninki benden kara, değil mi?" James, Jeremy'yi daha da sinirlendireceğini bildiği bir tonda konuştu. "Ya da belki de tencere dibin kara seninki benden kara?"

"Burada tam olarak ne yapmak istiyorsun?" Jeremy öne doğru eğilerek sordu. Öfke vücudunun tüm hatlarına kazınmıştı, ancak James bunun kendisinden veya Penvale'den başkası için açık olacağından emin değildi. "Her fırsatta Sophie ile flört etmek mi? Onun itibarını yerle bir edeceksin."

"Komik," dedi James, "ben zaten bu işi gayet iyi yaptığını düşünüyordum."

"Tedbirli davrandık," dedi Jeremy savunmacı bir tavırla ve James buna itiraz edemedi, çünkü doğrudu. Aslında Jeremy evli kadınlarla olan ilişkilerinde genellikle ketum davranırdı ve son birkaç aydır Leydi Fitzwilliam'a karşı daha da dikkatli davranıyordu. James aslında ilişkilerinin etrafında bu kadar az dedikodu dönmesinden biraz etkilenmişti.

Ancak James şu anda hayırsever olmak istemiyordu. "Ne olursa olsun, Hyde Park'taki bir sohbetin aylarca aynı yatağı paylaşmakla kıyaslanabileceğini pek sanmıyorum. West'in ikinizden haberi var mı?" diye sordu, sanki bu düşünce aklına yeni gelmiş gibi.

"Eğer varsa bile bundan hiç bahsetmedi," dedi Jeremy sert bir sesle. "Ama aynı nezaketi sana göstereceğinden şüpheliyim, eğer bu saçma Airtation'a devam edersen." James'in gitmesini istediğinin açık bir işareti olarak aniden ayağa kalktı. "Senin de bildiğin gibi, Sophie ve ben ilişkimizi bitiriyoruz," diye açıkladı. "Bu öğleden sonra parkta olmamızın nedeni de buydu, sen ve Violet'le karşılaşmadan önce bunu onunla konuşmak istiyordum. Daha sonra, benden önce davrandı. Biz uyuşmuyoruz - neden uyuşacağımızı düşündüm bilmiyorum, gerçekten." Konuştuğu süre boyunca James'e eşit bir şekilde baktı. "Ama ona çok saygı duyuyorum ve karına hâlâ aşık olmadığına kendini inandırmak için yaptığın yanlış bir girişim yüzünden onu aptal yerine koyduğunu görmek istemiyorum."

James sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Ben-"

"Bunu duymak istemiyorum Audley," dedi Jeremy yorgun bir sesle ve James'i çalışma odasının kapısına kadar geçirdi. "Ama bu arada kardeşine dikkat et. Eğer Sophie'nin eteklerini kokladığını duyarsa, bunun bedelini çok ağır öder."

İşin kötüsü Jeremy haklıydı. Aradan yıllar geçmişti -altı yıldan fazla- ama kardeşi ve Sophie Wexham bir zamanlar birbirlerine çok aşık olmuşlardı. Bayan Wexham, yirmi dört yaşındaki West'le tanıştığında üçüncü sezonundaydı. *Bu bir aile hatası olmalı, diye düşündü James. Uygunsuz bir şekilde genç yaşta feci bir şekilde aşık olmak.*

Sophie Wexham güzeldi, zekiymi ve servet avcılarının iki kez bakmasına neden olacak bir çeyizi vardı ama James'in bir keresinde bir dul kadının söylediğine kulak misafiri olduğu gibi, hiçbir zaman tam olarak kabul edilmemişti. *Soyu çok* yeniydi, ailesinin unvanı sadece bir nesil öncesine dayanıyordu ve eski aristokrat ailelerin çoğu Vikont Wexham ve kızlarına burun kıvırıyordu. Weston Markisi, kadim ve saygıdeğer Dovington Dükalığı'nın varisi olarak, böylesine yeni yetme bir çocuğa iki kez bakmamalıydı.

Ama vardı.

İki kereden fazla. Bir müzikalde tanışmışlar ve gecenin büyük bir bölümünü Mozart'a karşı işlenen suçlar hakkında fısıltıyla konuşarak

geçirmişlerdi.

kararlı. İnsan bir yandan aşık olup bir yandan da çenesini kulaklarına tıkamamaya çalışmanın zor olduğunu düşünebilir ama West ve Sophie bunu başarmış görünüyordu. Gecenin sonunda tamamen birbirlerinin esiri olmuşlardı.

O sezonun geri kalanında da böyle devam etti; her baloda iki kez dans ettiler, West neredeyse gülünecek bir sıklıkta Sophie'yi ailesinin evine çağırdı ve Hyde Park'ta birlikte uzun gezintilere çıktılar. Evlilik kaçınılmaz görünüyordu, hatta White'ın evinde nişanın ne zaman ilan edileceğine dair bahse bile girilmişti.

Ve sonra West'in curricule kazası oldu.

Bir hayatın gidişatını değiştirip diğerini sona erdirmek ne kadar aptalca bir şey.

West, Jeremy'nin ağabeyi Willingham Markisi David'e düşüncesizce bir yarışta meydan okumuş, bu sırada araba keskin bir virajda devrilmiş, David anında ölmüş ve West'in bacağı paramparça olmuştu. West aylarca yatalak kaldı ve kazayı takip eden günlerde onu neredeyse öldüren bir ateşle boğuştu.

Sosyeteye yeniden katılabilecek kadar iyileştiğinde -her ne kadar sosyete, yerini alan ağırbaşlı beyefendinin eski pervasız ve çekici Weston Markisi olduğunu anlamakta zorlansa da- sevgili Sophie'sinin West'in çocukluk arkadaşı Fitzwilliam Bridewell ile evlendiğini öğrendi.

Üç yıl sonra Lord Fitzwilliam kıtadaki bir savaşta ölmüştü. Leydi Fitzwilliam yirmi dört yaşında dul kalmıştı. Tüm bunlar boyunca -West'in uzun süren iyileşme süreci, Sophie'nin evliliği, dul kalması, yasını tutması ve yeniden sosyeteye girmesi- geçen altı yıl boyunca James, kardeşinin onun adını bir kez bile ağzına aldığını duymamıştı.

Şimdiye kadar.

"Neyin var senin diye sorardım ama eminim ki sadece birini seçemeyeceğim kadar çok doğru yanıt vardır."

James kafasını kaldırdığında ertesi sabahtı ve çalışma odasında, ahırındaki tayları son derece hızlı koşuculara dönüşme eğiliminde olan bir kısrak için yarışan oPerlerle ilgili rakamlarla doluydu. Bir an için, elinde şapkası ve eldivenleriyle kapı aralığında duran kardeşine göz kırpmakla yetindi. Batı'da, kendi evinde öylesine uyumsuz bir görüntüydü ki, bir an için bunu algılayamadı. Bu sırada zihni de

Violet bir keresinde bunun erkek türünün tamamı için alışılmadık derecede zor olduğunu söylemişti. West odayı geçmiş ve James'in üzerinde yükselmeye başlamıştı. James içinden öfke dalgalarının yuvarlandığını hissedebiliyordu.

Tanrım. Böyle bir gün olacaktı. Dün gece önce Jeremy, şimdi de West... Kardeşini hallettikten sonra üst kata çıkıp Violet'in kendisi için sakladığına şüphe olmayan sözlü dayacağına boyun eğmesi gerektiğini düşündü. Her şeyi bir kerede halledebilirdi. En azından bu sefer masanın arkasında oturan oydu.

"West," dedi saygıyla ayağa kalkarak - ne de olsa West hâlâ ağabeyiydi ve geleceğin düküydü. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Kulübümde senin hakkında duyduğum bu saçmalık da ne?" West, James'in bir konyak sürahesi ve birkaç kesme cam bardak tuttuğu büfeye geçerek talep etti. Davet edilmeden sürahiyi kaldırdı ve kendine sağlıklı bir sıçrama döktü. James'e onun da bir içki isteyip istemediğini sormadı.

"Ne demek istediğinizi anladığımdan tam olarak emin değilim," dedi James, aslında oldukça iyi bir fikri olmasına rağmen.

"Görünüşe göre dün parkta Leydi Fitzwilliam ile uzun bir konuşma yapmışsınız," dedi West, Sophie'nin unvanını titizlikle doğru kullanması kelimelerin kulağa daha da çarpıcı gelmesini sağlıyordu.

"Casuslarınız var mı?" James sordu.

West içkisinden bir yudum alırken bardağının kenarından sertçe ona baktı. "Bunu çoktan duymuş olmam bile ne kadar dedikodu yapıldığını gösteriyor James. Ben çay içerken son haberleri paylaşan yaşlı bir kadın değilim, biliyorsun. Ama bir adam en yakın arkadaşıyla bağlantılı olduğu bilinen bir kadına bariz bir ilgi gösteriyor-"

James kardeşini dikkatle izleyerek, "Pek bilinmediğini sanmıyorum," diye mırıldandı. Şüphelerinde haklı olduğu açıktı; West, Leydi Fitzwilliam'ın adını ağzına almamış olsa bile, yakınlaşmalarından bu yana geçen yıllar içinde attığı her adımı biliyordu.

"Yeterince geniş," diye yanıtladı West, belli ki kılı kırk yarma havasında değildi. "James, son yıllarda aramızın pek iyi olmadığını farkındayım," diye düşündü James, ama West her zaman kibardı, "ama kardeşin olarak artık oturup hayatını mahvetmeni izleyemem."

"Komik," dedi James alaycı bir tavırla. "Babam sana defalarca acı çektirdiğinde pek aldırıyor gibiydin." Bu biraz abartılıydı - James istismar edilmemiş ya da kötü muamele görmemişti, sadece ihmal edilmişti. Şimdi, bir yetişkin olarak, sonuçta oldukça şanslı olduğunu fark etti. Altı, sekiz ya da on yaşında bir çocukken, sevgisini ve ilgisini sadece nadiren gördüğü ağabeyine ayıran bir babadan başka bir şey görememişti, West zamanının çoğunu Dük'ün yanında geçiriyordu.

"Babamın özellikle iyi bir ebeveyn olduğunu hiçbir zaman iddia etmedim," diye yanıtladı West, gözleri dikkatle James'e odaklanarak.

"Aslında, bildiğinden emin olduğum gibi, mümkün olduğunca onunla konuşmamak için elimden geleni yapıyorum," diye devam etti West, gözleri James'inkilerden hiç ayrılmadan. "Bu yüzden, onun berbat bir baba olduğu gerçeğinden dolayı beni cezalandırmaktan vazgeçersen, belki o zaman düzgün bir konuşma yapabiliriz."

"Seni bunun için cezalandırmıyorum," dedi James sertçe. "Sen bir çocuktun, onun seni kayırmasına engel olman beklenemezdi. Ama bir yetişkin olarak hayatıma karıştığın için seni affetmek zorunda değilim."

"Eğer yaşadığımız o lanet kavgayı kastediyorsan-"

"*Başka* neyi kastediyor olabilirim ki?" James kızgın bir şekilde sordu. Hızla sabrının sınırlarına ulaşıyordu; dinlendirici bir yirmi dört saat geçirdiği söylenemezdi.

"-o zaman mantıklı düşünmeni başka nasıl sağlayabilirim bilmiyorum. Aptalca davranıyorsun ve son dört yıldır aptalca davranıyorsun." West içkisinin geri kalanını bir dikişte bitirdi, sonra odayı geçti ve boş bardağı kararlı bir takırtıyla James'in masasına bıraktı.

"Bunu sana dört yıl önce de söylemiştim, bugün de söyleyeceğim," dedi West, öne doğru eğilip James'e delici bakışlarıyla bir kez daha bakarak. James, karısı ve kendi evi olan sekiz yirmi yaşlarında yetişkin bir adam olmasına rağmen, o anda kendini küçük bir kardeş gibi hissediyordu. "Harika başlayan bir evliliği tamamen berbat ettin. Yetişkin hayatının tamamında yaptığın ya da yapmadığın her şeyi babamın yönlendirmesine izin verdin ve bu süreçte kendini perişan ediyorsun. Kendi hayatınızla ilgili ne yaptığınızı pek umursamıyorum, zavallı Violet'e acımama rağmen sizi durduramam. Ama Sophie'yi bunun dışında bırak."

James, West'in Leydi Fitzwilliam'ın adını seslendirmesi karşısında yüz ifadesini nötr tutmayı zar zor başardı ve kardeşinin sesindeki duyguyu da fark etmedi.

"Ayrıca, benim senin kardeşin olduğum gerçeğini göz önünde bulundurabilirsin ve senin nasıl davrandığın ve hayatını nasıl sürdürdüğün hakkında fikir sahibi olmama izin verilebilir. Benimle aynı fikirde olmak ya da beni dinlemek zorunda değilsin ama yine de bunları dile getirmeme izin var. Bu birini sevmenin bir parçası James." Bir an durakladı; tekrar konuştuğunda kendini kontrol altına almıştı ve sesi bir kez daha soğukkanlı ve düzenliydi. "Bir çocuk gibi değil de bir erkek gibi davranmaya hazır olduğunda, beni nerede bulacağını biliyorsun," diye bitirdi West, şapkasını kolunun altına sıkıştırıp önce bir eldivenini, sonra diğerini çekti. "O zamana kadar..." Bu iç açıcı kardeşçe sevgi faslını nasıl sonlandıracağını bilemediği her halinden belliydi. "O zamana kadar," diye tekrarladı, bu kez daha sert bir sesle ve bastonuna neredeyse hiç yaslanmadan, ortaya çıktığı gibi aniden odadan çıktı.

James, West ayrılırken sandalyesine gömüldü ve özlemle eşlerin, arkadaşların ya da kardeşlerin olmadığı bir yerde uzun bir turun erdemlerini düşündü. Uzak bir yerde. Uzak Doğu, belki. Ya da Yeni Güney Galler. Bir suç kolonisi şu anda Londra'ya tercih edilebilir görünüyordu.

Masasının üzerine yayılmış kâğıtlara baktı, rakamlar gözlerinin önünde yüzüyordu ve usulca inledi. Eğer bir oğlu olursa, o anda ona vereceği ilk babalık tavsiyesinin asla evlenmemesi olacağına karar verdi. Eşler çok dikkat dağıtıcıydı.

"Lordum?"

James irkilerek başını kaldırdı. Sanki düşünceleri tarafından çağrılmış gibi, karısı kapının eşiğinde duruyordu. James hemen ayağa kalktı ve karısı birkaç adım atarak odaya girdi. Beyaz çimden bir sabahlık giymişti, saçları hafifçe dağılmıştı. Orada dururken ne kadar baştan çıkarıcı görüldüğünün farkında olup olmadığını merak etti, yanakları kızarmış, koyu renk saçları yüzüne doğru kıvrılmıştı. Elbisesi mütevazıydı ama bu durum James'in korsaja uzanma, onu aşağı çekme ve dudaklarıyla yolunu takip etme isteğini daha da artırıyordu.

Asi düşüncelerini zorlukla düzene sokarak, "Violet? Yardımcı olabilir miyim?"

"West'in burada olduğunu gördüm," dedi James'in masasını çevreleyen pencerelerden birine doğru yürürken. "Ne istediğini görmek için yeterince sıra dışı bir olaydı."

Verdiği cevap onu çok da ilgilendirmiyormuş gibi konuşuyordu, ama son zamanlarda yaşadığı Aashes anlarından birini yaşadı - birdenbire yeniden yirmi üç yaşındaydı ve onun her kelimesi ve düşüncesi onun için görünürdü, sadece kendisinin okuyabileceği bir kitaptı. Şu anda çaresizce merak ediyordu ama bunu belli etmemek için çok çaba sarf ediyordu.

Her şey plana uygun gidiyordu; West'in beklenmedik (ve oldukça tatsız) ziyareti bile kendi amacına hizmet edebilirdi.

"Sadece merhaba demek için uğradı," dedi James masanın etrafından dolaşarak. Violet pencerenin hemen önünde durmuş, sabahın geç saatlerinde güneş ışığında gözlerini kısarak bahçeye bakıyordu. Onun yaklaştığını fark etmemiş gibi yaptı.

"Öyle mi?" diye mırıldandı şüpheyle, James birkaç adım daha yaklaşıp onu sıkıştırırken bile bakışlarını pencereden ayırmıyordu. "Garip, değil mi? Son zamanlarda seni aramak gibi bir alışkanlığı yok."

"Her zaman West'i sevdiğini düşünmüştüm," dedi, güneş ışığıyla yaldızlanmış prolle'sini izlerken. Kendi kendine onu rahatsız etmek için baktığını söylüyordu ama gerçek şu ki kız o kadar güzeldi ki gözlerini kaçırmaması mümkün değildi. "Ziyaretinden memnun olacağınızı düşünmüş olmalıyım."

O zaman başını kaldırdı ve adam zihinsel olarak iyi bir vuruş yaptığı için kendini tebrik etti. "West'ten hoşlanıyorum," dedi, gözleri parlıyordu ve bakışlarını tam olarak karşıladığında, küçük bir yanlış hesaplama yapmış olabileceğini fark etti. Onu iğnelemek, kızdırmak ama her zaman üstünlüğü elinde tutmak istemişti - ve yine de, kız ona böyle bakarken, aralarına giren mesafeden hiçbir şey olmadan ona *gerçekten bakarken*, ellerini iki yanında tutmak, uzanıp onu kendine çekme ve anlamsızca öpme isteğine direnmek elinden gelen tek şeydi.

Ancak, her zamanki gibi konuşmaya devam ettiği için onun iç mücadelesinden habersiz görünüyordu.

"Ama bugünkü ziyaretinin tesadüfi olduğuna bir an bile inanmıyorum." Bir anlık sessizlik oldu, bu sırada kadın ona öfkeyle baktı ve o da

Öfkeli nefes alışının göğsüne yaptığı ilginç şeyleri fark etmemek için çaresizdi. Elbette kumaşla kaplıydı ama yine de çok dikkat dağıtıcı bir şekilde hareket ediyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sormayı başardı.

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun," dedi sessiz bir alayla ve James onun gerçekten çok kızgın olduğunu anladı. Kızgın Violet gürültücü oldu. Daha da kızgın Violet endişe verici bir şekilde sessizleşti. "West'in dün Leydi Fitzwilliam'la parktaki o şok edici gösteriyi duyduğu için uğradığına eminim ve saygın bir kadının itibarını mahvetmene bir an bile izin vereceğimi düşünüyorsan-"

James, konunun doğruluğu ve yanlışlığı açısından dayanacak pek bir ayağı olmadığını bilmesine rağmen, "Jeremy ile devam ediyor," diye belirtmek zorunda hissetti. "Kendisi de pek saygın biri sayılmaz, biliyorsun."

"Son derece ketum davrandı," dedi Violet ters bir ifadeyle. "Aralarında bir şeyler geçtiğine dair en ufak bir fısıltı bile duymadım - dün onları ilk kez birlikte gördüm. Bu yüzden lütfen beni hanımefendinin itibarının zaten paramparça olduğuna ikna etmeye çalışmayın. Jeremy onu mahvedecek hiçbir şey yapmadı ve gerçekten de sosyal konumuna zarar gelmemesi için elinden geleni yaptı. Ancak onu mahvedecek olan senin Hyde Park'ta kendini rezil etmendir."

Nefes almak için durakladı ve James birden kendini büyük bir eşek gibi hissederek cevap vermek için ağzını açtı. Ancak Violet sözünü henüz bitirmemişti. "Dahası," diye devam etti, bakışları hala James'in bakışlarını tutuyordu, "hanımefendinin itibarının durumu gerçekten konunun biraz dışında. Gerçek şu ki, o kendi başına bir insan ve bir intikam nesnesi değil.

Bu küçük gerçeği bir an olsun düşündünüz mü? Böyle bir muamele karşısında oldukça güçlü duygular besleyebileceğini bir an için bile olsa düşündünüz mü?"

Sesi hiçbir zaman normal konuşma sesinden daha yüksek çıkmadı ama James her kelimeyi fiziksel bir darbe gibi hissetti.

Durakladı, onu tepeden tırnağa süzdü. Bakışları adamın teninde sıcak bir demir çubuk gibiydi. "Hayır," dedi küçümseyerek. "Tabii ki yapmadın. Sen bir erkeksin, o ise sadece bir kadın."

James o anda kendini yirmi sekiz yıllık hayatında hiç olmadığı kadar aşağılık biri gibi hissetti. Kendisini her zaman bir centilmen, kadınlara saygı duyan ve onlara hak ettikleri nezaketle davranan biri olarak görmüştü. Kadınların zekâsını küçümseyen erkeklere her zaman şüpheyile bakmış, onların alaylarının gerçekte ne olduğunu görebilmişti: güvensizlik. Oysa Violet bir dakikadan kısa bir süre içinde ona nasıl bir hıyar olduğunu göstermişti.

Aslında bir gün önce Leydi Fitzwilliam'ın duygularını çok fazla dikkate almamıştı; konuşurken Leydi'nin yüzüne hızlı bir bakış atarak, Airtation'da ciddi olmadığını anladığını söyleyebilmişti ve bu bilgi vicdanını rahatlatmaya yetmişti. O an için yeterliydi; ancak şimdi bunun böyle olmaması gerektiğini görüyordu. O bir duldu; kardeşine hâlâ aşık olabilirdi ya da olmayabilirdi; ve tüm bunların ötesinde, kendine ait duyguları ve düşünceleri olan bir kadındı. Ve adam ona iğrenç bir şekilde davranmıştı.

Violet haklıydı, West de haklıydı ve Tanrı yardımcısı olsun, Jeremy de haklıydı. İçini çekti, ellerini yüzünde gezdirdi, Violet'le birlikte yarattıkları bu kanlı karmaşa onu aniden bitkin düşürmüştü. O anda, bir hafta öncesine dönüp Violet'e o lanet meyhanenin dışında söylediği her kelimeyi geri almak için sahip olduğu her şilini verebilirdi.

Aslında dört yıl öncesine dönmek ve babasıyla konuştuğunu öğrendiği o meşum sabah ona söylediği her kelimeyi geri almak isterdi. O zamanlar hissettiği tek şey ihanetti - dünyada en çok güvendiği kişinin, aslında kendisinin en derin, en önemli parçalarını emanet edebileceği *tek* kişinin ihanetine uğramıştı. Şimdi her şey daha az önemli görünüyordu.

"Eee?" Violet keskin bir sesle sordu. "Kendin için söyleyecek bir şeyin yok mu?"

James ellerini indirdi ve ona baktı. Yanakları kızarmıştı; koyu renk bir tutam saç, arkasındaki cildin kremi mükemmelliğiyle çarpıcı bir tezat oluşturacak şekilde boynuna doğru uzanıyordu.

Gözlerini yukarı doğru kaldırdı ve doğrudan onun bakışlarıyla buluştu. "Özür dilerim."

Gözlerini kırıştırdı. Farklı koşullar altında, bunu eğlenceli bulabilirdi.

-Belli ki bir savaşa hazırlanıyordu ve teslimiyeti onu yakalamıştı.

tamamen şaşırmıştı. Kadının soğukkanlılığının ipuçlarını yakalayışını izledi. "Tabii ki öylesin," dedi, açıkça en iyi yüzünü ortaya koymaya çalışarak. "Olman gerektiği gibi."

Ona bir adım daha yaklaşarak aralarındaki mesafeyi neredeyse sildi. "Leydi Fitzwilliam'a bugün bir özür notu göndereceğim," dedi. Bu yakınlıkta, konuşurken ona bakmak için başını geriye eğmek zorunda kaldığını fark etti. Bu, son birkaç yıldır onun hakkında unuttuğu binlerce küçük ayrıntıdan biriydi ve şimdi yeniden ezberlemesi için sunuluyordu. "Ona şahsen bir özür borçluyum elbette ama onu arayarak itibarını riske atmak istemem."

"Böyle bir düşünce için biraz geç değil mi?" Violet gözlerini kısarak sordu. Söz konusu gözlerin normalde yuvarlak olan şeklini bir an için özlemle düşündü - son zamanlarda gözlerini kendi üzerinde o kadar sık kısık bulmuştu ki, doğal hallerinde neye benzediklerini neredeyse unutmuştu.

"Tamamen," diye kabul etti ve onun yüzündeki şaşkınlığı bir kez daha izlemenin zevkini yaşadı. "Ama geçmişİ geri alamayacağıma göre, şu anda elimden gelenin en iyisini yapacağım."

O zaman şaşıрма sırası ona gelmişti, çünkü kadın hiçbir uyarıda bulunmadan kahkahalara boğuldu.

Ağzını kapatmak için bir elini kaldırdı, bu hareket hanımefendiye yakışmayan kahkahalarını bastırmakta pek işe yaramadı. Neşesini kontrol altına almak için büyük ölçüde beyhude bir çaba sarf ediyor gibi görünse de ondan bir adım geri çekildi.

"Özür dilerim," diye soluk soluğa kaldı ama bir kıkırdama daha onu ele geçirince daha fazlasını söyleyemedi. James ise kendisine gülünmesinden beklediğinden daha az rahatsız olmuştu. Onu gülerken görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki sadece ayakta durup manzarayı seyredebiliyor, gözleri hafızasında bulanıklaşan detayları açgözlülükle tüketiyordu.

Bir kez daha konuşmaya çalıştı. "Sadece çok saçma bir şekilde ciddi görünüyorsunuz - gerçekten hepsi biraz saçma geldi..."

James kendisiyle alay edildiğinin belli belirsiz farkındaydı ama bundan fazla rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Ve sonra, bu konu üzerinde fazla düşünmeden, o anda mantıklı, hatta belki de mümkün görünen tek şeyi yaptı.

Onu öptü.

Ve dudakları onun dudaklarına indiği anda, tüm mantık Aed'e dönüştü.

Dudakları onunkilerin üzerinde gezinirken aklından geçen tek belirsiz düşünce unutmuş olduğuydu. Dudaklarının kendi dudaklarına değerken ne kadar yumuşak olduğunu unutmuştu. Öpücüğüyle bir an için irkilmiş gibiydi, adamın ona ilk dokunduğu anda tüm vücudu donup kalmıştı. Ama sonra, aniden, sanki bir anda eridi ve onu kendisinininkiyle eşleşen bir coşkuyla öptü. Dili dışarı fırladı, ağzının köşesiyle alay etti ve dudakları ayrıldı. Bunu da unutmuştu: dilinin kendi diline dolanışını, elinin ensesine doğru hareket edişini ve onu öperken başını avuçlarının arasına alışını.

Her iki elini de kızın beline doğru kaydırarak onu kendine daha sıkı çekti. Vücutlarının temas ettiği her nokta, sanki her bir sinir sürtünmeyle kıvılcımlanıyormuş gibi aniden canlandı. Aralarına ihtiyaç duydukları mesafeyi koymak için geri çekilmek yerine, ellerinin aşağıya kayarak kızın poposunu avuçlamasına izin verdi ve onu kendisine sıkıca bastırdı, böylece aralarında boşluk kalmadı, sıcaklık ve arzudan başka bir şey yoktu.

Ve işte unuttuğu bir şey daha: vücutlarının birbirine ne kadar mükemmel bir şekilde uyduğu, göğüslerinin göğsüne yaslandığı, kollarının boynuna dolandığı, başlarının öpücüğün sonsuza dek uzamasına izin verecek bir açıyla eğildiği, zamanın durmuş gibi görüldüğü. Sonunda ağzını onunkinden ayırdı ve boynunun ipeksi derisi boyunca bir dizi yumuşak öpücük kondurarak aşağı indi, düzensiz nefes alışının sesi kalbinin daha da hızlı çarpmasına neden oldu.

"James," diye yumuşakça inledi ve dili boğazının çukurunu tatmak için dışarı fırladı, orada sabit bir şekilde atan nabzına yapıştı. Titredi, küçük titreşim vücudunda bir dalga gibi dalgalandı ve ellerini saçlarına kaydırarak ağzını tekrar kendi ağzına çekti. Ağzı açıldı, dili içeri daldı ve neredeyse yüksek sesle inleyecekti, o kadar iyi hissettirdi ki - onunla birlikte Aoor'a batmamak için elinden gelen tek şey buydu, eteklerini yukarı kaldırdı ve-

Bir boğaz temizleme sesi, belki de böyle bir çaba için genellikle gerekli olandan daha fazla güçle.

Violet bir solukla öpücüğü keserek kapıya doğru döndü, Wooton'ın yüzü dikkatle donuklaşmış bir halde durduğu yere baktı.

"Leydim, arabanız hazır," dedi, ses tonu nötrdü.

"Evet, teşekkür ederim Wooton," dedi Violet hafifçe nefes alarak. "Birazdan geliyorum."

"Çok iyi, leydim," dedi Wooton ve mükemmel bir selam vererek odadan çıktı.

James o anda uşağını öpebilirdi - söylemeye gerek yok, yaşamayı hiç beklediği bir duygu değildi. Ama Wooton araya girmeseydi işlerin ne kadar ileri gidebileceğini kim bilebilirdi? Adama bir zam yapmalıydı, gerçekten.

Çünkü James derin bir huzursuzluk hissediyordu. Nasıl oluyordu da Violet'e hâlâ bu kadar yoğun bir şekilde karşılık veriyordu? Neden kendi çalışma odasında karısını öperken geçirdiği birkaç dakika onu yıllardır olmadığı kadar canlı hissettiriyordu? Bu sinir bozucuydu. Saçmaydı. Ve böylece James ne zaman kendini dengesiz hissetse, üstünlüğü ele geçiremeye hep yaptığı şeyi yaptı.

"Seni susturmanın ne kadar kolay olabileceğini unutmuşum," dedi, ses tonu kasıtlı olarak eşitti, sadece altında gizlenen en ufak bir alay notası vardı.

Bir anda işe yaramıştı; Violet o konuşmadan bir an önce yüzünü ona dönmüştü ve o anda Violet'in yüzünde yüzlerce şey görmüştü: belirsizlik, eğlence, şehvet. Ama kelimeler ağzından çıkar çıkmaz yüzü kapandı, bakışları donuklaştı ve ağzının kenarları aşağıya indi.

"Ben de senin nasıl bir pislik olabileceğini unutmuşum," diye karşılık verdi, kendi sesi kısık ve uzaktı. Başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıktı.

Ve James -tam da istediği şeyi başarmış olmasına, aralarına çok ihtiyaç duydukları mesafeyi koymuş olmasına rağmen- tam da onun tarif ettiği gibi hissetmeye devam etti: bir eşek gibi.

On

"*Violet*," dedi *Diana*, oturduğu sandalyeden kalkarken fırçasını yere düşürdü. "Bu ne hoş bir sürpriz."

Wright kapıyı arkasından kapatır kapatmaz *Violet*, "Seninle hemen konuşmam gerekiyordu," dedi. "Bu kadar erken geldiğim için özür dilerim, daha öğlen bile olmadı ama uyanık olacağınızı biliyordum."

"Hiç de değil," dedi *Diana*, bir sandalyeye tembelce elini sallayıp kendi sandalyesine çökerek. "Çay için zili çalayım mı?"

Violet dikkatinin dağılmasını istemeyerek, "Hayır," dedi, sonra durakladı, yeniden düşündü. Mantıklı bir insan olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu ve her mantıklı İngiliz kadını hayatın çay içerek daha kolay üstesinden gelinebileceğini bilirdi. "Belki de bir fincan çay fena olmaz."

Diana zili çalmak için tekrar ayağa kalktı ve bir hizmetçiye bir an mırıldandıktan sonra sandalyesindeki yerine döndü. Oturma odasında değil, *Diana*'nın evin en sevdiği odası olan ve sık sık şakalaştığı, Lord Templeton'la evlenmeyi ilk başta kabul etmesinin nedeni olan solaryumdaydılar.

En azından *Violet* onun şaka yaptığını *düşünüyordu*. *Diana*'ya bazen bunu söylemek oldukça zordu ve Vikont'la evlenme nedeni kesinlikle çıkarıcıydı.

Oda sandalyeler ve birkaç sedirle doluydu, hepsi de duvarları ve tavanı kaplayan pencerelerden içeri giren bol ışıkla sıcak bir parıltı veriyordu. *Diana* sabahlarının çoğunu bu odada, *Violet* sözünü kestiğinde yaptığı gibi resim yaparak geçiriyordu.

"Sevgilim, bütün bunlar da ne demek oluyor?" *Diana* bir kez daha kendine geldikten sonra sordu. "Hiç de öyle görünmüyorsun."

Diana'nın kendini toparlamasını beklerken bir koltuğun kenarına tünemiş olan *Violet*, sabırsızlığını güçlkle bastırarak, "Sanırım

James hasta olmadığımı biliyor!"

Diana bir, iki kez göz kırptı ve Violet, ePort'la birlikte duruşunu hafifçe gevşeterek Bedlam'dan kaçmış biri gibi değil de rahat görünmeye çalışmak için elinden geleni yaptı.

"Nasıl öğrenmiş olabilir ki?" Diana küçümseyici bir el sallayarak sordu. "O bir erkek. Onlar koyun."

Şimdi göz kırpması Violet'teydi. "Yani... birbirlerini mi takip ediyorlar?"

Diana iç geçirdi, kendisine ayak uyduramayanlara karşı her zamanki gibi sabırsızdı. "Hayır, yani zihinleri aynı anda sadece üç şeye odaklanabilir ve kocanızın hastalığınızın belirtileri hakkında çok fazla düşünecek zihinsel kapasiteye sahip olmadığından eminim."

"Oxford'da birinci oldu," diye belirtmek zorunda hissetti Violet, karısına olan sadakatinden dolayı. "O tam bir aptal değil, biliyorsun."

"Evet, Audley erkeklere göre yeterince zeki" -Diana'nın ses tonundan herhangi bir erkeğin aslında ne kadar zeki sayılabileceği konusunda şüpheleri olduğu anlaşılıyordu- "ama hepsi aynı. Hiçbiri bir Geyi çok fazla sorgulamaz. Bu yüzden gerçek bir evlilikte tüm ipler kadının elinde olmalıdır."

"Bir sonraki kocana acıyorum," diye bir ses duyuldu kapı aralığından. Violet irkilerek oturduğu yerde döndü, ancak kapı pervazına yaslanmış olanın Penvale olduğunu fark edince rahatladı. "Kendimi içeri gösterdim," dedi kendini yukarı doğru iterek. O anda, arkasında ağır bir çay tepsisi taşıyan bir hizmetçi belirdi; bir göz kırpması ve gülümsemesiyle onu yükünden kurtardı, reverans yapıp ayrılırken kızarıp kıkırdamasına neden oldu.

"Gerçekten mi Penvale," dedi Diana, tepsiyi dikkatle önündeki masaya bırakırken. "Lütfen hizmetçilerimden birini daha telaşlandırmayın, onu işinden edeceksiniz."

Ağabeyi sık sık yaptığı gibi onu görmezden gelerek bir sandalyeye oturdu, sonra da bir çörek seçmek için öne doğru eğildi. İlk lokmasını yuttuktan sonra, "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu.

Onlara çay doldurmakla meşgul olan Diana konuşurken başını kaldırıp bakmadı. "Violet, Audley'nin onu sıkıştırdığını bildiğinden endişeleniyor."

Penvale'den bir yalanlama bekleyen Violet, bunun yerine sadece bir kahkaha attı. "Elbette öyle," dedi.

"Ne?" Diana, Violet'e bir fincan çay uzatırken donup kalarak sordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim," dedi Penvale, abartılı bir yavaşlıkla konuşarak, "Audley tam bir aptal değil ve kendi karısı tarafından yalan söylendiğini anlayabilecek kapasitede." Penvale'in ses tonu sitemkâr değildi, ama Violet yine de şaşkırmaktan kendini alamadı.

"Ne zaman fark etti?" diye sordu.

"Belfry'yi tanıdı," dedi Penvale yorgun bir ifadeyle, çöreğinden bir ısıklık daha alarak, "o gün evinizden çıkarken." Kız kardeşine alaycı bir bakış attı. "Adam gibi bir zekâya sahip olduğu düşünülürse, tüm bunlara inanmakta güçlük çekeceğinizi tahmin ediyorum."

Violet sandalyesine yığıldı. "*Biliyordum*," dedi suratı asık bir şekilde. Artık o saçma öksürüğu denemek zorunda olmadığı için rahatlamış hissetmesi gerekirdi ama bunun yerine garip bir şekilde kendini yoksun hissediyordu. Geçen hafta boyunca konuşmalarının çoğu tartışmayla geçse de James'le konuşmak için bir bahaneye sahip olmak oldukça güzeldi.

Ve öpmek.

Adamın dudaklarını dudaklarında hissettiği anı hatırlayınca dudakları karıncalandı ve ellerini dudaklarına bastırma dürtüsüne büyük bir ePort ile direndi. James'in çalışma odasındaki sahneyi yeniden yaşamak için tam da o anı seçtiği için hain bedenine oldukça kızgın hissediyordu.

Ama yine de buradaydı.

"Nasıl fark ettiniz?" Penvale merakla sordu, çöreğini bitirmişti ve şimdi dikkatini kız kardeşinin ona uzattığı çay bardağına yöneltmişti.

"Beni sağlığıma kavuşturması için annemi çağırdı," dedi Violet karanlık bir sesle. "Adam annemin yanında geçireceğim on dakikanın beni iyileştirmek yerine yatağa düşüreceğini çok iyi biliyor. Bir de dün öğleden sonra Hyde Park'ta Willingham ve Leydi Fitzwilliam'la yaşadığımız o saçma sahne var," dedi Violet küçümseyerek. "Saçma."

"Anladığım kadarıyla Jeremy ile bu konuda tartışmışlar."

Violet sert bir sesle, "Öyle de olabilir," dedi. "Korkunçtu."

"Leydi Wheezle dün gece Leydi Markham'ın akşam yemeğinde bu türden tuhaf bir hikâye anlatıyordu," dedi Diana. "Anlattığı davranışlar Audley'nin karakterine o kadar uymuyordu ki, bir an bile inanmadım.

ve bunu tüm masaya da söyledim." Durakladı ve dramatik bir iç geçirdi. "Muhtemelen bu yıl beni Venedik kahvaltısına davet etmeyecek, ama bu ödenmesi gereken adil bir bedel gibi görünüyor. İğrenç kadın."

Violet ona dönerek, "Ne yazık ki aşağı yukarı buna hakkı var," dedi. "James ve ben dün ata binmeye gittik. Dışarıdayken Jeremy ve Leydi Fitzwilliam Bridewell'le karşılaştık ve James, hanımefendinin ihtiyaç duyması halinde onun *hizmetinde* olduğunu garanti eden bir pasta yaptı."

Diana'nın ağzı açık kaldı. "O sınırlayıcı!"

"Oldukça." Violet çayından bir yudum aldı. "Bu onun karakterine o kadar aykırıydı ki, bunu sadece beni kızdırmak için yaptığından emin oldum. Penvale benim varsayımlarımı doğruladı."

"Yani şimdi onunla mı konuşuyorsun?" Penvale, özellikle kötü bir görevin iptal edildiğini öğrenen bir okul çocuğunun ses tonuyla umutla sordu.

Violet kızarıp kendini ele vermemeyi umarak, "Kesinlikle değilim," diye açıkladı. Sadece gerektiği kadar konuşmak. Tutkulu kucaklaşmalar -daha doğrusu. "Yine de bu sabah evden çıkmadan önce ona aklımdan geçenleri anlattım, sizi temin ederim."

Diana cesaretle, "Öyle de yapmalıydın," dedi.

"Ve şimdi tüm bunları geçmişte bırakıp normal hayatınıza devam mı edeceksiniz?" Penvale her zamanki iyimserliğiyle sordu.

"Hmm," dedi Violet, çenesine vurarak düşünüyormuş gibi yaptı. "Hayır, sanmıyorum. Benim daha iyi bir fikrim var."

Leydi Fitzwilliam Bridewell, Diana'nın evinden çok da uzak olmayan büyük bir evde yaşıyordu. Merhum kocasının sadece ikinci oğlu olmasına rağmen, çeyizinin onları lüks içinde yaşatmaya ve kocasının ölümünden sonra rahat etmesini sağlamaya yettiği belliydi. Violet sabahın geri kalanında Diana'larda oyalanmış, öğleden sonra onunla birlikte yemek yemiş ve nihayet bir sonraki sosyal ziyareti için arabasıyla yola çıkmıştı. Leydi Fitzwilliam'ın evine vardığında uşak tarafından küçük bir salona götürüldü.

iyi döşenmiş bir koltuğa oldukça rahatsız bir şekilde oturdu. Diana'nın solaryumunda akıllıca bir hareket gibi görünen şey şimdi biraz aptalca görünüyordu.

Ancak Violet daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan evin hanımı kapıda belirdi. Gri bir öğleden sonra elbisesi giymişti - Violet yas tutmadığını biliyordu ama bu, o dönemi sona erdiren yarı yas aylarındaki elbiselerinden birine benziyordu. Altın sarısı saçları ensesinde basit bir düğüm halinde yüzünden geriye doğru toplanmıştı ve yüz hatlarında kibar bir merak ifadesi vardı.

"Leydi James," dedi Leydi Fitzwilliam odaya girerken. "Ne beklenmedik bir zevk." Ses tonu temkinliydi, öyle de olabilirdi - Violet onunla önceki günkü buluşmaları dışında balo salonu dışında hiç konuşmamıştı ve Leydi Fitzwilliam'ı kendi evinde ziyaret etmesinin gerçekten tuhaf olduğunu biliyordu.

"Lütfen bana Violet deyin," dedi Violet, ayağa kalkarken tüm görgü kurallarını bir kenara bırakarak. Annesi bu görgü kuralı ihlali karşısında bayılabilirdi ama Leydi Worthington en ufak bir kışkırtma karşısında bayılma eğilimindeydi. Violet içten içe Leydi Worthington'ın bu bayılmayı sağlamak için korselerini daha sıkı bağladığından şüpheleniyordu ama hayatına (ya da en azından kulaklarına) değer verdiği için bu şüphesini elbette annesine hiç söylememişti.

"O zaman bana Sophie demelisin," diye cevap verdi ve Leydi Fitzwilliam -Sophie- odayı geçerek Violet'in elini tuttu ve hafifçe sıktı, görünüşe bakılırsa bu olaydaki her şeyin ne kadar düzensiz olduğunu fark etmemişti. "Çay ister misiniz?"

Violet, "Hayır, teşekkür ederim," diyerek yerine oturdu.

Sophie yalnız olduklarından emin olmak istercesine odaya hızlıca bir göz attıktan sonra, "Daha sert bir şey olabilir mi? Özel durumlar için biraz konyak saklamıştım ve bunun da öyle olacağından şüpheleniyorum."

Violet bir anda West'in Sophie Wexham'dan neden bu kadar etkilendiğini anladı. Dışarıdan bakıldığında, saçları düzgün bir şekilde arkaya toplanmış, düzgün fiziği tamamen uygun bir elbise giymiş, ilkel ve düzgün bir kızdı.

Yüzeyin hemen altında gizlenen daha fazla şey olduğu açıktı ve Violet kendini bu *daha fazlasının* tam olarak ne olabileceği konusunda oldukça meraklanmış buldu.

"Evet, sanırım tam da bu olabilir," dedi Violet cevap olarak ve Sophie, Violet'i doğru ölçmüş gibi memnun bir gülümsemeyle ona baktı.

Sophie aceleyle büfeye gitti ve bir dolabı açarak yarısı brendi dolu bir sürahi ile iki kristal bardak çıkardı. Her bir bardağa birkaç litre konyak doldurdu.

"Şerefe," dedi Violet'e bir bardak uzatarak.

"Şerefe." Violet cevap olarak bardağı kaldırdı. Bir yudum aldı.

"Evet," dedi Sophie, Violet'inkine en yakın koltuğu seçerek, "sanırım dün parkta yaptığımız görüşmeyi konuşmak için buradasınız." Kahverengi bakışları doğrudan doğruya Violet'inkini gözünü kırpmadan kavırıyordu.

"Öyleyim, evet," dedi Violet. Durakladı, bir an kararsız kaldı - isteğini nasıl ifade edeceğinden hiç emin değildi. Ne söyleyeceğini bilememek pek alışık olduğu bir durum değildi. "Sanırım evliliğimle ilgili söylentilere aşinasınızdır."

Sophie'nin ağzı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Lord James ile eskisi kadar yakın olmadığınıza dair bazı fısıltılar duydum."

"Kocam ve ben aşk için evlendik ama çok gençtik," dedi Violet açıkça. "Düşündüğümüz kadar iyi anlaşılamadığımızı fark ettik."

Sophie altın rengi kaşlarını kaldırdı. "Dün öğleden sonra bana hiç de öyle gelmedi."

Violet bardağını indirdi, bir an için amacından saptı. "Affedersiniz?"

Sophie zarifçe omuz silkti ve içkisinden bir yudum daha aldı. "Siz ikiniz oldukça... bağlantılı görünüyordunuz. Lord Willingham ve ben ortaya çıktığımızda bana bu kadar dostça davranmasının nedeninin bu olduğunu düşündüm. Seni kıskandırmak için," diye cilaladı ama Violet onun ne demek istediğini anlamıştı.

"O ve ben şu anda biraz... düello yapıyoruz," dedi Violet, daha uygun bir kelime bulamayınca.

"Gerçekten mi?" Sophie hafifçe öne eğildi, açıkça ilgileniyordu. "Devam edin."

Violet da öyle yaptı. Sophie'ye olayların biraz kısa bir versiyonunu anlattı, ama o konuşmasını bitirdiğinde Sophie'nin

Kaşları saç çizgisine yakındı ve normalde pürüzsüz olan kaşlarında küçük kırışıklıklar yaratıyordu.

"Demek dün Hyde Park'ta karşılaştığınız şey buymuş," diye bitirdi Violet. "Kocamın sizi bu işe bulaştırdığı ve bu süreçte size çok kötü davrandığı için özür dilerim."

Sophie, ürkütücü bir şekilde Diana'yı anımsatan bir hareketle küçümseyici bir el salladı, ancak Violet yirmi dakika önce iki kadının en ufak bir benzerlik gösterdiğini düşünmezdi. "Ben de öyle bir şey olduğunu tahmin etmiştim," dedi. "Tam olarak tarif ettiğiniz gibi değil, çünkü hayal gücümün bu senaryoyu canlandıracak kadar zengin olduğunu sanmıyorum." Brendisinden bir yudum daha aldı ve Violet da onu izledi. "Tesadüfe bakın ki, bir saat kadar önce kocanızdan çok özür dileyen bir mektup aldım."

Violet etkilenmişti, gerçi daha azını da beklememeliydi. James bir kez harekete geçtiğinde bunu hemen gerçekleştirme eğiliminde olan bir adamdı.

Sophie, "Doğrusunu söylemek gerekirse, Audley'nin karakterine hiç uymuyordu - dünkü davranışını kastediyorum," diye düzeltti. "Özür dilemesi değil." Durakladı. "Gerçi bana anlattığın hiçbir şey onun karakterine *uymuyor*. İnatçılık dışında tabii ki. O tam olarak doğru geliyor."

Violet, kocasını kendisinden daha uzun süredir tanıyan bir kadınla konuşmanın ilginç olduğunu düşündü. Elbette onun kadar *iyi* değil ama yine de Violet James'le tanışmadan, daha ilk sezonunu bile yaşamadan önce West ve Sophie flört ediyorlardı. James o zamanlar yirmi yaşlarında bir çocuktü. Violet'ın özlediği bir çocuk, bunu itiraf etmek ona ne kadar acı verse de.

Violet biraz tereddütle, "Bu öğleden sonra buraya geldiğimde senden onunla birlikte oynamanı istemeyi düşündüm," dedi.

"Ne, sırayla onunla Airt mi?" Sophie'nin sesi eğlenmiş gibiydi, ama yine de yüzünü ekşitmeden kadehini dudaklarına götürdü.

"Evet, daha doğrusu. Bu şüphesiz onun kafasını karıştıracak ve dehşete düşürecektir ve ben de şu anda bu olasılıktan zevk alacak kadar sinirliyim."

"Bunun yerine onunla konuşmak hiç aklına geldi mi?" Sophie, Violet'in geçen hafta boyunca birden fazla kez düşündüğü bir soruyu yöneltti.

"Yapamam," dedi Violet basitçe. "Tartıştığımızda... yani, suçsuz olmadığımın eminim, ama tartıştığımız konular gerçekten onunla ilgili. Hepsi onun kafasında."

Sophie'nin kişiliğinden yayılan merakı görebiliyordu, ama tabii ki Sophie sondaj soruları soramayacak kadar iyi yetiştirilmişti. Yine de Violet içini dökmek için neredeyse acı verici bir istek duyuyordu. Aradan dört yıl geçmişti ve o sabahın hikâyesini hiç kimseye anlatmamıştı, ki bu aslında o sabahı doğuran yılın hikâyesiydi. Diana, Emily, hatta annesi, hepsi sormuştu elbette. Ama hiçbir zaman bundan bahsetmek istememişti; James'e, evliliğine ve barındırdığı sırlara ihanet etmek gibi hissetmişti. Yine de burada, çok az tanıdığı bir kadınla birlikteydi ve kelimelerin içinde kabardığını fark etti, öyle ki onları zar zor zapt edebiliyordu.

"Evlendiğimizde birbirimize çok aşık olduk," dedi, bir anda kararını vermişti. "Daha on sekiz yaşındaydım, biliyorsunuz - James'le tanıştığımız ilk sezonun başlarıydı."

"Nasıl tanıştınız?"

"Bir baloda, aslında bir balkonda," dedi Violet, anıya gülümseyerek. "Ama anlık bir şeydi, ona o kadar hızlı aşık oldum ki başım döndü." Durdu, düşünüyordu. "Tabii şimdi bunun ilk başta sadece karasevda olduğunu düşünüyorum; gerçek aşk daha sonra, onu tanıdıkça ortaya çıktı. Ama o zamanlar bunun ilk görüşte aşk olduğunu düşünüyordum ve o da aynı şekilde hissediyor gibiydi. Bu..." Durakladı, hatırladıkça boğazında bir yumru oluşuyordu. "Harikaydı."

"Ve tabii ki ilk başta mutluyduk. James'in babası düğün hediyesi olarak Audley House'u hediye etti; James'in ondan almayı beklediğinden çok daha fazlaydı. James hiçbir zaman babasına bağımlı olmak istemedi ama sanırım Dük'e bir şeyler kanıtlamak, kendisine verilen bu görevi yerine getirebileceğini göstermek istedi. Sanırım bazı açılardan bu meydan okuma hoşuna da gitti. Üniversitede matematik okumuştı ve başarılı bir ahır işletmek için çok fazla sayı gerekiyordu. Yani bazı açılardan bundan keyif alıyordu. Ama bunu her zaman yanlış bir nedenle yapıyordu, bana öyle geliyordu ki - sanki Dük'ün onun idare edebildiğini, ikinci bir oğuldan daha fazlası olabileceğini gördüğünden emin olmak istercesine hep omzunun üzerinden babasına bakıyordu."

"James ve ben bazen bu konuda tartışırdık," diye ekledi Violet, anıların içinde kaybolmuş bir halde. "Ahırlarda çok fazla zaman harcadığını düşünürdüm - birkaç seyis çalıştırmasına rağmen bazen haftada bir kez Kent'e giderdi. Londra'dayken de, tam da bu iş için bir iş adamı tutmasına rağmen, saatlerini Inances'ı incelemekle geçirirdi. Ama beni hiç dinlemezdi. Sanırım o da *bana* kanıtlaması gereken bir şeyler olduğunu düşünüyordu, ki bu çok saçmaydı, ama ben onu hiçbir zaman olayları bu şekilde görmeye ikna edemedim. Bunun dışında her şey çok güzeldi, kendimi meşgul tutuyordum ve James beni görmek için günün ortasında tuhaf saatlerde eve geliyordu. Şimdi çok aptalca geliyor ama o zamanlar çok romantikti."

"Kulağa çok hoş geliyor," dedi Sophie ve Violet, sesinde hüzünlü bir nota sezerek başını sertçe kaldırdı. Sophie'nin evliliğinin nasıl olduğunu ve Sophie ile West arasındaki bir evliliğin nasıl olabileceğini merak ediyordu. "Ama ne oldu?"

Bu, Violet'in kendi yatağında uykusuz yattığı gecelerde, James'in kendi odasında, çok da uzakta olmayan ama yine de aralarında kilometrelerce mesafe varmış gibi görünen bir odada olduğunun bilincinde olarak kendine sorduğu bir soruydu.

"Tartıştık," dedi basitçe, bu doğrudu ama ne olduğunu açıklamaya yakın bile değildi. "Daha önce de tartışmıştık elbette, ama hiç böyle olmamıştı - her şey bir anda mı oldu, yoksa..." Düşünmeye devam etti. "Hayır, bence olayı bu kadar korkunç yapan babasının varlığıydı."

"Kavga ettiğinizde dük orada mıydı?" Sophie kuşkuyla ve sesinde, Violet'ın yıllar önce Sophie ile West arasında neler olduğunu merak etmesine neden olan bir endişe notuyla sordu.

"Hayır, o zamana kadar gitmişti," dedi Violet. "Ama her şeyi hazırlayan onun varlığıydı." Derin bir nefes aldı ve uzun zaman önceki o sabahı düşündü. "Kavga etmeden birkaç gün önce annemle çaya gitmiştik. O ve ben-" Leydi Worthington'la olan ilişkisini anlatmak için hassas bir yol arayarak konuşmayı kesti. "Her zaman aynı fikirde değiliz," diye bitirdi.

"Leydi Worthington'la birkaç kez karşılaştım ve itiraf etmeliyim ki bu beni pek şaşırtmadı," dedi Sophie diplomatik bir tavırla.

"Evliliğim konusunda beni iğneliyordu," diye devam etti Violet. "James hakkında şaka yollu bir yorum yapmıştım ve o da bana kızdı. Dedi ki

"Kocamın faaliyetleri hakkında yorum yapmak bana düşmezdi" -bu konuşmayı anlatırken bile öfkesinin arttığını hissedebiliyordu- "ve ona evliliğim hakkında fikrini almak istediğimde bunu soracağımı söyledim."

Sophie bunun üzerine bir kahkaha attı. "Sanırım bu iyi gitti?"

"Tahmin edebileceğiniz kadar iyi, sanırım. Daha sonra bana kendisi olmasaydı evliliğimin hiç gerçekleşmeyeceğini söyledi - James'le beni bir baloda balkonda bulan ve aşağı yukarı onu evlenme teklif etmeye zorlayan oydu," diye açıkladı Violet. "Ben de doğal olarak ona, o zorlasa da zorlamasa da kendimizi er ya da geç aynı noktada bulacağımızı söyledim." Durakladı. "İşte o zaman bana James'in beni ilk etapta balkonda aramaya gitmesinin tek nedeninin kendisi ve düğ olduğunu söyledi."

Sophie'nin çenesi düştü. "Buluşmanızı sahnelediler."

Violet başını salladı. "Görünüşe göre annem beni Lord Willingham'la giderken görmüş ve kendisi gelip beni almak yerine Düğ'e haber vermiş, o da James'i bir tür parlak zırhlı şövalye olarak göndermiş. Sanırım annem Jeremy'nin içeriye döndüğünü görür görmez bizi durdurmak için olabildiğince hızlı bir şekilde oraya gitmiş." Durakladı. "Jeremy'ye bunu hiç sormadım, ama beni ilk etapta oraya götürmesinin nedeninin kendisi olduğunu ima etti. İsteddiği zaman oldukça korkutucu olabiliyor; Jeremy gibi bir çapkın bile ondan korkar ve beni James'in kurtarılmasını bekleyen bir kuzu gibi oraya göndermesine şaşmam."

Sophie düşünceli bir ifadeyle, "Annenin hakkını vermeliyim," dedi. "İşe yaraması gerekiyormuş gibi görünmüyor ama yine de yaradı. Kızgın olmalıydın."

"Öyleydin," diye itiraf etti Violet. "Ve kafam karışmıştı, bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyordum. James'e o kadar aşkıttım ki, şimdi mutluluğumu annemin ve babasının entrikalarına borçlu olduğumu bilmek, her şeyi oldukça iğrenç gösteriyordu." İç çekti. "Bunu James'le konuşmak istedim elbette ama kafam o kadar karışık ki kendimi tam olarak hazır hissetmedim. Bunun evliliğimiz hakkında farklı hissetmesine neden olacağından endişelendim - babasıyla çok zor bir ilişkisi var ve bunu daha da kötüleştirecek bir şey yapmaktan çekindim..."

Öne doğru eğildi. "Anlamalısınız, ona söylemeye tamamen niyetliydim, hem de yakında. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım vardı."

"Elbette." Sophie kaşlarını çatı. "Anladığım kadarıyla size ulaşmamış?"

Violet başını salladı. "Dük burada devreye giriyor. Birkaç sabah sonra evdeydim ve Dük beni ziyarete geldi. Bu bile başlı başına olağandışıydı - James ondan mümkün olduğunca uzak durmayı severdi. Onunla daha önce James olmadan hiç karşılaşmamıştım. Bunun tuhaf olduğunu düşündüm ama elbette onu görmeyi reddedemezdin. Bu yüzden onu içeri davet ettim... ve her türlü şeyi sormaya başladı..." Violet bunu ifade etmek için nazik bir yol arayarak arkasını döndü. "Kişisel sorular," diye bitirdi.

Sophie bir süre anlamsızca ona baktı ve Violet bir elini hızla kendi elinin ortasına dokundurdu. Sophie'nin gözleri genişledi ve anladı. "O yapmadı," dedi dehşet içinde.

"Etti," diye onayladı Violet. "Oğluna ne zaman bir varis bırakacağımı soracak kadar küstah değildi ama buna çok yaklaştı."

"Ne dedin sen?"

Violet hatırladığı öfkeyle burnunu çekerek, "Ona bunun misafir odası için uygun bir konuşma olmadığını düşündüğümü söyledim," dedi. O anda verdiği yanıtın oldukça memnun olduğunu, ilk kez annesinin bile onaylayacağı bir yanıt verdiğini düşündüğünü hatırlıyordu; çünkü Leydi Worthington hamileliği ve hamileliğe yol açan evlilik faaliyetlerini hiçbir sohbet için uygun olmayan konular olarak görüyordu. Asla. Annesinin bu konuyu tartışmak istememesi göz önüne alındığında, Violet'in düğün gecesinin son derece eğitici olduğunu söylemek yeterliydi.

Violet bu sözlerin ardından Dük'e bir soru sordu.

"Bana bu soruyu neden sorduğunuzu anlamıyorum," dedi sinirli bir şekilde. "Kocam sizin varisiniz değil. Sorguya çekilmeyi belki de daha çok hak eden büyük bir oğlunuz olduğuna inanıyorum."

Dük, "Büyük oğlumun bana bir varis bırakması pek olası değil," deyince Violet ona boş boş baktı. Herhalde Batı'nın erkekleri tercih ettiğini söylemiyordu? Elbette Yunanlılar üzerine yaptığı çalışmalarda ve rastladığı bazı yasadışı şiirlerde bu tür şeyler okumuştı; hatta bir keresinde James'e bu işin mekaniği hakkında bir dizi soru sormuştu.

Onu ilk kez kızarıırken görüyordu ama West'in ünü her zaman şehirde bir çapkın olarak kalmıştı ve birkaç yıl önce Bayan Wexham'la neredeyse nişanlandığına dair fısıltıları duymuştu...

"Neden böyle düşündüğünüzü anlamıyorum," dedi Dük ayrıntı vermek istemez görüldüğünde. "Markiz daha altı yirmi yaşlarında sanırım? Evliliği düşünmek için oldukça genç, bu yüzden henüz bir eş almamış olmasından dolayı umutsuzluğa kapılmazdım-"

"Asla bir eş almayacak," diye araya girdi dük, her kelimeyi o kadar net telaffuz ediyordu ki, sanki her birini bir buz kütesinden kesip çıkarıyormuş gibi geliyordu. "O aptalca kazadan sonra, çocuk sahibi olmasını engelleyecek bir sakatlıkla baş başa kalmış gibi görünüyor."

"He-oh!" Violet anlamaya başladığını söyledi. Acıma duygusu hemen peşinden geldi -West için ne kadar korkunçtu. Son bir yıl içinde James'ten oldukça hoşlanmıştı - yine de James'in kardeşi hakkında bu kadar büyük bir şeyden hiç bahsetmemesine şaşırmıştı. Belki de bunu karısıyla tartışmak için fazla hassas buluyordu.

Ancak bunların hiçbirini Sophie ile paylaşamazdı. Son derece uygunsuz bir misafir odası sohbeti olması bir yana, Sophie'nin West'e olan duygularının derinliği hakkında hiçbir fikri yoktu -ya da geçmişte aralarında neler geçtiği hakkında.

"Konuşmanın uygunluğuyla ilgili yorumumu pek hoş karşılamadı," diye ekledi, "ve James'in karısı olarak uygunluğumla ilgili bazı kaba şüphelerini dile getirdi. James'le konuşmadan önce onunla yüzleşmek niyetinde değildim elbette ama o noktada kendimi kaybettim ve evliliğime bu kadar müdahale etmesinden bıktığımı söyledim."

"Keşke buna tanık olabilseydim," dedi Sophie biraz hülyalı bir sesle. "O adamın yere serildiğini görmeyi o kadar çok isterdim ki..."

"Evet, şey," dedi Violet, yatışmadan önce biraz kendini beğenmiş bir şekilde, "korkarım uzun sürmedi. Hiç vakit kaybetmeden bana kendisinin ve annemin müdahale ettiğini, çünkü ikisinin de çocuklarının kendi başlarına uygun eşleşmeler yapabileceklerine inanmadıklarını söyledi."

Dük, "Dükalık için bir varise ihtiyacım vardı ve büyük oğlum bunu karşılayamadı," dedi. "Ve sen, anladığım kadarıyla annen senin kabul etmeyeceğinden endişeleniyordu. İkinizi bir araya getirmek, her şeyi size bırakmaktan çok daha kolaydı.

şans. Bana teşekkür etmelisin," dedi dük kendini beğenmiş bir tavırla. "Bana öyle geliyor ki mutluluğunuz tamamen anneniz ve benim sayemde."

"Annem de geçen gün tam bu konuyu tartışırken benzer bir şey söyledi," dedi Violet soğuk bir sesle. "James'in centilmenlik içgüdülerinden nasıl yararlanacağınızı bulduğunuz için kendinizi bir tür stratejik deha sanıyor olabilirsiniz ama-"

Dük gülerek onun sözünü kesti. "Bir dâhinin işi olduğu söylenemez. Gerçekten çok kolay oldu. Oğlum fazlasıyla öngörülebilirdir; eğer zor durumda bir genç kız görürse, elbette onu kurtarmaya gelecektir. Ona sadece arkadaşını başını biraz ağrıtabilecek biriyle gördüğümü söylemem yetti ki peşinden koşsun. Ve tabii ki annenizin balkonda ikinize rastlaması hiç de önemli değildi. Bu kadar inandırıcı bir performans sergilediğin için seni gerçekten tebrik etmeliyim canım. Annen bunun ne kadar işe yarayacağını sorguladı ama ben-"

"Beni nasıl manipüle edeceğini çok iyi biliyordun."

Violet ve Dük irkilerek James'in sessizce belirttiği kapı aralığına döndüler. Violet dükün anlattıklarına kendini o kadar kaptırmıştı ki, onun dönüşünü müjdeleyen sesleri fark etmemişti. James'in daha önce hiç böyle görüldüğünü görmemişti; çok hareketsizdi, geniş omuzlu hali kapı aralığını dolduruyordu. Gözleri kendisi ve babası arasında gidip geliyordu, sanki kime odaklanacağına tam olarak karar verememiş gibiydi. Ancak bir süre sonra bakışları Dük'te karar kıldı.

"Tebrikler baba," dedi James, Violet'ın rol yaptığını hemen anladığı bir tür çalışılmış rahatlıkla odaya girerek. "Sen kazandın. Bana kusursuz bir soydan gelen bir gelin buldun ve tüm belgeler imzalanana kadar küçük sırrını saklamayı başardın." Düke doğru ilerlemeye devam etti, babasına sadece birkaç adım kalana kadar durmadı. "Yine de amacınızda tam olarak başarılı olamadınız, çünkü size henüz bir varis sağlayamadık. Tahminimce bugün karımın etrafında dolanmanızın sebebi de bu." Sesinde hafif bir titreme vardı ve Violet bunun ne kadar kızgın olduğunun bir işareti olduğunu fark etti.

Dük küçük oğlunu incelerken yüz ifadesi sertleşti. "Olay çıkarma James. Eğer duygularını kontrol altında tutamıyorsan, bir anlamı olduğunu sanmıyorum.

benim oylanmamda." Ayağa kalktı, James'in yanından geçecekmiş gibi yaptı ama James onun ilerlemesini engelledi.

"Sana asla bir varis vermeyeceğim," dedi sessizce ve Violet -biliyordu ki- sadece öfkesi konuşuyordu, kelimeler hala kalbine saplanan bir hançer gibiydi. Reddettikleri onun gelecekteki çocuklarıydı. Bunu kastetmediğini biliyordu ama bu duymak istediği anlamına gelmiyordu. "Demek lanet olası planın boşunaymış." Babasına bir adım daha yaklaştı. "Şimdi evimden defol."

"Senin de bir şekilde işin içinde olduğunu düşünmüş olamaz mı?" Sophie'nin kaşları birbirine kenetlendi ve Violet'in adına öfke duyduğunu belli eden tonu, üstü kapalı bir şekilde rahatlatıcıydı.

"Tam olarak bunu kastediyorum," dedi Violet. "Başlangıçta biraz paniklediğim için işleri daha da kötüleştirdim."

James ona döndüğünde kapı dükün arkasından neredeyse hiç kapanmamıştı. Onun gözlerinde ne görmeyi umduğundan emin değildi - belki de anlayış? Ortak bir öfke duygusu mu? Sevgi mi? Aradığı her neyse bulamadı, bunun yerine o tanıdık yeşil gözlerde derin bir ihanet bakışı gördü.

"James," dedi hemen, o daha konuşmadan, "bu konuda hiçbir şey bilmiyordum." Elbette bu tamamen doğru değildi; James'e söylemeden yaklaşık iki gündür biliyordu. Ama anne ve babasının davranışlarıyla arasına mesafe koymaya o kadar hevesliydi ki düşünmeden konuşmuştu.

"Evet, duydun," dedi sessizce. "Seni duydum. Az önce ona annenle bu konuyu tartıştığını söyledin." Sesi nispeten sakindi, ama içindeki suçlayıcı notayı duyabiliyordu.

Violet şimdi, "Ona bunu sadece birkaç gün önce öğrendiğimi söylemeye çalıştım," dedi. "Ama o... o bana inanmadı. Böyle bir şeyi öğrendikten sonra doğrudan ona gelmeyeceğimi anlayamadı ve bu yüzden çok daha uzun süredir biliyor olmam gerektiğini, hatta belki de en başından beri işin içinde olduğumu varsaydı." Zihni, Dük'ün o sabah ayrılışını takip eden bir saatin anılarını gözden geçirdi. O kadar çok söz söylenmişti ki, zihninde birbirine karışmış, sadece incinmiş duygular ve telafisi mümkün olmayan bir hasar hissi bırakmıştı.

Ancak bir cümle, ne yazık ki canlı bir ayrıntı olarak göze çarpıyordu.

"Daha iyi bilmeliydim. Hangi terbiyeli bayan Jeremy gibi biriyle balkona çıkar ki? Bu mahvolmayı istemektir."

Ve en kötüsü de, bunun anısı bile hâlâ canını yakıyordu. Çünkü Jeremy ile o balkona çıkmıştı - annesi ve James'in babasının hazırladığı gülünç planın bir parçası olduğu için değil, on sekiz yaşında ve meraklı olduğu için. Ve James her şeyi ucuz ve iğrenç hissettirmişti.

O sabahla ilgili affedemediği pek çok şeyden biri de buydu. Hepsinden önemlisi, kendisine olan güvensizliği için onu affedemiyordu -kendisinden şüphe etmesi için ona hiçbir neden vermemişti. Sadece bir kez aşırı aceleci konuşmuş olan, sadece bir kez ve daha önce hiçbir zaman ondan bilgi saklamamış olan ve her zaman ona tüm gerçeği söyleme niyetinde olan kadın. Tüm kalbini ona emanet etmiş ve hayatında ilk kez, annesinin tamamen uygunsuz olduğu konusunda ısrar ettiği şeylerin hiçbirini bastırma ihtiyacı hissetmeden, gerçek, dürüst benliği olmakta özgür hissetmişti. İlk provokasyonda ona olan inancını kaybederek karşılığını vermesi, o zamanlar affedilemez olduğunu düşündüğü bir ihanetti.

Bir de kadın öfkeyle odadan çıktığında, adamın onu takip etmemiş olması gerçeği vardı. Hiç takip etmemişti. Belli ki evliliklerini uğruna savaşılmaya değer bulmamıştı.

"Evet," dedi Sophie, son brendisini sağlıklı ve tamamen uygunsuz bir yudumda bitirirken, "bu tam bir hikâye."

"Öyle değil mi?" dedi Violet, o anda istediği kadar gerçekçi görünmeyi başaramayarak. Gerçeği söylemek gerekirse, bu hikâyenin yükünden kurtulmak onu kesinlikle hafifletmiş olsa da, bir şekilde aynı zamanda oldukça hüznü hissetmesine neden oldu.

Bir an için sessizlik çöktü. Dört yıl önceki o günün düşüncelerinde kaybolan Violet, Sophie'nin elindeki boş bardağı çevirişini izledi; kristal, pencerelerden içeri süzülen öğleden sonra güneşini yakalıyordu. Küçük bir odaydı ama rahattı, iyi bakıldığı belliydi. Violet, Sophie'nin kocasının ölümünden beri burada kaç yalnız saat geçirdiğini merak etti. Hiç yalnızlık çekip çekmediğini merak etti. Sonra da -oldukça acımasız bir şekilde- geçmişteki kendi varlığını düşündü

Kocasının yanında geçirdiği zaman göz önüne alındığında, dört yıl bir dulunkinden çok da farklı geçmemiştir.

Bu düşünce tamamen sinir bozucuydu.

Violet sandalyesinde daha dik oturdu, zihni şimdi daha hızlı çalışıyordu. Bir anda ne kadar aptal olduğunu fark etti. Yirmi üç yaşındaydı ve bir zamanlar taparcasına sevdiği kocası onunla aynı evde yaşıyor, aynı masada yemek yiyor, kendisiyle aynı kapıyı paylaşan bir yatak odasında uyuyordu ama neredeyse hiç konuşmuyorlardı bile. Bu arada Sophie de bu evde yaşıyordu, günleri Violet'inkinden sadece biraz daha yalnız geçiyordu ama kocasından ayrılması kalıcı bir tartışmadan değil, ölümün kalıcı ayrılığından kaynaklanıyordu.

Bir hafta önce Penvale'den gelen notu düşündü ve alternatif bir senaryo hayal etti - Audley House'a kadar gittiği, ancak James'in öldüğü bir senaryo. Onunla bir daha asla konuşamayacağını, ona dokunamayacağını, onu öpemeyeceğini düşündü ve kendini boşlukta hissetti. Sanki kritik, isimsiz bir parçası da ölmüştü.

Bu hileyi, onu ihmali ve kendisine olan güvensizliği nedeniyle cezalandırmak için yapmıştı.

-Ve belki de bir ölçüde başarılı olmuştu. Ama şimdi -belki de başından beri görmesi gerektiği gibi- tüm bunları gerçekten onu hâlâ sevdiği için yaptığını ve aralarında uğruna savaşmaya değer bir şeyler olduğunu düşündüğünü görüyordu.

Emin olmak gerekirse, ona hâlâ çok kızgındı. Babasının ziyaret ettiği gün yaşadıkları anlaşmazlık konusunda hâlâ hatalıydı ama belki de bir özür için dört yıl beklemek yerine, aradaki uçurumu kapatmak için o adımı kendisi atmalıydı. İlk başta çok *kızgındı*, ilk adımı onun atmasını, ayaklarına kapanmasını bekliyordu. Ve bu gerçekleşmeyince... hiçbir şey yapmamıştı.

Kendisi için en değerli ilişki olan evliliklerini kurtarmak için hiçbir şey yapmamıştı. Emin olmak için bir hata yapmıştı - hala ona bir özür borçluydu. -Ama evlendiği adamı tanıyordu. Onun kalbini bir başkasına emanet etmek konusunda ne kadar isteksiz olduğunu biliyordu. Ve o gün hissetmiş olması gereken ihanet duygusunu hayal edebiliyordu, evliliğinin tüm temelini babasının ikiyüzlülüğüne dayandığı kanıtlanmıştı. Bunun onu nasıl incittiğini hayal edebiliyordu.

Ona karşı olan hislerinin de ikiyüzlü olabileceğini düşünmek.

Hatalıydı, buna hiç şüphe yoktu ama yine de uğruna savaşmaya değerdı. *Onlar* hala uğruna savaşmaya değerdı.

Sophie merakla ona bakıyordu. Violet aralarındaki sessizliğin ne kadar uzun sürdüğünü fark etti ve özür dileyerek gülümsedi.

"Özür dilerim. Yün topluyordum."

Sophie elini umursamaz bir tavırla salladı. "Ben de öyle. İtiraf etmeliyim ki bana düşünecek çok şey verdiniz."

"*Kendime* düşünecek çok şey vermişim gibi görünüyor." Violet durakladı, sonra devam etti, aklında bir fikir şekillenmeye başlamıştı bile. "Buraya asıl niyetimle geldiğimde kendimi oldukça aptal hissettim."

"Kocanla Airt'e gitmemi istemekten mi?" Sophie'nin sesi şaşkıındı.

"Oldukça." Artık utanç bile duymuyordu. "Ben oyunumuzu çocukça bulmaya başladım."

"Bunun bir düello olduğunu sanıyordum?"

"Ben de öyle," diye itiraf etti Violet. "Ama bunun bir oyundan başka bir şey olmadığını görmeye başlıyorum. Senin de yardımınla kazanmaya niyetli olduğum bir oyun."

Sophie hafifçe öne eğildi. "Onunla Airting'de mi? Yoksa şimdi aklınızda başka bir şey mi var?"

Violet hâlâ kısmen dolu olan kendi kadehini aldı ve içindekileri tek bir yudumda yuttuktan sonra İngiltere'deki tüm kadınların oturma odalarını kaplayan cılız masalardan birine bıraktı. "Kocamı cezalandırmak istediğimi sanıyordum. Ama bundan da öte, beni tekrar istemesini sağlamak istiyorum."

Violet bu kadar açık konuşmaya cüret ettiğı için yanaklarının ısındığını hissetti ama tüm kartlarını masaya koyabilirdi.

"Bence zaten biliyor."

"Ama devam için yararlı olabileceğini düşünüyorum." Violet bir an duraksadı, çünkü James'in bir keresinde Emily'yi Violet'in evinden (James'in alerjisi vardı) üç terk edilmiş kedi yavrusunu kendi evine kaçırmaya ikna ettiğini ve annesi onları fark etmeden önce bir ay boyunca onlara baktığını gördükten sonra ona söylediğı sözler aklına geldi.

Biliyorsun Violet, insanlar gözlerini korkutmasan bile istediğini yaparlar.

o.

Bu sözler, tahmin edilebileceği gibi, ikisinin arasında oldukça büyük bir tartışmaya yol açmıştı.

Violet, yanakları kızararak, kütüphanedeki Aubusson halısının üzerinde oldukça görkemli bir uzlaşmanın onu takip ettiğini hatırladı - ama bu sözlerde bir gerçeklik payı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

"Eğer siz de isterseniz," diye aceleyle düzeltti. "Bugün kocamı bir kez itibarınızı zedelediği için azarladım zaten; istemeden de olsa aynısını yapmak istemem."

Sophie'nin ağzının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Sanırım kendim çoktan zarar verdim, değil mi? Lord Willingham gibi kötü şöhretli bir çapkınla birlikte olmak biraz skandal yaratmaya meyillidir."

Violet, Sophie'nin bunu bu kadar açık bir şekilde itiraf etmesine şaşırılmıştı. "O kadar da büyük bir skandal değil," dedi dikkatle. "Bu konuda sadece ufak tefek fısıltılar duydum, doğrusu -Lord Willingham alışılmadık bir şekilde ketum davrandı."

Sophie, "Her neyse, artık hepsi bitti," dedi.

"Senden çok şey istemiyorum," dedi Violet. "Sadece James'e son bir ders vermek istiyorum. Benim onu istediğim gibi onun da beni istediğini fark etmesini istiyorum... ve bunu yaptığında onu bekliyor olmayacağımdan korkmasını istiyorum."

"Gerçekten bu işe karışmamalıyım," diye cevap verdi Sophie, sanki çok eğleniyormuş gibi bir sesle. "Ama yine de buna mecburum. Audley kardeşlerden birine eziyet etme fikri..." Yüzünde hülyalı bir ifadeyle bir an için arkasını döndü. Sonra bakışlarını sabit bir şekilde Violet'e yöneltti ve niyetli bir şekilde öne eğildi. "Bana aklında ne olduğunu söyle."

On bir

Rocheford balosu Londra sezonunun sonundaki en önemli olaylardan biriydi - James'in bu yıl buna ayıracak fazla zamanı yoktu. Hâlâ West ve Violet'le olan tartışmalarından ve daha da ötesi onların haklı olduğunu bilmekten dolayı kendini sarsılmış hissediyordu. Haklı olmak genellikle gurur duyduğu bir şeydi ama bu durumda bir şekilde haksız çıktığını hissediyordu ve bu konuda ne yapacağından tam olarak emin değildi.

Üzgün olduğunu söyleyebilirdi ama James bu fikri neredeyse anında göz ardı etti. Parktaki davranışları için Violet'ten zaten özür dilemişti -ve bu arada Mavi Güvercin'deki davranışları için de. Daha fazlası aşırı olurdu. Yine de, bir özür daha Violet'i tekrar öpme şansı sağlarsa...

O öpücüğü aklından çıkarmaya çalışmıştı ama bu çok zordu. Ne de olsa, çok uzun zamandır boş bir yatakta uyuyan sekiz yirmi yaşlarında sağlıklı bir adamdı. Sonuç olarak, gecenin büyük bir bölümünü onun tadını, dilinin kendi diline dolanışının yumuşaklığını, tüm yumuşak kıvrımlarının kendisine yakın bir şekilde bastırıldığını hissederek geçirmişti.

Toplumun büyük bir kısmının onun bir metres tuttuğunu ve bu konuda son derece ketum davrandığını varsayması gerektiğini biliyordu - bu kesinlikle onun konumundaki bir adamın varsayacağı şeydi. Ama yine de hiç yapmamıştı. Bu fikir aklına gelmişti -özellikle de uzun gecelerde, kadınsı bir arkadaşlığa ihtiyaç duyduğu zamanlarda. Ama bu fikri hiçbir zaman ciddiye almamıştı, çünkü Violet'le sevişmenin keyfini yaşadıktan sonra başka bir kadınla yatma düşüncesi hiç de cazip değildi.

Yüce Tanrım. Onu mahvetmişti. Belki de *ondan* özür dilemeliydi.

Ve Batı.

Belki de West'ten özür dilemeliydi. Tanrı biliyordu ki, uzun süredir devam eden tek bir kavgaya karışmış olsaydı hayatı daha kolay olurdu.

Tüm bunlar aklındayken James ertesi sabah uyandığında Rocheford balosunu öncelikler listesinin üst sıralarına koymakta zorlandı. Hyde Park'tan soğumuş olduğu için sabah gezintisini atladı ve Violet'in orada olup olmayacağından emin olmadan giyinip kahvaltı masasına yöneldi. Masada kimse yoktu ama yemeğinin ortasında uşak bir not getirdi.

"Hanımefendilerinden," dedi uşak, James el yazısını hemen tanımasına rağmen. Ne beklediğini bilmeden mektubu yırtarak açtı; bir özür mü? Acı bir azarlama mı? Sözde hassas ciğerlerini muayene etmesi için lanet olası bir doktor talebi mi? Ama bunun yerine o akşamki balonun basit bir hatırlatmasını ve saat sekizde ona eşlik etmeye hazır olması ricasını buldu.

"Gördüğüm kadarıyla baloya gidemeyecek kadar hasta değilsin," diye mırıldandı, elindeki notu buruşturarak. Bir tabak çiroz ve yumurtayla konuştuğunun belli belirsiz farkındaydı ve onurunun kırıntıları için kederli bir düşünceyi bir kenara bıraktı.

Neyse ki, günün büyük bir bölümünde onu meşgul edecek kadar işi vardı, yine de sık sık düşüncelerinin Violet'in yanağının kıvrımında ya da kahkahasının sesinde yararsız bir şekilde oyalandığını fark ediyordu. Doğrusu, son zamanlarda Audley House'daki ahırların işlerine dikkatini vermekte zorlanıyordu. Violet'le ilk kavga ettiklerinde, ahırlar hoş bir dikkat dağıtıcı olmuş, zamanını ve enerjisini meşgul etmiş, böylece evliliğinin yıkıntıları üzerinde fazla oyalanamamıştı. Ancak şimdi, kendisini sık sık hayatını tüketen işten garip bir şekilde kopmuş hissediyor, sadece babasına bu işte başarılı olabileceğini kanıtlama arzusuyla motive oluyordu.

Eve döndükten sonra kütüphanede bir kadeh konyak içerek Audley House'daki emlakçıdan gelen uzun bir mektubu okudu ve nihayet pencerelerden süzülen ışık akşamın kendine özgü pembe ışıltısına bürünürken, gece eğlencesi için giyinmek üzere üst kata çıktı.

Belirlenen saatte, siyah beyaz gece kıyafetlerini giymiş, sabırsızlıkla ayağını vurma dürtüsüne direnerek aşağıya inmişti. On beş yıllık evliliğin ardından, kadın tuvaletlerinin bu kadar çok zaman gerektirmesinin tam olarak ne olduğunu hâlâ anlayamamıştı.

Bir keresinde bu soruyu Violet'e sormak gibi bir hata yapmıştı. Bunu bir daha asla yapmadı.

Merdivenlerin başında boğazını temizleyen bir sesle dikkati dağıldı. Yukarı baktı ve söz konusu kadının merdivenden inişini izledi.

Muhteşem, ne yazık ki yetersiz bir sıfat gibi görünüyordu.

Gece mavisi bir elbise giymişti, korsajı adamın gözünü hemen dekoltesine çekecek kadar düşük kesilmişti - gerçi belki de adamın gözü yine de oraya kayacaktı. Ne de olsa o bir erkekti. Kadın modası hakkında hiçbir şey bilmeyen o bile, bu elbisenin Violet'in vücudunun her kıvrımını kısırmak için sevgiyle dikildiğini görebiliyordu. Koyu renk saçları başının üzerinde pırıl pırıl bir kütle halinde toplanmıştı ve koyu renk gözleri yüzünün solgun mükemmelliğinden fışkırıyor gibiydi; yavaşça aşağı inerken bakışları Violet'in gözlerinden hiç ayrılmıyordu.

Ağzının açık olduğunu fark etti ve hemen kapattı. Bir kadının onun üzerinde bu kadar etkili olması çıldırtıcıydı ama zihninin hâlâ akıllıca düşünebilen bir köşesi, belki de bunu hayattaki kaderi olarak kabul etmesi ve sadece tadını çıkarması gerektiğini söylüyordu.

Kadın son basamağı indi, sonra küçük, narin bir öksürük çıkardı ve adam önceki ifadesini hızla değiştirdi.

Londra'daki onca kadın arasında onu esir alması gereken kadının Violet gibi inatçı ve çileden çıkarıcı biri olması çıldırtıcıydı.

Narin, dantel kenarlı bir mendili bedeninden çıkarırken bile -ve lanet olsun, bunu bilerek oraya koymuş olmalıydı, adamın gözlerini bu üretimden ayıramayacağını biliyordu- bakışları onun yüzünden ayrılmadı. Söz konusu mendile öksürdü -ki mendil şu anda adamın büyük bir kıskançlık nesnesi haline gelmişti- ve yüz ifadesinde bilgili, biraz da cüretkâr bir şey vardı ve adam bunu hemen anladı.

Onun bildiğini biliyordu.

Daha doğrusu, kadının onun bildiğini bildiğini biliyordu. Bu gerçekten de her erkeğin başını ağrıtmaya yeterdi.

Geçen haftaki olaylar göz önüne alındığında, artık akli başında olarak sınıflandırılabilirdi bile tam olarak emin değildi - akli başında erkekler, değişen derecelerde hastalıkları varmış gibi davranan eşleriyle uzun süren yıpratma savaşlarına girmezlerdi.

Ciddiydi ama bu kadarını biliyordu: Violet onun gerçekten hasta olmadığını bildiğini biliyordu.

Bakışları tamamen masumiyetle doluydu, inanılmaz derecede koyu kirpiklerin çerçevelediği geniş kahverengi gözler - bir zamanlar ona şiirsel bir tip olmasını diletten gözler, böylece onlara bir kaside yazabilirdi.

"James," dedi Violet, ona doğru bir adım atarken, sesinde bir eğlence notası vardı.

James onun daha fazlasını söylemesine fırsat vermedi. Öne doğru üç hızlı adım attı, onu belinden yakaladı, kendine doğru çekti ve öptü.

Ve tıpkı bir gün önce onu öptüğünde olduğu gibi, aklına ilk gelen şey, nasıl olup da bu kadar uzun süre öpüşmeden durabildiğini merak etmek oldu. Violet'le tanışmadan önce, öpüşmekten hoşlandığını, bunun daha büyük zevklere giden yolda oyalayıcı bir durak olduğunu söyleyebilirdi. Ama Violet'le öpüşmek, iyi yürünmüş bir yolda sadece bir durak değildi. Başlı başına bir varış noktasıydı.

Bu öpücüğü hissedebiliyordu... *her yerde*. Teninin sıcaklığında, ellerinin belini kavradığı elbisesinin kumaşında yanıyordu. Dudaklarını öperken dudaklarının yumuşaklığında, dili dudakların dikişlerini izlemek için dışarı fırlıyor, hafif bir nefesle açtığında ağzının içine kayıyordu. Göğsüne bastırıldığı göğüslerinin yumuşaklığında, elini yukarı kaydırıp onları avuçlamak için kaşınıyordu.

O da öyle yaptı.

Violet bu dokunuş karşısında bir kez daha James'in ağzına doğru soludu ve James avucunun altındaki kıvrımı okşarken kendini James'in eline daha sıkı bastırdı, elleri onu Violet'in çıplak teninin sıcaklığından ve pürüzsüzlüğünden ayıran kumaş katmanları yüzünden hüsrana uğramıştı. Ağızları çaresizleşti, dilleri birbirine dolandı ve Violet alçak bir iniltiyle boynunu eğerek James'in diliyle narin desenler çizdiği boğazının uzun, soluk sütununa erişmesine izin verdi. Pantolonunun içinde sızlıyor ve ağrıyordu ve kalçalarını Violet'inkilere doğru yuvarlama dürtüsüne ancak güçlkle karşı koyabildi.

Violet ellerini onun saçlarının arasına soktu ve ağzını tekrar kendi ağzına çekti, dudakları neredeyse onu çecek bir çılgınlık ve şevkle onun dudaklarına sahip oldu. Aklının belli belirsiz bir köşesi üst kata çekilmeyi düşünmeye başladığında, Violet kendini hatırlar gibi oldu ve ağzını onunkinden ayırdı.

"James," dedi ve sesindeki hafif soluğu duymaktan memnun oldu, nefes alışındaki düzensizlik, içinden akan aynı arzunun bir işaretiydi, kanını 1re'ye ayarladı, vücudundaki her sinir çınladı. "Yapamayız," dedi basitçe ve bir elini uzatıp, aralarından oldukça az hasarla kurtulmuş olan saçlarını düzeltti.

"Özür dilerim," dedi abartılı bir nezaket tonuyla. "Güzelliğiniz karşısında kendimi kaybetmişim." Bu sözler gerçek dışı değildi, ama Violet'in bunları Aattery'nin rütbesi olarak algılayacağını ve dikkate almayacağını biliyordu; kendi kendine, en iyisinin de bu olduğunu söyledi. Onu o elbisenin içinde görmenin kendisine ne yaptığını hiç bilmemesi daha iyiydi.

Onu her gün görmenin ona ne yaptığını.

Kendisine, oldukça sert bir şekilde, onun kendisini neşeli bir kovalamacaya sürüklediğini hatırlattı - ilk etapta onu öpmek gibi aceleci ve kesinlikle akılsızca bir eyleme neden olan farkındalığı kendine hatırlattı.

Yine de, o anda, dudaklarında hâlâ onun tadı varken, günlerinin geri kalanında oldukça mutlu bir şekilde onun tilkisine tazı rolü oynayabilirdi.

İşte bu kadar. Sonunda tüm mantığını ve saygınlığını yitirmişti. Görünüşe göre evlilik bir erkeği bu hale getirmişti. Ya da en azından Violet'le evlenmek. Her nasılsa, örneğin Leydi Emily Turner'la evliliğin tamamen farklı ve çok daha huzurlu bir deneyim olacağını düşünüyordu.

Sanki düşüncelerini hissetmiş gibi, kızgınlığının kaynağı ona dar bir bakış attı.

Adamın masum bir tavır takınması, kadının bakışlarının daha da daralmasına neden oldu.

Düşüncelerindeki karmaşaya, herhangi bir anda karısı hakkında ne hissettiğini tam olarak çözememesine rağmen, yine de ona sıırtmamak için elinden geleni yaptı ve bunu ne kadar özlediğini fark etti - ona sataşmayı, iğnelemeyi özlemişti.

Öp onu.

Karısına kolunu uzattı, o da nezaketle kolunu tuttu.

Yine de, ona arabaya kadar eşlik ederken, Londra'nın arnavut kaldırımli sokaklarında ilerlerken, düşüncelerinin basit bir gerçeğe dönmesine engel olamıyordu:

Onu tekrar öpmeyi çok istiyordu.

Gece çok başarılıydı ve onlar daha yeni gelmişlerdi.

Violet, kocasının kolunda ışıltılı Rocheford balo salonuna girerken kendini tebrik etmekten büyük bir güçlkle alıkoymayı başardı -oh, pekâlâ, tamamen alıkoymadı, bir hanımefendiden ancak bu kadarını bekleyebilirdi.

Yarım saat önce merdivenlerin dibinde James'in böylesine ateşli bir gösteriye neden olduğundan hiç emin değildi ama yine de bunu bir başarı olarak adlandırmaya karar verdi. James'in onu öpme nedeni her ne olursa olsun -ki küçük, kolayca dikkati dağılan bir parçası bu nedenlerin ne olduğunu bilmeyi dilemekten kendini alamıyordu, böylece ondan tekrar bir performans koparmaya çalışabilirdi

-Bunu yapmış olması, kadının eve dönmek için can attığı gerçeğinin yadsınamaz bir kanıtıydı:

Onu hala istiyordu. Oldukça umutsuzca.

Şimdi tek yapması gereken onu nazikçe harekete geçirmektir. Neyse ki bu konuda ona yardım edecek Sophie vardı.

Hain bedeninin onun öpücüklerine ve okşamalarına bir kıvılcımın tutuşması gibi karşılık vermesi önemsiz, önemsiz bir gerçektir. Elbette hâlâ onu istiyordu. Zaten bunu itiraf etmişti, değil mi? Bunun elimizdeki konuyla bir ilgisi yoktu. Kendi arzusunu değil, onun arzusunu kanıtlamak için oradaydı.

Bunu fark etmesini sağlamak için -bunu yapmak onu biraz süper yapmak gerektirir bile. Ve onu, bu arzuyu bastırabileceğini, untabileceğini ya da görmezden gelebileceğini düşündüğü güne pişman etmek.

James'le birlikte içeri girerken balo salonunu taradı. Bu balo hiç şüphesiz yarın iltifatların en büyüğü olan korkunç bir aşk olarak tanımlanacaktı. Violet salonda yaptığı hızlı bir incelemede tanıdığı iki düzine insan gördü. Duvardaki apliklerde ve tepedeki avizelerde parıldayan yüzlerce mum, aşağıdaki hanımların boğazlarındaki ve bileklerindeki ışıltılı mücevherleri yansıtıyordu. Bir duvar boyunca uzanan uzun bir masa

Kaseler dolusu punç ve limonata vardı ve sağduyulu hizmetkârlar konuklar arasında dolaşarak tepsilerde bunları sunuyorlardı. Çiftler dans pistinde toplanmıştı ve bir minuetin açılış tınıları duyuluyordu.

Ancak odayı bir kez daha inceledikten sonra sessizce inledi; gördüğü tanıdık yüzlerden biri annesine aitti.

"Bir sorun mu var?" James mırıldandı.

"Annem burada," dedi alçak sesle. "İçecek masalarının orada." Violet'inkinden birkaç ton daha açık mavi saten bir elbise giymiş olan Leydi Worthington, annesinin en yakın arkadaşlarından biri olan ve dedikoduculuğuyla nam salmış Barones Highgate ile hararetli bir şekilde sohbet ediyordu. Violet şu anda parçası olmayı daha az isteyeceği bir sohbet düşünemiyordu; Leydi Worthington'ın limonatasından bir yudum alıp kibarca gülümsemesini izledi.

"Şansımıza, Jeremy ve Penvale'i balo salonunun karşı tarafında görüyorum," dedi James, onu söz konusu içecek masalarından hızla uzaklaştırarak. Violet annesinin onların isimlerinin anons edildiğini duymamış olması için dua etti ama bunu ummanın fazla olacağını düşündü. Leydi Worthington'ın kulakları rahatsız edici derecede iyi işitiyordu.

James ve Violet yaklaşırken Penvale, "Audley," dedi. "Violet," diye ekledi, çok daha alçak bir ses tonuyla - Violet yıllar önce hem Penvale'e hem de Jeremy'ye kendi adını kullanmaları için izin vermişti, ama bu, herkesin içinde bunu yapmaktan çekinecek kadar skandal yaratacak kadar tanıdıktı. "Çok... sağlıklı görünüyorsun," diye ekledi ona, anlam yüklü bir bakış olduğunu tahmin ettiği bir bakış atarak.

Kendini durduramadan gözleri James'e kaydı ve onun kasıtlı olarak mülayim bir ifade takındığını gördü. Tekrar Penvale'e baktı ve gözlerini hafifçe ona dikti.

"Evet," dedi dikkatle ve dramatik bir iç çekti. "İnsan her sabah uyandığında neyle karşılaşacağını bilemiyor ama iyi günlerimden birini geçiriyor gibiyim." Hüzünlü küçük bir gülümseme verdi. "Ne kadar süreceğini kim bilebilir ki? Sanırım bana bahşedilen zamanın tadını çıkarmalıyım."

Biraz abartmış *olabileceğini* düşündü ama gerçekten, James bu maskaralığa daha ne kadar devam edecekti? Şu anda birincil amacı James'i onu hâlâ istediğini itiraf etmeye zorlamak olsa da, bunu kabul edecek kadar küçüktü

James'i gerçekten hasta olmadığını itiraf etmesi için iğneleme ihtimalini de inanılmaz derecede tatmin edici buluyordu. Kendisini öldürse bile bu saçma adamdan bir itiraf koparabilirdi.

Elbette sorun her zamanki gibi James'in hiç de absürt *görünmemesi*ydi. Gece kıyafeti içinde çok ama çok yakışıklı görünüyordu, kar beyazı kravatının hassas düğümü çenesini tam da yüzünün yıkıcı çizgilerini gösterecek bir açıda tutuyordu. Çok *erkek* görünüyordu. Geniş omuzlarının paltosunu sarışından, giysisinin özenli kesiminin altındaki kasları ve gücü gizlemek için hiçbir şey yapmayışından belliydi. Yüzünde, onu hiç düşünemeyeceği kadar öfkeliendiren o kapalı bakışla orada duruyordu ve yine de zihninin önemli bir kısmı, kollarını ona dolamak ve onu kendisininmiş gibi sahiplenmek için dikkatini dağıtan bir istekle meşguldü.

Köpeklerin zaman zaman bölgelerini işaretlemek için ağaçlara işediklerini gözlemlemişti ve neyse ki içgüduları henüz o ilkel seviyeye ulaşmamış olsa da, bu arzuya beklenmedik bir sempati duyuyordu.

Oldukça saçma olan düşünceleri Diana'nın kusursuz sesiyle bölündü. "İşte buradasın! Emily ve ben geldiğimizden beri seni arıyorduk ve bak yolda kimi bulduk!"

Grup hep birlikte döndüğünde Diana ve Emily'nin köşelerine doğru ilerlediklerini, Sophie'nin de yanlarından ekiştirildiğini, kolunun Diana'nın koluna sanki geçici bir tanıdık değil de en yakın arkadaşlarmış gibi sıkıca bağlandığını gördü. Violet onlar yaklaşırken James'e gizlice bakmaktan kendini alamadı. James'in yüzünde bir şüphe ifadesi belirdi. Violet'e baktı ve Violet arkadaşlarını selamlamak için öne çıkmadan önce ona hızlı, memnun bir gülümseme attı. "Diana! Emily!" dedi, sanki onları bir gündür değil de haftalardır görmemiş gibi sırayla her birinin elini tutarak. "Sophie!" diye ekledi, konuşurken başını hafifçe James'e doğru çevirdi, böylece

James onun Sophie'ye verilen isim. "Çok güzel görünüyorsun."

En azından bu kadarı doğrudu; Sophie için artık yasin sessiz renkleri yoktu. Zümrüt yeşili, cüretkâr kesimli bir elbise giymişti ve sarı saçları mum ışığında parlıyordu. Violet, Sophie'yi -sosyete etkinliklerinde karşılaştığı yıllar boyunca- korsajı bu kadar açık bir elbiseyle hiç görmemişti. Bir yandan

Sophie özellikle kıvrımlı değildi, minyon, ince bir bedene sahipti, bu elbisenin kesimi bir sopayı cazip gösterebilirdi. Ve Sophie kesinlikle bir sopa değildi.

Violet, Sophie'ye komplocu bir gülümseme verdikten sonra, hanımefendilerin beyefendileri selamlamasına izin vermek için geri çekildi.

James sırayla Diana ve Emily'nin ellerini öptükten sonra Sophie'ye döndü. "Leydi Fitzwilliam," dedi elini öperek, tavırlarındaki her şey tamamen doğrudu. Bir gün önceki havailiği tamamen kaybolmuştu ve Violet, hafif bir acıyla, onun sözlerini gerçekten ciddiye aldığını fark etti. Bir an için kararlılığının sarsıldığını hissetti - yapmak üzere olduğu şey hakkında biraz kötü hissetmeye başlamıştı. Ya da daha doğrusu *Sophie'nin* yapmak üzere olduğu şey hakkında.

"Size bir özür borçlu olduğumu hissediyorum," diye devam etti James doğrulurken. "Parktaki davranışım bir centilmene yakışmıyordu ve tamamen affedilemezdi."

"Hiç de değil lordum," diye cevap verdi Sophie ve Violet neredeyse irkilecekti, Sophie'nin sesinde duyduğu baştan çıkarıcı nota o kadar yabancıydı ki. "Özür dileyecek bir şey yok."

James gözlerini kırptırdı. "Yine de," dedi, sesi daha az emin bir şekilde, "neden olabileceğim herhangi bir rahatsızlıktan dolayı derinden üzgünüm - hiçbir bayan böyle bir şekilde davranılmayı hak etmiyor."

Sophie güldü, sesi çınlıyordu, hırıltılıydı, doğal gülüşüne hiç benzemiyordu ve James bunu biliyordu. Yüzünün rengi yavaş yavaş soluyordu.

James kelimeleri bulmakta zorlanırken Sophie, "Lord James," diye devam etti, "bu akşam çok iyi görünüyorsunuz."

"Siz de öylesiniz leydim," dedi James cesurca, yüzündeki ifade yakın mesafeden ne yapacağı belli olmayan bir yırtıcıyla karşılaşan bir hayvaninkine benziyordu. "Sizi bu kadar erken bir zamanda tekrar görmek beklenmedik bir mutluluk."

"Sizi temin ederim lordum, bu zevk bana ait," diye *mırıldandı* Sophie. Violet etkilenmişti. Başka bir hayatta, diye düşündü, Sophie sahnede parlak bir kariyer yapabilirdi.

Etkileyici bir zamanlama başarısıyla, bu düşünce aklından geçer geçmez Penvale'in adının söylendiğini duydu; Lord Julian Belfry yaklaşıyordu.

Belfry grup üyelerini sırayla selamladıktan ve Sophie'yle tanıştırdıktan sonra Diana, "Lordum, bu tür etkinliklere sık sık katıldığınızı bilmiyordum," dedi.

"Belfry son derece yakışıklı görünüyordu ve balo salonunu boydan boya geçerken ardında bıraktığı fısıltılardan son derece rahatsız olmuştu. "Ancak bu akşam için başka bir planım olmadığını fark ettim ve buradaki arkadaşlığın eğlenceli olabileceğini düşündüm." Ses tonu rahattı ama Violet, Emily'ye yönelttiği belirgin ilgi dolu bakışı gözden kaçırmadı. Emily, bembeyaz elbisesi ve parıldayan altın rengi bukleleriyle o kadar güzel görünüyordu ki, neredeyse gülünecek bir şeydi. Violet çok yanılmıyorsa, Belfry'nin bakışları altında yanakları renklenerek Emily de ona doğru bir bakış fırlattı.

Violet, James'in ona baktığı anda ona baktı, bir kaş kalktı ve bir an için birbirlerini o kadar mükemmel anlıyorlardı ki sanki hiç zaman geçmemişti, sanki geçen dört yıl bir rüyaydı, sanki bir kez daha evliliklerinin ilk yılıydı, Violet kalabalık bir odada bile James'le bir şekilde yalnız olduklarını hissetti.

James ilk önce göz temasını kesti, dikkati kendi isminin sesiyle çekilmişti.

Violet da dikkatini tekrar gruba yöneltirken, Sophie, "... yetenekli bir dansçı olduğunuzu duydum," diyordu. "Yeteneğinizi kendi gözlerimle görme şansını benden esirgerseniz çok *üzülürüm*." James'e oldukça değerlendirci bir bakış attı, bu bakış açıkça dans etmenin onun deneyimlemek istediği tek beceri olmadığını gösteriyordu. Violet kocasının yüzündeki ifadeye yüksek sesle gülmemek için yanağının içini ısırarak zorunda kaldı. Daha yakına eğildi - gerçekten de yüzü *kızarmış* mıydı?

"Dansınızda bana da bir yer ayırırsanız elbette onur duyarım. Kart, Leydi Fitzwilliam," dedi James, çünkü bu koşullar altında söyleyebileceği tek kibar şey buydu. Bir hanımefendi kendisiyle dans etmesi için bir erkeğe neredeyse yalvardığında, hiçbir beyefendi onu reddedemezdi.

"Çok güzel," dedi Sophie parlak bir sesle. "Bence bir vals iyi olur, sence de öyle değil mi? Çok... samimi." Son kelimeyi söylemeden önce biraz tereddüt etti. James, Sophie'ye bir

balo salonuna çılgınca baktı, kravatı çok sıkı düğümlenmiş gibi yakasını çekiştirdi.

Violet, bunun yıllardır geçirdiği en iyi akşam olduğuna karar verdi.

Bu, James'in yıllardır geçirdiği en kötü akşam olduğundan kesinlikle emindi. Yakasını tekrar düzeltti, sanki ciğerlerine yeterince hava alamıyormuş gibi hissediyordu ve sadece ona mı öyle geliyordu, yoksa balo salonu aşırı sıcak mıydı? *Ton*'un bu lanet etkinlikleri yazın ortasında yapmakta neden ısrar ettiğini bilmiyordu - yılın en sıcak aylarından birinde yüzlerce mumla birlikte yüzlerce parfümlü tavus kuşunu tek bir odaya tıkıştırmanın iyi bir fikir olduğunu kim düşünebilirdi ki? Havaya ihtiyacı vardı. Bir içkiye ihtiyacı vardı.

Leydi Fitzwilliam'ın elini kolundan çekmesini istedi.

Kendini yeniden on dört yaşında bir çocuk gibi hissetti, kadınlar hakkında hiçbir deneyimi olmayan, kendisine doğru değerlendirci bir bakış atan ilk kız tarafından kuşatılmış biri. Bu tam bir felaketti.

Tamamen kendi hatasıydı.

Hyde Park'ta Leydi Fitzwilliam'la böyle çirkin bir şekilde hava atarken aklından ne geçiyordu? İçten içe West ve Violet'in haklı olduğunu, öncelikli kaygısının Leydi'nin itibarına vereceği olası zarar olması gerektiğini düşünmüş ve bu konuda akli başına geldiğinde kendini tam bir hödük gibi hissetmişti ama şimdi, çok geç, başka bir tehlikenin farkına varmıştı.

Onu ima ettiği oPer'i kabul edebileceğini.

Aslında bunu ondan hiç beklemezdi. West'in çalışkan küçük kardeşinden başka bir şey olarak onunla ilgilendiğini hiç düşünmemişti ama görünüşe göre onu son gördüğünden bu yana geçen yıllar ePect'i oldukça değiştirmişti.

Tabii...

Aklına tatsız bir düşünce daha gelince soğukkanlılığını yitirdi.

O ve onun kardeş delik a güçlü fiziksel

Herkes benzerlik hakkında yorum yaptı. Şapkasını onun için ayarlıyor olabilir miydi?

onu West'in yerine kullanma arzusu? Bu dehşet verici bir ihtimaldi ve pek de Aattering sayılmazdı.

Leydi Fitzwilliam'ın hâlâ kendisiyle konuştuğunu belli belirsiz fark etti ama görgü kurallarını hiçe sayarak onun sözünü kesti.

"Limonata!" diye bağırdı, sesi bir embesil gibi çıkıyordu.

Leydi Fitzwilliam ona göz kırptı. Çevresindeki gruba hızlıca bir göz attığında Penvale ve Jeremy'nin kaşlarını kaldırdıklarını gördü. Diana sırttı. Ve Violet...

Violet gülmek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu.

İşte o zaman anladı. Violet'in bir şekilde bunun arkasında olduğunu biliyordu.

Ancak bu farkındalık o anda pek işine yaramadı, çünkü *limonata* kelimesini hiçbir şey yokken yüksek sesle söylemişti ve zihninin zayıf bir kısmı -son iki haftaya kadar genellikle beyninin çoğunluğunu oluşturan mantıklı, rasyonel kısmı- bu yorum üzerine biraz daha detaylandırmanın gerekli olduğunu fark etti.

"Bu akşam hava çok sıcak," dedi yumuşak bir sesle. "Bir bardak limonatanın fena olmayacağını düşündüm. Sizce de öyle değil mi Leydi Fitzwilliam?" Adam kadının cevap vermesine fırsat vermedi. "Lütfen size bir tane getirmeme izin verin. Sizi temin ederim ki çok hoşunuza gidecektir."

Leydi Fitzwilliam hüzünlü bir iç çekti. "Ne kadar düşüncelisiniz lordum." Kadının eli adamın kolunda hafifçe sıkıştı. "Ve çok yeteneklisiniz. Bu çok... açıklayıcı."

James, *açıklayıcı* kelimesinin bu kadar zengin bir yasadışı anlam içerebileceğini hiç fark etmemişti. Oldukça - söylemeye cesaret edemedi mi? - açıklayıcı bir andı.

İşte bu kadar. Sonunda aklını kaçırmıştı.

"Limonatanızı getireyim, Leydi Fitzwilliam," dedi geniş bir ifadeyle, sonunda Leydi Fitzwilliam'ın elini üzerinden çekti ama bırakmadan önce üzerine kibarca bir öpücük kondurdu. "Ne kadar çabuk alırsam, size o kadar çabuk dönebilirim." Violet'e döndü. "Sevgili karıcığım. Biraz solgun görünüyorsun. Benimle içecek masalarına kadar yürümek ister misin? Biraz hareket etmenin sana iyi geleceğini düşünüyorum."

"Siz ona limonata getirirken Leydi James'e odada bir tur atarken eşlik etmekten mutluluk duyarım," dedi Belfry neşeli bir havayla.

özellikle eğlenceli bir tiyatro parçasını gözlemliyordu. Bu hareketi yapar yapmaz yumuşak bir "oof!" sesi çıkardı ve James neredeyse -tam olarak olmasa da- Diana'nın onu karnından dirseklediğinden emindi.

"Gel karıcığım," dedi James, Violet ne olduğunu anlamadan önce onu dirseğinden tutup gruptan uzaklaştırarak.

"Dirseğimi bırak, seni aptal," diye tısladı, kalabalık odada yavaşça ilerlemeye başladıkları anda onun dokunuşundan kurtuldu. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Hayır," dedi James dişlerini sıkarak, yürürken onlara atılan meraklı bakışlardan bazılarına gülümseyerek. "Ama senin olup olmadığını merak ediyorum."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

James yan gözle Violet'e baktı; Violet'in başı dik, sesi bir kraliçeninki kadar yüceydi. Çıldırıcıydı.

Ve çıldırıcı derecede çekici.

Biraz ePort ile elindeki konuya odaklandı. "Leydi Fitzwilliam'ı bu gece buraya davet ettiğinizi biliyorum, bu yüzden rol yapmanıza bile gerek yok."

"Leydi Rocheford üzerinde balosundaki davetli listesini kontrol edebilecek kadar nüfuz sahibi olduğumu düşünmeniz beni çok şaşırttı." Violet'in sesi tatlı ve masumdu ama James etkilenmemişti.

"Pekala," diye izin verdi. "Ama geldikten hemen sonra onunla karşılaşmamızın tesadüf olduğuna bir an bile inanmıyorum."

"James, bir *balodayız*. Bütün mesele görmek ve görülmek."

"Ah, evet," dedi James düşünceli bir tavırla. "Ve Leydi Fitzwilliam'ın bu akşam oldukça *arkadaş canlısı* olduğunu *görmekten* kendimi alamadım."

"Belki de sana acıdı ve dün ilgini bu kadar bariz bir şekilde belli ettiğin için sana bir kadın arkadaşlığı hediye etmeyi düşündü."

"Dün Airtation'a hiç ilgi duymuyor gibi görünürken bu akşam fikrini değiştirmiş gibi görünmesi çok garip," dedi buz gibi bir sesle ve içecek masasına vardıklarında durakladı. Bir bardak limonatayı o kadar aceleyle doldurdu ki, sıvının bir kısmı beyaz keten masa örtüsünün üzerine döküldü. Bardağı Violet'e doğru itti, sonra da kendisi için bir tane daha doldurdu; kendisi de sosyeteye takdim edilen bir kız olmamasına rağmen, bu sulandırılmış içkiyi daha önce içtiğini hiç hatırlamıyordu.

"Belki de yeniden düşünmek için zamanı olmuştur," dedi Violet, dikkatli bir yudum alırken, dili ağzının köşesinden bir damla yakalamak için dışarı fırladı. Sıradan bir dilin küçük pembe ucu nasıl bu kadar büyüleyici olabiliyordu? James gözlerini ondan ayıramıyor, o dille bir kez daha yakın temasta olmayı ne kadar umutsuzca istediğini görmezden gelemiyordu.

"Oldukça yakışıklı bir adamsın," diye ekledi, "eğer insan bu tür şeylerden hoşlanıyorsa."

En azından bu, dikkatini çekmek için yeterliydi. "'Bu tür şeyler' mi?" diye sordu. Leydi Fitzwilliam için üçüncü bir bardak limonata doldurduktan sonra masadan uzaklaştılar ve orkestra set arasında olduğu için etrafta dolaşan insanlarla dolu olan dans alanına doğru en kestirme yoldan gitmek yerine duvarlara yakın durarak odanın içinde yavaş bir tur atmaya başladılar.

"Ah, biliyorsun." Violet havalı bir el salladı. "Uzun boylu. Esmer. Yakışıklı. Sanırım bazıları için sorun yok, eğer bu tipleri çok çekici buluyorsanız."

"Ama sen bilmiyorsun."

"Korkarım caziben benim için oldukça azaldı, James."

Gözlerini kırıştırdı. *Cazibesi azalmış* mıydı? Bu ifadenin yol açtığı öfke patlamasının -daha derin, daha güçlü bir duyguyla bezenmiş öfke- nedeni basit bir erkeklik gururu olmalıydı. "Belki de onları tatmayalı çok uzun zaman olmuştur," demeyi başardı.

"*Bunun* nasıl doğru olabileceğini anlamıyorum," dedi Violet gülerek -hayal mi görüyordu, yoksa bu kahkaha biraz dengesiz mi geliyordu? "Yoksa bu akşamki *karşılaşmamızı* çoktan unuttun mu?"

James olduğu yerde durdu ve Violet'ı da durmaya zorladı. "Seninle ilgili hiçbir şeyi unutmadım Violet. Bizim hakkımızda."

Gözlerini kırıştıırarak ona baktı. "Ah." "Sadece açık olalım diye."

Tekrar gözlerini kırıştırdı ve sonra yüzü yeniden sert bir ifadeye büründü. "Peki o zaman, demek istediğim hala geçerli."

"Peki bu hangi noktaydı?"

"Yakışıklı bir yüz ve birkaç öpücükle kandırılacak on sekiz yaşında bir kız olmadığımı." Sesini alçak tuttu, tanıdıklarına yumuşak bir şekilde gülümsedi.

geçti.

"Demek beni yakışıklı *buluyorsun*," dedi muzaffer bir edayla. Kızın kolundaki tutuşunu sıkılaştırdı.

İlgisizmiş gibi davrandı, iyi bir maskaralıktı ama adam bunu anladı. Son iki hafta içinde bir noktada onu yeniden tanımaya başlamıştı - elbette bir zamanlar olduğu gibi değil. Ama ilk karşılaşmalarından beri içinde tanıma duygusunun nabzını atan parçası bir kez daha uyanmıştı.

"Gerçek şu ki," dedi burnunu çekerek, "bugünlerde başımı döndürmek için birkaç uygunsuz öpücükten daha fazlası gerekiyor."

"Öpücüklerim uygunsuz muydu?"

Kadının yanakları adamın bakışları altında ısındı ve adam zihinsel olarak böbürlendi. "Kesinlikle öyle."

"Nasıl yani?" diye sordu, iyice eğlenerek. "Bir kocanın karısını kendi evinin kutsallığında öpmesi uygun değil mi?"

"Şey-"

"Şimdi, seni herkesin içinde bir yerde öpmüş olsaydım, *bunun* uygunsuz olacağını kabul ediyorum." Yavaşça onu geçmekte oldukları, bir kısmı saksıdaki eğreltiotu tarafından gölgelendirilmiş bir oyuğa doğru çekti. "Seni kalabalık bir balo salonunun karanlık bir köşesine götürüp duvara dayasaydım ve birkaç metre ötede tonlarca insan vızıldarken seni öpseydim, *bu* uygunsuz olurdu." Söz konusu oyuğa ulaşmıştı ve onu kendine doğru çevirdi, sırtını oyuğa yasladı ve kalabalığı görmesini engelledi. Öne doğru eğildi ve kızın çenesi yukarı kalktı, nefesi hızlandı.

"Seni bu oyukta tekrar tekrar öpmüş olsaydım, ellerim saçlarında, eteklerin bacaklarıma dolanmış ve vücutlarımız birbirine öyle sıkı bastırılmış olsaydı ki seni ne kadar çok istediğimi her santiminde hissedebilseydin-" Adam konuşurken kalçalarını hafifçe öne doğru salladı ve kadın cevap olarak nefesini tuttu. Koyu renk gözleri tutkuyla parlıyordu.

"Şimdi *bu* uygunsuz olurdu," dedi, öne doğru eğildi, ağızları sadece birkaç santim uzakta olacak şekilde tereddüt etti. Kalbi göğsünde çarpıyor, düzensiz nefesleri aralarındaki minimum boşlukta buluşup birbirine karışıyordu. Kadının teninden yayılan sıcaklığı neredeyse hissedebiliyordu ve zihni

Dudaklarının onunkilerin altında ne kadar yumuşak hissedeceğinin ayrıntılı hayallerine dalmıştı bile.

Daha da öne eğilerek aralarındaki mesafeyi kapatmaya çalıştı- "Lord James! Leydi James!"

Ses o kadar nahoş bir şekilde tanıdıktı ki, tüm baştan çıkarma düşünceleri bir anda yok oldu, her türlü uyarılma o kadar çabuk söndü ki, kafasına bir kova soğuk su dökülmüş gibi oldu.

İnleme dürtüsüne direnen James döndü. Gerçekten *de* inleyen Violet onun peşinden gitti.

Violet'in annesiydi.

Leydi Worthington'ın nesnel olarak çekici bir kadın olduğunu düşünüyordu. Aslında kızına oldukça benziyordu -aynı koyu renk saçlar, aynı geniş gözler, aynı açık, çizgisiz ten. Leydi Worthington şimdiye kadar kırkını geçmiş olmalıydı ama güzelce yaşıyor, Violet'in yaşlandığında nasıl görüneceğine dair bir fikir veriyordu. Ancak James'e göre ikisi arasında hiçbir benzerlik yoktu. Violet'i Fiolet yapan her şey -uygunsuz bir şeyle eğlenirken ağzında beliren tuhaflık, gözlerindeki ışıltı onları çok canlı ve diri gösteriyordu- annesinde tamamen eksikti. Sanki Violet orijinal bir sanat eseriymiş ve Leydi Worthington çok daha az yetenekli bir sanatçı tarafından yaratılmış soğuk, duygusuz bir kopyaydı.

Ve bu ağzını bile açmadan *önceydi*.

"Lord James," dedi kontes, James'e elini uzatarak, James de ona doğru eğildi ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. "Leydi James," diye devam etti James doğrulurken, yanağını kızınıninkine değdirmek için öne doğru eğildi. James, Violet'in annesine kendisine nezaket unvanı yerine Hristiyan ismiyle hitap etmesini tercih ettiğini söylediğini biliyordu ama Leydi Worthington nezaket konusunda çok titizdi. Violet bir dükün oğluyla evlenmişti - kesinlikle tercih edileceği gibi bir dükün *beşinci* oğluyla değil, ama yine de bir dükün oğluyla ve elbette kendi mühendisliğinin eseri olan bu zaferi bir an bile unutmuyacaktı.

"Anne," dedi Violet ve James, her zaman olduğu gibi, annesi odadayken karısının üzerinde meydana gelen değişimden etkilendi. Büzülmüş, solgunlaşmış, her zamanki halinin biraz solmuş bir versiyonu gibi görünüyordu. Evliliklerinin ilk zamanlarında

Violet'in annesine karşı gelmesini istemiş, bu da tartışmaya yol açmıştı. Violet bunu yapmakta ısrar etmiş, Violet ise onu iğnelemekle ona gerçekten karşı çıkmanın aynı şey olmadığını söylemişti. En az bir saat boyunca dönüp dolaşıp tartışmışlardı.

-Ve sonra, gecenin sonunda, alışkanlıkları olduğu gibi oldukça unutulmaz bir şekilde barışmışlardı. James kütüphanedeki koltuklardan birinin sağlamlığını test ettiğini hatırladığı *bu* anıyı uzun uzun düşündü ama bir süre sonra ceketinin ve pantolonunun kesimi göz önüne alındığında bu anı üzerinde çok fazla durmamanın en iyisi olacağına karar verdi.

Neyse ki Leydi Worthington'ın sesi bu tür hoş anıları engellemeye yetmişti.

"Bu akşam ikinizi birlikte gördüğüme sevindim," dedi Leydi Worthington, dudaklarından dökülen her hecede onaylamadığı belli oluyordu. James, Leydi Worthington'ın sözlerini kesmeden önce ikilinin locadaki faaliyetlerinin ne kadarını ya da ne kadarını görebildiğini merak ediyordu. "Bir eşin ait olduğu yerde olduğunu görmek çok güzel." Durakladı, James ve Violet'e sanki ne demek istediğini anlamamışlar gibi anlamlı bir bakış attı. "Kocasının yanında," diye ekledi. Sanki uzun zamandır suç ortağıymışlar gibi James'e sempatik bir gülümseme attı.

James, Violet'in içinde yuvarlanan öfkeyi neredeyse görebiliyordu ve o daha konuşmadan hemen konuştu. "Böyle düşünmeniz çok komik Leydi Worthington," dedi. "Kızınızın ilk etapta karım olmayı kabul ederek bana büyük bir onur verdiğini düşünürsek, en azından gittiği her yerde onun ayak izlerini takip edebileceğimi düşündüm. Korkarım bu konuda oldukça ihmalkâr davrandım."

Violet meraklı bir ifadeyle onu izledi.

"Sizinle aynı fikirde olmadığımızı kabul etmek zorundayız Lord James," dedi Leydi Worthington buz gibi bir sesle.

"James'in tamamen kabul edilebilir bulunduğuna emin olduğum bir şey," diye araya girdi Violet ve James bir gülümsemeyi bastırmak zorunda kaldı. "Anne, bu akşam seni görmek çok güzeldi.

."

Leydi Worthington kızına sert bir bakış atarak, "Sizinle özellikle konuşmak istediğim bir şey vardı, Leydi James," dedi. "Yarın çaya gel."

Davet, Leydi Worthington'ın sık sık yaptığı gibi, bir rica değil, bir emirdi.

"Elbette," diye mırıldandı Violet, açıkça kaba görünmeden yapabileceği en sığ reveransı yaparak.

"Leydi Worthington, kızınızı alıp götürmeme izin vermelisiniz," dedi James. "Korkarım dans kartı o kadar dolu ki, oyalanmaya tahammülü yok."

Leydi Worthington cevap vermek için ağzını açtı, ama James bir kez daha Violet'in koluna girmiş ve onu hızla uzaklaştırmaya başlamıştı bile. Omzunun üzerinden ekledi, "Leydi Worthington, bir dahaki sefere karımı halka açık bir yerde -ya da herhangi bir yerde- azarlamaya kalkıştığınızda bir kez daha düşünmenizi tavsiye ederim."

Ve böylece o ve Violet geri çekildiler.

"Yüzündeki ifadeyi görmek için arkamı dönmeyi çok istiyorum ama buna cesaret edebileceğimi sanmıyorum," dedi Violet, sesinde belirgin bir memnuniyet ifadesi vardı.

"Muhtemelen kaderi kışkırtmamak en iyisi," diye kabul etti James.

"Teşekkür ederim," dedi Violet, o kadar yumuşak bir sesle ki neredeyse kaçıracaktı, kolunu nazikçe sıkması sözlerine eşlik etti. O da boştaki elini Violet'in elinin üzerine koydu ve sıktı.

"Yarın onunla çaya gitmek zorunda değilsin, biliyorsun."

Violet iç çekti. "En iyisi gidip onun konuşmasına izin vermek."

James kaşlarını çatı, ama sayıları azalmış olsa da partilerine yeniden katılmış olmaları daha fazla konuşmayı engelledi. Jeremy, Penvale ve Leydi Fitzwilliam gevşek bir çember oluşturmuş, boş boş konuşuyorlardı; Violet ve James yaklaşırken bir beyefendi -James yanılmıyorsa Dunreedie Kontu'nun küçük kardeşi- Diana'ya selam verdi ve Diana arkadaşlarına katılırken oradan ayrıldı. James bileğine hızlı bir bakışla Diana'nın dans kartının neredeyse tamamen dolu olduğunu görebiliyordu.

"Emily nerede?" Violet limonata bardağının geri kalanını boşaltırken sordu. James hiç düşünmeden uzanıp boş bardağı ondan aldı, Leydi Fitzwilliam'a dönüp elindeki dolu bardağı hiç de kibirli olmayan bir selamla ona uzatmadan önce yanından geçen bir uşağa uzattı.

"Belfry ile dans etmek," dedi Diana, James'in sıradan görünme çabası olabileceğini düşündüğü bir ses tonuyla. Yüzündeki hevesli ifade bunu bozmuştu.

"Bay Cartham bu akşam geliyor mu?" Violet odayı daha iyi görebilmek için boynunu çevirerek sordu. Cartham burada olsa bile, diye düşündü James, Violet onu fark ederse şanslı sayılırdı - bu büyük bir aşktı.

"Sanırım öyle, ama onu henüz görmedim. Penvale'e talimat verdim" - burada Diana başını bir kadeh şampanya yudumlayan ve sıkılmış görünen kardeşine doğru salladı- "onu Emily'den uzak tutabilmemiz için gözünü dört açmasını söyledim."

"Çöpçatanlık mı yapıyoruz?" James sordu.

Diana kısalttı. "Emily'nin o kaba saba heriften başka biriyle evlendiğini görmek istememin mantıksız olduğunu sanmıyorum."

Penvale eğlenmiş bir sesle, "Korkunç derecede züppece konuşuyorsun, Diana," dedi. "Okadar da asi değiliz, değil mi?"

Jeremy, "Belfry ile Leydi Emily'yi eşleştirmeyi düşünüyorsanız hata yapıyorsunuz," diye ekledi. "Evlenmek için daha az uygun bir adam görmedim. Ünü hakkında hiçbir şey duymadınız mı?"

"Mmm, evet," dedi Diana tatlı tatlı, Jeremy'ye sakarin bir gülümseme vererek. "Ama sizinkinden daha kötü olduğunu düşünmemiştim lordum."

Jeremy kızgın görünmek yerine eğlenmiş gibi görünüyordu. "Tebrikler. Yine de benim de evlenmeye niyetim yok, yani demek istediğim hala geçerli."

"Öyle diyorsun," dedi Diana, şüpheli bir sesle. "Ama size bir marki olduğunuzu hatırlatmama gerek var mı? Bir noktada bir varis çıkarmanız gerekecek."

Jeremy omuz silkti. "Mirası almaktan oldukça memnun olacağından şüphe duymadığım bir kuzenim var. Hatırladığım kadarıyla çok doğurgan bir karısı var."

Diana sabırsızca başını salladı. "Saçmalama. Elbette evleneceksin."

Jeremy yine omuz silkti ve James bunu sadece Diana'yı kızdırmak için yaptığından oldukça emindi. "Madem öyle diyorsun. Henüz inanılmaz bulmadığım bir sosyeteyle tanışmadım, bu yüzden ikna olmadığım için beni affedin."

Diana dişlerini sıkarak, "*Beni* sosyeteye takdim edildiğim zaman tanıdın," dedi. "Tanıyor muydum?" Jeremy alaycı bir şaşkınlıkla sordu. "Haklı olduğuna inanıyorum." O

ne özür diledi ne de önceki ifadesini değiştirdi.

Diana, inatçı bir çocukla uğraşan bir ebeveyn gibi derin bir nefes aldı. "Bir yıl içinde evleneceğinize bahse girerim. I

sana üç çırpıda bir gelin bulabilir."

Jeremy yüksek sesle güldü ve James, Jeremy ve Diana'nın bu etkileşimi ilgiyle izleyen grubun geri kalanının varlığını tamamen unuttuğundan şüphelendi. "Bu para cebimde kalacak, Leydi Templeton."

"O zaman bahsi kabul ediyorsun?" Diana gözlerinde sert bir parıltıyla sordu ve Penvale'in yüzündeki telaşlı ifadeyi görünce James'in aklına Jeremy'nin bu kez boyundan büyük bir işe kalkışmış olabileceği geldi. Buna tanık olmak oldukça keyifliydi. "Ve sana doğru evlenmeye uygun bayanlardan oluşan bir geçit töreni göndermeme izin verecek misin?" "Neden olmasın?" Jeremy umursamazca sordu. "Her nasılsa, bana karşı koyabileceğimi düşünüyorum."

Günah. Bahsi ne yapalım?"

Diana durakladı ve James kısa bir an için onun para gibi iğrenç bir şeyle uğraşırken kadınsı bir tereddüt gösterip göstermeyeceğini merak etti.

"Yüz pound." James gözlerini kırıştırdı; Tanrı aşkına, bu miktar evdeki personelin yarısının yıllık maaşını karşılardı. Diana ve Jeremy'nin bu işi biraz abartıp abartmadıklarını merak etmeye başlamıştı.

Jeremy hızlıca, "Tamamdır," dedi ve elini uzattı. "El sıkışalım mı?"

Diana bir an için irkilmiş gibi göründü -James daha önce hiç kimsenin onun elini sıkmaya kalkışmadığından emindi- ama Jeremy'nin uzattığı eli tuttu.

"Kazandıklarımı senin için görkemli bir düğün hediyesi olarak harcayacağım," dedi.

"Elbette," dedi Jeremy umursamaz bir tavırla. James göz ucuyla Violet ve Leydi Fitzwilliam'ın kaşlarını kaldırarak birbirlerine baktıklarını gördü.

"Yemek masanız için bir kuğu süsüne ne dersiniz?" Diana sordu.

"Çok güzel," diye yanıtladı Jeremy. "Böyle bir şeyi görmeyi hiç beklemediğim için." "Doğru," dedi Penvale, bir anlık duraksamadan yararlanmış gibi görünerek

Konuyu değiştirmek için düşmanlıklar. "Yapalım mı-"

Bir vals in hafif tınıları odada yankılanmaya başladı; Jeremy ve Diana konuşurken bir önceki set sona ermişti ve Penvale'in konuşması Leydi Fitzwilliam'ın soluğuyla kesildi. Kibarca ona doğru döndü. "Buyurun leydim? Bir sorun mu var?"

Leydi Fitzwilliam elini hızla sallayarak, "Hayır, hayır, hiçbir şey yok," diye cevap verdi. "Ben sadece... hayır, boş ver."

James olabildiğince hoş bir sesle, "Sizi temin ederim leydim, hepimiz dinliyoruz," dedi.

"Sadece bir vals sesi duyduğumu sandım," dedi Leydi Fitzwilliam, en iyi bakışıyla.

Partinin geri kalanı James'e bakmak için döndü.

"Leydi Fitzwilliam," dedi elinden geldiğince kibarca, kendini köşeye sıkışmış bir tilki gibi hissetmesine rağmen, "bana bu dansı lütfeder misiniz?"

"Oh," dedi Leydi Fitzwilliam, sanki bu fikir hiç aklına gelmemiş gibi parlak bir sesle. "Ne kadar nazıksınız Lord James." Onun uzattığı kolunu tuttu. "Vals yapmayı çok severim ama elbette size kendim teklif edecek kadar ileri gitmezdim... ne kadar *da* düşüncelisiniz." Violet rahatsız edici bir şekilde James'in ön kolunun uzunluğunu okşadı. James, gülmemek için yanağının içini ısıırıyormuş gibi görünen Violet'e ters ters baktı.

James, geçen iki hafta boyunca ilk kez olmadığını düşündüğü bu durum, erkeklerin neden asla evlenmemesi gerektiği idi.

On iki

Violet, kocasını başka bir kadınla dans ederken izlemenin yıllardır bir baloda yaşadığı en eğlenceli şey olmasının evliliğinin -ya da belki de sosyal hayatının- durumu hakkında *ne* söylediğinden *emin değildi*.

James, hoş olmayan bir görevle karşı karşıya kalmış ve kişisel olarak ne pahasına olursa olsun bu işi bitirmeye kararlı bir adamın bakışıyla Sophie'yi balo salonunda gezdiriyordu. Sophie ise hafifçe öne doğru eğilmişti - James'le aralarında hâlâ bir parça boşluk olduğu için bariz bir dedikoduya neden olacak kadar yakın değildi ama Emily ya da Diana'nın daha önce James'le dans ederken durduklarından kesinlikle daha yakındı.

Akşam mükemmel bir şekilde plana göre ilerliyordu. James, Sophie'nin yakınlaşmalarından, evdeki öpücüğünden ve birkaç dakika önce söylediği baştan çıkarıcı sözlerden (*bu özel görüşmeyi böldüğü için korkunç annesine lanet olsun!*) son derece rahatsız görünüyordu. Ve kızın kayıtsızmış gibi davranması hiç hoşuna gitmemişti. Şüphesiz, tüm bunlar bir araya geldiğinde, en kalın kafalı, duygusal olarak bodur erkeklerde bile bir tür ifşaya neden olmak için yeterliydi - ve James'in, ona olduğu gibi düşkün olduğu, çok fazla duygusal zekaya sahip olduğu söylenemezdi. Ama kesinlikle *o* bile kendi arzusuna uyanyor olmalıydı. Onun için. Şimdi, teoride, tek yapması gereken onun kendisine gelmesini beklemektir.

Violet önündeki eğlenceli tabloyu izlerken keskin bir "Leydi James" sesiyle geri çekildi.

Döndü, onu çağıran seste duyduğu belirgin onaylamama notuyla tüyleri diken diken oldu ve kendini James'in erkek kardeşiyle yüz yüze buldu.

"Batı," dedi hafifçe sarkarak.

O anda West'in gözleri, Violet'in daha önce hiç görmediği kadar ciddi bir ifadeyle ona odaklanmıştı. Aslında Violet ve West her zaman iyi anlaşmışlardı; evliliğinin başlarında, James ve West daha yakınken, Violet West'i sık sık yemeğe davet etmişti ve sık sık üçlü yemek yerlerdi, West içki içmek ve sohbet etmek için akşam geç saatlere kadar kalırdı. Bu dostluğun kaybolması, son dört yılla ilgili pişmanlık duyduğu pek çok şeyden biriydi.

"Sanırım senin bu işle bir ilgin var," dedi West. Başını James ve Sophie'nin Diana ve Belfry'nin yanında vals yapmakta olduğu dans alanına doğru salladı. Onların yanından geçip, dans alanındaki diğer kusursuz giyimli çiftlerin arasına dalarak Penvale ve Emily'yi gördü. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedi havalı bir şekilde, ama West hiç oralı olmadı.

o.

"Dün kardeşimle tartıştım ve aynısını onunla yapmak istemiyorum. Sen," dedi kısaca. "Ama oynadığınız bu küçük çarpık oyunun dışında kalırsanız çok memnun olurum."

Violet öfkeyle itiraz etmek, kendini savunmak istiyordu ama dürüst olmak gerekirse bunu yapabileceğinden emin değildi. Hem o hem de James şu anda bir oyun oynadıklarının farkındaydılar ve her ikisi de bu oyunu kabul etmeye aynı derecede isteksiz görünüyordu.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum," dedi, "Leydi Fitzwilliam bana yardım etmeye hevesliydi."

West bu ifadeyi yalanlayan bir öfkeyle, "Zerre kadar umurumda değil," dedi. Violet, Sophie'nin, West'in kendisinden hâlâ hangi duygularla bahsettiğini bilip bilmediğini merak etti. "O saygın bir dul ve benim aptal kardeşime karşı küçük bir intikam uğruna itibarını riske atmaya hiç hakkı yok. Muhtemelen bunu hak ettiğini inkâr etmiyorum," diye ekledi alaycı bir tavırla, sesi biraz yumuşamıştı. "Ama seni her zaman takdir etmişimdir Violet ve bence sen bunu aşarsın."

O anda, James'in başka bir kadınla dans edişini izlerken, yanında o kadına hâlâ aşık olma ihtimali olan bir adam varken, Violet son iki haftada yaptıklarını gözden geçirdi. Ve bir anda, hesaplı ve akıllıca görünen her şey birdenbire aptalca ve çaresiz göründü.

"Beni bir kez daha fark etmesi çok güzeldi," dedi doğru bir şekilde, çok kısık bir sesle. Bunu itiraf etmek gururunu bir hayli incitmişti ama yine de her şeye rağmen bu adama yalan söylemeyi bir türlü kendine yediremiyordu,

sadece evlilik yoluyla da olsa. Zayıflığını kabul etmekten hoşlanmıyordu, hele ki bu zayıflığın bir şekilde kendisinden aşağı olduğunu hissediyordu. James'in kendisini fark etmesini istemediğini, kocasının fikirlerini önemsemediğini, fırtınalı flörtlerinin ve evliliklerinin gençlik aptallığı ve şehvetten ibaret olduğunu, daha derin bir şey olmadığını iddia etmek çok daha kolaydı.

Ama bunun doğru olmadığını çoktan fark etmişti. Ve bir anda, aksini iddia etmekten yorulmuştu.

"Violet," dedi West, ona eşit bir şekilde bakarak, "kardeşimle senin arana ne girdi bilmiyorum. Ne de olsa bu beni hiç ilgilendirmiyor. Ama son zamanlarda seninle ilgilenmeye başladığını düşünmekle tamamen yanlış yaptığını düşünüyorum." Violet cevap vermek için ağzını açtı ama West her türlü itirazı engelledi. "Seni fark etmekten hiç vazgeçmedi," dedi West basitçe. "Duracağından da şüpheliyim. Aranızda neyin koptuğunu ya da bunun düzeltilip düzeltilemeyeceğini bilmiyorum ama bence atılacak ilk adım kendinize yalan söylemeyi bırakmanız olacaktır."

Ve Violet birdenbire kendini ne diyeceğini bilemez halde buldu. Bu onun için alışılmadık bir deneyimdi. West'e verecek bir yanıtı yoktu, çünkü bir duygu seli içinde onun söylediği her kelimenin doğru olduğunu biliyordu.

Neden kocasının başka bir kadınla dans etmesini izliyordu? Neden kocasını kendisine geri dönmesi için kandırmaya ve ona eziyet etmeye çalışıyordu? Neden meseleyi kendi eline alıp onun yerine *kendisiyle dans etmesini* talep etmiyordu?

"Teşekkür ederim West," dedi aniden ve o daha cevap veremedi, kalabalık dans alanına dalmış, vals yapan çiftlerin arasında bir o yana bir bu yana savruluyor, birine ya da bir başkasına çarptığında omzunun üzerinden aceleyle özür diliyordu. Kendini rezil ettiğinin farkındaydı ama şu anda pek de umurunda değildi.

Sonra James ve Sophie karşısına çıktı. Birkaç dakika önce olsa James'in yüzündeki rahatsızlık ifadesinden zevk alırdı. Ancak şimdi, bunun yerine uzanıp kocasının omzuna sertçe vurdu ve söz konusu omzun ne kadar düzgün ve kaslı olduğunu fark etmesine izin *vermedi*.

James irkilerek döndü ve Violet gözlerini kırpmadan onun gözleriyle karşılaştı. "Araya girmemin bir sakıncası var mı?"

James'in kaşları kalktı ve yüzüne bir gülümseme yayıldı; bu gülümseme tam olarak ortaya çıkmadan kaybolmuştu ama Violet bunu görmüştü ve bu ona biraz cesaret vermişti. Bu, genellikle eksikliğini hissetmediği ama şu anda oldukça hoşuna giden bir şeydi.

Sophie ise hem eğlenmiş hem de memnun görünüyordu. "Birdenbire yorgun düştüm," dedi, dramatik bir elini alnına götürerek. "Sanırım oturacak bir yer bulmalıyım." Violet çevredeki dansçıların gözlerinin üzerlerinde olduğunun belli belirsiz farkındaydı; birkaç çift bu sahneyi daha iyi izleyebilmek için vals yapmayı tamamen bırakmıştı. Ancak Sophie umursamaz görünüyordu - Violet'in fark ettiğine göre, herkesin ona verdiğiinden biraz daha cesurdu. Arkasına bile bakmadan kalabalığın içinde kayboldu, başı dikti, ardında bıraktığı fısıltılara aldırmadan Violet ve James'i yalnız bıraktı.

Tabiri caizse. Tabii ki kalabalık bir dans salonunun ortasındaydılar - aslında şu anda onları büyük bir ilgiyle izleyen diğer dansçılar için biraz engel teşkil ediyorlardı.

"Gidelim mi?" James elini uzatarak sordu. Violet elini tuttu ve onu kendine doğru çekmesine izin verdi - James'in vals sırasında Sophie'ye durduğundan daha yakın olduğunu fark etmişti.

Onunla ilgili her şeyin farkındaydı; sanki tüm sınırları onun varlığına duyarlı hale gelmişti. Onun tanıdık kokusunu alıyordu; sandal ağacı, sabun ve tanımlanamayan ama tamamen *James'e ait bir şey*. Sırtındaki elinin sıcaklığını hissedebiliyordu, tenleri arasındaki giysi ve eldiven engellerine rağmen Aesh'ini yakıyor gibiydi. Ona o kadar yakın duruyordu ki, eğer çenesine bakarsa -ki kendini bunu yaparken buldu, çünkü gözlerine bakma fikri birden imkânsız göründü- oradaki hafif kirli sakal izini görebiliyordu. Başlangıçta etraflarındaki çiftlerin bakışlarının ve fısıltılarının farkında olsa da, James'in kollarında dans ettiği süre uzadıkça, onun dışındaki her şeye dair bilinci daha da sönükleşti.

Birkaç adım sonra James, "Ah, özür dilerim," dedi. Violet irkilerek başını kaldırdı ve James ağzının kenarını yukarı doğru kıvrarak devam etti: "Sen mi yönetmek istiyordun? Ne de olsa benimle bu dansı ayarlayan sendin."

"Dansın ortasında olmasaydım Aoor," dedi Violet, toplayabildiği kadar ağırbaşlılıkla, "sanırım şu anda yelpazemle sana vururdum."

"Vantilatör getirmemişsin."

"Gelecekte tekrarlamayacağım bir hata, sizi temin ederim."

"Elbette hayır," dedi James ciddiyle. "Ne de olsa bir baloda silah olarak kullanabileceğin onca şeyi bir düşünsene. Seni balkona çekmeye çalışan beyefendileri pataklayabilirsin-oh, bekle." Kaşlarını çattı, düşünceliydi. "Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa -ki yaşıml ilerliyor, yanılıyorsam lütfen düzeltin-"

"Sekiz yirmi yaşındasın," dedi Violet, dişlerini gıcırdatma dürtüsüne direnerek. "-ama bu tür aralara düşkün olduğunu hatırlıyor gibiyim. Ama sonra,

Elbette kocanızı başka bir kadınla dans ederken görürseniz, ki bu kadın oldukça ileri giden bir tavır sergiliyor, müdahale edebilirsiniz-"

"James," dedi Violet uyarırcasına.

"-ama hayır, kocanızı böyle durumların içine atmaktan hoşlanıyor gibisiniz." Başını iki yana salladı. "Belki de o yelpaze ilk başta düşündüğüm kadar faydalı olmaz."

"Şu anda elimde olmasını çok isterdim," dedi Violet sert bir sesle, "böylece onu boğazına sokabilirdim."

Bu kez gülümseme James'in yüzünde kaldı ve bu gülümsemenin Violet'ın kalbini nasıl kabarttığını görmek utanç vericiydi -gerçekten, sadece *saçma*-. "Gerçekten de şanslı bir adamım," dedi kuru bir sesle, gülümsemesi hâlâ yerindeydi, "karımdan böyle sevgi dolu övgüler aldığım için."

"Bir daha asla bir erkeği dansa kaldırmayacağım," diye mırıldandı Violet. "Bu seni tamamen çekilmez yapıyor."

"O da neydi, sevgilim?" diye sordu masumca. "Bu kadar övgünün altında şişen başımın sesinden seni duyamadım."

Bu sefer Violet kendini tutamadı, o da gülümsedi. Ve bu harika bir histi.

"Leydi Fitzwilliam'la yaptığınız vals hoşunuza gitti mi?" Ona gülümsedi. masum bir sorgulamayla baktı. "O çok..." Nazikçe takip etti. "... *hevesli*."

"Evet, oldukça," dedi kuru bir sesle. "Yine de sanırım hak ettiğimden fazlası değil."

Violet bunun üzerine sertçe başını kaldırdı; James'in yüzündeki gülümseme kaybolmuştu ve ona dikkatle bakıyordu. Bu tam olarak bir özür değildi, ama bir şeydi

-Violet'a umut veren bir şey.

"Tamamen katılıyorum," dedi hafifçe. "Gerçi Leydi Fitzwilliam'ın sana karşı olan hislerinin bu kadar keskin bir şekilde değişmesine ben de senin kadar şaşırdım." Hafifçe içini çekti. "Sanırım insan kalbinin işleyişini ve tüm karmaşıklığını asla tahmin edemezsiniz."

"Violet." James'in sesi sertti ama Violet sesin içinde bir eğlence olduğunu sezebiliyordu. "Bunu senin lanet olası şairlerinden biri mi söyledi?"

"Hayır," dedi Violet, sonra itiraf etti, "yine de onlardan birinin karakterine hiç de aykırı olmazdı."

"O aptal Byron kesinlikle böyle bir saçmalık yumurtlardı," diye mırıldandı James.

Violet, esasen onu kızdırmak için, "Tüm bu alaylarımızdan sonra Lord Byron çağların en büyük şairlerinden biri olarak kabul edilirse kendimizi aptal gibi hissedeceğiz," dedi.

"Sanırım bazı konularda sözlerimi yutmak zorunda kalacağım ama Byron konusunda asla."

"Bahse girelim mi?"

"Hayır," dedi James usulca. "Sanırım Jeremy ve Leydi Templeton bu akşam için hepimize yetecek kadar bahis oynadılar."

Violet güldü ve bir an için aralarında sessizlik oldu. Ancak her zamanki sessizliklerinin aksine, bu gergin ya da soğuk değildi. Rahat hissettiriyordu. Violet burada, kalabalık bir balo salonunun ortasında, kocasının kollarının çemberi içinde, uzun zamandır olmadığı kadar güvende hissettiğini fark etti. Belki de yıllardır.

Sadece James yanındayken kendini gerçekten güvende hissediyordu.

"James," diye başladı tereddütle, "belki de seninle konuşmamız gerektiğini düşünüyordum."

Violet bunu söylerken James'e baktı ve James cevap vermek için ağzını açtı ama cevap veremedi. Dans sona erdi. Ayrıldılar ve Violet reverans yaparken James saygıyla eğildi. Bir an için birbirlerinin önünde garip bir şekilde durdular ve James bir kez daha cevap vermek için ağzını açtı, ancak yapamadan önce, yarıda kesildiler.

"Audley," dedi Penvale, James'in omzunda belirerek, "kâğıt oynamaya ve bir şeyler içmeye ne dersin?" Ona, kolunu Violet'ın koluna dolayan Diana eşlik ediyordu.

"Ve *sen* de benimle gelmelisin, sevgilim," diyerek Violet'i beyefendilerden uzaklaştırmaya başlamıştı bile. Violet, Diana'nın peşinden sürüklenirken kocasına çaresizce el sallamaktan başka bir şey yapamadı, kendini garip bir şekilde yoksun hissediyordu. James'le en son ne zaman bu kadar az konuşup yine de birbirleriyle bu kadar çok iletişim kurduklarını hatırlayamıyordu ve sözlerinin kesildiği anda James'in ne söylemek üzere olduğunu bilmek için hatırı sayılır bir miktar verebilirdi.

Diana onu Emily'nin -Violet içten içe homurdandı- korkunç Bay Cartham'ın eşliğinde bir bardak limonata içtiği içecek masasına götürürken, "Zamanlaman iğrenç," diye homurdandı. Violet Diana'nın acelesini şimdi anlamıştı.

"Emily'nin kurtarılmaya ihtiyacı vardı," dedi Diana. "Hem zaten bir sonraki dansı Willingham'a söz vermiştim ve onu terk etmek için bir bahaneye ihtiyacım vardı. Bu adam gerçekten iflah olmaz, biliyor musun? Kocanız ona bunca yıl nasıl tahammül etti bilmiyorum ama sanırım erkek oldukları için homurdanarak ve kadeh tokuşturarak anlaşıyorlar, o yüzden Audley'nin adamın ne kadar korkunç olduğunun farkında olmadığına bahse girerim."

Violet biraz gülerek, "Diana," diye itiraz etti, ama daha fazlasını söyleyemedi Emily ve Bay Cartham'a ulaşmışlardı.

"Hanımlar," dedi Bay Cartham o yağlı sesiyle. Orta boylu, koyu renk saçları yüzünden iyice kazınmış ve sert yüz hatlarına sahipti. Yakışıklı bir adam değildi ve Emily'nin yanında her zaman takındığı kendini beğenmiş ifade yüzünü daha da bozuyordu. Violet, Emily'nin bu adamın yanında iki dakikadan fazla kalmaya nasıl dayanabildiğini bilmiyordu ama Emily'nin bu konuda başka seçeneği olmadığını da biliyordu. Odaya üstünkörü bir göz attığında, Leydi Rowanbridge'in sosyete matmazellerinin arasında oturduğu yerden onları dikkatle izlediğini gördü. Endişeli görünüyordu.

"Bay Cartham," dedi Diana, ses tonu kabalığa varacak kadar sertti. "Sizi Leydi Emily'nin güzel arkadaşlığından mahrum bıraktığım için özür dilerim, ama korkarım

Şu anda ona acil ihtiyacımız var. Korkarım biraz acil bir durum." Komplocu bir tavırla öne doğru eğildi, sonra da kozunu oynadı. "Bir kadın sorunu." Bay Cartham kumar cehenneminden bir servet kazanmış olabilirdi; iyi bağlantıları olabilirdi; ve söylentilere göre Londra yeraltı dünyasının bazı suç unsurları arasında yolunu biliyor olabilirdi, ama o bile bir "kadın sorunu" olasılığıyla tamamen yüzleşecek kadar aptal değildi.

Sangfroid.

"Elbette," dedi aceleyle, Emily'nin kolunu kızgın bir maşaymış gibi bırakarak. "Onu senin gözetimine bırakıyorum."

"Sen yüce gönüllü birisin," diye cevap verdi Diana-Violet, eğer bir romandaki karakterler olsalardı, Diana'nın etkileyici bıyıklarını burarken bir yandan da elinde bir mızrak tutuyor ve özenle hazırlanmış kibar bir selam veriyor olacağını düşündü.

"Bu da neydi böyle?" Balo salonundan çıkıp koridora doğru ilerlediklerinde Emily sordu.

"Seni kurtarıyorduk tabii," dedi Diana sabırsızca, sağa dönüp ağır halının ayak seslerini bastırıldığı bayanlar dinlenme odasına doğru yürürken. "O adamın yanında çürümene izin veremezdim."

"Diana," dedi Emily, sesinde alışılmadık bir sabırsızlık vardı, "Bay Cartham'la bir gün evlenmem gerekebilir, hatta yakında bir gün," diye ekledi ve Violet onun sesindeki hüznü fark edemedi. "Artık gençleşmiyorum, biliyorsun."

"Ve sen hâlâ tüm balo salonlarındaki en güzel kadınsın," dedi Diana sadakatle.

"Mesele bu değil," diye ısrar etti Emily ve Violet ile Diana şaşkınlıkla ona baktılar. "Bir süre sonra bu adama alışmak zorunda kalacağım ve siz beni onun arkadaşlığından uzak tutmak için sürekli komplo kurarsanız bunu yapamam."

"Sevgilim, onun arkadaşlığı seni mutsuz ediyor," dedi Diana. "Ayrıca, Lord Julian Belfry'nin arkadaşlığından hoşlanıyor gibi görüldüğünü fark etmeden edemedim," diye eklemekten önce bir an durakladı.

Emily kızardı. "Beni dansa kaldırmak istedi ve dans kartım dolu değildi. Onu reddetmek kabalığın zirvesi olurdu."

"Evet, elbette," dedi Diana sırtarak. "Onunla dans etmeniz tek nedeninin bu olduğuna eminim, sadece kibarlık."

"Lord Julian evlilik için hiç de uygun bir aday olmazdı-" diye başladı Emily ama Diana inanmaz bir kahkaha atarak onun sözünü kesti.

"Kim bilir nereden gelen Bay Cartham'dan daha mı uygunsuz? Sanmıyorum."

"Ve," diye devam etti Emily, Diana hiç konuşmamış gibi, "evliliğe en ufak bir ilgi duyduğuna dair hiçbir belirti vermedi."

"Tabii ki hayır," dedi Diana sabırsızlıkla. "Erkekler evliliğe asla en ufak bir ilgi duymazlar, ta ki birdenbire duyana kadar."

Violet, Diana'nın şu anda burnunu ait olmadığı bir yere sokuyor olabileceğini düşünse de, o bile bu ifadenin doğruluğunu özel olarak kabul etmek zorunda kaldı. James bir keresinde ona, kendisiyle tanışmadan önce otuz yaşına kadar evlenmeyi düşünmediğini itiraf etmişti. Oysa evliliklerinin üzerinden on beş yıl geçmişti ve James hâlâ o yüce yaşa ulaşamamıştı.

"Bunu daha fazla tartışmak istemiyorum, Diana," diye bitirdi Emily, sesinde Violet'ın Diana'nın görmezden gelmemesinin akıllıca olacağını düşündüğü bir çelik notası vardı. Belli ki Diana'nın da aynı yönde düşünceleri vardı, çünkü kadınlar tuvaletine girdiklerinde -şu anda merhametli bir şekilde boştu- odağını Violet'a çevirdi.

"Sen ve Audley oldukça rahat görünüyordunuz," dedi ve küçük oturma odasındaki kanepeye çöktü. Violet onun yanına oturdu ve eldivenlerinin düğmelerini açmaya koyuldu. Balo salonu oldukça sıcaktı ve çıplak teninde havanın -bu küçük, pis odanın aşırı ısınmış havasının bile- cazibesine karşı koyamayacak kadar büyüktü.

"Vals yapıyorduk," dedi kısaca, önce bir eldivenini, sonra diğerini çıkararak. "Sanırım yakınlık dansın gerekliliklerinden biri."

"Böyle can sıkıcı dostları hak edecek ne yaptım bilmiyorum," diye açıkladı Diana kimseye belli etmeden. "Benim gibi biri için acımasız bir kader gibi görünüyor."

Violet pek de hanımefendiye yakışmayan bir homurtu çıkardı ve Emily ile eğlenen bir bakış alışverişinde bulundu.

"Bilgin olsun diye söylüyorum," dedi ve Diana masanın altında yemek kırıntıları bekleyen bir köpek gibi hevesle öne doğru eğildi, "James ve ben gerçekten umut vaat ettiğini düşündüğüm bir sohbetin ortasındaydık - ta ki sen ve kardeşin kaba bir şekilde sözümüzü kesene kadar."

Diana dramatik bir şekilde inledi ve kanepenin minderlerine yaslanırken bir elini alnına götürdü. "Penvale'i asla affetmeyeceğim," dedi üzüntüyle. "Düşünsene, eğer Audley'i erkeksi baş başa görüşmelerinden biri için yakalamaya bu kadar kararlı olmasaydı, sen ve Audley belki de... Bilmiyorum..." Bir an için arkasını döndü, görünüşe göre uygun bir skandal davranış düşünmeye çalışıyordu. "Balo salonunda *öpüştük*," diye dramatik bir şekilde bitirdi.

"Kendini düşünmediğine emin misin?" Emily masumca sordu, Sakince kendini yelpazeliyordu. "Bu Violet'ten çok senin tarzın gibi görünüyor."

"Asıl mesele şu ki," dedi Violet yüksek sesle, bu konuşmayı tekrar rotasına sokmaya çalışarak, "bu konuşmaya devam etmeyi tercih ederim. O yüzden müsaade ederseniz tam da bunu yapacağım."

Cevap beklemeden durdu, eldivenlerini tekrar giymek yerine retikülüne soktu, annesi muhtemelen böyle bir uygunsuzluğu gördüğünde kulaklarını patlatacak bir nutuk çekecekti, bu yüzden Violet ondan kaçınmak için her zamankinden daha fazla ePort uygulamak için zihinsel bir not aldı. James'in orada olmayacağını bildiği için balo salonuna tekrar girmedi; bunun yerine koridorda ilerledi, James ve arkadaşlarını -Penvale, Jeremy, Belfry ve onu şaşırtan bir şekilde West- bardaklarla dolu bir masanın etrafında görene kadar geçtiği her odaya baktı.

James'in bu kesintiyi hoş karşılayıp karşılamayacağından emin olamadığı için tereddüt etti ama tam o anda West başını kaldırıp onu fark etti ve kaşlarını kaldırdı.

Violet bir meydan okumaya cevap vermekte hiç de hızlı değildi ve tam da bunu yaptı. "James," diye seslendi ve beyefendiler hep birlikte ona doğru baktılar, on beş baş onun kapı aralığındaki varlığını fark etmek için döndü. Kısa bir duraklama oldu, ardından sahipleri saygıyla ayağa kalkarken birkaç sandalyenin aynı anda Aoor'u kazımasının kakofonisi duyuldu.

Odaya doğru birkaç adım atarak, "Lütfen oturun," dedi. "Kocamla biraz konuşmak istiyordum, eğer onsuz idare edebilirsiniz."

"Elbette," dedi James derhal, kartlarını ikinci kez bakmadan bıraktı ve ona katılmadan önce arkadaşlarına en ufak bir baş sallama işareti yaptı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu kısık bir sesle ve Violet'in ellerinden birini kendi ellerinin arasına aldı. Adam dikkatle kızın yüzüne baktı ve Violet onu rahatlatmak için hemen gülümsedi.

"Her şey yolunda," dedi. "Sadece daha önceki konuşmamıza devam etmek istedim ve gerçekten beklemek istemedim. Ancak kart oyununuzu bitirmeyi tercih ederseniz..." Arkasını döndü ve soğukkanlı bir tavır takınmaya çalıştı. Kırılganlıktan hoşlanmıyordu ve kurmakta oldukları kırılgan barışa olan inancı şu anda bunu gösteremeyecek kadar azdı.

Ancak gerçekte, verdiği cevap çok önemliydi.

"Sanırım kartlar bekleyebilir," dedi James kuru bir sesle, ağzının köşeleri biraz yukarı kıvrılmıştı ve Violet içinden bir sıcaklık aktığını hissetti. James onu kolundan tutup odadan çıkardı ve koridora geldiklerinde durakladı. "Arabayı çağırmanı ister misin?" diye sordu. "Kendini iyi hissetmiyor musun?"

Gözlerinde alaycı bir parıltı vardı. Violet onunla göz temasını kesmeden hastalıklı bir öksürük çıkardı. "Sağlığım elbette her zaman hassas, ama sanırım devam edebilirim."

"Bunu duyduğuma çok sevindim." James onu koridordan geçirerek tam karşısındaki odaya götürdü. Odanın boş olduğunu anladıktan sonra hızla içeri baktı ve Violet'i arkasından çekerek kapıyı kapattı. Rocheford'ların kütüphanesindeydiler; loş bir ışık vardı ama Violet tavandan tabana uzanan kitap raflarını ve oldukça rahatsız görünen koltukları görebiliyordu. Odanın derinliklerine doğru ilerledi ve raflardaki ciltleri inceledi. Çok yıpranmış görünmüyorlardı.

"Burada rahatsız edileceğimizi sanmıyorum," dedi, sırtına hiç dokunulmadığı için hareketle çatlayan bir kitabı açarken. "Mükemmel bir seçim."

"Hafızam beni yanıltmıyorsa, çok az kullanıldığını hatırlıyorum," dedi James arkasından ve sesinde garip bir nota vardı - Violet'in kitabı rafa geri koymasına ve ona sorguyla bakmasına neden olacak kadar garip. "Unuttun mu?" diye sordu sessizce, ona doğru birkaç adım atarak.

"Unuttum-oh!" dedi Violet ve her şey bir anda aklına geldi, yanakları ısındı. James'le tanıştıkları yıl, Rocheford'lar balolarını Violet ve James evlenmeden önce, sezonun çok başlarında düzenlemişlerdi. O zamanlar nişanlıydılar ve birlikte Rocheford kütüphanesine gizlice kaçmayı başarmışlar, pencere kenarındaki koltuklardan birinde biraz yaramazlık yapmışlardı.

Violet, "Acaba şu pencere kenarındaki koltuk hâlâ burada mı?" diye sordu, her zaman olduğu gibi merakı utancının önüne geçmişti.

James alaycı bir tavırla, "İki yüz yıllık bir odanın pencere kenarını söktüklerini hayal bile edemiyorum," dedi ve onu söz konusu pencerelere doğru takip etti. Violet onun varlığını arkasında hissedebiliyordu; sırtına yaslanan bedeninin sıcaklığı ensesindeki tüyleri diken diken ediyor ve kollarının tüylerinin diken diken olmasına neden oluyordu.

Pencere kenarındaki koltuğa vardılar ve Violet Aung kendini koltuğa bıraktı. "Bunlardan birini kütüphanemize yerleştirmeliyiz," dedi minderleri okşayarak. "Son derece rahat."

"Nasıl istersen," dedi James, ama ona bakışından Violet onun söylediği hiçbir şeyi duyduğundan emin değildi. "Ne hakkında konuşmak istiyordun, Violet?"

"Hımm," dedi Violet, anlaşılmaz bir gerginlikle, "bu akşamki valsimiz hoşuma gitti."

Sesi anlamsız geliyordu, biliyordu.

"Ben de öyle," dedi James ona bir adım daha yaklaşarak. Violet başını geriye doğru eğerek James'e baktı, James'in başı etrafını saran loş ışıkla çerçevelenmişti. "Violet..." Adam tereddüt etti ve Violet öne doğru eğildi. Onun içinde bir tür iç savaşın sürdüğünü görebiliyordu ve o anda umutsuzca onun düşüncelerini okuyabilmeyi diledi. Ancak konuştuğunda sesi temkinliydi ve sadece, "Bana söylemek istediğin tek şey bu olamaz," dedi.

"Oh," dedi, sesindeki hayal kırıklığını bastırmaya çalışarak. "Leydi Fitzwilliam'la dansınız hoşunuza gitti mi?" Elbette ona sormak istediği şey bu değildi.

"Canlandırıcıydı," dedi, sessiz bir sorgulamayla kaşlarını kaldırarak; kızın bir şeylere hazırlandığını ve biraz oyalandığını açıkça görebiliyordu.

"Eminim öyledir," diye cevap verdi, bir dirseğini arkasındaki pencere pervazına dayayarak. "Hassas sağlığım normalde yaptığım gibi coşkuyla dans etmeme izin vermediği için üzgünüm."

Bir şekilde hastalığı bahanesini bir şifre olarak kullanmaya başladığını fark etmişti - ona tamamen başka bir şey söylemek istediğinde, kötüleşen sağlığından bahsediyordu. Bu birlikte tuttukları bir yalandı, ikisi de sahteliğinin farkındaydı ama ikisi de bunu kelimelerle itiraf etmiyordu. Oldukça sapkın bir şekilde, bu yalan kadının kendini ona daha yakın hissetmesini sağlıyordu ve eğer *bu* evliliğinin durumu hakkında üzücü bir yorum değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyordu.

"Ah evet," dedi, eğilip ellerini pervaza dayadı ve kollarının yüzünü çevrelemesine izin verdi. "Ve yine de valsin ortasında aniden araya girecek kadar iyi hissediyorsun?" Sahte bir şaşkınlıkla başını salladı. "İnanılmaz."

"İnsan vücudunun harikalarına hayret etmekten asla vazgeçmiyor."

"Gerçekten de," dedi ve bu tek kelimedeki karanlık bir vaat vardı.

Omuriliğinde aşağı yukarı lezzetli bir ürperti hissetti. Adamın gölgeli yüzüne, kendisine dikkatle bakan yeşil gözlerine baktı ve çok dikkatli bir şekilde uzanıp eldivensiz tek elini adamın yanağına koydu.

Kadının elini teninde hissedince gözlerini bir an için kapattı, sonra tekrar açtı ve birden nefes alamaz oldu. Kararsız bir nefes çekti ama sanki ciğerlerine yeterince hava alamıyormuş gibi hissetti. Adam öne doğru eğilerek ona geri çekilmesi için bolca zaman tanıdı ama kadın hareketsiz kaldı.

Dudaklarından bir santim uzakta durdu, ona kendisini durdurması için son bir şans verdi, ama bunun yerine ona doğru eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirdi. Ve sonra, sanki bunu yaparken onu bağlayan bir lanetten kurtulmuş gibiydi, çünkü eğildi, yüzünü ellerinin arasına aldı ve ağzını morartıcı bir öpücükle aldı.

Bu öpücük bir an önceki dudakların iffetli dokunuşuna hiç benzemiyordu ve Violet ellerini adamın başının arkasını kavrayacak şekilde yukarı kaydırırken bu farklılığın tadını çıkardı. Dudakları çılgınca bir dansla onunkilere doğru hareket ederken, Violet'in nefesini tutmasına bile fırsat vermiyordu. Violet dudaklarını ayırdı ve dilinin onun dudaklarının dikişini izlemek için dışarı fırlamasına izin verdi, sırayla ağzını açtığı anda onun tanıdık tadının tadını çıkardı.

Ve, ah, bunun nasıl bir his olduğunu unutmuştu; ağızlarının ıslak sıcaklığı, vücudunun normalde çok az dikkat ettiği çeşitli bölgelerinde artan sıcaklık. James uzandı ve bir elini saçlarının arasına soktu; Violet, başörtüsünü yerinde tutan tokaların arkasındaki koltuk minderlerine düştüğünü hissedebiliyordu. James bir eliyle Violet'in ensesini kavrarken diğer elini beline doğru kaydırdı ve dizlerinin üzerine çökerken onu pencere kenarındaki koltuğa ve vücudunun beşiğine çekti.

Bir inilti çıkardı ve öpüşmeyi kestiler, her ikisi de ağır ağır nefes alıyordu. Başının James'in boynundaki eline yaslanmasına izin verdi, gözleri görmeden çok yukarıdaki tavana bakıyordu. James öne doğru eğildi ve kızın nabzının çılgınca attığını hissedebildiği boğazının çukuruna bir öpücük kondurdu. Dili onun tadına bakmak için dışarı fırladı ve kız ellerini onun saçlarının kalın buklelerine doğru kaydırarak ağzını tekrar kendi ağzına çekti.

Pencere kenarındaki koltuğun en ucuna tüneyene kadar daha da ileri kaydı, göğüsleri adamın ceketinin kumaşına sürtündü. Belini kavrayan el kuzeye doğru yavaş bir yolculuğa başladı, bir göğsünün ağırlığını kavradı, sertleşen ucuna bir parmak sürttü.

"James," diye nefesini tutarak öpücüğü tekrar kesti ama James boynunun yanından göğüslerinin üst yamaçlarına doğru bir yol çizerek öpmeye başlayınca kelimeler kifayetsiz kaldı. Diğer eli başını serbest bıraktı ve elbisesinin korsajını çekiştirmek için aşağı uzandı - kumaşı yırtacak kadar güçlü değil, ama bir an sonra, önce bir göğüs, sonra diğeri kumaştan ve korseden kurtulduğunda ödüllendirilen bir ısrarla.

"Biri içeri girebilir," dedi o anda aklı başında kalan tek şeyle ve James hemen durdu, başı öyle yükseldi ki artık nefesinin sıcaklığını çıplak teninde hissedemiyordu. Omzunun üzerinden bakmak için başını çevirdi ve Violet onun bakışlarını takip etti. Tünedikleri yerden Violet odanın girişini göremiyordu.

"Kapıyı görmeyecek şekilde saklandık," dedi James ve Violet onun da oldukça ağır nefes aldığını, sesinin hafifçe düzensiz olduğunu duymaktan memnun oldu. "Ama eğer endişeleniyorsan-"

Violet cevap olarak eğilip onu tekrar öptü ve göğsünün derinliklerinden gelen ve kendi bedeninde de hissettiği bir memnuniyet gümbürtüsüne yol açtı.

Ona karşı olduğu gibi.

"Arkana yaslan," dedi, bir süre sonra ağzını ayırdı ve Violet'in pencere kenarındaki koltuğun minderlerine yarı uzanmasıyla sonuçlanan amansız bir baskıyla beline doğru itti, bacaklarını ahlaksızca açtı. James onun boşalttığı yere geçmek için ilerledi ve bacaklarının arasına çömeldiğinde onun uyarılmışlığının kanıtlarını hissedebiliyordu. Ellerini kaldırdı ve eldivenlerini neredeyse yırtıp arkasına bile bakmadan omzunun üzerinden geçirdi. Başını eğdi ve başka bir şey söylemeden göğüslerinden birini ağzına aldı, Violet'in pencere kenarındaki koltuğa yaylanmasına neden oldu, vücudu dudaklarının ve dilinin hassas tenindeki hissi karşısında zevkle eğildi.

Başını arkasındaki yastıklara yasladı ve ellerini bir kez daha adamın saçlarının arasına sokarak, öpüp emerken onu kendine doğru bastırdı. Violet kendini 1re'deymiş gibi hissediyor, damarlarındaki kan ateşli bir sıcaklıkla akıyordu. Kalçalarını ona doğru bir kez, iki kez ahlaksızca salladı. Karşılık olarak inledi ve başını kaldırdı, gözleri parlıyordu ve onu orada, saçları dağılmış ve yanakları hafifçe kızarmış, çenesi çıplak göğüslerinin arasındaki çukura yaslanmış halde görmek o kadar sarhoş ediciydi ki Violet kendiliğinden yanacaktı gibi hissetti.

Evliliklerinin ilk yılı aşk ve şehvetle, arzuyla, daha önce varlığından haberdar olmadığı bir ihtiyaç ve açlıkla geçmişti. Yine de hiçbir şey -hiçbir şey- onu şu anda hissettiklerine hazırlayamazdı.

Acaba basit bir yoksunluk muydu bu? Aklının hâlâ mantıklı düşünebilen küçük bir parçasıyla merak etti. Dört yıllık yoksunluk bu tepkiyi vermek için yeterli olmuş muydu? Yine de kocasından başka bir erkeğe karşı böylesine umutsuz, böylesine çılgınca bir arzu duyduğunu hayal bile edemiyordu. Bu *onlara*, Violet ve James'e, Violet-ve-James'e özgü bir şeydi, tanımlanması imkânsızdı ama burada, aralarında çatırdıyordu.

"Sana ihtiyacım var," dedi, kendi sesinin normal perdesinden çok daha derinden gelen gırtlak sesini zar zor tanıyarak. "Şimdi. Burada."

"Emin misin?" diye sordu, eli elbisesinin hacimli eteklerinin altından çıplak baldırına doğru düzenli ve sinsi bir şekilde kaymaya başlarken bile. O anda, bu soruyu sorduğunda, Violet onun ihtiyacının gücünü kendi bedeninde hissederken bile, bu adamı ne kadar sevdiğini şüphesiz biliyordu.

Onaylamak için bir kez başını salladı ve bu ihtiyacı olan tek işaretti, eli yukarı, yukarı, dizinin üzerinden ve uyluğunun ipeksi derisi üzerindeki yolculuğuna devam etti, umutsuzca dokunmasını istediği yere daha da yaklaştı. Bir an durakladı, sanki onun kendi aciliyetini hissetmiş ve bunu engellemeye kararlıymış gibi, başparmağı uyluğunun iç derisinde sert bir daire çizdi.

"Eğleniyor musun?" diye sordu masumca, başparmağı hareketlerini sürdürürken bile dudaklarında hınzır bir sırıtış kıvrılıyordu - o kadar yakın ama yine de istediği yerden sinir bozucu derecede uzaktı.

"Gideceğin yere varırsan biraz daha eğlenebilirim," dedi biraz kararsızca. Sonra öne doğru eğildi ve James'in boğazının dibine bir öpücük kondurdu, ardından dilini kullanarak yukarı doğru yavaş bir yol izledi. James'ten gelen bir inilti onun ödülüydü ve yolculuğunu çenesine nazık bir öpücük kondurarak tamamladı, arkasına yaslanıp ona kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi.

"Kazanmayı seviyorsun, değil mi?" diye sordu, ama o cevap vermeden önce Ingers onun kaygan kıvrımlarına dokundu ve elinin arkasına karşı zar zor başardığı bir inilti ile pencere koltuğuna geri düştü. Söz konusu el bir an sonra ağzından koptu ve yerini James'in dudakları aldı, aşağıdaki elinin sert

hareketleriyle eşleşen bir çılgınlıkla onu öptü. James'in dili kızın ağzına

kayarken, James de kızın içine tek bir penis soktu ve Violet James'in dudaklarına karşı inledi, elleri James'in omuzlarını kavramak için kalktı.

Adamın başparmağı özellikle hassas bir noktaya sürtünürken Violet, "James," diye inledi onun ağzına karşı. Ellerini ceketinin altına sokarak omuzlarından itti ve James omuz silkmek için geri çekildi. Violet gömleğini pantolonunun bel bandından çekti, Ingers'ı onun çıplak tenini hissetmek için açgözlüydü. Ellerini gömleğinin kumaşının altından yukarı kaydırды, güçlü sırtını bir kez daha kavramak için kaydırmadan önce karnının kaslı genişliği üzerinde hareket ettirdi. Öne doğru eğildi ve bir dizi öpücük

kondurdu

Bu sırada adamın parmakları eteklerinin altında dikkat dağıtıcı ritmini sürdürüyordu. "Yeter," dedi ve öne uzanarak adamın ceketinin yakasını kurcaladı.

pantolonunu giydi. Kızın bacakları ona sürtündüğünde nefesini tuttu ama bir an sonra düğmeler çözülmüştü ve adam kızın bacaklarını açmış, kalçalarının üzerinden geçiriyordu.

"Sen-"

"Emin olup olmadığımı sorma," dedi ve kollarını onun boynuna dolamak için uzandı. Alnını onunkine yasladı, yüzleri birbirine o kadar yakındı ki görebildiği tek şey onun bakışlarındaki yoğun yeşildi. "Eminim."

İhtiyacı olan tek onay buydu ve kalçalarının bir Aex'i ile onun içine kaydı, bu his Violet'in sırtının eğilmesine ve dudaklarından başka bir çaresiz inilti çıkmasına yetti.

"Tanrım... Violet..." diye soludu, sonra güçlü bir hamleyle tekrar öne doğru kaymadan önce geri çekildi. Violet yüzünü onun boynuna gömdü, kolları hâlâ ona sıkıca sarılıydı, dudakları fazla bir amaç gütmenden onun teninin üzerinde kayıyordu.

Adam itmeye devam etti, kadının kalçaları onunkilerle buluşmak için yükseldi ve bu tıpkı daha önce yaptıkları her şey gibiydi ama yine de bir şekilde farklı, daha iyi ve tamamen yeniydi. Eğer öpüşmeleri bir sohbet gibiyse, bu tamamen başka bir şeydi; kelimelerin, düşüncelerin ötesine geçen bir bağ. Pencere kenarındaki koltuğun dışındaki dünya küçülüp yok oldu, ta ki Violet öfkesini, incinmişliğini, yalnızlığını hatırlayamayana kadar - kendi adını bile zar zor hatırlayabiliyordu. Odaklanabildiği tek şey James'in içinde hareket ettiği hissiydi, yaptığı her harekete eşlik eden lezzetli sürtünme, göğsündeki elinin sıcaklığı, saçlarına gömülü yüzü, kafa derisine karşı anlaşılabilir heceler oluşturan dudakları.

Violet iki hafta içinde ilk kez intikamı, birilerine ders vermeyi ya da kazanmayı umursamadı. Tek umursadığı James'in kalçalarının kendi kalçalarına değmesi ve onun hiç durmamasını istemesiydi.

Çok geçmeden, içinde bir sıcaklık hissetti, vücudundaki her sinir zangırdıyordu. James de yakındaydı, bunu söyleyebilirdi - itişleri daha düzensiz hale geliyordu, nefesi daha ağırdı ve eli göğsünden kalçalarını kavramak için kaymıştı, onun içinde daha güçlü bir şekilde hareket ederken onu ona sabitledi.

"Vi... Vi..." diye nefes nefese kaldı ve başını geriye çekerek ona bir kez daha baktı. Yüzünü kendi yüzüne çekti, onu özensiz ve umutsuzca öptü, kalbi göğsünde çarpıyordu.

Çok yakındı ama tam olarak orada değildi.

"James," diye inledi, anlaşılmaz bir ıgılıkla ona doğru eğildi ve bir şekilde anladı. Ellerinden birinin eteklerinin altından aşağıya kaymasına izin verdi, aralarındaki ihmal edilebilir boşluğa kaydırđı ve ovuşturdu - genellikle ondan beklediğı 1 nesse ile değil, ama o anda Violet umursamadı

-Bir kez, iki kez, üç kez.

Gözlerini sımsıkı kapadı, zevk dalgaları içinden geçerken başı minderlere doğru düştü. Onun etrafında kenetlendiğini hissedebiliyordu ve bir an sonra o da gitmişti, üzerinde ve içinde çaresizce titrerken boynuna doğru inliyordu, zevkinin sesi onunkini artırüyordu.

Ve dört yıldır ilk kez, neredeyse unuttuğı bir duyguya kapıldı: dünyada olmayı tercih edeceği başka bir yer yoktu.

T/ixseen

Violet ne kadar süre bu şekilde yattıklarını *tahmin bile edemezdi*, ayakları hâlâ adamın sırtına bağlıydı, adam hâlâ onun içine gömülmüştü, yüzü boynuna yaslanmıştı, gözleri sımsıkı kapalıydı. Ancak sonunda kendine geldi ve James'i tutuşunu bırakarak bacaklarının Aoor'a doğru kaymasına izin verdi, uylukları itiraz ediyordu. Bu hareket James'i sersemlikten uyandırmış gibiydi, sonunda başını kaldırdı, doğruldu ve ayağa kalktı, elleri pantolonunu yeniden bağlamak için uğraşıyordu.

Anlaşılmaz bir utangaçlık hisseden Violet kızardı ve başka tarafa baktı, aniden kendisine ait olmayan bir evin kütüphanesinde sadece yarı giyinik olduğunun farkına vardı. Ayağa kalktı, korsesini çekiştirerek yerine oturttu, sonra ellerini saçlarına götürerek oradaki hasarı tespit etmeye çalıştı. Arkasındaki pencere koltuğunun minderlerini karıştırarak James'in kibarca bir kenara bıraktığı iğneleri aradı; onları bulduktan sonra gelişigüzel bir şekilde korse içine sokmaya başladı ve bir nebze olsun düzen sağlamaya çalıştı.

"Kadın saçından pek anlamam," dedi James, kollarını paltosunun içine sokup dizlerinin üzerine çökerek eldivenlerini ararken, "ama bunun eskisi gibi görünmesini sağlayabileceğini sanmıyorum." Sesinde, Violet'ın aynı anda hem onu öpmek hem de tokatlamak istemesine neden olan belli belirsiz bir memnuniyet notası vardı.

"Biliyorum," dedi. "Ama bir şeyler denemek zorundayım, bu şekilde dışarı çıkamam."

"Kimse bizi görmeden sıvışırız," dedi eldivenlerini bulup giyerken. Durakladı ve ona baktı. "Bu arada *senin* eldivenlerin nerede?"

"Retikülümde." "Ah."

Biraz garip bir sessizlik çöktü.

"Şey," dedi parlak bir sesle, ayağa fırlayarak.

"Pekâlâ." James ona baktı. "Gitmek ister misin?"

"Evet," dedi Violet hemen. Bakışları onu sinirlendirmişti; ona söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki, ama şu anda bunları nasıl dile getireceğine dair kesin bir fikri yoktu.

Konuşmak için ağzını açtı, derin bir nefes aldı ve öksürdü.

Daha sonra, tek bir toz parçasının ne kadar büyük bir soruna yol açabileceğini düşünüp eğlenecekti. Ne de olsa bir kütüphanedeydiler, özellikle de söz konusu kütüphane James'in ve kendisinininki kadar yoğun kullanılmıyor gibi görünüyorsa, toz oldukça beklenen bir şeydi. Her halükarda, bu toz zerresi bir kez, iki kez öksürmesine neden oldu ve sakinliğini yeniden kazandığında, James'in yüzündeki gülümseme solmuştu.

"Sana bir mendil verirdim," dedi soğuk bir sesle, "ama hiç şüphesiz orada bir yerde tam da bu amaç için sakladığın bir mendilin vardır."

Violet'in ağzı açık kaldı. "Pardon?"

James onun kolunu tutarak kütüphaneden dışarı çıkarmaya çalıştı ama o direndi, topuklarını yere vurdu ve kolunu James'in kolundan kurtardı. James de durdu ve elleri kalçalarında ona döndü.

"Bütün bunlar oyununuzun bir parçası mıydı?" diye sordu, genel olarak kütüphaneyi, özel olarak pencere kenarındaki koltuğu ve özellikle de son zamanlarda üzerinde gerçekleşen faaliyetleri kapsıyormuş gibi etrafını işaret ederek. "Bir yerlerde yazılı bir planınız var mı? Benim sempatimi kazanmak için her gün ne sıklıkta öksürmen gerektiğini söylüyor mu?" Ona iki adım daha yaklaştı, yanakları kızarmış, gözleri parlıyordu. "Violet, *sende verem olmadığını biliyorum*."

Sanki bir çeşit eldiven fırlatmış gibi görünüyordu.

Bu açıklama üzerine sinip geri çekilecekti. Ancak o kadar öfkeliydi ki, adama bir adım daha yaklaştığında kelimeler adeta ağzından döküldü, o kadar yakındı ki gözleriyle buluşmak için başını geriye eğmek zorunda kaldı.

"Bildiğini *biliyorum*, seni lanet olası piç!" Uzandı ve adamın göğsüne vurdu. "Boğazımda bir *toz* parçası vardı! Çok özür dilerim," diye ekledi, her kelimesinden alaycılık damlıyordu. "Sağlığım konusunda bu kadar hassas olduğumu bilmiyordum, sadece bir öksürük bile seni bu kadar sinirlendirebilirdi."

James inanılmaz bir kahkaha attı. "Bunu iki haftadır evimizde dolaşan ve her duyduğunda öksüren, *doktoru gibi davranması için bir aktör* çağıran kadın mı söylüyor?"

Violet düşünceli bir tavırla, "Sanırım bu, bir zamanlar kardeşinin kur yaptığı bir kadınla, yanlış yönlendirilmiş bir intikam arayışı yüzünden hava atan bir adamdan daha ahlaksızca," dedi. "Senin her zamanki gibi ahlaki üstünlüğü elinde tuttuğunu fark etmemekle ne kadar aptallık etmişim."

"Bunun için özür diledim," dedi James sertçe ve Violet onun yüzüne soğuk bir maske yerleştirdiğini neredeyse görebiliyordu. Ve bir anda, buna izin vermeyeceğine karar verdi.

"Evet, *bunun için*," dedi sertçe. Bir kez daha göğsüne vurmak için elini uzattı, ama adam onun kıvrılmış elini kendi viselike kavramasıyla yakaladı ve bırakmayı reddetti. "Geçtiğimiz dört yıl boyunca olan herhangi bir şey için benden özür dilemek bir kez bile aklına geldi mi? Mutluluğumu mahvettiğin için *özür dilemek* isteyebileceğim hiç aklına geldi mi?"

"Bence bu konuda suçlanacak çok şey var." Ondan sadece birkaç santim uzakta durmasına, elinin hâlâ onun avuçlarında olmasına ve birkaç dakika önce onun *içinde* olmasına rağmen James birdenbire çok ama çok uzakta göründü. Ve sonra, sadece bir anlığına, maskesi düştü - her nasılsa daha genç görünüyordu ve tıpkı onun hissettiği kadar yalnızdı. Aşık olduğu, aslında bir çocuktan biraz daha fazlası olan adama benziyordu.

"O odadan çıkıp giden sendin," dedi çok sessiz bir şekilde.

Violet gözlerini kırptırdı, bir an neyi kastettiğini anlayamadı. Bir süre sonra, gözyaşlarına boğulmamak için nihayet salona girdiği o korkunç sabahtan bahsettiğini anladı.

"Beni takip etmen gerekiyordu," diye cevap verdi, sesi bir mırıltıdan biraz daha fazlaydı. Sonra döndü ve kapıya doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?" Sesi boğuk çıkmıştı, her zamanki kendinden emin tonundan tamamen yoksundu.

"Diana'dan beni eve götürmesini isteyeceğim." Omzunun üzerinden bakmak için döndü. "Ve beni şimdi takip etme. Sadece beni hâlâ sevdiğini kabul etmeye ve karşılığında benim de seni sevmeme izin vermeye hazır olduğunda peşimden gel."

Sonra odanın içinden kapıya doğru ilerledi ve ayrılırken ağır kapının arkasından kapanmasına izin verdi.

O akşam çok daha sonra - James arkadaşlarının kart oyununa katıldıktan, olması gerekenden çok daha fazla konyak içtikten, Violet'in parfümünün kalıcı izlerinden başka hiçbir arkadaş olmadan evine geri dönmek için engebeli, itişip kakışan bir araba yolculuğuna katlandıktan sonra - kendini karısının kapısının önünde tereddüt ederken buldu.

Kapıyı çalmak için elini kaldırmış, sonra üç kez indirmişti ve kendinden tiksineye başlamıştı. Alnını kapının tahtasına dayadı ve aşırı ısınmış tenindeki serinliğin tadını çıkardı. Violet'in daha önce söylediği sözler beyinde yankılanıyordu; o kadar çok şey vardı ki nereden başlayacağını bilemiyordu. Yine de bir kısım aklına gelip duruyordu: *Beni hâlâ sevdiğini itiraf etmeye ve karşılığında benim de seni sevmeme izin vermeye hazır olduğunda.*

Sevgiler.

Violet onu hâlâ seviyordu.

Ve onun kendisini hâlâ sevdiğini düşünüyordu.

Ve her zamanki gibi, tamamen, tamamen, çileden çıkarıcı bir şekilde haklıydı.

Onu umursamadığını nasıl düşünmüştü? Hayatının geri kalanını onun kollarının kendisine dolanması, dudaklarının dudaklarına yapışması, kalçalarının mükemmel bir ritimle birlikte hareket etmesi hissi olmadan geçirebileceğine nasıl inanmıştı? Alaycı yanı kontrolü yeniden ele almaya çalıştı, ona oldukça uzun bir kuraklık dönemini henüz sona erdirdiğini, herhangi bir taklanın onun üzerinde benzer bir etki yaratacağını hatırlattı

-

Yine de kendini buna inandıramadı.

Farklı ve özeldi, çünkü Violet'ti. Başka kimseyi istemiyordu. Sadece Violet.

Ve tabii ki her şeyi mahvetmek için elinden geleni yapmıştı. En ufak bir öksürük için ona saldırdığında yüzünde beliren ifadeyi hatırlayarak irkildi. Emin olmak için, beyninin öfkeli bir kısmı, ağlayan çocuğa benzediğini söyledi

Kurt - diğerklerinden farklı olan *bu* öksürüğün gerçek olduğunu tam olarak nasıl bilebilirdi?

Zamanlamayı düşünebilirdin, dedi daha makul olan yanı cevap olarak. James yine yüzünü buruşturdu. Gerçekten de zamanlama. İnsanın uzun bir kuraklıktan sonra karısıyla sevişmesi ve hemen ardından boğazına bir parça toz kaçtığı için ona saldırması gibisi yoktu.

Son günlerde ilk kez kendini tam bir piç gibi hissetmiyordu.

Ancak bir şey açıktı: Şu anda karısının odasına dalıp onunla konuşmayı talep edecek durumda değildi. Bir kere gecenin bir yarısıydı, muhtemelen uyuyordu ve son dört yılda çok değişmediyse, ne söyleyeceği konusunda net bir fikri olmayan hafif sarhoş bir koca tarafından ölü uykusundan uyandırılmayı hoş karşılayacağını sanmıyordu.

Bunun yerine yatak odasına döndü ve bağlantı kapısını görmezden gelmeye çalıştı. Soyundu, kapının karşı tarafında yatan benzer durumdaki karısını düşünmemeye çalıştı. Sadece birkaç saat önce...

Violet'le yaptıkları şey için bir kelime bulabildiğinden tam olarak emin değildi. Alışlagelmiş fiillerin hiçbirisi -sevişmek, *sevişmek*, örtülü bir şekilde *yatmak*- ona doğru gelmiyordu. Son dört yıl boyunca pek çok yalnız geceyi Violet'le seviştiğini hayal ederek geçirmişti ama ya hafızası çok yetersizdi ya da bu akşam yaptıkları önceki karşılaşmalarını aşmıştı.

Yatağa sadece küçük kıyafetleriyle tırmandı, sonra bakışlarını başının üstündeki gölgelikten ayırmadan, Violet'in göğüslerinden, inleme seslerinden ve içine girdiği anda nefes alışındaki hafif aksaklıktan başka bir şey düşünmeye çalışarak yatmaya devam etti.

Atlar. Evet, işte buydu, atlar ve binicilik hakkında düşünmeliydi - Hayır, kesinlikle binicilik değil.

O zaman pes etti ve anılarının onu ele geçirmesine izin verdi, dilinin ağzında ve boynunda hissettiklerini, saçlarının ellerinin arasındaki ipeksiliğini, onun etrafında sıkıldığını ve kasıldığını hissetmenin dayanılmaz zevkini hatırladı.

Tanrı aşkına, son dört yıldır *bunu* nasıl yapamamıştı? Ve başka biriyle tatmin olabileceğine kendini nasıl ikna edebilmişti?

O bir aptaldı. Violet'le ilk buluşmalarının aileleri tarafından düzenlenmiş olmasının ne önemi vardı? Violet'ın bunu bilip bilmemesinin ne önemi vardı? Bu konuyu düşündükçe, Violet'ın ona doğruyu söylüyor olması gerektiğini daha çok düşündü - eğer son iki hafta ona bir şey öğrettiyse, o da karısının yetenekli bir yalancı olmadığıydı. Ne olursa olsun, içten içe biliyordu ki, Aung o balkonda başka biriyle birlikte olsaydı, onu öpmez, aşık olmaz ve onunla evlenmezdi. Belki de babasının planlarında bir piyon olmak, Violet'le bir hayat sürmesine yol açacaksa, sorun değildi.

Bu farkındalıkla, sonunda uyudu.

Violet ertesi sabah kahvaltı salonuna oldukça gergin bir şekilde girdi, her zamankinden daha özenli giyinmişti, ama boş odayı görür görmez sarktı ve keşke hiç zahmet etmeseydim diye düşündü. James burada değildi. Ne bekliyordu ki

-Pencere kenarında geçirecekleri görkemli bir kaçamak ve ardından gelecek esaslı bir azar, aralarındaki tüm sorunları düzeltecek miydi?

Tabii ki hayır.

Tek başına oldukça asık suratlı bir kahvaltı yaptı, sonra her zamanki gibi kütüphaneye çekildi, önce bir kitap aldı, sonra bir başkasını, ilgisini çekmediği için her birini bir kenara attı. Öğleden sonra çay için zili çaldı ve Wooton odaya girip, "Leydi Templeton," diye anons ettiğinde hizmetçi çay servisini henüz getirmişti.

Violet, Diana odaya girdiğinde ayağa kalktı ve olacaklar için kendini hazırladı. Bir önceki akşam Violet Diana'yı arayıp onu eve götürmesi için yalvardığında, Diana -karakteristik olarak- Violet'ın cevap verecek durumda olmadığını hissetmiş olacak ki hiçbir soru sormamıştı. Ancak Violet bu ertelemenin uzun sürmeyeceğini bilmeliydi; doğrusu, tam on iki saat beklemenin Diana açısından dikkate değer bir itidal göstergesi olduğunu düşünüyordu.

Wooton ve hizmetçi kapıyı arkalarından kapatarak ayrılırken, "Diana," dedi. "Ne kadar... beklenmedik."

"Benimle bu şekilde konuşma Violet Audley," dedi Diana eldivenlerini çıkararak sertçe. "Tanrım, bugün hava çok sıcak. Gerçekten de yaz aylarında kadın modasını yeniden gözden geçirmemiz gerektiğini düşünüyorum. Bu kadar çok giysi giymek kesinlikle insanlık dışı, size söylüyorum." Bir kanepeye çöktü. "Oh, ne güzel, çay. Görüyorum ki mükemmel bir zamanlamam var."

"Sen hep öyle yapmaz mısın?"

Violet ona bir fincan doldururken Diana kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Öyle," dedi.

"Öğleden sonra bir planın var mı?" Violet masumca sordu, kendisi için de bir fincan doldurdu ve içine bir parça şeker ve biraz süt karıştırdı.

"Hemen kes şunu Violet. Buraya basit bir sohbet için gelmedim, senin de çok iyi bildiğini düşünüyorum. Dün gece tam olarak nereye kaybolduğunu ve neden bu kadar umutsuzca ayrılmak istediğini bilmek istiyorum - *oldukça* dağınık görüldüğünü de eklemeliyim." Kadın Violet'a boncuk gözlerle baktı; Violet birden kendi annesini hatırladı - belki de hayatında Leydi Worthington ile Diana'nın ortak bir yönleri olduğunu düşündüğü tek andı bu.

"Söylememeyi tercih ederim," dedi Violet ama konuşurken yüzünün kızardığını hissediyordu -neden son zamanlarda yüzünün kızarması gibi bir alışkanlık edinmişti ki? Bu son derece rahatsız ediciydi ve Diana'nın onu rahat bırakmayacağını biliyordu.

"Önümüzdeki bir yılı Lord Willingham'ı evlendirmeye çalışarak geçirmek zorunda kalmamayı tercih ederim," dedi Diana. "Yine de işte buradayız."

"Onunla o aptalca iddiaya giren sendin," diye makul bir şekilde gözlemledi Violet.

"Konumuz bu değil. Konuyu değiştirmeyi bırak."

"Konuyu değiştirenin *ben* olduğumu pek sanmıyorum."

Diana kıs kıs güldü. "Dün gece neler olduğunu anlat bana," diye sordu. "James ve ben... ilginç bir konuşma yaptık," dedi Violet dikkatle.

"Oh?" Diana dedi tatlı bir şekilde. "Kept senin ağızlaroldukça meşgul içinde bu konuşmayı yaptın, değil mi?"

"Diana!"

"Özür dilerim. Ne diyordunuz?"

"Konuşuyorduk, az önce *burnuna mı* çektin?"

Diana büyük bir vakarla, "Ben bir hanımefendiyim," dedi.

"Her halükarda, davada ilerleme kaydettiğimizi düşünüyordum... ve sonra öksürdüm."

"Violet! Eğer ilerleme kaydediyor olsaydın, bunu neden yapardın ki?" Diana gerçekten kızgın görünüyordu, sanki asi bir çocuğu azarlayan bir anne gibiydi.

"Neden," diye sordu Violet odadakilere yüksek sesle, "böyle bir reaksiyona neden olmadan bir toz zerresini içime çekip biraz öksüremiyorum? Yapmak istediğim herhangi bir eğlencenin iyiliği için hizmetçilere toz alırken son derece titiz davranmaları talimatını vermem gerekecek."

"Ah, hadi ama," diye itiraz etti Diana. "Kabul etmelisin ki bütün bir iki haftayı en ufak bir provokasyonda mendile sarılmakla geçirdin."

"Senin tarafından cesaretlendirildim!" Violet sinirlenmişti. "Ve her halükarda, *hacklemek* gibi bir şey yapmadığımı düşünmek hoşuma gidiyor. Bundan çok daha hassas bir durumdu."

"Bununla ilgili bir çocuk hikayesi yok muydu? Kurt diye ağlayan kız?" Diana düşündü.

"Size öksürüğü göstereyim mi?" diye sordu Violet. "Çünkü, gerçekten, *kesmenin* doğru olduğunu pek sanmıyorum-"

"Violet!" Diana çay fincanını kararlı bir tokuşturmayla yere bıraktı. "Tanrım, çocuk sahibi olmak böyle bir şey mi acaba?" Sakinleştirici bir nefes aldı. "Anladığım kadarıyla öksürüğün kazara olmuş?"

"Gerçekten."

"Bu talihsiz bir zamanlamaydı."

"James seninle aynı fikirde görünüyordu," dedi Violet. "O bunu benim..." Hangi kelimeyi kullanacağından emin olamayarak arkasını döndü.

"İki yüzlülüğe devam mı?" Diana yardımsever bir şekilde önerdi.

"Onun gibi bir şey." Violet omuz silkti. "Her neyse, o noktada kendimi kaybettim ve bazı şeyler söyledim."

"Adamın hak ettiğinden fazlası değil, şüphesiz," diye mırıldandı Diana.

"Onu sevmeme izin vermeye hazır olduğunda beni uyarmasını söyledim," diye itiraf etti Violet telaşla. "Ve sonsuza kadar beklemeyeceğimi."

"Mükemmel!" Diana parlak bir sesle söyledi. "Gerçekten Violet, bir erkeğin peşinden uzun süre koşmak iyi bir şey değil. Bence Audley'den vazgeçmeli ve hemen bir sevgili bulmalısın."

"Bu planımı desteklediğinizi sanıyordum!" Violet itiraz etti. "Ben bunun intikamla ilgili olduğunu sanıyordum," dedi Diana. "Aşk değil." "Aşk değil."

Violet'e sertçe baktı. "Ve sen de bunu söylüyorsun, değil mi? Onu sevdiğini mi?"

"Evet," dedi Violet çaresizce. "Yine de keşke yapmasaydım, eğer böyle davranacaksa."

"Sevgilim," dedi Diana. "Bu sonsuza kadar devam edemez. Sen genç ve güzelsin. Sana sahip olan her erkek şanslı sayılır ve duygularına karşılık vermeyen bir koca için bunca zahmete girmeye değmez. Karşılıksız baygınlıklara inanmam," diye ekledi Violet'e sert bir bakış atarak. "Bir erkeğin kendi değerini fazla abartmasına izin vermemelisin, biliyorsun. Eğer Audley yatağında sana eşlik etmeyecekse, neden başka bir erkeğe izin vermeyesin ki?"

Violet bir an için Diana'nın, James'in yatak yerine pencere kenarındaki koltuklarda ona katılması konusunda ne düşündüğünü sormak istedi, sadece bunun yaratacağı tepkiye tanık olmak için, ama o bile bu kadar cesur değildi.

Bunun yerine, "Bizimki son zamanların en mutlu evliliği olmayabilir, ama en azından hala sadık bir evlilik ve öyle de kalmasını istiyorum" demekle yetindi.

Diana sarktı. "Ahlak," dedi basitçe. "Çok yorucu." Violet kaşlarını kaldırdı.

"Sen de oldukça püriten bir çizgiye sahipsin Diana. Ne zamandır yas tutmuyorsun? Ve henüz bir sevgilin olduğuna dair hiçbir fısıltı duymadım."

"Üzerinde çalışıyorum," dedi Diana şifreli bir şekilde, ama Violet bir şey söyleyemeden

Wooton *bu* ifade üzerinde uzun uzun düşünürken kapıda yeniden belirdi.

"Lord Willingham, leydim," diye mırıldandı ve kenara çekilerek Jeremy'nin odaya girebilirdi.

"Jeremy?" Violet elini ona uzatmak için ayağa kalktı. "Ne kadar hoş. James'i mi arıyorsun? Korkarım evde değil."

"Jeremy onun elini kibarca öptü, sonra da aynı şekilde -daha ziyade üstünkörü bir şekilde- Diana'nın elini öptü. "Ama karşımda böylesine çekici bir arkadaş varken nasıl hayal kırıklığına uğrayabilirim ki? Gerçekten de hangi erkek güne böylesine güzel iki hanımla başlamanın cazibesine karşı

koyabilir ki?"

Jeremy oturup Violet ona bir fincan çay hazırlamaya koyulduğunda Diana buz gibi bir ifadeyle, "Ben de tam olarak böyle bir şey yapmanın senin alışkanlığın olduğu izlenimine kapılmıştım," dedi. "Belki de *iki* değil," diye ekledi düşünceli bir ifadeyle. "Yine de bilemem tabii. Dayanıklılığınız bana anlatıldığından daha etkileyici olabilir."

"Bugün şafağı yalnız karşıladım," dedi Jeremy, Violet'ten fincanı alıp bir yudum içerek. "Tabii ki bu beni o kadar rahatsız etti ki uyanır uyanmaz buraya geldim." Ses tonu hafıftı ama Diana'ya bakışları keskindi.

"Ne kadar şanslıyız," dedi Diana kinle. "Ama git buradan Willingham, Violet'le çok önemli bir konuşmanın ortasıdaydım ve sen bunu mahvediyorsun."

"Dün gece hakkında onu rahatsız ediyorsun, değil mi?" Jeremy akıllıca sordu.

"Öyle ve senin de bu yüzden aradığından şüpheleniyorum," dedi Violet. "İkiniz de beni yalnız bırakın."

"Bilmen gerektiğini düşündüm Violet, sen ve Audley ayrıldıktan sonra balo salonunda epey konuşuldunuz."

"Ne için?"

"İnsanların Audley ve Leydi Fitzwilliam'ın dansını fark etmediklerini düşünemezsiniz değil mi? Özellikle de Hyde Park'taki buluşmalarıyla ilgili dedikoduların ışığında?" Diana durakladı, sonra nazikçe ekledi, "Biz konuşurken beyefendilerin kapınıza dayanmamasına şaşırdım."

"Ne amaçla?" Violet sanki Diana yabancı bir dilde konuşuyormuş gibi hissetti; söylediğı hiçbir şey ona pek mantıklı gelmiyordu.

"Şey," dedi Diana, kelimeyi uzatarak, "orada bulunan bazı beyler, Audley artık bir metres edinme niyetini açıkça belirttiğine göre, sizin de benzer... şey... evlilik dışı faaliyetlere daha yatkın olacağınızı düşünüyor gibiydiler."

"Leydi Fitzwilliam'la işi biter bitmez James'le dans *ettiğimi* fark etmediler mi?" Violet sinirlenerek sordu.

"Hayır," dedi Diana yavaşça. "Sanırım seni onların dansına skandal yaratacak bir şekilde karışırken görmüşler ve eğer bu kıskanç bir eşin hareketi değilse, bunu anlayamıyorum."

Davranışınız için en ufak bir makul görünen başka bir alternatif açıklama göremiyorum."

"Aman Tanrım." Violet yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Eğer söylediğin kadar kötüyse, Wooton'a evde ziyaretçi kabul etmediğimi söylemek zorunda kalacağım."

"Bunu yapma cüretini gösterdim bile," dedi Diana sakın bir tavırla, çayını yudumlarken. Jeremy'ye kurnaz bir bakış fırlattı. "Yine de bu içeri nasıl girdiğini açıklamıyor, Willingham."

"Kimse benim cazibeme karşı koyamaz," dedi Jeremy muzip bir sırıtışla. "Wooton gibi sert bir uşak bile."

"Garip, çünkü bunu yapmakta hiç zorluk çekmiyorum."

"Çünkü Leydi Templeton, onları sizin için hiç harcamadım. Sizi temin ederim, onları kullansaydım, hiç şansınız olmazdı."

"Her halükârda," dedi Diana, konuşmayı tekrar istediği yere yönlendirerek, "Violet, dün gece en az üç ayrı beyefendi senin hakkında sorular sordu. Dans kartım bütün gece doluydu, insanlar evliliğinizin durumu hakkında bildiklerimi duymaya o kadar hevesliyidiler ki."

"Dans kartın *her zaman* dolu," dedi Violet, doğrusunu söylemek gerekirse.

"Doğru," dedi Diana sakın bir tavırla, sahte bir alçakgönüllülükten eser kalmadan çayından bir yudum daha aldı. "Ama ilk kez, akla gelebilecek en centilmenlik dışı şekilde bedenimi dikizlemekle uzaktan yakından ilgilenmiyor gibiydiler. Tek yapmak istedikleri konuşmaktı!" Sesi neredeyse aynı ölçüde heyecanlanmış ve hoşnutsuzdu.

Jeremy, "Onlara bakacak daha az şey verseydiniz bu deneyimi daha sık yaşayabilirdiniz," dedi.

"Ama yine de kendini uzun uzun süzme isteğine karşı koyamıyorsun," diye karşılık verdi Diana.

Jeremy, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, "Sevgili Leydi Templeton, ben bir *erkeğim*," dedi. Violet'ın erkeklerle olan deneyimlerine bakılırsa, muhtemelen açıklıyordu da.

"Yine de," dedi Violet, en iyi hareket tarzının tüm bu alışverişi görmezden gelmek olduğuna karar vererek, "beni aramayı seçebilecek herhangi bir beyefendiyle ilgilenmiyorum, bu yüzden zamanlarını boşa harcamış olurlar."

"Violet, bu kadar aceleci olma," diye azarladı Diana. "Dün gece bana özellikle seni soran beylerden bazıları çok yakışıklıydı."

"Jeremy, "Bu konuşmada bulunmamam gerektiğini düşünüyorum," dedi.

"Ben de aynı fikirdeyim," diye yanıtladı Diana. "Kendini göstermekten çekinme-

Sanırım yolu biliyorsun."

"Aramak için özel bir amacın var mıydı Jeremy?" Violet biraz daha diplomatik bir şekilde sordu. "James'e bir mesaj iletebilirdim - gerçi bugün onu henüz görmedim."

Jeremy karanlık bir sesle, "Muhtemelen arayanlardan saklanıyordur," diye mırıldandı. "Ama, hayır, teşekkür ederim. Sadece onunla erkekçe şeyler konuşmak istedim. Muhtemelen seni zerre kadar ilgilendirmez."

"Erkeksi şeyler mi?" Violet kuşkuyla sordu.

Jeremy artan bir hevesle, "Evet, kesinlikle," dedi. "Her halükarda bayanlar için uygun bir tartışma değil."

"Bu 'erkeksi şeyler' tam olarak nedir?" Violet sordu. "Atlar mı? Matematik mi? Karınızı başka bir kadınla ilgilendiğinizi düşünmesi için nasıl kandırırsınız?"

"Er," dedi Jeremy.

"Yoksa daha spesifik olayım mı?" Violet bastırdı. "Gerçekten hasta olmadığını çok iyi bildiğiniz karınızı başka bir kadınla ilgilendiğinizi düşünmesi için nasıl kandırırsınız?"

"Bu senin başını ağrıtmıyor mu?" Jeremy patladı. "Buna nasıl dayanabiliyorsun anlamıyorum! Günün hangi saatinde kimin kim hakkında ne bildiğini takip edemiyorum."

Violet ve Diana bu çıkış karşısında kaşlarını kaldırdılar. "Haklısın," dedi Violet. Diana bu itiraf karşısında sandalyesinden düşecekmiş gibi baktı. "Bu iş kontrolden çıktı. Aslında James ve ben de dün gece benzer bir sonuca vardık." Anlaşmalarının uzun sürmediğinden ya da kısa süreli barışmalarını tam olarak nasıl kutladıklarından bahsetmedi.

"Kesinlikle katılıyorum," dedi Diana ve Violet, Diana'nın en başından beri bu çılgınca planın içinde olduğunu düşününce, biraz zengin olduğunu düşündü. "İşte bu yüzden diyorum ki, sahte hastalıktan vazgeçin ve bu -çok istekli- beylerden birini yatağınıza davet edin."

"Aldatmaktan bahsettiğin adamın benim en yakın arkadaşım olduğunun farkındasın, değil *mi*?" Jeremy sohbet edercesine sordu.

"Evliliğinde bir adamı kandırmak konusunda ahlaki üstünlük taslamaya kalkışmanın sırası olduğunu hiç sanmıyorum, Willingham," dedi Diana alaycı bir tavırla.

"Diyorum ki," dedi Jeremy ve Violet onun gerçekten kızgın görüldüğünü görünce irkildi, bu onun için nadir görülen bir şeydi. "Mutlu bir evliliği olan ya da evliliği aile bağları veya para dışında herhangi bir şeye dayanan bir kadını bir kez bile baştan çıkarmadığımı bilmenizi isterim." Aniden ayağa kalktı, yanakları öfkeden kızarmıştı. Diana açık bir şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Jeremy sözlerini şöyle sürdürdü: "Gülünç denecek kadar genç bir yaşta aşk evliliği yapmış, sonra da hayatının geri kalanını bunun bedelini ödeyerek geçirmeye mahkûm olmuş bir adamı, sırf karısı geçmiş yıllardan kalma berbat bir tartışmayı unutamadığı için kandırmaktan söz etmek oldukça farklı bir şey."

"Sizi temin ederim ki," dedi Violet sessizce, "bu ilişkide geçmişe bağlı kalan kişi ben değilim. Ve *kayıtlara* geçsin diye söylüyorum -bu sizi ilgilendirmez- dün gece James'e onu hâlâ sevdiğimi söyledim. Sanırım harekete geçme sırası onda, bende değil."

O anda Wooton bir kez daha kütüphanenin kapısında belirdi ve "Leydi Emily Turner," diye anons etti.

"Anladığım kadarıyla Wooton'ı atlatma konusunda yetenekli olan tek kişi sen değilsin, Willingham," dedi Diana kendini beğenmiş bir ifadeyle, Emily biraz dağınık bir halde kapıda belirdiğinde.

Bu elbette göreceli bir durumdu; Emily normalde o kadar kusursuz bir şekilde bir araya getirilmişti ki, bir buklesi şakağına yapışmak üzere saçlarından kaymış ve etekleri birazcık buruşmuş olan şu anki hali bile şaşırtıcı görünüyordu.

Emily önünde toplananları görünce gözlerini kırıştırdı. "Bir tür daveti mi kaçırdım?"

"Hiç de değil," dedi Violet, eliyle oturmasını işaret ederek. "Bu sabah beklenmedik misafirlerle karşılaşmış gibiyim. Sizi buraya bu kadar erken getiren nedir? Çay ister misiniz?"

"Hayır, kalamam," dedi Emily dikkati dağılmış bir şekilde, ellerini iki yana açarak. "Abigail'imi dışarıda aylak aylak dolaşırken bıraktım - ona sadece bir kitap ödünç almam gerektiğini söyledim, çünkü

Beni dinlediğinden şüpheleniyorum ve bunu duymasını istemedim ama... sormaya geldim... şey..." Jeremy'ye endişeyle bakarak arkasını döndü.

Diana belki de durumun gerektirdiğinden daha büyük bir hevesle, "Willingham, burada bulunman kesinlikle de trop," dedi.

"Diana," dedi Violet nazikçe, "misafirleri kendi evimden kovan kişi olmama izin verme nezaketini göster."

Diana dramatik bir şekilde iç geçirerek vazgeçti; ancak Violet daha fazlasını söyleyemeden Emily araya girdi, "Hayır, belki de Lord Willingham kalmalı." Ona kaçamak bir bakış attı. "Bir beyefendinin görüşü yardımcı olabilir."

Hem Violet hem de Diana bunun üzerine sandalyelerinde öne doğru eğildiler ve Jeremy bile Emily'ye her zamanki eğlenen can sıkıntısı ifadesinden kesinlikle daha dikkatli bir bakış attı.

Emily, "Lord Julian Belfry," diye söze başladı ve Diana bu ismi telaffuz ederken o kadar öne eğildi ki Violet sandalyesinden tamamen düşeceğinden endişelendi. Emily bu alışılmadık coşku gösterisi karşısında durakladı ve Jeremy, "Lütfen devam edin Leydi Emily, Leydi Templeton kendine ağır bir zarar vermeden önce," dedi.

"Evet, şey." Emily yine durakladı. "Bu hafta Leydi Wheeze'ın Venedik kahvaltısında bana eşlik edip edemeyeceğini sordu."

Bir süre sessizlik oldu ve sonra Diana feryat etti, "Onca kahvaltı arasında! Neden benim davet edilmediğim birini seçsin ki?"

Aynı anda Jeremy, "Aklı başında kim *buna* katılmak ister ki?" diye sordu.

Violet, arkadaşlarından daha diplomatik davranmaya çalışarak sadece, "Emily, bu nasıl oldu?" diye sordu. Aslında sormayı düşünebildiği tek soru buydu. Belfry'nin Emily'ye olan ilgisini kesinlikle fark etmişti; Diana'ya karşı kayıtsızca takındığı havalı tavırla Emily'ye karşı gösterdiği daha dikkatli tavır arasındaki farkı da. Ama bunda ciddi bir şey olduğunu düşünemezdi; adamın skandallarla dolu bir şöhreti vardı ve sosyeteye yeni katılan kızlara eşlik edecek birine benzemiyordu.

Emily ellerini kaldırdı. "Tam olarak emin değilim! Dün gece iki kez dans ettik ve benden onunla odada bir tur atmamı istedi - bu siz ikiniz kaybolduktan sonraydı," diye ekledi, ama sesinde hiçbir sitem belirtisi yoktu. "Biz

Belirli bir konu hakkında sohbet ediyorduk ve bana o sabah Leydi Wheezele'in kahvaltısına davet edildiğini söyledi ve katılmak isteyip istemediğimi sordu."

"Peki sen ne dedin?" Diana büyük bir ilgiyle sordu.

"Şey, ona katılmak istemesine şaşırdığımı söyledim, o da bana asıl ilgilendiği kişinin benim şirketim olduğunu söyledi." Emily bu noktada öfkeyle kızarıyordu. "Sonra ona Bay Cartham'ın kahvaltıya başka biri tarafından eşlik edilmemden hoşlanacağından emin olmadığımı söyledim, o da bana Leydi Wheezele'in Bay Cartham'ı davet etmeyeceğinden emin olduğunu ve nişanlı olmadığım göz önüne alındığında bir başkasının eşlik etmesini reddetmemin beklenemeyeceğini söyledi."

"*Ne dedin sen?*" Diana, Emily'yi sarsma dürtüsüne büyük bir ePort ile direniyor gibiydi.

"Evet dedim," dedi Emily bir anda. "O kadar şaşırmıştım ki daha iyi düşünmeden kabul ettim!"

"Peki neden daha iyi olduğunu düşünüyorsun?" Diana sordu.

"Belfry pek de saygın olmayan, bilinen bir baştan çıkarıcı olduğu için mi?" Jeremy kayıtsızca önerdi.

"Bütün erkekler bir gün durulmak zorundadır, Willingham," dedi Diana küçümseyerek.

"Öyle düşündüğünü biliyorum," diye kabul etti Jeremy. "Yanlış hatırlamıyorsam, bu gerçek üzerine hatırı sayılır bir meblağa bahse girmeye hazırdın."

"Bence bu harika Emily," dedi Violet, Diana ve Jeremy'nin ağız dalaşını görmezden gelerek. "Lord Julian'dan hoşlandım. Çok yakışıklı," diye eklemekten edemedi.

"Ve cebi *çok* derin," diye ekledi Diana.

"Sanırım her şeyden çok merakımdan kabul ettim," diye itiraf etti Emily. "Ailemi ona eşlik etmesine izin vermeye nasıl ikna edeceğim konusunda hiçbir fikrim yok - Bay Cartham'ın uzaklaştırılacağından endişelenecekler."

"Belfry'ye ailenizin endişesinden bahsettiniz mi?" Jeremy sordu.

Emily başıyla onayladı. "Bu konuda endişelenmemesini, Bay Cartham'la aynı çevrelerde çalıştıklarını ve onun bu işi halledeceğini söyledi." Emily'nin sesi bu girişimde başarılı olma ihtimalinden kuşkulu geliyordu ama Violet daha çok Lord Julian'ın

Belfry, Oswald Cartham'ı idare etme konusunda tamamen yetenekli olabilirdi ve o da bunu söyledi.

"Ayrıca," diye ekledi. "Diana haklı. Erkekler eninde sonunda evlenmek zorunda. Belki de koca rolünün ona cazip geldiğine karar vermiştir."

"Kocalardan bahsetmişken," diye ekledi Emily, belli ki konuyu değiştirmek istiyordu, "ben geldiğimde seninki aceleyle nereye gidiyordu Violet?"

Violet kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

Kaşlarını çatma sırası Emily'deydi. "Ben gelirken o da gidiyordu, itiraf etmeliyim ki biraz tedirgin görünüyordu. Nereye gittiğini size söylemedi mi?"

"Evde olduğunu bile bilmiyordum," dedi Violet bıkkın bir ifadeyle. James ne zaman gelmişti? Ve neden gitmişti?

"Ne tuhaf," dedi Emily, hâlâ kaşlarını çatarak. "Wooton beni içeri aldığı sırada kütüphaneye giden koridordan uzaklaşıyordu; seninle birlikte burada olduğunu sanıyordum."

Violet'in üzerine soğuk bir his çöktü. Emily'nin gelişinden hemen önce ne konuşuyorlardı? James neye kulak misafiri olmuş olabilirdi? Bir an düşündü ve sonra içinde yükselen öfke ve hafif alarm karışımını fark etti: Violet'in bir aPair'i olma olasılığını tartışıyorlardı.

Elbette bu, kulak misafiri olmayı seçtiği an olacaktı, sinir bozucu adam. Onu boğazlamak istedi.

Onun yerine arkadaşlarına yavaşça, "Sanırım bizi duydu," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" Diana sordu.

"Bir sevgili edinmem hakkında gevezelik ediyordun," dedi Violet, sesindeki kızgınlığı bastırmaya çalışarak. "Sanırım konuşmamızın James'in kulak misafiri olduğu kısmı buydu. Yoksa neden böyle acele etsin ki?"

"Tüh," dedi Jeremy küçümseyerek. "Yaramaz bir okul çocuğu gibi anahtar deliklerini dinlemek Audley'nin tarzı değil."

Bu eğlenceli bir zihinsel imgeydi ama Violet dikkatinin dağılmasına izin vermedi. "Muhtemelen kazara oldu," diye ekledi. "Ne de olsa kapı aralıktı ve dışarıda duruyor olsaydı konuştuklarımızın bir kısmını kolayca yakalayabilirdi."

"Seni bu kadar üzen ne, Violet?" Diana ayağa kalkıp onun yanına giderek sordu.

"Adam herhalde *yine* yanlış bir fikre kapıldı!" Violet öfkeyle patladı. "Senin saçmalıklarını duyduğuna şüphe yok ve şimdi kendini bir kez daha öfkeye kaptırdı. Oh, onu boğabilirim!" Odanın uzunluğunu adımlamaya başladı - ki bu hiç de küçümsenecek bir mesafe değildi. "Duyduğu her fısıltılı imaya öfkelenirse bu evliliği nasıl sürdürebilirim ki? Bu çok sinir bozucu!"

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Jeremy yardımsever bir tavırla, "Leydi Templeton'ın bir şey ima ettiğini sanmıyorum. Bunu oldukça açık bir şekilde ifade ediyordu."

Diana Jeremy'ye zehirli bir bakış fırlattı ama Violet'in şu anda onların ağız dalaşına ayıracak vakti yoktu.

"Evliliğimi yıkmam için beni cesaretlendirmeden en yakın arkadaşımı ikna edebilseydim iyi olurdu."

Diana'nın yüzü öfkeyle kızarmıştı ki bu alışılmadık bir durumdu; kıvrak diline rağmen gerçekten öfkelenmediği nadirdi. Bunun için enerji harcamaya değeceğini hiç düşünmezdi. Ama Violet belli ki sinirlerine dokunmuştu.

"Benden yardım almadan evliliğinizi mahvetmek için yeterince şey yaptınız," dedi her zamanki durgun tavrından hiçbir şey göstermeyen kırpılmış bir tonda. "Bir çocuk gibi davranıyorsun, kocan da öyle." Kollarını kavuşturdu. "Aslında ona olan bağlılığınızı iddia etmeye çalışmanız çok saçma. İnsanlar yabancıları oldukları birini iğnelemek için bu kadar umutsuzca çabalamazlar."

Violet o anda bu teorinin Diana'nın Jeremy'yle sürekli didişmesine nasıl uygulandığını sormak için yanıp tutuşuyordu ama bunun işleri daha da kötüleştireceğine karar vererek bu isteğine zorlukla karşı koydu.

"Artık senden ayrılıyorum Violet," dedi Diana kararlı bir şekilde, retikülünü toplayıp kapıya doğru ilerlerken. "Tüm bu saçmalıklar sona erdiğinde lütfen bana haber verin ve bir kez daha normal bir konuşma yapabilelim." Bu sözlerle birlikte Violet, Emily ve Jeremy'yi az önce boşalttığı boş alana bakarken bırakarak ayrıldı.

"Biliyor musun," dedi Jeremy düşünceli bir sesle, "sanırım Leydi Templeton'a hayranlık duyabilirim."

On dört

James o sabah, şüphe duyduğu anlarda her zaman yaptığı şeyi yapmıştı: atına binmişti.

Uyandığında kendini şeytan gibi hissetmişti, ağzı kurumuş, başı zonkluyordu ama yine de kendini yataktan dışarı sürüklemişti; ne olursa olsun cehennem gibi hissedecekti, bunu açık havada da yapabilirdi. Aslında düşünmeye ihtiyacı vardı ve dışarıda her zaman daha iyi düşünmüştü. Oxford'da geçirdiği yılları hatırladı; ne zaman çetrefilli bir matematik problemine takılsa, iyi ve sert bir gezinti genellikle onu çözerdi.

Yukarıda bahsi geçen başının zonklaması nedeniyle her zamanki saatinden çok önce yatağa uzanmıştı ama yine de saat on birden önce, *tonlarca insanın* ortaya çıktığı saatte parka varmıştı. Bu nedenle, Rotten Row'a döner dönmez başka bir sürücünün kendisini selamladığını duyduğunda şaşırmıştı.

Söz konusu binicinin babası olduğunu keşfettiğinde daha da büyük bir sürpriz oldu.

James çocukluktan erkeklığe geçerken babası küçülmüş gibiydi; hâlâ uzun boylu, heybetli bir adamdı ama artık James'in çocukluğunda olduğu gibi James'in üzerinde yükselmüyordu ya da James'in hayalinde ne pahasına olursa olsun korkulması gereken bir heybet değildi. Ancak yine de Dük'ü kesinlikle gerekli olandan daha fazla görmeye yanaşmıyordu - ve kişi değerli bir varis değil de ikinci bir oğul olduğunda, "kesinlikle gerekli" sanıldığından daha azdı. Ya da West'in kazasından önce öyleydi.

O günden sonra dük ikinci oğluyla daha çok ilgilenmeye başlamıştı. Audley Evi'nin düğün hediyesi olarak verilmesi ve o korkunç sabah James'in eve döndüğünde babası ve Violet'i derin bir sohbete dalmış bulması - James'in yanlış anlamış olabileceğini düşünmeye başladığı bir sohbet. Yine de Dük'ün Violet'le ilgili umutlarının

Düklüğün geleceği James'in istediğinden çok daha fazla James'e odaklanmıştı, kendisi ve babası arasına görüldüğü kadar mesafe koymayı başarmıştı. Açıkça kavgalı değillerdi -görünüşte öyleydiler- ama...

Ama James babasının çok ihtiyaç duyduğu bir gezintiyi yarıda kesmesi fikrinden hoşlanmıyordu. Özellikle de başının şakaklarına çekiçe vuruluyormuş gibi hissettiği bir günde.

"Baba," dedi atını dizginleyip babasının yetişmesine izin verdikten sonra. "Bu senin için oldukça erken, değil mi?"

"Oldukça," dedi babası kuru bir sesle, etrafındaki az kalabalık parka anlamlı bir bakış atarak. "Bu sabah gezintilerine olan hayranlığını hiçbir zaman anlayamadım."

"Saat öğleni geçti," diye belirtmek zorunda hissetti James. "Ne olursa olsun." Babası umursamaz bir el salladı. "Binicilik kafamı boşaltıyor."

"Duyduklarıma bakılırsa, temizlenmesi gerekiyor."

James çenesini sıktı. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordu, ancak cevabı duymak istemediğinden oldukça emindi.

"Dün gece kulübümde oldukça ilginç konuşmalar duydum," dedi dük atını hafif bir tırısaya kaldırırken. "Edindiğim genel izlenim, sizin ve eşinizin kendinizi bir gösteri haline getirdiğiniz yönündeydi."

"Ve bu seni ilgilendiriyor... nasıl?" James sıkıca sordu.

Dük, "Sen benim oğlumsun," dedi, her kelimeyi açıkça telaffuz ederek, sesi keskin bir kesik ritme büründü. "Eğer kardeşin iddia ettiği kadar... sorunluysa, düklüğe bir varis sağlamaktan sen sorumlu olacaksın. Yaptıklarınız beni de etkiler."

"O zaman belki de," dedi James, içinde kabaran öfkeyi sesinden uzak tutmaya çalışarak, "yıllarca *her gün* beni görmezden gelirken bunu düşünmeliydin." Dük cevap vermek için ağzını açtı ama James henüz sözünü bitirmemişti. "Belki de bunu hayatıma karıştığında ve bana bir gelin seçtiğinde düşünmeliydin, sanırım bu görevi kendi başıma başaramayacak kadar aptal olduğumu varsayarak."

"Yine de seçimimle ilgili senden hiçbir şikâyet duymadım," dedi babası, gözleri önlerindeki yolda. "Bence bir teşekkür etmeniz gerekiyor."

Her şey düşünöldü." Dikkatli bir şekilde durakladıktan sonra ekledi: "Gerçi evliliğinizin son zamanlarda pek mutlu olmadığını biliyorum. Ama bu bir gerçek evlat, benimle hiçbir ilgisi yok."

"Her şeyin seninle ilgisi var!" James önceki sekiz yirmi yılın ve özellikle de son dört yılın kızgınlığı içinde kaynıyordu. "Evliliğim -ki bu seni hiç ilgilendirmez, bilesin diye söylüyorum- sadece senin müdahalelerin yüzünden pürüzler yaşadı. *Her zaman* sensin."

Dük atını sertçe dizginledi ve hayvanın sakinleşmeden önce sıçramasına neden oldu. James de aynı şekilde davranıp babasına baktığında, Dük'ün yüz ifadesi sakin olsa da gözlerinin öfkeyle parladığını gördü. Baba gibi, oğul gibi.

"Sana neden bu kadar haksızlık ettiğimi düşündüğünü hiç anlamadım James." James zaten dikkat etmemiş olsaydı bile, babasının nadiren Hıristiyan ismini kullanması kesinlikle dikkatini çekerti. James kendini bildi bileli babası ona herkes gibi Audley diye hitap etmişti. "Ben bir düküm. Sen de benim oğlumsun. Bunun ne anlama geldiğini, nasıl bir itibara sahip olduğumuzu çok iyi biliyorsun ve senin için yaptığım her şey bu amaç uğruna oldu.

"Çocukken seni görmezden geldiğimi söylüyorsun. Haklı olabilirsin. West benim varisim; onu erkeklige yönlendirmek, bir gün omuzlarına yüklenecek sorumluluğu anlamasını sağlamak benim görevimdi. Sana özel öğretmenler ve binicilik dersleri verdim, seni Eton ve Oxford'a gönderdim ve zamanı geldiğinde, evliliğiniz ve çocuklarınız sorununun düklüğün geleceği üzerinde başlangıçta düşündüğümde daha büyük bir etkisi olabileceğini fark ettiğimde, onları tatmin edecek şekilde ayarladım. Yine de" -ve Dük burada acı acı gülümsedi- "Violet Grey size uygun olmasaydı onunla evlenmeniz için sizi nasıl ikna edebileceğimi düşündüğünüzü anlayamıyorum. Pek çok yönden bana benzemiyorsunuz ama inatçılığımı miras almış gibi görünüyorsunuz."

James sanki ayaklarının altındaki zemin kayıyormuş gibi hissetti. Babasının West'i kardeşiyle daha büyük bir dostluk duygusundan dolayı tercih etmediğini biliyordu -her zaman biliyordu- ama bunu bu kadar açık bir şekilde ifade ettiğini duymak James'e garip bir şey yaptı.

O ve West, ülkedeki en zengin ve en güçlü adamlardan birinin oğullarıydı; hiçbir şey bu gerçeği değiştiremez ya da James'e ilk nefesini aldığı andan itibaren sağladığı sayısız avantajı ortadan kaldıramazdı. Yine de, her nasılsa, tüm hayatı boyunca babasının kendisine olan ilgisizliğinin, onu bir yedekten başka bir şey olarak görmeyi reddetmesinin hayatının gidişatını belirlediğini düşünmüştü; bu inanç onu güvensiz, hatta zaman zaman kızgın yapmıştı. Ama West, varis olarak babasının ilgisini çekmişti; James ise yedek olarak tam tersini. Babası ilk kez James'in hayatına gerçekten karışmaya çalıştığında - James'in Violet ile uzlaşmacı bir durumda o balkonda keşfedilmesini ayarlamasıyla - James bunu öğrendiğinde öfkeye kapılmıştı. Babası ona her zaman böyle ilgi gösterseydi hayatının nasıl olacağını hayal etmeye çalıştı ve başaramadı.

Sonuç ne olursa olsun bundan hoşlanmayacağından emindi.

Dahası, evliliğini bu hale getirdiği için sadece kendisini suçlaması gerektiğini fark etmeye başlamıştı. Babasının işe karıştığı doğrudu ama James sonuçlara itiraz edemezdi, ne de olsa Violet'i neredeyse ilk gördüğü andan itibaren ona aşık olmuştu. Evliliklerinin ayarlanmasında babasının parmağı olduğunu öğrendikten sonra her şeyi berbat eden oydu ve neden? Çünkü babasından bahsedilmesi bile tüm mantığını ve aklını kaybetmesine neden oluyordu.

Ona güvenmemiştir. Bu doğrudu. Violet kur yaptıkları entrikalardan haberi olmadığını söylüyorsa, şüphesiz bu doğrudu; Leydi Worthington, kızına haber vermeden James'in babasıyla böyle bir plan yapacak kadar işbirlikçiydi.

Peki James neden ona inanmamakta bu kadar acele etmişti? Neden Violet'e, karısına, her şeyden çok sevdiği insana güvenmemiştir?

Çünkü kalbinin bir yerinde hâlâ babası ve ağabeyi onsuz gezintiye çıkarken pencereden onları izleyen o küçük çocuk vardı. Hâlâ o çocuktuk, kimsenin ona olan sevgisinin koşulsuz ve gerçek olduğuna güvenemiyordu. Yine de James çok uzun zamandır o çocuk olmadığını fark etti. Okula gitmiş, Jeremy ve Penvale ile tanışmış, gerçek arkadaşlığın bir hayatta nasıl bir fark yaratabileceğini keşfetmişti. Üniversiteden sonra Londra'ya gelmişti.

ve kardeşiyle babalarının gölgesi dışında bir ilişki kurmaya başlamıştı. Violet ile tanışmıştı.

Ve yine de, ilk şüphe fisıltısında, bir kez daha o çocuk haline gelmişti - odalarla dolu büyük bir evde ve içinde ona aldırış edecek kimse olmayan bir çocuk. Birinin ona ihanet etmiş olabileceği ilk ihtimalde bunun böyle olduğuna anında inanan bir çocuk.

Ama bu artık onun hayatı değildi. İhmal edilmiş bir çocukluğun onda yarattığı güvensizliğin geleceğinin rotasını çizmesine izin verirse lanetlenirdi. Verdiği zararı bir kez ve sonsuza dek düzeltmesinin zamanı gelmişti.

"Çiftlerime bir daha karışmadığın için sana teşekkür ederim," dedi James kısaca, zihni hâlâ çalışıyordu, babasının varlığından bıkmıştı. "Sana bu konuda ya da başka bir şey hakkında söyleyecek başka bir şeyim yok, gerçekten." Dizginleri eline aldı ve atını harekete geçirmeye hazırlandı.

"Eğer bu konuda hâlâ bu kadar üzgünsen," dedi dük, James uzaklaşmadan, "Willingham Markisi'yle arkadaşlık etmene şaşırdım." James dondu kaldı ve babasının gözlerinde muzaffer bir parıltı belirdi; dük altın vuruş yaptığını biliyordu. "Bir dahaki sefere onu gördüğünde, eski Leydi Violet Grey'i tam da senin onu kurtaracağın zamanda nasıl bu kadar rahat bir şekilde balkona çektiğini sorabilirsin."

Babası ona o sinir bozucu gülümsemesiyle gülümsedi ve atını tırısı kaldırarak James'i Rotten Row'un ortasında durağan atının üzerinde aptal gibi şaşkın bir halde bıraktı.

Yapılacak tek şey kendini eve götürmekti ve James de öyle yaptı. Jeremy'yle ilgili ima şok ediciydi kuşkusuz; o balkonda Jeremy ve Violet'i birlikte düşünmemek için elinden geleni yapmıştı, ama bu anı aklına geldiğinde, Jeremy'nin Jeremy olduğunu düşünüp geçiştirmişti. Ancak James şimdi bunun aslında hiç de Jeremy gibi olmadığını fark etmişti. Adam hakkında ne dersiniz deyin -ki insanlar zaman zaman bunu söylemek için epeyce sebep bulmuşlardı- ama o kadın seçiminde çok dikkatliydi. Kendini opera ile sınırlama eğilimindeydi.

Dansçılar, aktrisler, dullar ve dikkatsiz kocaları olan mutsuz evli bayanlar. James'in Violet'le geçirdiği o akşamdan önce ya da sonra evli olmayan bir bayanın peşinden nefes nefese koştuğunu hiç görmemişti.

O zamanlar bu konuda hiçbir şey düşünmemiştir. Şimdi ise nasıl böyle bir aptallık yapabildiğini merak ediyordu.

Jeremy evlenme çağına gelmiş genç bir bakireyi asla balkona çekmezdi - bunu yapmak ve yakalanmak evliliğe zorlanmak demektir ve sekiz yirmi yaşlarındaki Jeremy evlilikle ilgilenmiyorsa, on beş yıl önceki Jeremy bu kelimedenden bile ürperirdi. Belli ki ortada başka bir şey vardı. James'in babasının izlerini taşıyan her şeye verdiği içgüdüsel tepki olan öfkeye yenik düşmek cazip geliyordu ama geç de olsa etrafındakilere güvenmeyi ya da en azından onlara şüpheyle yaklaşmayı öğrenmeye çalışıyordu. Bu nedenle Jeremy'nin kapısını yumruklayıp ona suçlamalarını ve belki de çenesine indireceği 1. darbeyi sunma isteğine direndi.

Bunun yerine, hummalı bir tempoyla eve geri döndü ve vardığında, bineğinden atladı ve dizginleri bir seyişe attı, doğrudan mews'ten eve girdi ve mutfak merdivenlerinde yanından geçerken bir bulaşıkçı hizmetçisini şaşırttı. Wooton'ı girişte, korkulukları beyaz bir eldivenle incelerken buldu, o kadar tamamen ve klişeleşmiş bir uşak hareketiydi ki James bir an için çılgınca bir gülme arzusuna kapıldı.

"Leydi James uyandı mı?" diye sordu önsöze gerek duymadan.

Wooton onu görünce doğruldu. "Leydi Templeton ve Lord Willingham'ı kütüphanede çayla ağırlıyor," dedi Wooton ve bu haber James'in eldivenlerini çıkarırken donup kalmasına neden oldu. "Sizi anons edeyim mi lordum?"

"Hayır, teşekkür ederim Wooton," dedi James, eldiven çıkarma işlemini biraz daha az çılgınca bir hızla tamamlayarak. "Sanırım onlara sürpriz yapacağım."

Wooton başıyla selam vererek, "Çok iyi, lordum," dedi ve uşakların bütün gün yaptıkları gizemli işleri yapmak üzere oradan ayrıldı. James koridordan kütüphaneye doğru yola koyuldu. Violet'in misafiri olacağını, özellikle de Jeremy'nin bu misafirlerden biri olacağını hesaba katmamıştı. Jeremy'nin Violet'i aramaya geldiğini sanıyordu.

Jeremy'nin öğleden hemen sonra ziyarete gelmesinin tuhaflığını düşündü; günün bu saatinde genellikle hâlâ uyuyordu (ve genellikle başkalarının yanındaydı).

Diana'nın bu kadar erken saatte burada olması da tuhaftı, James onun Violet ve James'in erken kalkma alışkanlıklarını ne kadar tuhaf bulduğunu birden fazla kez duyduğundan emindi. Jeremy ve Diana'nın alışılmadık şekilde erken gelmelerinin önceki akşamki olaylarla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordu; ne de olsa Violet'le birlikte kendilerini göstermişlerdi. Oyunlardan, tartışmalardan ve arkadaş olarak adlandırdığı müdahaleci delilerden bıkmıştı. Sadece karısıyla dürüst bir konuşma yapmak istiyordu.

Bunu, tercihen, yatakta uzun bir ara takip edecek.

Bu düşünce de bir gece önce yaşananların canlı hatıralarını canlandırdı. Violet, başını şehvetle arkaya yatırmış, gözleri kapalı, siyah saçları darmadağın. Kalçalarının sessiz bir davetle adamınkilere doğru eğildiği hissi. Adam eve doğru kayarken kadının sıcaklığı ve ılıkılığı, tekrar ve tekrar ve-

İsa.

Violet'ten başka birinin onu tatmin edebileceğini nasıl düşünebilirdi ki?

Yapmadın, dedi kafasının küçük bir köşesini işgal eden sessiz, makul ses. *Pek sayılmaz.*

Ve bunun doğru olduğunu biliyordu. Yoksa neden son dört yılını bir keşiş kadar iffetli bir şekilde, kendisinden nefret eden bir kadınla aynı evde geçirmişti? Çünkü kendine bile itiraf edememiş olsa da umut etmekten, istemekten asla vazgeçmemişti.

Aslında sorun da buydu. Violet'in dün gece dolambaçlı yollardan söylediği de bu değil miydi? Onu sevmişti ama en ufak bir kıskırtma karşısında ona olan inancını yitirmişti. Geçmişinin geleceğini belirlemesine izin vermiş ve bu gelecek için mücadele etmek adına en ufak bir şey yapmamıştı.

Bir dükün oğluydu ve bu nedenle, pek bir şey için mücadele etmek zorunda kalmaya alışık değildi. Ve bir şey ona kolay gelmediğinde, onu terk ederdi.

Matematik mi? Sakin ol. Düğün Menekşesi? Kolay. Babasının ahırını miras almak mı? Sakin ol.

Ama çocukluk acılarını geride bırakmak? West ile olan ilişkisi? Violet ile evliliğini? Çok daha zordu. Ve bu yüzden hiç denememişti.

Ve hayatı şüphesiz bu yüzden daha da boştu. Artık bu konuda bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti.

Kütüphanenin kapısı aralıktı ve James yaklaşırken dışarıdan gelen sesleri duyabiliyordu. Kapı koluna uzandı, sonra beyni tam olarak ne duyduğunu kaydederken durakladı.

Violet konuşuyordu. "... kontrolden çıktı. Aslında James ve ben de dün gece benzer bir sonuca vardık." James bu sözler karşısında bir eğlence hissi duydu, eli hâlâ kapı kolunun üzerindeydi; Violet bir tür anlaşılmaya nasıl vardıklarından bahsetmedi.

Leydi Templeton'ın sesi, "Tamamen katılıyorum," diye çıktı. "Bu yüzden diyorum ki, terk et

ve bu -çok istekli- beyefendilerden birini yatağınıza davet edin."

James dondu kaldı, kolu hâlâ uzanmıştı. Ne oluyor lan?

"Aldatmaktan bahsettiğin adamın benim en yakın arkadaşım olduğunun farkındasın, değil *mi*?" Jeremy sordu, ses tonu rahattı; James sadece Jeremy'yi iyi tanıyan birinin yüzeyin altında akan öfke notasını yakalayabileceğini düşündü ve arkadaşının on beş yıl önce babasıyla yaptığı gizemli anlaşmalara rağmen Jeremy için kısa bir minnettarlık hissetti.

Leydi Templeton, "Evliliğinde bir adamı kandırmak konusunda ahlaki üstünlük iddia etmenin zamanı olduğunu hiç sanmıyorum, Willingham," dedi, sesi küçümseyiciydi.

"Diyorum ki," dedi Jeremy ve James Diana'nın çok ileri gittiğini hemen anladı, "bilmeni isterim ki bir kez olsun mutlu bir evliliği olan ya da evliliği aile bağlantıları veya para dışında herhangi bir şeye dayanan bir kadını baştan çıkarmadım."

James Aoor'a doğru itilen bir sandalyenin sesini duydu ve ne yaptığını tam olarak anlayamadan aceleyle geri çekildi - kapının dışında gizlenip *bu* konuşmaya kulak misafiri olurken yakalanmak istemiyordu. Koridora geri dönerken bile sinirliydi; konuşması gereken kişi

Violet'in bunu yapabilmesi için Jeremy ve Diana'nın gitmesi gerekiyordu. Araya girip onlardan gitmelerini isteyebilirdi ama konuşmalarına kulak misafiri olduğunu fark ettiklerinde ortaya çıkacak gariplikle başa çıkmak istemiyordu. Violet'in Diana'nın tavsiyesini dinlemesinden endişe etmiyordu ve bu sorgusuz sualsiz güvenin farkına varmak onu neredeyse sersemletmişti ama yine de varlığının şu anda biraz de trop olabileceğini düşünüyordu ve Violet'le bir tartışmaya başlamak için pek de iyi bir not gibi görünmüyordu. Kendini ailesini gözetlerken yakalanmış on beş yaşında bir çocuk gibi hissediyordu ki bu çok saçmaydı, Tanrı aşkına burası *onun* eviydi. Yine de kendini aptal gibi hissederek o anda makul görünen tek şeyi yaptı: tekrar gitti.

Jeremy onu kulübünde buldu.

"Oldukça erken uyandın, değil mi?" James son otuz dakikadır boş boş baktığı gazeteyi indirerek sordu.

"Hadi ama," dedi Jeremy, otururken. "O zaman tüm konuşmaya kulak misafiri mi oldun?"

"Sadece bir parça," dedi James, iç çekerek gazetesini bir kenara bırakarak. Yalan söylemek için bir neden göremiyordu; Jeremy burada olduğuna göre, Wooton'ın Violet'e evde olduğunu söylediğini varsayıyordu, her ne kadar kısa da olsa, yani karısı artık ne kadar aptalca davrandığını tam olarak biliyordu.

"Ve sen kaçtın."

"Kulak misafiri olurken yakalanmak ve Violet'in yanlış bir fikre kapılmasını istemedim," dedi James, her geçen an kendini daha da aptal hissederek.

Jeremy büyük bir vakarla, "İlk etapta koridorda gizlenmeyerek bu olasılığı ortadan kaldırılabildin," dedi. Kısa bir süre önce yatak odasının penceresinden bir gül kafesi aracılığıyla çıkmak zorunda kalmış bir adam tarafından küçümsenmek biraz can sıkıcıydı ve James ona bunu söyledi.

"Ayrıca," diye ekledi, "babamın daha bu öğleden sonra bana hatırlattığı gibi, ben bir dükün oğluyum. Dük oğulları *gizlenmez*."

Jeremy sandalyesinde doğruldu, bakışları jilet gibi keskindi. "Bugün babanı mı gördün? Ne için, eski dostum? Kafanı duvara vurmak gibi bir şey mi hissettin?"

"İstemedim oldu, sizi temin ederim," dedi James, biraz da test edercesine. "Onunla parkta ata binerken karşılaştım - sanırım karşılaşmamız tesadüf *değildi*." Bir an tereddüt etti, sonra söze girdi. "Oldukça aydınlatıcı sohbetimiz sırasında, senin hakkında söyleyecek bazı ilginç şeyleri vardı."

"Öyle mi yaptı?" Jeremy birdenbire gömleğindeki küplerle ilgilenmeye başlayarak sordu. "Yaptı," diye onayladı James ve bir süre ona baktıktan sonra

Jeremy ona bakmak dışında her yere bakarken arkadaşı gözlerini kaldırdı ve James'in bakışlarıyla tam olarak buluştu.

"Violet'le tanıştığınız geceyi anlattı o zaman?" Jeremy doğrudan sordu.

"Bunu senden duymayı gerçekten çok isterim." James, Violet ile tanıştığı geceyi

Babasının sözünü dinlemekle ilgili bir ders.

Jeremy iç geçirdi ve elini saçlarının arasında gezdirdi. James onu en son ne zaman bu kadar rahatsız gördüğünü hatırlayamıyordu; tembel, her zaman biraz sarhoş Jeremy'ye, her şeyle eğlenen ve hiçbir şeyden etkilenmeyen kadın düşkünü işe yaramaz markize alışmıştı. Bu çok seçici bir maskeydi, ama James bunun neredeyse *fazla* iyi olduğunu fark etmemişti; bunların hepsi Jeremy'nin parçalarıydı, bu doğrudu, ama o parçalarının toplamından daha fazlasıydı ve James son zamanlarda bunu unutmuş olup olmadığını merak etti. *Jeremy'nin de unutup* unutmadığını merak etti.

"Markizliği ilk devraldığımnda nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor musun?" Jeremy sordu. Ayrıntıya girmedi ama James ima edilen her şeyi anlayarak başını salladı. Jeremy'nin babası markizliği yoksul bırakmamıştı ama ortakları yılların ihmali ve kötü yatırımlar yüzünden azalmıştı. Jeremy henüz Eton'dayken babalarının ölümü üzerine unvanı devralan ağabeyi, hesapları yaratıcı bir şekilde yeniden düzenleyerek ölüm vergilerini ödeyecek parayı bulmayı başarmıştı ama bu biraz zor olmuştu. Daha sonra elinde kalan sermayeyi -Overington ailesinin elinde kalan likit fonların neredeyse tamamını- malikanede bir dizi masraflı iyileştirme için harcamıştı. Bu iyileştirmeler geçtiğimiz on yıl içinde harika sonuçlar verdi ve mülk bir kez daha ödeme gücüne kavuştu - hatta gelişti. Ama o zamanlar, keskin bir şekilde

hazır fonların miktarını sınırladı-James, Jeremy'nin ödeneğindeki azalmaya homurdandığını açıkça hatırlayabiliyordu.

Jeremy'nin kardeşi West'le bir yarış kazasında öldüğünde, Jeremy'nin unvanı miras aldığında ödemek zorunda kaldığı ölüm vergilerinin markizliği neredeyse iflas ettirdiğini söylemeye gerek yok. James sık sık Jeremy'nin kaygısız bir çapkın olarak nam salmasını komik bulurdu, oysa gerçekte aile mülkünü kurtarmak için -hem de yirmi yaşında- acı bir şekilde mücadele etmek zorunda kalmıştı. James bu yüzden ona her zaman hayranlık duymuştu ve bunun elindeki konuyla tam olarak ne ilgisi olduğunu merak etti.

Soru yüzünden okunuyor olmalıydı, çünkü Jeremy sanki soruyu yüksek sesle dile getirmiş gibi cevap verdi.

"Baban o akşamdan bir hafta önce bana geldi," dedi açıkça, bakışları James'in bakışlarından hiç ayrılmıyordu ve James bunun Jeremy'nin en sevdiği yönlerinden biri olduğunu fark etti - doğru olanı yapmak konusunda tereddüt edebilirdi ama bir kez kararını verdiğinde asla tereddüt etmezdi. "Bana son zamanlarda büyük bir baskı altında olduğumu bildiğini ve küçük bir bedel karşılığında bu yükü hafifletmek için bir şeyler yapmaktan mutluluk duyacağını söyledi. Katılacağın bir baloda genç bir bayanı balkona çekmen yeterli." Sonra durakladı, göz temasını kesti ve ellerine baktı. Derin bir nefes aldı ve gözlerini bir kez daha kaldırdı. "Yalan söyleyip bana şantaj yaptığını ya da kafam iyiyken bana yaklaştığını söyleyebilirim ama bu doğru değil. Bir yargıç kadar ayıktım; bir gece beni evimde ziyaret etti. Babanla ilişkinin ne kadar gergin olduğunu biliyordum ve yine de yaptım." Bunu açıkça, göz temasını kesmeden, hiçbir mazeret ileri sürmeden söyledi.

"Sana para teklif etti," dedi James -bu bir sorudan ziyade bir ifadeydi.

Jeremy çaresizce omuz silkti. "Ne kadar çaresiz olduğumu biliyor olmalıydı - bana öyle bir miktar teklif etti ki... şey..." Biraz mahcup bir ifadeyle arkasını döndü. "Bu yatırımlar karşılığını verene kadar beni ayakta tutmaya yetti. Hayır diyecek durumda değildim."

James bir öfke patlaması bekliyordu ama kendini garip bir şekilde... kopuk hissetti.

"Audley," dedi Jeremy, şimdi daha hızlı konuşarak, "bilmeni isterim ki, gerçekten işe yarayacağını bilseydim bunu asla kabul etmezdim."

"Ne?"

"Demek istediğim, daha yirmi üç yaşındaydık! Violet'e bir kez bakıp anında ona vurulacağını hiç düşünmemiştim."

"Sanırım bir bakıştan biraz daha fazlası gerekti," dedi James, çünkü ne de olsa bir adamın düşünmesi gereken bir onuru vardı.

"Öyle diyorsun," dedi Jeremy her zamanki kendini beğenmişliğinin bir iziyle, "çünkü o akşam balkonda yüzünü görmedin." İçini çekti, neşesi bir kez daha buharlaştı. "Seni tuzaga düşürmek istememişim Audley. Son birkaç yıldır ne kadar mutsuz olduğunu görünce..." Tekrar sustu, sonra rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. James, Jeremy ile neredeyse yirmi yıldır arkadaş olduklarını ve yine de bunun şimdiye kadar yaptıkları en dürüst konuşma olabileceğini düşündü.

Violet, hiç kuşkusuz, bunun tipik bir erkek davranışı olduğunu söyleyecekti. Bu düşünce onu gülümsetti ve *Tanrım*, Violet'i düşündüğünde, son birkaç yıldır çok aşına olduğu öfke ve umutsuzluğun kendine özgü kombinasyonunu hissetmek yerine gülümsemek harika bir duyguydu.

"O gece hakkında tartışmıştık," dedi aceleyle, ne yaptığını düşünmek için bile duraksamadan.

"Pardon?"

"Kavga - bu... mesafe." Sanki elleri dört yıllık soğukluğu, yavaş yavaş uzaklaşmayı kapsayabilirmiş gibi, çaresizce önünü işaret etti. "Her şey eve geldiğimde babamın Violet'i aradığını öğrendiğim için başladı. Babamla Violet'in annesinin balkondaki o karşılaşmayı nasıl ayarladıklarını konuşurlarken kulak misafiri oldum."

"Kapıları dinlemeyi bırakmalısın."

"Sizi temin ederim ki," dedi James, sinirlenerek, "hayatım boyunca bunu yaptığım sadece iki olay bunlar."

Jeremy bilgece, "Durmak için bir neden daha," dedi, "zamanlaman gerçekten berbat görünüyor." Durakladı. "Ya da sanırım bunu daha sık yapmaya başlayabilirsin. Her gün bir kapının eşiğini dinlersen, sıradan ve hiç de ilginç olmayan bir şeyler duyma ihtimalini artırırsın."

"Mesele şu ki," dedi James, birinin konuşmayı gerçekten konu üzerinde tutması gerektiğini hissederek, "sonuçlara atladım. Violet çoktan

entrikalarından haberdardı, bu yüzden başından beri her şeyi bildiğini düşündüm. Bu konuda tartıştık - bana eşeklik ettiğimi, ona güvenmem gerektiğini söyledi - ki öyleydim ve güvenmeliydim de -"

"Yani siz ikinizin son dört yıldır ailemin fena olmayan bir taklidini yapabilmenizin tek nedeninin bu olduğunu mu söylüyorsunuz?" Jeremy kuşkuyla sordu.

"Kulağa tamamen aptalca geliyor, değil mi?"

"Yüce Tanrım, dostum!" Jeremy bu noktada o kadar heyecanlanmıştı ki ayağa fırladı. Bu, odadaki diğer beylerin dikkatini çekti; yarım düzine kafa onlara doğru döndü ve Jeremy, olay çıkardığını geç de olsa fark ederek, güven verici olmak bir yana, biraz akli dengesi yerinde değilmiş gibi görünmesine neden olacak şekilde onlara el salladı.

"Seni mutsuz eden bir evlilik için kandırdığım için yıllardır kendimi suçlu hissediyorum," dedi Jeremy, yerine otururken sesini biraz alçaltarak.

"Gerçekten mi?" James kaşlarını kaldırdı. "Evet, suçluluk duygusunun seni gerçekten yiyip bitirdiğini görebiliyorum. Seni yemekten ve kadınlardan soğuttu, değil mi?"

Jeremy savunmacı bir tavırla, "Shakespeare trajedisinin ortasında olduğumu söylemedim," dedi. "Ama bu konuda kendimi oldukça kötü hissettim. Ama artık değil!"

"Farkında mısın," dedi James sohbet edercesine, "tartışmamız aslında tanıştığımız koşullarla ilgili olduğu için -hatırlatırım, senin de planlanmasına yardım ettiğin koşullar- bana öyle geliyor ki kendini en çok suçlu hissetmen gereken zaman *şimdi*?"

Jeremy elini umursamaz bir tavırla salladı. "Tüh. Bunca zamandır ikinizin birbirinize hiç uygun olmadığınızı ve Violet'in yalnızken gizliden gizliye tam bir zampara olduğunu düşünüyordum."

"Korkarım hayır," dedi James, kendini -muhtemelen- oldukça neşeli hissederek. "Gerçekten de! Görünüşe bakılırsa aslında siz... şey..."

"Harpy?" James masumca önerdi.

"Daha iyi bir kelime bulamadığım için."

"Pekala," dedi James ayağa kalkarak, "bu konuşma ne kadar aydınlatıcı olsa da, sanırım sizden ayrılma vaktim geldi."

"Karının ayaklarına mı kapanacaksın?"

"Onun gibi bir şey," dedi James kuru bir sesle. "Belki biraz daha romantik ve erkeksi."

Jeremy, birçok kadının hassas duygularını yatıştırmış bir adamın bilgeliğiyle, "Ben olsam ayaklarına kapanırdım," dedi. "Buna karşı koyamıyor gibi görünüyorlar, Tanrı onları korusun." Bir an durakladı, James'in eldivenlerini ve şapkasını toplamasını izledi. "Audley - biz - yani -" James'e karakteristik olmayan bir belirsizlikle baktı. "Bunun için beni affedebilir misin?"

James bir an durakladı, gerçekten de çok zorlanmadan bunu yapabileceğini fark edince şaşırdı. "Sen iyi bir arkadaşsın Jeremy," dedi dönüp gitmeye hazırlanırken. "Sadece bazen işleri biraz daha ciddiye almanı isterdim."

"Ama sonra-"

"Seni affediyorum," dedi James basitçe ve dönüp odadan çıkmadan hemen önce arkadaşının yüzünde gördüğü rahatlama ifadesini kaçırmadı.

7i/görüldü

James eve döndüğünde *Violet yatak odasında*ydı.

"Hasta mı?" diye sordu Wooton'a, ama sesine uygun bir kocalık kaygısı katmayı pek becerememişti. Violet yine hastayı oynuyorsa, ona yardım et-

"Sanmıyorum lordum," dedi Wooton, James'in aceleyle neredeyse yırttığı şapkasını ve eldivenlerini almak için ellerini uzatarak. James ikinci bir bakış atmadan onları uşağına fırlattı ve merdivenleri üçer üçer çıkmaya başladı. İkinci kata ulaştı ve koridorda Violet'in kapısına doğru adım atmaya başladı.

Kısa bir duraklama oldu, ardından ayak sesleri duyuldu. Kapı açıldı ve Violet'in ürkmüş yüzü ortaya çıktı.

"James-"

Sözlerinin geri kalanını ağzıyla durdurdu. Violet'i sonsuza dek susturmak için pek etkili bir yöntem olmasa da, kısa vadede kesinlikle işe yarıyordu ve kendisine de çeşitli faydaları vardı.

Bir önceki akşamki pek de sıcak olmayan ayrılıklarından sonra kızın onu itip kakmasını bekliyordu ama kız ona bir Aame'nin çıraya verdiği karşılık gibi karşılık verdi. Violet'in yumuşadığını, kollarının arasında eridiğini, ağzının yumuşak bir iç çekişle onunkinin altında açıldığını hissetti ve birdenbire kendini kendisinininkine eşit bir şevkle öpülürken buldu. Violet'in kolları boynuna dolandı, Ingers'ı saçlarına daldı ve bu his karşısında inlememek için elinden geleni yaptı, bunun yerine sadece bir kolunu beline doladı ve onu daha da yakınına çekti.

Dudaklarını onunkilerden ayırmayı başardı ve boynundan aşağıya doğru bir dizi ağzı açık öpücük kondurmaya başladı, onun kesik kesik nefes alışının sesi kendi arzusunu daha da alevlendirdi. Sanki kendi bedeninden sürünerek çıkmanın eşiğindeymiş gibi hissediyordu, sahip olma, tüketme ihtiyacı o kadar büyüktü ki. Acaba bu

normal olabilir mi? Bu duygu hiç geçmeyecek miydi? Hiçbir zaman karısını öpemeyecek ve Aame'ye patlamak üzereymiş gibi hissetmeyecek miydi?

Herkülvari bir irade gücüyle, ağzının güneye doğru ilerleyişini durdurmayı başardı, başını kaldırdı ve dudaklarına son, daha nazik bir öpücük kondurdu. Adam bir adım geri çekilerek kızın belini serbest bıraktı ve kız bir an sonra gözlerini açtı, öylesine sevimli bir şaşkınlıkla ona göz kırptı ki, adam ona bir öpücük daha vermekten kendini alamadı. James iki eliyle Violet'i bedensel olarak kaldırıp kendisinden bir ya da iki adım uzağa koymasaydı bu öpücük de benzer bir şekilde aşk dolu olacaktı.

"Aramak için gerçek bir amacın var mıydı?" Violet kayıtsızca sordu. Ancak yanakları hâlâ kızarmıştı ve sesinde hafif bir aksama vardı.

James ağzını açtı, kafasında bir düzine farklı açıklama ve gerekçe dolaşıyor, ağzından dökülmek için yarışüyordu ama sonunda ortaya çıkan iki kelime en önemlileriydi:

"Özür dilerim."

Daha genç ve aptal bir adam olsaydı, bu iki kelimenin bir tür büyü ya da iyileştirici merhem gibi işe yaramasını, karısının kendini onun kollarına atmasına, bol bol ağlamasına, giysilerini parçalamasına ve ondan bir daha asla böyle bir şekilde ayrılmalarına izin vermeyeceğine dair sözler almasına neden olmasını bekleyebilirdi. James bu hayalin kendine has bir çekiciliği olduğunu inkâr edemezdi ama günün sonunda bir Aesh-and-blood kadınla, Violet'le, *onun* Violet'iyle, çabuk öfkelenen, kin besleyen ve geri kalan her şeyiyle evlenmişti ve bu yüzden *onun* böyle bir şey yapmaması karşısında şaşırtıcı bir rahatlama duygusu yaşadı. Bunun yerine sadece kaşlarını çatı ve "Sanırım otursanız iyi olur. Bu biraz zaman alabilir."

Sonra döndü ve onun kendisini odanın derinliklerine kadar takip etmesine izin verdi. Kadın şöminenin önündeki koltuklardan birine oturdu ve adama karşısındakine geçmesini işaret etti, adam da kadın oturduktan sonra bunu yaptı. Bu fırsattan yararlanarak ona iyice baktı. Soluk mavi muslinden, sade kesimli, açık tenine çok yakışan bir sabahlık giymişti. Biraz yorgun görünüyordu, koyu gölgelerin hafif izleri güzel yüzündeki tek Aaw'ydi ve merak etti

Onun gece uykusu da kendisinininki gibi zor kazanılmış ve sıkıntılıydı. Saçları biraz dağınıktı, şüphesiz biraz önce birbirlerine dolanmalarının bir ürünüydü.

Onun o güne kadar gördüğü en güzel şey olduğunu düşündü.

Neyse ki - Violet'le sık sık olduğu gibi - onun görüntüsü üzerine, acı dolu metaforlar ya da Tanrı korusun, Shakespeare'in bazı ezilmiş parçalarını içeren gerçekten hüznünlü yansımalarla başlayamadan, Violet konuştu.

"Peki," dedi, sesi işveli bir şekilde, "üzgün olduğunuzu söylerken genel olarak mı yoksa özel olarak mı demek istiyorsunuz?" Ellerini kucağında düzgünce kavuşturdu ve ona kibarca sorgulayan bir bakış fırlattı.

James sanki Eton'a geri dönmüş, tam olarak hazırlanmadığı bir sınava giriyormuş gibi hissediyordu. "Özel olarak mı? Hayır, genel olarak?" Kendi saçlarını tutma isteğine karşı koydu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Şey," dedi Violet, "ben sadece ne için özür dilediğini merak ediyordum. Dün geceki hararetli tartışmamız için mi özür diliyorsun, yoksa son iki haftadır yaptıkların için mi, ya da-"

"Son dört yıl, Violet," diye araya girdi James. "Geçtiğimiz dört yıl için özür diliyorum."

"Ah," dedi Violet ve James, o an için başka bir cevabı yokmuş gibi görüldüğünü görmekten memnun oldu. Violet'in suskun kaldığı durumlar çok az olduğu için James bu fırsatı iki eliyle birden değerlendirdi.

"Dün gece sana güvenmem gerektiğini söylediğinde haklıydın," dedi, "sana başından beri güvenmeliydim." Durakladı, kelimeleri bulmakta zorlanıyordu; o bir İngiliz'di, bir dükün oğluydu - bunlar kendini kolayca açığa vurmasına yol açan özellikler değildi. Ona her zaman sert bir üst dudağın, kontrollü bir tavrın değeri öğretilmişti. Görünüşe bakılırsa bu konuda fazlasıyla iyiydi ve bu beceriyi elinden geldiğince yeniden öğrenmenin zamanı gelmişti. Bunu yapmak hiç bu kadar önemli olmamıştı.

"Sen benim karımsın," dedi basitçe ve bu dört kelime ona hayatı boyunca söylediği dört kelime kadar önemli geldi. Bu dört kelimenin her şeyin başlangıcı ve sonu olduğunu fark etti; o karısıydı ve onu seviyordu. "Diğerlerinden daha çok güvendiğim kişi sen olmalısın. Güvenmem için bana hiç sebep vermedin. Ve ben..." Bir an durakladı, kelimeler artık çok hızlı geliyordu,

boğazında düğümlendi. Ona bir göz atma riskini göze aldı ve gözlerinin parladığını ve o gözlerde -o mükemmel, güzel, koyu kirpikli kahverengi gözlerde- uzun zamandır görmediği bir bakış olduğunu gördü.

Hassasiyet.

"Senin yetiştirilme tarzına sahip herhangi birinin yapabileceği gibi davrandın," diye bitirdi ve sesindeki yumuşak, sevecen nota onu şaşırttı.

"Bu bir mazeret değil," dedi. "Ailen-"

"Çoğu zaman da korkunçturlar," diye onun yerine tamamladı. "Bunun oldukça farkındayım, teşekkür ederim." Sesi kuruydu ve bir an için ağzında bir gülümsemenin seğirdiğini görebiliyordu, sonra bu gülümseme soldu ve tavrı daha ciddi bir hal aldı. "Ama senin için durum... farklıydı. Annem benimle her zaman ilgilendi -gerçekte çok fazla ilgilendi." James onun sesinde, kendisinden bekleneni asla yapmayan inatçı, meraklı, zeki kıızıyla ne yapacağını asla tam olarak bilemeyen bir kontesle yaptığı binlerce tartışmanın anısını duyabiliyordu.

"Baban..." Violet ona baktı, kaşları hafifçe çatılırken pürüzsüz alnında belli belirsiz bir çizgi belirdi. "Sana ihtiyacı yoktu ve bu yüzden seni görmezden geldi. Ve bence bu, birine güvenmeyi çok zorlaştıran türden bir deneyim."

"Önemli değil," dedi James kısıp sesle ve bunu sadece onu yatıştırmak, özrünü güçlendirmek için söylemediğini fark etti. Buna gerçekten inanıyordu. Bir pislik gibi davranmıştı ve ne kadar büyük bir pislik olduğunu anlamaya başlamıştı ve utanç duyuyordu. "St. George's'ta seninleydim; o mihrapta seninle birlikte durdum ve o yeminleri ettim. Babamın sözünü senin sözüne tercih etmem... yanlıştı."

"Bu konuda kesinlikle hemfikiriz." Violet ona gülümsedi ve sanki bir fırtınadan sonra güneş yeniden ortaya çıkmış gibiydi. Ancak bir süre sonra gülümsemesi soldu. "Sadece babanla yaşadığımız o sabah değildi. Ondan önceki tüm tartışmalar da vardı."

James kaşlarını hafifçe çatarak, "Bunları hep uydururduk," dedi.

"Yaptık," dedi Violet yavaşça, ona delici bir bakış atarak. "Ama bunların, bir türlü atlatamadığımız o son gecenin ön hazırlıkları olduğunu düşünmeden edemiyorum. Küçük şeyler, aşkımıza güvenmediğini tekrar tekrar kanıtladığın küçük anlar. Bana güvenmediğini."

James aceleci bir cevap vermek için ağzını açtı, sonra durakladı, onun sözlerine hak ettikleri düşünce ve dikkati verdi -sesinin hafifçe titremesinden bunları söylemenin onun için kolay olmadığını anlayabiliyordu.

"Haklı olabilirsiniz," dedi uzun bir süre sonra. "Bunu hiç bu açıdan düşünmemiştim ama tamamen haklı olabileceğinize inanıyorum."

"Elbette öyleyim." Violet kollarını kavuşturarak ters ters baktı ve James ağzının kenarlarında beliren gülümsemeye karşı koymak zorunda kaldı.

"Aynı hataları tekrar yapmamak için bir şans daha elde etmekten başka bir şey istemem," dedi James sessizce, ama her kelimenin ardında ona karşı beslediği duyguların her zerresiyle. Gözleri onunkilere kilitlendi, bakışları sanki onun yüzünde yalana dair bir kanıt arıyormuş gibi araştırıyordu. Adam sakince ona baktı, bir kez olsun maskesinin kullanılmamasından, her duygusunun yüzüne yazılmasından memnundu. Bir süre sonra gülümsemesi geri döndü, yüzünde yavaşça çiçek açtı ve bu o kadar nefes kesici bir güzellikteydi ki, onu kederli bir şekilde, "Elbette, benim açımdan bu farkındalığa neden olmak için böyle korkunç koşulların olması trajik." diyecek kadar cesur ya da belki de aptal yaptı.

Violet'in gülümsemesi bir kez daha kayboldu ve yerini çatık kaşlara bıraktı. "Anlayamadım?"

James ciddiyle, "Hastalığın, elbette," dedi.

"James-"

"Barışmamızın tadını çıkarmak için bu kadar az zamanımız olacak olması doğal olarak bana acı veriyor," diye dramatik bir şekilde devam etti, onun sözünü kesme girişimlerini görmezden gelerek. "Ama kaderin bize sunduğu el bu ve artık elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışmaktan başka yapacak bir şeyimiz yok."

"Tam bir pisliksin, değil mi?" Violet sordu.

"Oh, şüphesiz," diye güvence verdi James ona. "Ve yine de, bunu her zaman benim en sinir bozucu çekici özelliklerimden biri olarak gördüğünü hatırlıyor gibiyim."

"Öyle mi yaptım?"

"Hatırladığım kadarıyla, evet."

"Hafızam beni yanıltıyor," dedi üzüntüyle, kirpiklerinin altından ona cilveli bir şekilde bakarak. "Belki de bana hatırlatsanız iyi olur."

"Bu görevi seve seve üstlenirim, madam," dedi James cesurca ve sonra

başka bir şey söylemedi, çünkü bir anda dizlerinin üzerinde onun önündeydi, yüzü onunkinin içindiydi

Elleri, ağız onunkinin üzerinde aceleyle hareket ediyordu.

Bir önceki geceyi tekrar yaşıyordu ve yine de bir şekilde farklıydı, bir şekilde daha fazlaydı. Dün gece, James ateşli bir aciliyetle ele geçirilmişti, bir kısmı bunun bir rüya olduğuna, bir an bile duraklarsa Violet'in kollarından kaybolacağına ikna olmuştu. Ve onun ihtiyacı Violet'inkiyle eşleşmişti - Violet ona sarılmış, onu daha hızlı, daha hızlı ilerlemeye teşvik etmişti.

Ancak şimdi, James kasıtlı olarak kendini yavaşlattı - sonuçta bolca zamanları vardı. Hâlâ konuşulacak sözler, giderilecek acılar vardı ama bunu birlikte yapacaklardı. Artık evi uzun süredir işgal eden soğuk ve yankılanan sessizliğin geri dönmesinden korkmuyordu.

Bu yüzden onu sandalyesine daha da bastırmak ve nefes alamayana kadar öpmek yerine, öpücüğü kesip ayağa kalktı ve ona doğru bir el uzattı. Kadın şaşkın bir ifadeyle boş boş baktı.

"Bu koltuğa herkes kadar düşkünüm," diye açıkladı kibarca, "ama bana öyle geldi ki, çok yakınımızda bulunan yataktan yararlanmak daha mantıklı olabilir." Başını söz konusu mobilya parçasına doğru salladı - James'in aslında hiç oturmadığı bir mobilyaya.

Violet'in kızardığını görünce çok sevindi. "Tabii ki," dedi Violet, ayağa kalkıp James'in elini öyle bariz bir hevesle tuttu ki James baş döndürücü bir sırtışı bastırmak zorunda kaldı. Bunun yerine, onu kendisinden uzaklaştırmadan önce yukarıda bahsedilen yatağa doğru yönlendirerek ve elbisesinin arkasındaki düğmelerle kısa bir çalışma yaparak kendini tatmin etti.

"Bu konuda bu kadar hızlı olduğunu hatırlamıyorum," dedi Violet omzunun üstünden, adam elbisesini kenara itip kendini korsesinin bağlarını çözmeye adarken sesinde bir şüphe notası vardı.

James, "Son derece cazip bir motivasyon sunulduğunda neler başarabildiğim dikkate değer," dedi.

"Yani pratik yapmıyor muydun?" Kadının sesinde Menekşe'ye hiç benzemeyen hafif bir belirsizlik sezdi ve donakaldı, bir eli kadının omurgasının dibindeki bağlara gitti. Yukarı baktı.

"Violet."

"Oldukça uzun zaman oldu..." Sözleri aceleyle ağzından çıktı.

"Aman Tanrım, kadın, Leydi Fitzwilliam bana kirpiklerini kırıştırdığında neredeyse nasıl dehşete kapıldığımı gördün mü?"

"Bu doğru," diye itiraf etti Violet ve ağzının kenarlarında bir kez daha gülümseme belirmediğini görmekten memnun oldu.

"Violet, sadece sen vardın," dedi ve korsesini kenara çekebilmesi için geri adım atarak bağları çözdü. "Başka hiç kimseyi göremedim bile."

"Dün gece pek de antrenmansız görünmüyordun," dedi hafifçe, dönüp tekrar kollarının arasına girdi ve kendi kollarını boynuna doladı, ama gözlerindeki alaycı parıltıdan, sözlerinin gerçek endişeleri ortadan kaldırdığını anladı.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," dedi ve onu bir kez daha öptü.

Bu her şeyi tüketen, tüm vücudu saran bir öpücüktü ve sadece bir an sonra -her ne kadar birkaç dakika geçmiş olsa da- James kendini yatakta, gömleksiz, Violet'ın altında, kombinezonu beline kadar çekilmiş, bacakları iki yana açılmış ve kafası onların arasında buldu. Dudaklarını ve dilini kasıtlı, işkenceli bir yavaşlıkla hareket ettirdi, Violet'ın nefesinin boğazında düğümlenmesine neden oldu, bunu takdir etmek için yeterli nedeni kalmış olsaydı tatmin edici olurdu. Ancak şu anda, Aames tarafından yavaş yavaş tüketiliyormuş gibi hissediyordu ve tüm dünyası Violet'e daralmıştı.

Sadece Violet.

Altında huzursuzca kıpırdanan Violet'ın nefes alışları sertleşmişti. "James -" dedi ve sesindeki çaresizlikle karışık sabırsızlık notasını duymak onu eğlendirdi. Başını kaldırdı.

"Yine mi çok yavaş?" diye sordu masumca.

"Genelde takdir ettiğim bir özelliktir," diyerek onu temin etti ve soluk soluğa bir kahkaha attı. "Ama söylemeliyim ki, şu anda-"

"Bu öğleden sonra hiçbir yere gitmem gerekmiyor," dedi ciddiyetle. "İşlemleri aceleye getirmek için bir neden göremedim." Şu anda pantolonuna neredeyse acı verici bir şekilde baskı yapan sertlik tamamen başka bir şeye işaret ediyordu ve Violet bundan tam anlamıyla yararlandı, kalçalarını yukarı doğru sallayarak bacağını ona sürttü ve adamın durduramadığı keskin nefes alışına kedi gibi gülümsedi.

"Violet-"

"Acelesi olan tek kişi ben gibi göründüğüme göre," dedi, ses tonu durumun böyle olmadığını gayet iyi bildiğini gösteriyordu, "işlemleri benim kontrol etmem adil görünüyor."

James ona kaşlarını kaldırdı, içten içe neşeliydi. Sevişmenin kendisinden bile çok bunu özlemişti. Onunla gülmeyi. Onunla dalga geçmeyi. Bunu yeniden kazanana kadar ne kadar özlediğini tam olarak fark etmemişti ve bir daha vazgeçerse lanetlenecekti.

"Pekâlâ," dedi, bu koşullar altında sesini olabildiğince ilgisizleştirerek -bu koşullar arasında anatomisinin başka bir kısmının hiç de ilgisiz olmadığını açıkça ortaya koyduğu gerçeği de vardı. "Eğer yapabileceğini düşünüyorsan." Ondan hafifçe geri çekilerek, onu sırt üstü yatırabilmesi için yeterli boşluğu bıraktı, o da bunu büyük bir hevesle yaptı.

Üstüne çömelmiş, bir omzundan kayan kombinezonu kremsi teninin nefis bir kısmını sergiliyordu. Saçları öylesine dağınıktı ki, adam uzanıp işi bitirdi, iğneleri çıkardı ve ikinci bir bakış atmadan Aoor'a fırlattı.

"Bunları daha sonra alacaksın," dedi sertçe, ellerini açgözlülükle gövdesinde gezdirirken, karın kasları dokunuşunun altında titriyordu.

"Eğer yürüyebilirim," diye sinsice cevap verdi James ve ona hınzırca sıırttı. "Bu bir meydan okuma mıydı?"

"Sen karar ver."

Birkaç dakika sonra Violet, botlarını ve pantolonunu çıkardıktan sonra bacaklarının üzerine oturarak küçük bedenine uzandı, onu eline aldı ve ağzına götürmeye başladığında fark ettiğı gibi, sesli olmasa da kararı açıkça olumluydu.

Ağzından anlaşılmaz bir inilti çıkarken kalçaları yukarı doğru kalktı; göremiyordu, düşünemiyordu, tek yapabildiğı ağzının ıslak sıcaklığını etrafında hissetmek ve onu tüketmekti. Dudaklarını büzdü, emdi ve adam tekrar inledi, adını biraz küfürle ve en ufak bir küfür ipucuyla karıştırdı.

Violet başını kaldırdı, gözlerinde hınzır bir parıltı vardı. "Az önce Canterbury Başpiskoposu'ndan mı bahsettin?"

"Muhtemelen," dedi James, şu anda konuşma kapasitesine sahip olduğuna bile şaşırarak.

"Yeterince makul," dedi Violet ve sonra kendini elindeki işe yeniden adadı.

Çok geçmeden -çok geçmeden- James salıverilme işaretlerinin yaklaştığını hissetti ve kahramanca bir irade gösterisiyle aşağı uzandı, yüzünü elleriyle kavrayıp onu yukarı çekti. Kadın onun vücudunda kayarak ilerliyordu, geceliğinin kumaşı aralarındaki hissi arttırmaktan başka bir şey yapmıyordu ve adam onun yüzünü kendi yüzüne doğru çekti, içindeki tüm tutkuyla onu özensizce, açgözlülikle öptü.

Bir an sonra hafifçe geri çekildi, ellerini Violet'in beline doğru kaydırđı ve başının üzerinden çekerken iki eliyle kombinezonunu yakaladı. Violet arkasına yaslandı, kollarını kaldırarak ona ePorts'unda yardımcı oldu ve o anda o kadar yürek parçalayıcı bir güzelliğe sahipti ki, sanki vücudundan nefes çekilmiş gibi hissetti. Violet adamın üzerine çıktı, mum ışığı adamın önünde uzanan pürüzsüz teni aydınlattı ve sırtını hafifçe dikleştirerek göğüslerini ona bir hediye gibi sundu.

Ele geçirdiği bir tane tabii ki.

Acele etmiyor, dudakları Violet'in teninde geziniyor ve Violet onun üzerinde dalgalanırken, Violet onun içinde olmak için bir an daha beklemek zorunda kalırsa patlayacağını tüm açıklığıyla anlıyordu.

"Violet," dedi boğuk bir sesle ve ellerini Violet'in esnek bedeninde gezdirerek ince belini kavradı, onu kaldırdı ve sırt üstü yatırdı. "İhtiyacım var-" diye söze başladı ama Violet onu avucunun içine alıp üzerine yatınca boğuk bir iniltiyle sözünü kesti. Violet'in ıslak, sıcak ve sıkı bedenini hissetmek, neredeyse onu hemen o anda harcamasına yetecekti ama o on beş yaşında toy bir çocuk değildi. Acele etmemeyi biliyordu.

Ve öyle de yaptı.

Adamın kalçaları güçlü hamlelerle kadıninkilerle buluşmak için kalktı ve Violet öne doğru eğilerek ellerini adamın başının iki yanına koydu, kendi başını da geriye attı. Adam doğrulup Violet'in boğazının sütunu boyunca bir dizi öpücük kondurdu, Violet'in nefesinin kesilmesine bayıldı ve sonra istemeden de olsa onun etrafında sıkılaşınca inledi.

Elini aralarındaki boşluğa doğru kaydırđı, başparmağı önce kadının nefesini kesen, sonra da inlemesine neden olan bir ritim tutturdu. Kadın kendi zevkine kendini kaptırınca ritmi durakladı ve adam bir anda yukarı fırlayıp ikisinin arasına girdi, itişler daha düzensiz bir hal aldı. Eğildi ve onu öptü, dili kızıneline kolayca kayıyor, başparmağı hâlâ kızgın Aesh'i okşuyordu ve bir an sonra kız onun etrafında sarsıldı, boğuk çığlığı dudaklarına çarptı. Kadının onun etrafında kasıldığını hissetmek kendi salıverilmesini tetiklemeye yetti; bir yeminle kadının üzerine yığılmadan önce ısı vücuduna hücum ederken inledi.

Uzun bir süre ikisi de konuşmadı; James kendi adına, iki kelimeyi bir araya getirebileceğini sanmıyordu. Tek yapabildiğı orada uzanmak ve kendi kalbinin onunkine çarpmasının tadını çıkarmaktı. Bu belki de şimdiye kadar hissettiğı en güzel şeydi.

Bir dakika sonra kadın onun altında kıpırdandı ve adam ağırlığıyla onu ezmek için kendini hızla dirseklerinin üzerine kaldırdı. Kadın itiraz edercesine anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı, gözleri hâlâ kapalıydı ve adam aralarına koyduğu hafif mesafeden yararlanarak kadının yüzüne baktı; ona o kadar tanıdık geliyordu ki, yine de o kadar güzeldi ki, bakmaktan asla bıkmayacağını biliyordu.

Eğildi ve dudaklarına bir öpücük kondurdu, ilk başta nazikçe, ama ağzı onunkinin altında açılıp dilini onunkine değdirdiğinde artan bir şevkle. Bir an sonra yarı kahkaha, yarı iniltiyle öpücüğü bıraktı ve onun yanında sırtüstü yatacak şekilde yuvarlandı. Kadının kolunun hafifçe kendisinineline doğru hareket ettiğini, sonra da ince elinin kendisinineline doğru kaydığını ve parmaklarını birbirine geçirdiğini hissetti.

"Bu..." dedi sonunda ama sonra cümlesini tamamlayamadı. Onun da şu anda tamamen mantıklı konuşma kapasitesinden yoksun olup olmadığını merak etti.

"Evet," dedi ve bir öpücük kondurabilmek için kızın elini kendi ağzına doğru kaldırdı.

Yüzünü ona dönmek için yan döndü ve o da onu takip etti, böylece kendilerini burun buruna, bacakları birbirine dolanmış halde buldular. Adam uzandı ve kızın terden ıslanmış buklelerinden birini yüzünden uzaklaştırdı. "Çok güzelsin," dedi usulca - iltifat etmek için değil, az önce yaptıklarından dolayı değil, ama

Çünkü gerçek buydu ve o anda o kadar çaresizce söylenmesi gerekiyordu ki, kelimeleri içinde tutmanın hiçbir yolu yoktu.

Ona gülümsedi, gözleri aşırı parlaktı. "Neden?" dedi ve adam onun önceki sözlerine atıfta bulunmadığını biliyordu.

İçini çekti. "Bu sabah babamı parkta gördüm," dedi ve ses tonunun, Dük konuşma konusu olduğunda genellikle olduğu kadar sert olmadığını duyunca şaşırdı.

Violet'in kaşları çatıldı. "Öyle mi?" Başka bir şey söylemedi ve bunun için minnettardı. Violet'in meraklı olduğunu biliyordu, soruların içinden patlamak üzere olduğunu da biliyordu -çünkü o Violet'ti ve bu onun tarzıydı- ama işte buradaydı, yine de sabırla bekliyordu.

"Gerçekten de öyle," dedi kısaca, sonra ses tonunu yumuşattı ve bir elini uzatıp kızın inanılmaz yumuşak yanağında gezdirdi.

"Önemli bir şey konuştunuz mu?" diye sordu ve yüzeyin hemen altında gizlenen sabırsızlığı gizlemek için ses tonunu sıradanlaştırma çabalarına karşı bir gülümsemeyi ısırdı.

Bir an tereddüt etti; aslında oldukça önemli bir konudan bahsetmişlerdi ama yine de bunun elindeki konuyla o kadar az ilgisi olduğunu düşünüyordu ki, bahsetmeye bile değmezdi. Babasının Violet'le olan ilişkisi hakkında bu kadar çok şey belirlemesine izin vermişken, Dük'le olan konuşmasını daha fazla uzatmak istemiyordu. "Pek sayılmaz," dedi, kendi kendine bunun yalan olmadığını söyleyerek. Yalan gibi de gelmiyordu - babasıyla karşılaşmasının, ona göre, şu anda karısına duyduğu aşkla hiçbir ilgisi yoktu ve babasını bu konuya dahil ederek aralarını bulandırmak istemiyordu. "Ama onunla konuşmak, hayatımı onun belirlemesine izin verdiğimi fark etmemi sağladı. Onun kazanmasına izin veriyordum."

"Bu bir rekabet olmak zorunda değil," dedi usulca, gözleri hüzünlüydü. "Biliyorum," dedi adam, yanağına hafifçe dokunarak. "Bunu artık biliyorum."

"Seni özledim," diye fısıldadı. "Seni bir daha asla bu kadar özlemek istemiyorum."

"Ben de seni özledim." Öne doğru eğildi ve onun alına bir öpücük kondurdu. "Aynı odada oturup benden kilometrelerce uzaktaymışsın gibi hissetmekten nefret ediyordum."

"Artık kilometrelerce uzakta değilim," dedi, nazik gülümsemesi hafifçe arsız bir Şeye dönüştü, ipeksi ayağı bacağını okşadı. Daha konuŐacakları çok Şey vardı, zihnindeki küçük bir ses ona güvenini kanıtlaması gerektiğini hatırlatıyordu ama en iyi niyetler bile baştan çıkarıcı, çıplak bir eş tarafından engellenebilirdi.

Tek bir yumuşak hareketle onu sırt üstü yatırdı, üzerine eğilirken dirseklerine dayandı ve gözlerinin içine bakarak gülümsedi.

"Ve bunun için Tanrı'ya Őükürler olsun."

On altı

Belirsiz bir süre sonra saatin uzaktan gelen sesi onları kendilerine getirdi.

"Aman Tanrım!" Violet bir anda doğrulup ayağa kalktı. "Yarım saat içinde annemle çay içiyor olmam gerekiyordu!"

"Ona hasta olduğunu söyleyen bir not gönder," dedi James, yattığı yerden kıpırdamadan. Kollarını başının arkasında kavuşturmuş, çarşafı beline doğru kıvrırmıştı ve Violet sessiz bir an boyunca sergilenen karın kaslarına takdir dolu bir bakış attı.

Bir süre hayranlıkla baktıktan sonra üzüntüyle başını salladı. "Olmaz. Sadece yaygara koparacak ve ben de ondan asla kurtulamayacağım. Şimdi gidip onu görmek daha iyi." Ayaklarını Aoor'a doğru kaydırды. "Price'a korkunç bir şok yaşatmak istemiyorsan senin de gitmen gerek. Seni tüm çıplaklığıyla görmenin onun hassas duygularına ne yapacağını düşünmekten nefret ediyorum."

"Price'ın hassas duyarlılıklar gibi bir şeyi yok," diye homurdandı James. "Ne de olsa *senin* tarafından istihdam ediliyor." Ama yine de ayağa kalktı, giysilerini Aoor'un çeşitli yerlerinden topladı ve Violet'in dudaklarına son bir öpücük kondurduktan sonra onun soyunma odasından kendi odalarına doğru yola çıktı.

Yarım saat sonra Violet merdivenlerden iniyordu, Price'ın öğleden sonra saçlarını anlaşılmaz bir şekilde darmadağın bulan kadınlarla ilgili söyledikleri kulaklarında çınılıyordu. Wooton ön kapıyı açtığında, Jeremy'nin merdivenlerde dikildiğini gördü.

"Wooton, ihtiyar delikanlı," dedi Jeremy, sesi girişte çınlayarak, "şapkamı daha önce burada mı bırakmışım? Leydi Templeton'ın nasihatleri yüzünden dikkatim dağılmıştı."

çıkarken, sanırım onsuz çıktım. Bir daha düşündüm de, belki de yeni bir tane alıp faturayı ona göndermeliyim."

Wooton, Jeremy'nin eve girmesine izin vermek için kenara çekilerek, "Sanırım öyle, lordum," dedi. "Sizin için onu getirmekten mutluluk duyarım."

Jeremy, "Başkent," dedi ve ekledi, "Efendiniz evde mi?"

Wooton başını salladı. "Öyle lordum, ama korkarım şu anda oldukça meşgul." Jeremy neşeyle, "Sanırım hâlâ karısının ayaklarının dibinde yatıyor," dedi ama gözleri neredeyse merdivenlerin dibine inmiş olan Violet'e takılınca gülümsemesi biraz kayboldu. "Belki de değildir. Violet, yaşlı kız, lütfen bana zavallıyı affettim."

"Jeremy," dedi Violet, bugün her şey onu gülümsetmek istiyormuş gibi görünmesine rağmen ses tonunu sert tutmaya çalışarak. "Neden onu affettiğimi düşünüyorsun?" diye sordu merakla; ne de olsa Jeremy evden son ayrıldığında Violet ve Diana, Violet'in bir aPair'e sahip olmasının göreceli yararlarını tartışıyorlardı.

"Babası ve annenizin buluşmanızı ayarlaması meselesi yüzünden oldukça sinirli görünüyordu, herhalde artık sana güvenmesi gerektiğinin farkına varmıştır." Jeremy'nin arkasında, Wooton muhtemelen kayıp şapkasını aramak üzere gizlice gölgelerin arasına girmişti; Jeremy her zamanki gibi, konu ne olursa olsun kendisini dinleyenlere pek aldırış etmiyordu. Violet sanki az önce buzlu suya batırılmış gibi ani bir soğuk dalgasının kendisini kapladığını hissetti. Sözlerinin yarattığı etkinin farkında değilmiş gibi görünen Jeremy neşeyle konuşmasına devam etti.

"Sanırım size akşamki olaylardaki rolümden bahsetmiştir? Size bir özür borçluyum elbette, itibarınızı zedeleyebilirdim ve bu benim için oldukça kötü bir davranıştı."

Violet onu zar zor duydu, tüm varlığı tek bir gerçeğe odaklanmıştı: *James yalan söylemişti.* Bu sabah dükle önemli bir şey konuşmadığını söylemişti ve yalan söylemişti.

Neden bunu görmemişti? Neden onun iddialarını kabul etmeye o kadar hazırdı ki, adam ona en başından beri güvenmesi gerektiğini bir anda fark etmişti?

Çünkü bunun doğru olmasını istiyordu. Ve bu da doğrudu: ona duymak istediği şeyi söylemişti ve o da bunu bir aptal gibi yalayıp yutmuştu. Ama bu bir

Yalan. James ona güvenmemişti; onu Violet'in yatak odasının kapısına getiren tek şey, Jeremy'den Violet'in başından beri annesiyle birlikte plan yapmadığına dair aldığı teyitti.

Yani büyük anlamda hiçbir şey değişmemişti. James ona hâlâ güvenmiyordu - Jeremy'nin konuşmalarından anlayabildiği kadarıyla, James'in güvensizliğini hak eden kişi *o gibi* görünüyordu ve yine de arkadaşlıklarında herhangi bir çatlama belirtisi yoktu. İçinden bir öfke dalgası geçti ve Violet'in artık buna ayıracak zamanı kalmamıştı.

Sadece kocasıyla ilgili olarak sahip olduğu anlaşılan bir tür altıncı hisle, aniden onun yakında olduğunu fark etti ve yana doğru bir bakış fırlattı. Koridorun sonunda, elinde bir tomar kâğıtla donmuş bir halde duruyordu; lanet ahırlarla ilgili acil bir işi halletmesi gerektiğinden söz etmişti, çünkü evlilik sonrası sersemliğinde bile aklını onlardan alamadığı belliydi. Gözleri Jeremy ve onun arasında gidip geldi, ta ki bakışları kilitlenene kadar.

"İşte buradasın Audley!" Jeremy, evin sıcaklığının son bir dakika içinde düşmüş olduğu gerçeğinden hâlâ -nasıl olduysa! "Ben de tam sevgili eşinize, konuştuğumuz gibi, başarılı bir şekilde sürünüp sürünmediğinizi soruyordum."

"Jeremy," dedi James, gözleri Violet'in gözlerinden hiç ayrılmadan, "evimden defol." Ses tonu tam olarak kızgın değildi ama anlaşmazlığa da yer bırakmıyordu.

"Diyorum ki, Audley-"

"şimdi." James'in gözleri onunkilerden ayrıldı ve Violet onun Jeremy'ye verdiği sözsüz mesajı görebiliyordu: *Lütfen. Sana yalvarıyorum.* Görünüşe göre Jeremy de bunu okuyabiliyordu, çünkü Violet'a mırıldanarak birkaç güzel söz söyledi ve en iyi arkadaşına son bir kez baktı. Wooton, Jeremy'ye şapkasını vermek ve kapıyı arkasından kapatmak için tam zamanında gölgelerden yeniden ortaya çıktı, sonra akıllıca bir kez daha ortadan kayboldu.

Hiçbir sessizlik bu kadar sağır edici olmamıştı.

"Violet-" dedi James, ona doğru üç hızlı adım atarak. Sesi sakın ve yatıştırıcıydı ve nedense bu, Violet'in içinde yükselen öfke ateşini körüklemekten başka bir işe yaramadı.

"Bana yalan söyledin." Kendi sesini zar zor tanıyordu, o kadar soğuk çıkmıştı ki.

"Birkaç şeyden bahsetmeyi ihmal etmiş olabilirim," dedi James dikkatlice, sonra yüzünü buruşturdu, sanki o bile bunun kaçamak olduğunu görebiliyordu. Doğrudan ona baktı ve bir nefes aldı. "Evet. Yalan söyledim."

"Yani bana birdenbire babanın hayatını kontrol etmesine izin verdiğini fark ettiğini söylediğinde," dedi Violet, içinde gerçek bir duygu fırtınası kopuyormuş gibi hissetmesine rağmen sesini sakın tutmaya çalışarak, "başından beri bana, *karına* güvenmen gerektiğini fark ettiğini söylediğinde..." Durdu, nefes aldı - sesi *eş* kelimesini söylerken biraz çatallaşmıştı.

"Hepsi yalandı," dedi basitçe. Bu bir soru değildi.

"Violet," dedi tekrar, bu sefer kıpırdamadı, ama Violet onun ne kadar çok istediğini görebiliyordu. Ancak tek bir yanlış adımın şu anda ona pahalıya mal olabileceğini hissediyor gibiydi. "Sana söylediklerim doğruduydu. Jeremy ile olan meseleden bahsetmedim çünkü işleri karmaşıklaştırmak istemedim."

"Hayır," dedi Violet, sesi sanki çatlayıp parçalanacakmış gibi kırılıyordu. "Çünkü tabii ki son zamanlarda aramızdaki şeyler korkunç derecede *basitleşti*."

"Kahretsin," dedi - sesini yükseltmedi ya da tonunu değiştirmede, ama bu iki basit kelimeye sığdırdığı duygu, neredeyse bir adım geri atmasına yetecekti. "Seninle tartışmaktan bıktım."

"Ah, çok üzgünüm," dedi Violet, artık iyice öfkelenmişti ve öfkesi için minnettardı, çünkü gülünç bir an için ağlamaya başlayacağından korkmuştu. "O zaman belki de benimle evlenmemeliydin. Belki de benim sezonumda ilk kez sahneye çıkan diğer yavan, yapmacık kızlardan biriyle evlenmeliydin - bana çok *sıkıcı* bulunduğunu söylediklerinden."

"Sıkıcılıkla senin aranda uçsuz bucaksız bir ova var, Violet," dedi öfkeyle, İlk evlendikleri zamanki tartışmalarında sık sık yaptığı gibi elini saçlarının arasında gezdiriyordu, gerçi doğru dürüst tartışmalarının üzerinden o kadar uzun zaman geçmişti ki bu hareketi neredeyse unutmuştu. Şimdi bunu tekrar görmek garip bir şekilde samimi ve garip hissettirdi ve içinden öfke akarken bile bunu memnuniyetle karşıladı.

"Ne kadar nazıksınız," diye cevap verdi. "Gerçekten, yıllardır aldığım en zarif iltifat."

James nefesinin altından küfretti; sonra Violet'in engellemeye fırsat bulamayacağı kadar hızlı bir hareketle merdivenlerden yukarı sıçradı, Violet'i dirseğinden yakaladı ve onu zorla koridora götürmeye başladı.

"Çek ellerini üzerimden," dedi Violet, adamın aniden demirden yapılmış gibi görünen parmaklarına sertçe vurarak. "Ben senin istediğin yere sürüklenecek bir köpek değilim."

James onu görmezden gelerek kütüphaneye yönlendirdi ve kapıyı ikisinin de arkasından sertçe kapattı.

"Özür dilerim," dedi sertçe, "ama tizleşme belirtileri gösterdiğin için önlem almanın en iyisi olacağını düşündüm."

"Tiz mi?" Violet kendi ağzından çıkan tiz sesle irkildi, sonra daha sakin bir şekilde tekrar denedi. "Tiz mi?"

"Neden bu kadar endişelendiğimi tahmin bile edemiyorum," dedi kuru bir sesle, kollarını kavuşturarak. Huzursuz görünerek kollarını kavuşturdu, sonra da odaya göz gezdirdi. Violet onun ne aradığından emin değildi, ta ki bir an sonra hızla büfeye doğru ilerleyip orada duran konyak sürahisini alana kadar. Sıvıyı gelişigüzel bir şekilde önce bir bardağa, sonra diğerine boşalttı ve ona bir bardak uzatmak için döndü.

İçindekileri de tabii ki hemen adamın suratına fırlattı.

Yüzünden konyak damlarken ona bakakalmasını izlemek tuhaf bir şekilde tatmin ediciydi. Onun yanından geçip büfeye gitti ve bardağını yeniden doldurup yavaşça bir yudum aldıktan sonra hâlâ sessiz olan kocasına döndü.

James yüzünü kabaca koluna sildi, sonra bardağının içindekilerin yarısını tek bir yudumda geri fırlattı.

"Sanırım tadını çıkarman gerekiyor," dedi Violet, küçük bir yudum daha alıp tırnaklarını incelerken. "En azından bir keresinde bana böyle söylediğini hatırlıyorum."

"O konyak bir servete mal oldu."

"Tam da benim demek istediğim, sevgilim. Yutkunarak boşa harcanmaması gerektiğini düşünüyorum." Violet gözlerini kaldırarak ona bakma riskini göze aldı. Yeşil gözleri parlıyordu, yüzü hâlâ hafif nemliydi. Boşta kalan elini iki yanına kıvırdı ve yüzünü silmek için mendilini alma isteğine direndi.

"Ama bunun yerine halıyı sulamak iyi bir kullanım mı?" Bardağının geri kalanını boşalttı.

Violet homurdandı. "Saçmalama. Sanırım bütün yükü yüzün çekti."

İçini çekti ve artık boş olan bardağını yakındaki bir yan masaya koydu. "Sanırım bunu hak ettim."

"Evet," dedi Violet, kokladı ve bir yudum daha aldı. Konyak içini yakarken hafifçe gevşediğini, kol ve bacaklarının gevşediğini, omurgasının öfkeli sertliğini biraz kaybettiğini hissedebiliyordu. Ancak öfkesi hâlâ devam ediyordu. İçkiyi ona fırlatma eylemi -son dört yıl boyunca uzun, sessiz akşam yemeklerinde birden fazla kez hayalini kurduğu bir şey- o anki öfkesinin sınırını ortadan kaldırmıştı, ama her nasılsa şimdi daha da kötü hissediyordu.

"Bunu ve daha fazlasını hak ettin," dedi bardağını yere bırakırken, içindeki içkinin sadece yarısı bitmişti. Kısa ve çılgınca bir an için annesinin bu sahne hakkında ne düşüneceğini merak etti: kızı -bir kontun kızı!- sadece sert içkiler içmekle kalmıyor, onları kocasının yüzüne fırlatıyordu. Annesi öğleden sonra çayda onu uzun süre alıkoymaya çalışırsa diye bu hikâyeyi saklamak için aklına bir not aldı - gerçi bu noktada muhtemelen geç kalmış olacaktı, alacağı dil darbesi karşısında ağzından tek bir kelime çıkarsa şanslı sayılırdı.

"Son haftalarda bir çocuk gibi davrandım," dedi açık yüreklilikle, çünkü birçok şey olabilirdi, ama her zaman adil olmaya da çalışırdı. "Bana oynadığın oyunları hak ettim, çünkü aptalca davranıyordum. Sana kızgındım ve sana bir ders vermek istedim ama bunu yanlış bir şekilde yaptım. Çocukça davrandım ve özür dilerim."

James hafifçe afallamış görünerek kaşlarını kaldırdı. Kendini son derece adil bir insan olarak görüyor olabilirdi ama özür dilemek ona kolay gelmiyordu ve hatalı olduğunu kabul etmek -herhangi bir konuda- daha da zordu.

Bir anlık sessizliğin ardından "Özür dilemenize gerek yok," dedi. "Bu sorumluluğun yalnızca bana ait olduğuna inanıyorum."

Adamın uygun bir özür dilemek için kendini zorladığını görebiliyordu - muhtemelen duymaktan hoşlanacağı, pişmanlığı, yakınlığı, *James* olduğu gerçeği karşısında yumuşamasına neden olacak bir özür. Ve bu onun yapamayacağı bir şeydi.

Bunu yapmasına *izin* veremezdi. Sorunlarını geride bırakmaya hazır olduğunu iddia edip yarım saat sonra yüzüne karşı yalan söylediğinde değil. Babasıyla parkta yaptığı konuşmaya dair hiçbir şey açıklamamıştı; Jeremy'nin, her ne olursa olsun, ailelerinin planına dahil olduğundan bile *bahsetmemiştir*. Eğer bu sabah özür dilemesine neden olan şey bu olaylarsa, o zaman ona güvendiğini söylerken yalan söylüyordu, çünkü hâlâ başkalarının sözlerini kendi sözlerinden üstün tutuyordu. Dört yıl önce bunu yaptığında canı yanmıştı ve şimdi onu çileden çıkarsa da hâlâ acıyordu.

Kısacası, hiçbir şey değişmemişti; şimdi ondan dilemeye niyetlendiği özürle kendisini zayıflatmasına izin vermeyecekti.

O yüzden tekrar konuştu. "Şimdi özür dileyeceksin, biliyorum. Ama ben istemiyorum."

Kaşları çatıldı. Onu yumuşatmak, başparmağını derisinde gezdirmek, sıcaklığını ve yumuşaklığını hissetmek, yüz ifadesinin endişeden tamamen başka bir şeye dönüşmesini izlemek istedi. Ama yine de yapmadı.

Bu adamı -bu son derece değerli adamı- tekrar tekrar teselli edebilirdi ama bunu yapmak sorunlarını çözmeyecekti.

Bu noktada, onları yalnızca o çözebilirdi.

"Seni seviyorum," dedi basitçe ve göğsünden bir yük kalkmış gibi hissetti, gerçeğin bu şekilde açığa çıkmasıyla kendini çok hafiflemiş hissetti. Sanki bu üç küçük kelimeyi son dört yıldır her gün yanında taşımış, söylenmedikleri için her gün daha da ağırlaşmışlar gibi hissetti.

"Seni seviyorum," diye tekrarladı, neredeyse sersemlemiş hissediyordu ve onun ağzını açtığını gördü, belki de aynı kelimeleri ona geri söylemek için ve yine onu engelledi, bunu yapmasına izin vermenin kararlılığını zayıflatacağını biliyordu. "Ama şu anda söyleyeceklerini duymak istemiyorum. Annemle çaya gideceğim, sonra Diana'da yemek yiyeceğim, sonra da bu gece Emily ile Goodchapel müzikaline gideceğim ve beni takip etmeni istemiyorum, tabii ciddi değilsen." Yutkundu, hissettiği ani duygu yoğunluğu karşısında şaşırmıştı. O kadar sık ona güvenmesini, aralarına hiçbir şey girmeden onu sevmesini dilemişti ki. O kadar sık, dört yıl önceki o korkunç sabah salondan çıkarken onu takip etmesini dilemişti ki.

Gitmesine izin vermeyi reddetti, sorunları ortaya çıkana ve aralarında bir kez daha doğru şeyler olana kadar onunla tartışmaya zorladı.

Ve yine de, sonunda onu takip edebileceğini düşündüğü için, onu geri çeviriyordu. Çünkü şimdi bir şeyin farkına varmıştı - belki de çok daha önce farkına varması gereken bir şeyin.

Onun kendisini doğru nedenlerle takip etmesini istiyordu. Onu takip etmesini istiyordu çünkü onu seviyor ve ona herkesten çok güveniyordu. İki kez düşünmesine gerek kalmadan, sözünden hiç şüphe duymadan onu takip etmesini istiyordu. Kendisinin istemesine gerek kalmadan onu takip etmesini ve bunu yaptıktan sonra da onu bu takibe layık olduğuna ikna etmek zorunda kalmamasını diliyordu. Artık daha azını içeren bir evliliğe, onu sevdiğini iddia eden ama en önemli anda ona olan inancını göstermeyen bir adama razı olmak istemiyordu.

"Seni söyleyebileceğimden çok daha fazla özledim," dedi tekrar yutkunarak ve ona doğru uzandı, kolu donmadan önce onları ayıran boşluğun yarısına kadar uzandı ve bir kez daha yanına düştü. Onun yüzünde, kolunu bırakma eyleminin ne kadar basit olduğunu gördü ve bunun için minnettardı ama bunu ona söylemeye cesaret edemiyordu.

"Bunun yeniden gerçek bir evlilik olmasını istiyorum, birlikte olmamızı istiyorum. Günlerimi ve gecelerimi seninle geçirmek istiyorum. Ve sanırım sen de bunu istiyorsun. Ama bana her şeyin ötesinde güvenmeni istiyorum. *Gerçek* bir evlilik istiyorum ve güven olmadan buna sahip olabileceğimizi sanmıyorum. Ve babana olan takıntının hayatımızla ilgili her şeyi belirlemesine izin vermeyi bırakana kadar buna sahip olabileceğimizi sanmıyorum. İki haftadan kısa bir süre önce attan düştün, ilk etapta asla binmemen gereken bir attan. Ve bana bu aptallığının babana değerini gösterme takıntından başka bir şeyle ilgili olduğunu söyleyemezsin." Durakladı, boğazında beliren yumruyu yutkunarak bastırdı. "Ben senin değerini zaten *biliyorum*. Bana bir *şey* kanıtlamana gerek yok. Senin için en önemli olanın *benim* fikrim olması gerekiyor, çünkü ben senin karınım. Bu yüzden lütfen James, sana yalvarıyorum. Şimdi gidiyorum ve lütfen bunu gerçekleştirene kadar peşimden gelme."

Ve sahip olduğunu bildiğinden daha büyük bir güçle ondan uzaklaştı ve kütüphanenin kapısına doğru yürüdü. Kalbinin derinliklerinde biliyordu ki

Bir şekilde onun peşinden koşmasını, çıkışını engellemesini, bu meseleyi bir kez ve sonsuza dek çözmeden gitmesine izin vermemesini umuyordu. Yanlış nedenlerle onu takip etmesini istemiyordu, bu doğrudu - ama doğru olanları zaten anlayabileceğini ve bir kez daha tartıştıktan sonra gitmesine izin vermeyebileceğini ummaktan kendini alamıyordu. Yine de, onun gidişini durdurmak için hiçbir işaret yapmadığında, bir kez bile arkasına bakmadan odayı terk ettiği için kendisiyle gurur duydu.

On yedi

Violet odadan çıktıktan sonra James oyalandı. İstemiyordu - vücudundaki tüm içgüdüler onun peşinden koşması, bir kez daha özür dilemesi, ona bir daha asla yalan söylemeyeceğine dair söz vermesi için bağıırıyordu. Gerekirse dizlerinin üzerine çökecekti.

Ama yine de bir şey onu engelliyordu. Hâlâ onun babasının kölesi olduğunu düşünüyordu. Hâlâ ona güvenemeyeceğini, onu hak ettiği şekilde sevmeyeceğini düşünüyordu. Bunun doğru olmadığını ona bir şekilde kanıtlaması gerekiyordu. Ama nasıl?

Bu kadar derinden hissettiklerini ona nasıl gösterebilirdi? Ne de olsa o bir İngiliz'di; dramatik açıklamalar yapmak pek ona göre değildi. Onun kendisine güvenmesini nasıl sağlayabilirdi? *Onlara* güvenmesini?

Belirsiz bir süre sonra Wooton kapıda belirdi. "Willingham Markisi ve Vikont Penvale, lordum."

James ocak başındaki koltuğundan yorgun bir şekilde başını kaldırdı. Temmuz ayına göre oldukça serin bir gündü ve öğleden sonra hava gri ve sisli bir hal almıştı; en sevdiği koltuğuna oturmuş, elinde bir bardak brendi daha vardı. Violet'in kendisine fırlattığı içkiyi tamamen silmeyi başaramadığı yüzünün bir tarafındaki hafif yapışkanlığı hâlâ hissedebiliyordu. O anki öfkesine rağmen, şimdi hatırladıkça ağzı hafifçe seğiriyordu.

Jeremy, Wooton'ın arkasında belirip odaya girerek, "Berbat görünüyorsun," dedi önsöze gerek duymadan.

"İtiraf etmeliyim ki pek de iyi bir gün geçirmedim." James ayağa kalkmadan tembelce büfeyi işaret etti, sadece kendi kadehini kaldırdı. "Keyfinize bakın."

"Kokunuza bakılırsa arayı kapatmak için epey uğraşmanız gerekecek," dedi Penvale odaya girdiğinde sert bir sesle, James'i çok eğlendirecek şekilde sesi biraz onaylamayan bir mürebbiye gibi çıkıyordu. Yine de bu onaylamama hali onun büfeye geçip iki bardak doldurmasını engellemedi. Birini James'e uzattı.

Jeremy, James'in karşısındaki sandalyeye çoktan oturmuş, diğerini de şömineye yaslanırken kendine ayırmıştı.

"Karin nerede, Audley?" Penvale nezakete ayıracak vakti olmadığını belli ederek sordu.

"Annesiyle çay içiyor." James brendiden bir yudum aldı, sonra elini alnına götürdü. "Ve sonra kız kardeşinle yemekte," diye ekledi, sözlerini Penvale'e yönlendirerek. "Ve sonra da Leydi Emily ile lanet olası bir müzikalde." Jeremy'ye karanlık bir bakış fırlattı.

Jeremy kadehinin kenarından kuşkuyla, "Bu etkinliklerden herhangi birinde ona katılmayı arzuladığını ima ediyor olamazsın," dedi.

"Tabii ki hayır. Ama onu gelişinden yaklaşık çeyrek saat sonra annesinin evinden alıp tekrar eve getirmek ve birkaç gün boyunca evden ayrılmamak gibi bir niyetim *vardı*." "O halde sorun ne gibi görünüyor?" Penvale

bardağındaki sıvıyı döndürerek tembelce sordu. James onun rahat tavrına aldanmamıştı; biliyordu ki

Penvale konuşulan her kelimeyi dikkatle dinliyordu.

James kısa bir an için tüm hikâyeyi anlatmayı düşündü, sonra bu fikri hemen reddetti; birincisi, bu çok uzun sürerdi. Ayrıca, hayal kırıklığıyla bağırabileceğini düşündü.

"Ona güvendiğime onu ikna etmem gerekiyor," dedi kısaca. "Ayrıca babamın hayatımı yönetmesine izin vermeyeceğime de."

"Öyleyse onu ziyaret et ve lanet olası atlarını geri ver," dedi Penvale pratik bir şekilde. Sesi rahat, hatta ilgisiz geliyordu; James ise ona bakakalmıştı.

"Ne?" diye sordu Penvale. Penvale rahatsız bir şekilde kıpırdanarak sordu. "Sırf babana yapabileceğini kanıtlamak için lanet ahırları idare etmeye çalışırken kendini öldürüyorsun.

Neden onları geri vermiyorsun? Bu Violet'e onun kararlarına güvendiğinizi göstermez mi?"

Onları geri ver.

Bu basit bir fıkirdi - aldatıcı bir şekilde öyle. Ve reddetmek için gerçekten güçlü bir nedeni yoktu - Violet'in çeyizi cömertti, annesinden kalan miras da şişmandı. Gerçekten taşrada bir eve *ihtiyaçları var* mıydı? Violet'in cevabının hayır olacağından şüpheleniyordu, eğer karşılığında para harcamayan bir koca alırsa.

Uyanık olduğu saatlerin önemli bir kısmı, piç babasına kendini kanıtlamaya çalışmakla geçiyordu.

Bir şekilde tuhaf görünüyordu ama yine de - neden olmasın? Bir tür büyük jest yapması gerekiyordu ve bunu hemen yapmalıydı. Yatağında o olmadan bir gece daha geçirmeyi reddediyordu.

Onun hayatında.

Son içkisini de içtikten sonra ayağa kalktı ve önce Jeremy'yi, sonra da Penvale'i omuzlarından alkışladı. "Dostça tavsiyeleriniz için teşekkürler, arkadaşlar," dedi ve kapıya doğru yürüdü.

Jeremy itiraz edercesine, "Ben bir şey söylemedim," diye arkasından seslendi.

"Muhtemelen en iyisi bu," dedi James omzunun üzerinden. "Kendinizi gösterebilirsiniz, değil mi?" diye sordu, kapının girişinde bir an duraklayarak. Bir cevap beklemeden, Wooton ve atı için böğürerek koridora doğru yürüdü.

Dovington Dükü'nün şehirde olduğu zamanlarda haftada birkaç öğleden sonrayı kulübünde geçirmek gibi bir alışkanlığı vardı. Dük, rutin işlerinde titiz davranır, her öğleden sonra aynı saatte White's'ın saygıdeğer kapısında görünmek için büyük özen gösterirdi, böylece onunla işi olabilecek herkes onu nerede bulabileceğini bilirdi. Bir dük olduğu için, bu öngörülebilirlikten yararlanan çok sayıda adam vardı.

Ancak o güne kadar küçük oğlu hiç onlardan biri olmamıştı.

James babasını White'ın kütüphanesinde buldu, başı Yaşlı Plinius'un bir cildine eğilmişti. Dük o yaklaşırken başını kaldırmamıştı, görünüşe göre okumaya o kadar dalmıştı ki hızla ilerleyen ayak seslerini duymamıştı. Hayatında babasının zevk için kitap okuduğunu hiç görmemiş olan James bunu saçmalık olarak algıladı ve tek bir hareketle Dük'ün burnunun dibine uzanarak kitabı kapadı.

"Audley," dedi dük, hangi cüretkâr ruhun böyle bir şey yapmaya cesaret ettiğini görmek için başını kaldırıp baktıktan sonra. "Sen olduğunu bilmeliydim."

"Baba," dedi James, ama ilk kez sesi babasının huzurundayken sık sık olduğu gibi sert çıkmıyordu. White'a vardığında eldivenlerini çıkarmıştı ama şimdi bir elinde sıkıca tutuyor, diğeri elinin avuç içine yumuşak bir sesle vuruyordu.

"Otur," diye talimat verdi babası, bir kralın sarayına ziyaretçi kabul etmesi gibi karşısındaki sandalyeyi işaret ederek. James'in çok aşina olduğu ve bugün hiç tahammül edemediğı bir tavidir bu.

"Teşekkür ederim, ama hayır," dedi. "Bu uzun sürmeyecek, çünkü kısmen acelem var ve kısmen de açıkçası size söyleyecek fazla bir şeyim yok." Dük şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ama James bu küçük zaferin farkına bile varmadı, o kadar niyetliydi ki buraya söylemek için geldiğı şeyi söylemeye. "Yarın iş adamımla buluşacağım ve Audley House'un mülkiyetini size geri devretme işlemlerini başlatması talimatını vereceğim."

Dük tekrar gözlerini kırıştırdı; oğlundan beklediğı şeyin bu olmadığı açıktı.

"Violet ve ben elbette eşyalarımızı Audley House'dan Curzon Street'e taşıyacağız," diye devam etti James, doğru şeyi yaptığına dair her kelimedede daha da emin olarak. "Ayrıca, daha sonraki bir tarihte, ahırların geleceğini güvence altına almak amacıyla yaptığım bazı finansal düzenlemeleri sizinle tartışmaktan mutluluk duyarım, çünkü onlara kendiniz devam etmek isteyebilirsiniz."

Dük, "James," diye itiraz etti, "bu da ne demek oluyor? O ahırlar düğün hediyesiydi."

James sessizce, "Hayır," dedi ve sesini yükseltmemesine rağmen Dük bu tek kelimeye yüklediğı güç karşısında neredeyse ırkilecekti. "O ahırlar bir oyundu, senin başka bir hilen, çünkü West'in sana bir varis vermeyeceğini düşündün ve aniden bana ihtiyacın oldu. Hayatıma girip beni kontrol etmek için beni kendine borçlu kılmaktan daha iyi ne olabilirdi?"

"Bu yüzden onları size geri veriyorum, Peder. Bunların işletilmesi konusunu sizinle başka bir zaman görüşebilirim ama bunu eşitler olarak yapacağız. Bu işte ortağınız olmaktan mutluluk duyarım ama artık cömertliğinizin alıcısı olmakla ilgilenmiyorum." *Cömertlik* kelimesi üzerine sesine alaycı bir tonun girmesine engel olamadı. "Dahası," diye ekledi, gerçekten eğlenmeye başlamıştı,

Öncelikle babasının yüzündeki şaşkın ifadeden dolayı, "Karım ve benim kısa süre içinde barışacağımızı umuyorum, bu sizi ilgilendirmez. Bu barışmanın bir noktada çocuklarla sonuçlanması en büyük dileğim, eğer şanslıysak. Ancak-" Ve burada James iki hızlı adım attı, bir elini babasının sandalyesinin bir koluna dayadı ve yüzleri gerçekten birbirine çok yakın olacak şekilde eğildi. "-eğer oğlumuzdan *varisin* olarak bahsettiğini duyarsam, onu asla görmemeni sağlarım."

Babası ilk kez suskun kalmıştı. James gülümsedi, döndü ve Odaya.

Sonra da deli gibi at sürdü.

Violet, annesinin yanında geçirdiği en kötü çay saatinin bu olduğuna karar verdi ve bu gerçekten de önemli bir şeydi. Leydi Worthington gelir gelmez hiç vakit kaybetmeden Violet'in son zamanlardaki davranışları hakkında uzun bir nutuk çekmeye başlamıştı; çaya geç gelmesinden Rocheford balosundaki şok edici davranışlarına - "Dansı yarıda kesmek! Hiç bu kadar skandal bir şey duymamıştım!"-bir eş olarak başarısızlıklarına kadar- "Fitzwilliam Bridewell'in dul karısının peşinden koşmasına şaşmamalı! Erkeklerin de *ihtiyaçları* vardır, ne kadar yorucu olsalar da." Hatta Violet'in sözde hastalığını da konuşmasına dahil etti ve muhtemelen hayatındaki tek zeka anını sergileyerek şöyle dedi: "Sadece *numara* yapmadığından emin değilim. Neden hep bu kadar *dramatik* olmak zorundasın?"

Violet annesinin sözlerini duymazdan gelme konusunda oldukça deneyimliyen ve Şu anda bir çöreğin üzerine kaymak sürerken takındığı mülayim hoşluk görünümünü mükemmelleştirdi, içindeki her şey Curzon Sokağı'na dönmek, kendini James'in kollarına atmak, onu üst kata taşımasına, yatağa yatırmasına, aralarında teninden başka hiçbir şey kalmayınca kadar giysilerini kat kat soymasına izin vermek için çılgık atıyordu.

Onu seviyordu - onu her zaman sevmişti ve bunu artık biliyordu. Kendini bu aşkın yok olduğuna, hiç var olmadığına ikna etmeyi düşünmüştü,

James'le paylaştıkları tek şeyin gençlik aşkı ve şehvet olduğunu düşünüyordu ama bu doğru değildi ve kendine yalan söyleyemezdi. Ya da ona. Onu hayatındaki her şeyden daha çok seviyordu ve bugün onu kütüphanede bırakıp gitmek neredeyse kalbini kıracaktı. Tekrar.

Ama bunu yapmıştı, çünkü yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Daha önce paylaştıkları evlilik gibi bir evliliğe daha razı olamazdı, iyi günlerin olduğu bir evliliğe, bu doğrudu -parlak, ışıltılı, altın gibi görünen, sonsuz ve ölçsüz neşeli günler- ama James'in ona ulaşamayacağı bir yere kaybolduğu diğer günler. Babasının onu aramaya geldiği ve James'in ofisine çekilip onunla sadece bir kısmını paylaştığı geçmişteki olayları düşündüğü günler.

Yeniden gerçek bir evlilik istiyordu ama daha fazla kalp kırıklığına dayanamazdı. Ve James'in bunu anlamasına ihtiyacı vardı.

Ve böylece sakın bir şekilde çöreğinden bir ısırık aldı ve annesinin gevezelik etmesine izin verdi, bir kulağı tetikte olsa bile, belki de James'in her şeye rağmen onu takip edeceği ve sonunda ona kendini kanıtlayacağı gibi aptalca, vahşi bir umutla. Ona yapmamasını söylemişti, diye hatırlattı kendi kendine sertçe - Tanrı aşkına, *yüzüne bir içki fırlatmıştı*. Ama yine de içinde bastırılmaz bir parça *bu tartışmanın* farklı bir sonucu olacağını umuyordu.

Mantıken James, White'ın evinden West'in Knightsbridge'deki evine olan yolculuğunda çok iyi zaman geçirdiğini biliyordu, atı Londra'nın kalabalık caddelerini tıkayan hantal arabaların ve landausların arasına girip çıkıyordu, ama ona öyle gelmiyordu. Kendini ürkek, gergin, yerinden fırlamaya hazır hissediyordu. Atını her dizginlemek zorunda kaldığında, hayal kırıklığı içinde bağırmak istiyordu.

Mevcut görevini bırakıp onun yerine karısının peşine düşme ihtimalini ne kadar cazip bulsa da James, Violet'i değiştigine, güvенеbileceği bir adam olduğuna gerçekten ikna etmek istiyorsa, gerçekte o adam olması gerektiğini biliyordu - onun hak ettiği adam. Kendisini yönetmesi gerekiyordu

Babası ve kardeşiyle olan sorunları, Violet'in başa çıkması gereken bir sorun haline gelmesin, bir kez daha aralarına girmesin diye. O bir yetişkindi ve ilişkilerini bir yetişkin gibi yürütmenin zamanı gelmişti.

James's Square'de, West'in ön kapısına bir miktar korkuyla bakarken buldu kendini. Ne de olsa, neredeyse dört yıldır çalmadığı bir kapıydı ve şimdi bu ihtimalden hiç hoşlanmıyordu. Yine de, neredeyse kendi iradesiyle kolunu kaldırdı, eli birinciye doğru kıvrıldı ve kapıyı çaldı.

Bir uşak tarafından içeri alındı, ardından James'in beklenmedik görünüşü karşısında şaşkınlığını gizlemek için takdire şayan bir iş çıkaran uşak tarafından karşılandı. Kısa süre içinde James kendini kütüphanede buldu ve kibarca beklemesi söylendi.

-Lord Hazretleri birazdan yanında olur.

Bunun yerine odanın içinde volta attı, kafasında karmakarışık düşünceler vardı. West'in onu bekletip bekletmeyeceğini, dükü ona karşı kullanıp kullanmayacağını merak ediyordu ama arkasındaki kapı açılıp ağabeyinin sesi odayı doldurduğunda bu düşünce henüz oluşmamıştı.

"James."

James döndü; West kapıda duruyordu, her zamanki gibi ceket, pantolon ve kravatıyla kusursuz bir şekilde giyinmişti, tek bir saç teli bile yerinde değildi. James onun yorgun görüldüğünü fark etti; gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve alnı her zamankinden daha derindi. West otuz yaşındaydı ama bugün daha yaşlı görünüyordu.

"Batı," dedi, babasından çok kardeşiyle yüzleşmek için kendini daha gergin hissediyordu. Babaları bir dük olabilirdi ama bunun da ötesinde James'in artık kabul etmek istemediği sevimsiz bir piçti. Ancak West farklıydı.

"Böyle habersiz geldiğim için özür dilerim," diye ekledi James biraz tereddütle ve kardeşinin yüzü hafifçe yumuşadı.

"Burada her zaman hoş karşılanırsın James," dedi West, sesi sessiz ve içtendi. Odaya doğru telaşsız birkaç adım attı. Doğal ortamında rahat ve konforlu bir İngiliz lordu görüntüsü veriyordu ama James onun meraklı olduğunu anlayabiliyordu.

"Özür dilemeye geldim," dedi James söze girmeden.

West bir kaşını kaldırdı, sonra 1replace'e doğru yürüdü, orada Aickered Aames'e bakmak için döndü ve bastonuna biraz yaslandı. "Bu... onunla mı ilgili?"

James, ağabeyinin Leydi Fitzwilliam'ı kastettiğini biliyordu; West'in son altı yıldır ne pahasına olursa olsun adını anmaktan kaçındığı Leydi Fitzwilliam. Ağabeyinin sesi sakindi, dikkatle ayarlanmıştı ve yüzü Aames'e dönük olduğu için James, West'in yüz ifadesini okuyamıyordu.

"Kısmen," dedi. "Ama sanırım özür dilemem gereken başka pek çok şey de var."

Bunun üzerine West döndü, artık merakını gizleme zahmetine bile girmiyordu. "Bir tür vahiy mi aldın? İlahi bir ilham anı mı?"

"Eşeklik etme," dedi James kızmadan. "Bu öğleden sonra karımla oldukça ilginç bir konuşma yaptık. Bana birkaç şeyin farkına varmamı sağladı."

"Öyle mi?" West mırıldandı.

"Audley House'u babama geri veriyorum."

West'in yüzü bir an için şaşkınlıktan bembeyaz kesildi ve James buna neden olmuş olma hissini tadını çıkardı, bu manzara nadir olduğu için daha da keyifliydi. "Ciddi olamazsın."

"Mezar olarak," dedi James neşeyle. "Babama ahırları ve evi geri alabileceğini söyledim. Daha sonra ahırları ortak olarak işletmek için birlikte çalışmamız konusunda ileride görüşmeye hazır olduğumu, ancak artık tek başıma sorumlu olmak istemediğimi bildirdim."

"Violet sana ne dedi?" West, etkilenmekle telaşlanmak arasında bir ses tonuyla sordu. "Ondan bana numaralarını öğretmesini istemeliyim."

"Ha."

"Babam ne dedi?" James, kardeşinin sesindeki zorlukla kontrol altına alınmış heves notasını hayal ettiğini düşünmüyordu.

"Pek bir şey yok," dedi James omuz silkerek. "Sanırım hâlâ White'daki sandalyesinde oturuyor ve ona söylediğimde halının üzerinde durduğum noktaya aval aval bakıyordur. Eminim şu anda benim hakkımda bazı farklı düşünceleri vardır.

-Muhtemelen en iyi ihtimalle beceriksiz bir aptal olduğumu düşünüyor. Ama ben kendimi fazla umursamaz buluyorum. Neler yapabileceğimi biliyorum, babamın bilip bilmemesi artık beni pek rahatsız etmiyor."

"Sen ve Violet nerede yaşayacaksınız?" West şimdi daha ciddi bir şekilde sordu.

James yine umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Curzon Sokağı'ndaki evimiz hâlâ duruyor. -Onu da annemden kalan mirasla aldım. Sanırım Violet'in kır evini özleyip özlemediğine bakacağım; eğer özlerse, bize bir tür kulübe bulabileceğimi umuyorum."

"Tüm bunlar hakkında dikkat çekici derecede ilgisiz görünüyorsun." West kollarını göğsünde kavuşturarak omzunu şömineye yasladı.

James ellerini saçlarında gezdirerek içini çekti. "Ahırlar çok kârlı, ama hangi atların sadece kazananları yetiştirdiği ve tüm bu çürümüşlükler hakkında hiçbir fikrim yok. Ahırları babamın bir hediyesi olarak kabul ettim çünkü Violet'e o kadar aşkıttım ki dünyayı onun ayakları altına sermek istiyordum - başka türlü beni istemeye devam edeceğine güvenmiyordum. Ayrıca babama onları işletebileceğimi kanıtlamak istiyordum. Hayatımın her günü tekrar tekrar girmem gereken bir sınav gibi hissediyordum. Artık bundan çok az keyif alıyordum."

West bir an sessiz kaldı ve James bunun çocukluklarından beri kardeşiyle paylaştığı en kişisel bilgi olduğunun farkına vardı. Yine de tuhaf hissetmiyordu. Doğru hissettiriyordu.

"Buraya özür dilemeye geldiğini mi söylemiştin?" West'in sesi kısıktı ama bakışları - James'inkiyle aynı tonda yanan yeşil - James'in yüzüne dikilmiş, gözlerini kırpmadan bakıyordu.

"Sana hiç güvenmedim." James bir an durakladı, açık sözlülüğünden neredeyse pişmanlık duyuyordu. Ancak West pek bir tepki vermemişti; sessizdi ve James'in devam etmesini sabırla bekliyordu.

O da öyle yaptı.

"Ben- biz çocukken..." Durakladı, nefes aldı, kendini topladı. "Babam seni tercih etti çünkü sen ilk doğan, varis olandın. Ben hep geride kaldım." West ağzını açtı ve James elini kaldırarak herhangi bir itirazı önledi. "Bunun senin hatan olmadığını, bunu senin istemediğini biliyorum ama olan buydu. Şimdi anlıyorum ki babamın sürekli bakışları altında büyümek de bir zevk değildi - hatta anlaşmanın daha iyi tarafına sahip olduğumu düşünüyorum. Ama bir çocuk için bunu anlamak zor.

"Yani, kendimi bildim bileli, sen her şeyden önce babamındın. Sırlarımla ona koşmayacağın konusunda sana hiç güvenmedim."

"Bana aksini kanıtlama şansını hiç vermedin," dedi kardeşi.

"Biliyorum," dedi James açık yüreklilikle. "Buraya seninle tartışmaya gelmedim. Sadece tekrar denemek istediğimi söylemek için buradayım."

"Violet senden benden özür dilemeni mi istedi?" West sordu.

"Hayır," dedi James, verebileceği cevabın bu olmasından çok memnundu. "Bana bir sürü şey anlattı, seni şaşırtacağını sanmıyorum," diye ekledi hızlı bir sırtıtışla, West'in sırtıtışıyla eşleşen bir sırtıtışla. "Ama aptallık ettiğimi ve insanlara güvenmem gerektiğini fark ettim ve bu yüzden buradayım, sana güvenmek istediğimi söylüyorum."

James bu küçük konuşmayı bitirdiğinde kendini kesinlikle tuhaf hissetti. West'i ikna etmeye alışık değildi, aslında kimseyi ikna etmeye alışık değildi. Jeremy ve Penvale bile, inancının sarsılmaz olduğunu düşündüğü iki adam, bu tür bir itirafla hiç karşılaşmamışlardı

-James ilk kez Jeremy ve Penvale'in herkesten daha güvenilir olup olmadığını değil, onlara olan inancının Violet ve West'le olduğu gibi hiç sınanmamış olmasını merak etti. Jeremy'nin dört yıl önce Violet'le buluşmasındaki rolünü öğrenmiş olsaydı, Jeremy ile dostluklarına ne olacağını merak ediyordu. Arkadaşlıklarının onarılamayacak kadar zarar göreceğini düşündü ve bir an için artık o dört yirmi yaşlarındaki adam-gerçekten çocuk-olmadığı için şükretti.

"Eğer ağlamamı ve sana sarılmamı bekliyorsan, o tür biri olmadığımı hemen söylemem gerekecek," dedi West. Ses tonu ciddiydi ama James onun gözlerindeki eğlenen bakışı görebiliyordu.

James aynı ciddiyetle, "Bence tokalaşmak yeterli," dedi ve elini uzattı. West onu kendi eliyle kavradı ve bir kez daha sıktı.

"Sanırım bu bir içki gerektiriyor," dedi West, James'in kardeşinin çok 1ne konyak stoğu tuttuğunu bildiği büfeye geçecekmiş gibi hareket ederek. "Ruhunu ve tüm bunları ortaya döktüğün için oldukça bitkin görünüyorsun."

"Çok dokunaklı," dedi James kuru bir sesle. "Ama aslında gitmem gerekiyor."

West kaşlarını kaldırdı. "Neşeli buluşmamızdan bu kadar kısa süre sonra mı? Beni yaraladın."

"Kalıp sohbet etmek isterdim" -ve burada James bu sözleri gerçekten kastettiğini fark ederek şaşırdı- "ama karımı annesinden kurtarmaya gitmeliyim."

Sig/görüldü

James geldiğinde *Violet üçüncü* çöreğini yiyordu.

Annesi, Violet'in evliliğinde yaşadığı sıkıntıların Violet'in kendi suçu olduğunu uzun uzun anlatıyordu ki, misafir odasının kapısı Aung tarafından açıldı. Violet ve Leydi Worthington uşak ya da uşak görmeyi umarak irkilmiş bir halde hep birlikte döndüler, ama karşılarında James vardı.

Ve muhteşemdi.

Saçları her zamankinden daha dağınıktı, sanki büyük bir hızla ata binmiş gibiydi ve üzerinde herhangi bir boyunluk yoktu. Violet annesine hızlıca bir bakış atarak, bu soyunmuş haliyle bayılmadığından emin oldu. Kadının bilincinin hâlâ yerinde olduğuna karar verdikten sonra kocasına döndü.

"James," dedi soğukkanlılıkla, saygınlığının kırıntılarına tutunarak ve kravatsız yakasında görünen deri üçgenine bakmamaya çalışarak - ve başarısız olarak -.

"Violet," dedi ve Violet'in gözleri James'in sesine, orada duyduğu yoğunluğa takıldı. Bu, oyunlarından birinin havasında olan bir James değildi.

"Sana beni takip etmemeni söylediğimi sanıyordum," dedi sesini sabit tutmaya çalışarak, kalbi onu görünce yerinden fırlayacak gibi olsa da, sanki onu kendisi var etmiş gibi orada duruyordu. Bu zor bir görevdi, çünkü adam odanın öbür ucundan ona doğru birkaç adım atmış ve onu ona bakmak için başını hafifçe geriye eğmeye zorlamıştı.

"Tam olarak söylediğin bu değildi," dedi ve ağzının kenarlarında kıvrılan bir gülümsemenin başlangıcını görünce şaşırdı. "Söylediğin şey, sana güvenene ve bizimkini yeniden gerçek bir evlilik haline getirene kadar peşinden gelmememdi. İşte buradayım. Talimatlara uyuyorum."

Violet öfke ile -kalbinin aptallığına ihanet ederek- umut arasında gidip geliyordu. "Sanırım son iki saat içinde fikrini değiştirdin ve önceliklerini gerçekten dikkatli ve düşünceli bir şekilde değerlendirdin, öyle mi?" Sesinin uygun bir şekilde soğuk çıkmasından memnundu ama o umutsuz umut tohumu kalbine sızmaya devam ediyordu ve gizliden gizliye onun kendisini takip etmesini dileyen yanı, geri kalanına baskın çıkma tehlikesiyle karşı karşıyaydı, o anda onun varlığının içinde uyandırdığı sevinç o kadar büyüktü ki.

"Hayır," dedi adam, ona bir adım daha yaklaşarak. Artık o kadar yakındaydı ki onun kokusunu alabiliyordu; hafifçe at, ter ve kendi kokuyordu ve bu onda onu daha yakına çekme, tenini yalama isteği uyandırıyor. Tam da bu -tamamen uygunsuz, hanımefendiye yakışmayan- düşüncelerin zihninden mermi hızıyla geçtiği anda, bir boğaz temizleme sesi duyuldu.

"Lord James," dedi Leydi Worthington sert bir sesle. "Bu zevki neye borçluyuz?"

"Leydi Worthington," dedi James, sonunda Violet'ten uzaklaşarak ve annesine tamamen doğru bir selam vererek. "Çok uzun zaman oldu." Ses tonu, duygularının tam tersi olduğunu gösteriyordu. "Böldüğüm için özür dilerim ama yaklaşırken karımla konuşmanızın bir bölümüne kulak misafiri oldum."

"Bunu alışkanlık haline getirmiş gibisin," dedi Violet tatlı bir sesle.

James onu görmezden gelerek annesine hitap etmeye devam etti. "Yanılmıyorsam Violet'e bir eş olarak nasıl başarısız olduğunu anlatıyordun."

Leydi Worthington soğuk bir tavırla, "Gerçekten de öyleydin," diye cevap verdi. "Ve bunun için bana teşekkür etmelisiniz, efendim. Eğer biri onu hizaya getirmezse, size bir varis vermesini nasıl bekleyebilirsiniz?"

James Violet'e döndü.

"Sevgilim, ebeveynlerimizin senin üreme organlarınla özel bir ilişkisi olduğunu fark ettin mi?" James sordu. Violet annesinin yüzündeki şaşkın ifadeye gülmek için dudağını ısırды.

"Leydi Worthington, lütfen bir şeyi açıkça belirtmeme izin verin," diye devam etti James. "Evliliğimdiki her türlü hata tamamen bana aittir. Kızınız mükemmel değil ama benim için mükemmel.

Onsuz olabileceğimden çok daha iyi bir adam oldum. Umarım onun değerini tam olarak anlamam bu kadar uzun zaman aldığı için beni affedebilir."

Leydi Worthington'ın ağzı açık kalmıştı, ama belli ki adam henüz sözünü bitirmemişti. "Karım ve benim şu anda konuşmamız gereken oldukça acil konular var, bu yüzden çayınızı kısa kesmek zorundayım. Ama lütfen bana inanın: Eğer kızıma hak ettiği saygıyı göstermeyi öğrenmezseniz ikimiz de bu kapıdan bir daha asla geçmeyeceğiz."

Leydi Worthington'ın yapmak isteyebileceği herhangi bir yorum, James'in uzanıp Violet'i belinden yakalaması ve onu koltuktan kaldırmasıyla engellendi. Kibarca bir selam daha verdikten sonra, başka bir şey söylemeden Violet'i dirseğinden tutup hızla kapıya doğru götürdü.

Violet çıkarken annesine neşeyle el salladı, sonra durakladı, James'in bulaşıcı pervasızlığının bir kısmı ona da bulaşmıştı.

"Bu arada anne," dedi kayıtsızca, "bundan sonra *Times*'ı daha yakından takip etmeye başlamak isteyebilirsin. Bay Viola adıyla yayınlanan tüm mektuplar benim tarafımdan yazılmıştır ve eminim her bir kelimesine katılmayacaksınız." Annesinin yüzündeki dehşet ifadesinden zevk alarak James'in onu odadan çıkarmasına izin verdi.

Dışarıda, James arkasından tırmanıp kapıyı kapatmadan önce onu kayıtsızca arabaya attı.

"Eğer benim iyiliğimi kazanmaya çalışıyorsan, bunu yapmanın yolu bu değil," dedi Violet hiddetle, yüzündeki bir bukleyi üfleyerek. "Tazılara bundan daha nazik davrandığınıza inanıyorum."

"Üç saniyeden fazla konuşmasanız olur mu?" James hoş bir şekilde sordu.

Violet ağzını açtı ve sonra kasıtlı olarak tekrar kapattı ve koltuğuna geri yerleşti. Violet aralarındaki boşluğu bırakır bırakmaz James öne doğru eğildi ve bir şekilde olması gerekenden daha fazla yer kapladı.

"Daha önceki sorunuza yanıt olarak," dedi sohbet eder bir tonda, "*hayır*, son birkaç saat içinde görkemli, dünyayı sarsan bir sonuca varmadım. Sadece zaten çözmüş olduğum şeyi size açıklamak için sizi takip ettim."

Violet kaşlarını kaldırdı. "James, bu sabah bana yalan söyledin." "Teknik olarak öğleden sonra."

"Mesele hala geçerli."

"Biliyorum," dedi sessizce ve sesindeki tüm şaka imaları hemen kayboldu. "Sana yalan söyledim çünkü hâlâ hareketlerimin babam tarafından dikte ettirildiğini düşünmenden korkuyordum. Violet, sana en başından beri güvenmem gerektiğini zaten fark etmiştim; onunla ve Jeremy ile olan tartışmalarımın işleri karmaşıklaştırmasını istemedim."

"Bunu anlamam için bana güvenmeliydin," dedi, sesi aynı derecede sessizdi. "Dört yıl önce ailelerimizin entrikalarını öğrendiğimde hemen sana gelmediğim için yanılmışım -" diye ekledi sertçe, "sana durumu açıklamaya çalıştığımda bana inanmadığın için yanıldığın kadar *değil*."

"Bunu biliyorum," dedi çabucak. "Ve özür dilerim."

"Ama yine de bu içgüdüyü anlıyorum." İçini çekti. "Babanın bir daha aramıza girmesine izin vermeyeceğini bilmem gerekiyor. Sırf babana inat olsun diye bir atın sırtında neredeyse kendini öldüreceğine dair notlar almayacağımı bilmem gerek. Her şeyden önce beni, *bizi* düşünmeni istiyorum."

"Bugün tam bir pisliktim," dedi ve sonra ağzı yanlardan yukarı doğru kıvrıldı. "Sadece bugün değil, eğer birbirimize karşı gerçekten dürüst olacaksak, sanırım."

"Gerçekten de öyle," dedi çenesini kaldırarak.

"Violet." Sesi bir anda yeniden ölümcül bir ciddiyete büründü. "Özür dilerim. Sana güvenmedim..." Sinirli bir şekilde elini saçlarında gezdirdi; sonuçta bir dakika öncesine göre daha da dağınık bukleler ortaya çıktı. "Sana güvendiğim için bana güvenmene güvenmedim."

Violet gözlerini kırptırdı. "Pardon?"

James sözlerini zihninden geçiriyor gibiydi, sonra bir kez başını salladı, görünüşe göre tatmin olmuştu. "Aslında buna hakkım olduğuna inanıyorum."

Violet sırtıtmaktan kendini alamadı. "Kulağa tuhaf bir şekilde uygun geliyordu."

"Hak ettiğimiz kadar karmaşık mı?" Adam ona sırtıttı ve bu manzara yıkıcıydı.

"Kendi yatağımızı kendimiz yapmayı tercih ettik, değil mi?" Bu sefer gülümsemekten kendini alamadı.

"Biliyor musun," diye sordu sohbet edercesine, "son iki hafta içinde bir noktada 'O benim bildiğimi bilmiyor, o benim bildiğimi biliyor' cümlesini kurduğumdan oldukça eminim."

"Seninle alay ederdim," dedi Violet ciddiyetle, "ama aynısını benim de yaptığımdan oldukça eminim." Durdu, düşündü. "Zamirleri değiştirerek tabii ki."

"Tabii ki."

Bir süre öylece oturdular, birbirlerine aptalca sırttılar ve Violet'in tek yapabildiği uzanıp o karmakarışık bukleleri düzeltmekten kaçınmaktı. Kendini bir uçurumun kenarında duruyormuş gibi hissediyordu, James'le el ele, atlamaya hazırdı ama James ona Ay için ihtiyaç duyacakları kanatları henüz göstermemişti. Umutsuzca atlamak istiyordu ve henüz.

Ve yine de.

Sesini hissetmediği bir sakinliğe büründürerek ve yüzünü kibar bir ilgi ifadesine dönüştürerek, "Affedersiniz, ne diyordunuz?" diye sordu.

Kendi sırtışı da onunki gibi soldu, ama gülen bir James tehlikeliyse, onun yerini alan model de tehlikeliydi; gözlerini kırpmadan ona bakıyordu, gözleri tanıdığı ama yine de inanmaktan korktuğu bir duyguyla doluydu.

"Bu öğleden sonra sen gittikten sonra babamı ziyaret ettim," dedi kararlı bir şekilde. Violet hiçbir şey belli etmemek, yüzünü ifadesiz bir maske gibi tutmak için elinden geleni yaptı. Başarılı olduğundan tam olarak emin değildi. "Audley House'u ona geri vereceğimi söyledim."

Beklediği her neyse, bu değildi.

"Ne?" diye bağırdı, şaşkınlıktan neredeyse arabanın koltuğundan düşüyordu. James onu sabitlemek için elini uzattı ve Violet ne yaptığının farkına bile varmadan parmaklarını onunkilere geçirdi.

James'in kaşları endişeyle çatıldı. "Sakıncası olacağını düşünmemiştim," dedi kararsız bir sesle. "İstersen sana taşrada başka bir ev alırım. Ahırlardan gelen gelirler olmadan gelirimiz azalacak ama yine de çok rahat edeceğiz ve eminim senin de seveceğin bir şey bulabiliriz."

Violet uzandı ve avucunu adamın ağzının üzerine koyarak sözcüklerin yankılanmasını durdurdu. Susturulan adam ona baktı, sonra yavaşça bir kaşını kaldırarak sorguladı.

"Ev umurumda değil," dedi yavaşça ve net bir şekilde ve adamın alnındaki çizgilerin yeniden yumuşamasını izledi. "Sadece *nedenini* bilmek istiyorum."

Elini çekmeye başladı ama adam boştaki eliyle elini yakaladı ve avucuna bir öpücük kondurdu. Kızın teni adamın dudaklarının altında yandı.

"Bunu tamamen yanlış nedenlerle yapıyordum," dedi sessizce. "Ahırlar mı?"

Başını salladı. "Babama bir şey kanıtlamak istedim. Ona çok kızgındım, ona hep çok kızgındım. Bu çok yorucu ve buna değmez."

"Ondan neden nefret ettiğini anlıyorum," dedi Violet, yüzünü hafifçe çevirerek yanağını onun avucuna dayadı. "Onu affetmek zorunda değilsin, senden bunu istemezdim."

Bir başparmağını yanağından aşağı kaydırды, en küçük bir okşayıştı ve yine de tüm vücudu aniden tüylerle kaplandı. Bir insanın aynı anda hem tamamen rahatlatıcı hem de tamamen rahatsız edici olması nasıl mümkün olabilirdi?

"Violet," dedi ve Violet onun adını daha önce hiç bu ses tonuyla söylemediğinden birden emin oldu. "Ondan nefret etmiyorum, sadece artık umurumda değil." Bu rahat küfür onu heyecanlandırdı, içindeki derin ve ilkel bir şeye şarkı söyledi. "Ona ortağı olarak çalışmaktan mutlu olacağımı, eşit olduğumu ama artık tüm sorumluluğu almak istemediğimi söyledim. Bana verebileceği hiçbir şeyi istemiyorum ve bu konuda ne düşündüğü umurumda değil. Hayatımla ilgili her şeyi o kontrol etti - ondan kaçtığımı düşündüğümde bile, artık onu umursamadığımı düşündüğümde bile, hayatımdaki en önemli şeyi zehirlemesine izin verdim."

Vagonun koltukları arasındaki sınırlı boşlukta dizlerinin üzerine çöktü, iki eli hâlâ kendi ellerindeydi.

"Violet, seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim. Seninle tanıştıktan yaklaşık iki dakika sonra sana aşık oldum ve hiç vazgeçmedim. Son dört yıldır..." Durakladı, boğazı çalışıyordu. "Cehennem gibiydiler," dedi bir süre sonra basitçe. "Sana güvendiğime inanman için her şeyi, her şeyi yaparım. Kalbinle bana tekrar güvenmeni sağlamak için. Evliliğimiz..." Başka bir

durakladı. Bu kırık dökük, beceriksiz konuşma onun için herhangi bir düzgün monologdan çok daha değerliydi. "Hayatımdaki başka hiçbir şey evliliğimizi onarmaya verdiğim önem kadar umurunda değil. Geçtiğimiz iki hafta, son dört yılın en iyi iki haftasıydı."

"Gerçekten mi?" Violet, alışkın olduğundan biraz daha boğuk çıkmasına rağmen, bir şekilde sesini düzeltmeyi başarak sordu. "Son iki haftayı beni boğmak isteyerek geçirdiğini sanıyordum."

"Söyledim," dedi hemen ve onu bir kahkaha ile irkiltti. "Günlerimi dünyadaki herhangi biriyle sakın bir şekilde sohbet ederek geçirmektense seninle tartışarak geçirmeyi tercih ederim."

Romantik beyanlara bakılırsa, Violet başka birinin bunu tamamen tatmin edici bulacağından pek emin değildi ama ona göre bu mükemmeldi.

"Ah, James," diye fısıldadı, alnına nazık bir öpücük kondurmak için eğildi.

"Sana teşekkür etmeliyim," dedi, şimdi daha hızlı konuşuyordu, sanki içinde biriken sözcükleri hemen dile getirmezse bir şekilde yok olacaklarından endişeleniyordu. "Bunca yıldır ne kadar korktuğumu fark etmemi sağladınız."

"Korkuyor musun?" Violet kararsızca sordu, boğazı garip bir şekilde gerilmişti.

"Diğer insanlardan korkuyordum, hiçbirine güvenilemeyeceğinden korkuyordum, hatta senden, beni sevdiğini söyleyen senden bile korkuyordum - yalan söylüyor olabileceğinden ya da bir şekilde benden alınabileceğinden."

"Ve o gün," dedi usulca, anlayışla. "O gün, babanla konuşurken bana kulak misafiri olduğun zaman - annemle birlikte düzenledikleri şeyi tartışırken-"

"Asla hemen sonuca varmamalıydım," dedi James hızla. "Bunun bir mazereti yok -hiç yok- ama tek söyleyebileceğim, o ana kadar hayat hakkında inandırıldığım her şeyi doğruladığı. Eğer bir şeyi seversem, bu uzun sürmezdi. Sana güvenmemem için bana hiçbir neden vermemiştin ama ben yine de senin hakkında en kötüsüne anında inanmışım. Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordun ve işte buradaydın, benim haklılığımı kanıtlıyordun."

"Babandan nefret ediyorum," dedi Violet sessiz bir yoğunlukla ve sesinde daha önce hiç olmayan bir şey olmalıydı, çünkü James hafifçe geri çekildi, gözlerinde şaşkın bir bakış vardı. "Sana yaptıklarından nefret ediyorum. Ve

Çünkü James'in ağabeyinin çok daha kolay bir zaman geçirdiğini düşünmüyordu.

James, "Ben de seni takip etmeden önce West'i görmeye gittim," dedi.

"Aman Tanrım, Londra'daki herkesi aradın mı?" diye alaycı bir şekilde sordu ve dudaklarının hafifçe kıvrılmasıyla ödüllendirildiğinde memnun oldu.

"Hayır, sadece Audley soyadına sahip olanlar," dedi ellerini nazikçe sıkarak. "Bazı aileler birlikte çay içerler ama Audley'ler bunun yerine öfkeli çatışmalara girerler."

"Lütfen bana West'le yine kavga ettiğinizi söyleme," dedi Violet ihtiyatla. Ona kalırsa James ve kardeşi arasındaki sürtüşme çok uzun süredir devam ediyordu ve söyleyebildiği kadarıyla bunun gerçek bir nedeni olmadığı için daha da sinir bozucuydu. Geçmişte de tartıştıkları doğruydu, ama hiçbir zaman diğer kardeşlerle orantısız olmamıştı. Hatta hiçbir zaman James'le evliliklerinin ilk yılında kavga ettikleri kadar kötü olmamıştı.

"Hayır, öyle bir şey yok," diye güvence verdi James ona. "Şu anda seninle yaptığım konuşmanın aynısını onunla da yaptım." James ona hınzırca bir sırıtış fırlattı ve kızın içi sadece onun neden olabileceği bir şekilde ısındı. "Tabii ki bazı sevgi gösterileri olmadan."

"Umarım öyledir," diye mırıldandı ve bunun üzerine yüksek sesle güldü, sesi kulaklarına şimdiye kadar duyduğu tüm müziklerden daha tatlı geldi. Onun gülüşünü sonsuza dek dinleyebilirdi.

"Violet, lütfen bana seni kazanmak için ne yapmam gerektiğini söyle," dedi, tüm kahkahalar geldiği gibi hızla sesini terk etti, yerine keskin bir çaresizlik tonu geldi. Ellerini bıraktı, yüzünü yakalamak için uzandı, dizlerinin üzerinde yükseldi, böylece alnını onunkine bastırabildi, tüm dünyası gözlerinin yeşili haline geldi.

"Aptalca davrandım, seni hak etmiyorum ama hak etmek istiyorum. Eğer bana kalbini tekrar emanet edersen, gerçekten her şeyi yaparım." Sesi çatallaştı ama konuşmaya devam etti. "Seni o kadar çok seviyorum ki, senden çocuklarım olsun, onları West ve benim hiç sahip olmadığımız sevgiyle büyütmek istiyorum. Büyüdüklerinde onları utandırmak istiyorum, babaları annelerini skandal kucaklaşmalar için karanlık köşelere süpürmeden duramadığında. Düşünmediğim her şeyi istiyorum."

ve bunu istediğim tek kişi sensin. O yüzden lütfen, *lütfe*. Bana ne yapacağımı söyle."

Violet ağladığını fark etti ve bunu ne kadar zamandır yaptığını bilmiyordu. James onun gözyaşlarından birini tatmak için öne eğildi, dili yanağından aşağı ilerlemesini durdurmak için dışarı fırladı.

"Hiçbir şey yapmana gerek yok," diye fısıldadı, sesini sakın ve güçlü bir hale getirmeye çalışıyordu, o sırada kendini milyonlarca parçaya bölünecekmiş gibi hissediyordu, göz kamaştırıcı bir sevinç ve umutsuz bir ağlama dürtüsü içinde bir savaş veriyordu. "Beni buraya kadar takip ettin. Tekrar çekip gitmeme izin vermedin. Bizim için savaştın, bize *güvendi*."

"Bir daha asla ama asla çekip gitmene izin vermeyeceğim," dedi. Gözyaşları onun bakışlarındaki yoğunluğu görebiliyor, gözlerindeki gerçeği okuyabiliyordu. "Seni hak eden adam olmak istiyorum, çünkü sen her şeyi hak ediyorsun."

"Birbirimizi hak ediyoruz," dedi ve onu nazıkçe öpmek için öne eğildi. Öpücük bir kalp atışı kadar kısa bir sürede sevgi dolu bir halden hararetle bir hale dönüştü; daha iyi bir açığı yakalamak için başını hafifçe eğdi, dili dudaklarının kenarında gezindi, ta ki kadın ağzını ayırıp içeri girmesine izin verene kadar.

Yarı kahkaha, yarı iniltiye benzeyen bir sesle öpüşmeyi kesti ama ellerini yanaklarını kavradıkları yerden çekmedi. "Sana bir şeyler vaat etmek istiyorum, her şeyi," dedi hararetle, nefesi memnuniyet verici bir şekilde dengersizdi. "Bu sefer farklı olmak zorunda."

"Olacak," dedi bir daha asla onun hakkında hissetmeyi düşünmediği bir kesinlik içinde. "Artık birbirimizi anlıyoruz."

"Kendimi anlamama yardım ettin." Dudaklarına yumuşak bir öpücük daha kondurdu. "Bir daha asla kimsenin sözünü seninkinden üstün tutmayacağıma söz veriyorum."

"Söz veriyorum, bir daha 1ght'tan kaçmana izin vermeyeceğim," diye cevap verdi ve ardından yakasının hemen üstünden görünen boğazının baştan çıkarıcı genişliğini öptü.

"Bir daha asla çekip gitmeyeceğime söz veriyorum." Elini yavaş ve sevgi dolu bir okşayışla yanağından aşağıya, boynu boyunca göğsüne doğru kaydırды, ağırlığını avucunun içine aldı ve başparmağını tepesinde gezdirdi. Düşünceli bir şekilde durakladı. "Ve bir dahaki sefere binicilik kazası geçirdiğimde sana söyleyeceğime söz veriyorum."

Violet homurdandı. "Daha da iyisi, neden ilk etapta bir binicilik kazası geçirmeyeceğine söz vermiyorsun?"

James ona sırttı. "Yeterince adil."

"Bir tartışmanın intikamını almak için asla ölüyormuş gibi davranmayacağıma söz veriyorum," diye devam etti Violet, sonra öne doğru eğildi ve gömleğinin düğmelerini açmaya koyuldu.

"Asla gerçekten ölüyormuşsun gibi davranmayacağıma ve seni günlerce yatalak tutmayacağıma söz veriyorum." Başparmağı nazıkçe bastırmaya devam etti ve bir öpücük daha çaldı. "Senin sempatini kazanmak için hiçbir zaman

belirgin bir şekilde öksürmeyeceğime söz veriyorum."

Gömleğinin yakasını, dudaklarını adamın boğazında gezdirecek kadar gevşetti.

"Senin intikamına karşı bir intikam eylemi olarak başka bir kadınla asla Airt yapmayacağıma söz veriyorum." Adamın eli kadının göğsünden ayrılıp diğer eliyle birlikte kadının etrafına uzandı ve elbisesinin düğmelerini ustalıkla çözdü.

"Babanla olan ilişkin konusunda ne yapmaya karar verirsen ver seni destekleyeceğime söz veriyorum. Ve West'i de." Onu öpmekten geri çekildi, sesi o kadar hafif değildi. Görmesi gereken tek şey onun gözlerindeki ifadeydi; minnettarlık, sevgi.

"Bir daha asla seninle sessiz bir kahvaltı yapmayacağıma söz veriyorum," dedi sessizce ve altında yatan mesaj çok açıktı. Bir daha asla korkularının, karşılıklı belirsizliklerinin aralarına girmesine izin vermeyeceklerdi.

"Bir daha asla bir arabanın içinde yola çıkmayacağıma söz veriyorum," dedi, ses tonunu kasıtlı olarak hafifleterek. "Ya da en azından annemin evine gitmeyeceğim." Ona arsız bir gülümseme verdi ve ellerini gömleğinin içine sokarak avuçlarını çıplak teninin pürüzsüz sıcaklığında gezdirdi.

"Seni her seferinde takip edeceğime söz veriyorum," dedi, gözlerinde hınzır bir parıltıyla, kadının son düğmelerini çözüp elbisesini omuzlarından aşağıya, beline kadar indirirken. "Ve söz veriyorum, seni yakaladığımda yukarıda bahsettiğim arabanın içinde ırzına geçeceğim." Eğilip elbisenin çıplak tenle buluştuğu noktaya ateşli bir öpücük kondurdu ve Violet'in içini bir ürperti kapladı.

"Ve bunu yaptığınızda bundan büyük keyif alacağıma söz veriyorum," dedi.

Ve Londra sokaklarından Curzon Caddesi'ne doğru hızla ilerlerken, hemen bu sözünü tutmaya koyuldu.

Ac/nw/ebgmenss

Bu kitabın yayınlanması hayat boyu süren bir hayalin doruk noktasıdır ve aralarında benim de *bulunduğum* çok sayıda insana büyük bir minnet borcum var:

Taylor Haggerty, dünyanın en iyi menajeri, bu projeye ilk inanan ve durmak bilmeyen tutkusu ve pozitifliği benim için ifade edebileceğimden çok daha fazla şey ifade etti.

Kaitlin Olson, olağanüstü editör, her yönüyle mükemmel olmasının yanı sıra tam olarak ne söylemeye çalıştığımı anlamama da yardımcı oldu.

Megan RudloP, Isabel DaSilva ve Sherry Wasserman da dahil olmak üzere bu kitabı dünyaya getirmek için çok çalışan tüm Atria ekibi.

Karin Michel ve Chapel Hill Halk Kütüphanesi'nin geçmiş ve şimdiki tüm çalışanları.

Çeşitli noktalarda hem yaratıcı hem de akademik yazarlığımı teşvik eden birçok öğretmen ve profesör.

Florida'dan, UNC'den, SILS'ten ve ötesinden arkadaşlarım ve özellikle Lisa Duckrow ve Alice "BriHo" Hayward, yarım ömür boyu... her şey için; CAMEL benimle büyüdüğü için; ve Beatrice Allen, Kerry Anne Harris ve Allie Massey Jackson, bir yazar olarak hayatımın önemli anlarındaki önemli destekleri için.

Shaw'lar, bana evimden uzakta bir ev verdiler.

Ailem -annem, babam, Alice, Nan ve Madison, Georgia, Best'ler- bana bunun çok büyük bir hayal olduğunu hiç söylemediler. Özellikle annem ve babama: beni kitaplarla dolu bir evde büyüttüğünüz ve kendi örneğinizle bana hikâyeler anlatmanın değerini gösterdiğiniz için teşekkür ederim.

Ve son olarak, son on yılını veremin ölmenin en romantik yolu olduğuna dair şakalarımı dinleyerek geçiren her arkadaşım için: Üzgünüm. Söz veriyorum, gerçekten öyle olmadığını biliyorum.

Bu Seriden Daha Fazlası

Sevmek ve Nefret Etmek

Kitap 2

Önizleme için okumaya devam edin

Sevmek ve Nefret Etmek

LOATH

MARTHA WATERS

Bir

Temmuz 1817

Diana her zaman, eski moda bir bahis için balo gibi bir yer olmadığını söylerdi.

Daha doğrusu, böyle bir bahse girdikten sonra, bu akşamdan geçerli olmak üzere şimdi söylemeye başlayacaktı. Aylardan Temmuz'du ve yılın sonuna doğru yaklaşıyorlardı.

Londra Sezonu, Diana'nın toplamda altıncı, kocası Vikont Templeton'ın ölümünden bu yana ise üçüncü sezonuydu. Lord ve Leydi Rocheford'un evindeki kalabalık bir balo salonundaydı; sezon sonu suaresi, Diana'nın şu anda aklına gelmeyen nedenlerden ötürü, tonlar arasında en çok rağbet gören davetlerden biriydi, çünkü sıkıca sıkıştırılmış bedenlerin ve üzerinde ve çevresinde yanan hesaplanamaz sayıda mumun ısıcağında bunalıyordu.

Diana aslında bütün akşamı oldukça sıkıcı buluyordu. Son zamanlarda bu hissi daha sık yaşamaya başlamıştı ve bu durum yeniliği açısından oldukça rahatsız ediciydi. İlk kez sahneye çıktığında teyzesi ve eniştesinin evinden kaçmaya o kadar hevesliydi ki, kraliçenin önünde reverans yapar yapmaz kendini Londra'nın sosyal girdabına atmış, Templeton'la evlendikten sonra da hız kesmemişti. İki buçuk yıl sonra Templeton'ın ölümü elbette onu oldukça yavaşlatmıştı ama yas dönemi sona erdiğinde sosyeteye yeniden katılmak için yeterince hevesliydi ve bir kez daha kendini

balolar ve akşam yemeği partileri, Venedik kahvaltıları ve tiyatrodaki geceler, müzikaller ve Vauxhall Bahçeleri'ne gezilerin amansız döngüsü.

Ancak son zamanlarda bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordu. Görünüşe göre, bir zamanlar sahip olmayı hayal ettiği her şeye sahipti: onu zengin, unvanlı bir dul olarak bırakarak uygun bir şekilde sona eren zengin, unvanlı bir koca; her hevesine hizmet edecek hizmetçilerle dolu bir Londra şehir evi ve hayal edebileceği kadar çok resim malzemesi; günlerini canlandıracak sevgili arkadaşlar; bir akşam flört etmek için çok sayıda yakışıklı beyefendi.

Yine de bu akşam, arkadaşlarıyla boş boş sohbet ederken, arkadaş Emily'nin dans pistinde hafif skandal Lord Julian Belfry'nin kollarında dönmesini izlerken, kendini belli belirsiz bir tatminsizlik içinde buldu.

Bu yüzden Willingham Markisi'nin ağzını açmak için o anı seçmesi çok yerindeydi -bu karar onun için, pek çok erkek için olduğu gibi, genellikle bir hataydı- ve ona aşağıdaki uyarıyı yaptı:

"Belfry ile Leydi Emily'yi eşleştirmeyi düşünüyorsanız hata yapıyorsunuz. Evlenmek için daha az olası bir adam görmedim. Şöhreti hakkında hiçbir şey duymadınız mı?"

Diana yavaşça dönüp bir kaşını kaldırarak ona baktı. "Mmm, evet," diye kabul etti ve Willingham'a tatlı bir gülümseme verdi. "Ama sizinkinden daha kötü olduğunu düşünmemiştim lordum."

Willingham'ın ağzı, tercih ettiği o sinir bozucu yarım sırıtışla kıvrıldı; mavi gözleri, elmacık kemikleri ve güçlü çenesiyle son derece yakışıklı bir yüzü vardı ve bu sırıtış bir şekilde, haksız bir şekilde, onu daha az çekici kılmak yerine daha çekici kılıyordu. "Touché. Yine de benim de evlenmeye niyetim yok, yani demek istediğim hâlâ geçerli."

"Öyle diyorsun," dedi Diana büyük bir kuşkuyla. "Ama size bir marki olduğunuzu hatırlatmama gerek var mı? Bir noktada bir varis çıkarmanız gerekecek."

Willingham omuz silkti. "Mirası almaktan oldukça memnun olacağından şüphe duymadığım bir kuzenim var. Çok doğurgan bir

Hatırladığım kadarıyla karımdı."

Diana sabırsızca başını salladı. "Saçmalama. Elbette evleneceksiniz." Arkadaşlarının bu konuşmayı fark etmeye başladıklarının belli belirsiz farkındaydı; gözlerini Willingham'ın yüzünden ayırmasa bile onların dikkatinin kendisine ve Willingham'a odaklandığını hissedebiliyordu. Söz konusu arkadaşlar en yakınlarıydı: Diana'nın arkadaşı Violet ve kocası Lord James Audley; Diana'nın erkek kardeşi Penvale ve Violet'in yeni arkadaşı ve yakın zamana kadar Willingham'ın sevgilisi olan Leydi Fitzwilliam Bridewell.

Willingham yine omuz silkti, bu hareket o kadar rahatsız ediciydi ki Diana dinleyicilerini bir kez daha unutuverdi. "Sen öyle diyorsan," dedi. "Henüz çekilmez bulmadığım bir sosyeteyle tanışmadım, bu yüzden ikna olmadığım için beni bağışlayın."

Diana dişlerini sıkarak, "Beni sosyeteyle takdim edildiğim zamanlardan tanıyorsun," dedi.

"Öyle mi yaptım?" Willingham sordu, şaşkınlığı o kadar barizdi ki, başka biri olsaydı gülmek isterdi. "Oh, haklı olduğuna inanıyorum."

Özür dilememesi oldukça dikkat çekiciydi.

Diana kendini sakinleştirmeye çalışarak bir nefes aldı. Willingham'ın onu sinirlendirmeye bile çalışmadan sinirlendirme gibi sinir bozucu bir yeteneği vardı ve bu yüzden ağzından çıkan bir sonraki kelimelerin, o daha doğru dürüst düşünmeye bile vakit bulamadan söylenmiş olması belki de pek şaşırtıcı değildi. "Bahse girerim bir yıl içinde evleneceksin. Sana üç çırpıda bir gelin bulabilirim."

Willingham buna yüksek sesle güldü. "Bu cebimdeki para olurdu, Leydi Templeton."

"O zaman bahsi kabul ediyorsun?" Diana bastırdı. "Ve sana doğru bir evlenilebilir bayanlar geçidi göndermeme izin verecek misin?"

"Nedendeğil mi?" Willingham sordu, ile ve Cinsiyetine özgü yersiz bir güven. "Her nasılsa bu cazibeye karşı koyabileceğimi düşünüyorum. Ne üzerine bahse girelim?" Diana durdu, düşündü; eğer bu işi yapacaksa, tabiri caizse her şeyini ortaya koyabilirdi. "Yüz pound." Konuşurken doğrudan Willingham'ın gözlerinin içine baktı, böylesine fahiş bir tekliften kaçınması için ona meydan okuyordu.

toplamı; bir saniyenin çok küçük bir kısmı için durakladı.

"Tamamdır," dedi hızlıca, sonra elini uzattı. "El sıkışalım mı?"

Az önce adamlar, hizmetçilerinin yıllık maaşlarının önemli bir kısmını karşılayacak bir meblağ üzerine bahse girdiği düşünülürse, tereddüt ettiği anın şimdi olması biraz saçmaydı ama bir erkeğin elini eşitmiş gibi sıkmaya alışık değildi; daha çok erkeklerin aşırı centilmenlik gösterileriyle elinin üzerinde gezinmesine, göğsünü bir an olsun görmeye çalışmasına alışkındı. Yine de elini uzattı ve onun elini sıkıca sıktı. Adamın tutuşu güçlü ve şaşırtıcı derecede güven vericiydi; bu sonuncusu genelde Willingham'la ilgili herhangi bir şeye yakıştırılabileceği bir sıfat değildi.

Ve böylece anlaşmaya varıldı: Willingham bir yıl içinde evlenecek ya da Diana ona yüz pound ödeyecekti. Diana bu bahsi kabul etmenin belki de en iyi düşünülmüş kararı olmadığını rahatlıkla itiraf edebilirdi. Şimdi arkadaşlarının önünde ona meydan okuduğuna göre, Willingham'ın önümüzdeki on iki ay içinde evlenmesi fikrinin pek olası olmadığını düşündüğünü itiraf edemezdi. Yine de, Willingham'ı gelecek yıl boyunca her sosyal etkinlikte tanıdığı her bekâr hanımla tanıştırmak gülmek için iyi olabilirdi. Sadece bu bile yüz pound kaybetmeye değerdi.

Yine de, bir saatten kısa bir süre sonra Willingham'ın büyükannesiyile karşılaşmasaydı, bundan çok ciddi bir şey çıkmayabilirdi.

Willingham'ın Dowager Marchioness'i tonlar arasında bir efsaneydi. Yıllarca dul kalmış, yıl boyunca Londra'da yaşamış ve neredeyse aynı ölçüde hem hayranlık hem de korku uyandırmıştı. Sivri dili birden fazla itibarı yerle bir etmişti ve bir şekilde sosyal gücünden zerre kaybetmeden, istediği kişiye istediği şeyi söyleme sihirbazlığını yapmıştı.

Doğal olarak Diana ona bayılıyordu ama şu anda onu gördüğüne pek memnun olduğunu söyleyemezdi. Diana, Violet ve Emily'yle birlikte dinlenme odasına yaptıkları geziden yeni dönmüştü; Violet kocasını aramak için ortadan kaybolmuş, Emily de Oxford'dan yeni gelmiş, tonun en güzel hanımlarından biriyle dans edeceği için dehşete kapıldığı her halinden belli olan, kızarmış, kekeleyen genç bir delikanlıya dans sözü vermişti. Diana kendi dans kartına baktı ve bu dansı Audley'e vaat ettiğini fark etti. Violet'ın onu aramaya çıktığında yüzünde beliren kararlı ifadeye bakılırsa, Diana onun bu dansı talep etmek için ortaya çıkacağına pek ihtimal vermiyordu.

Bunun yerine, tanıdığı birkaç hanımla sohbet etmek ve birkaç beyefendiye çapkınca bakmak için durarak odanın içinde ilerledi. Bir kontun ikinci oğlu ve son derece itibarsız bir çapkın olan Henry Cavendish gözüne çarpmış ve tam kalabalığın arasından ona doğru ilerlemeye başlamıştı ki, dirseğinin güçlü bir şekilde kavrandığını hissettiğinde ağzının kenarlarında umut verici bir gülümseme belirdi.

"Leydi Templeton, bunu bir kez daha düşünmenizi tavsiye ederim."

Diana döndü ve daha sahibini görmeden sesi tanıdı. "Leydi Willingham," dedi reverans yaparak. "Ne demek istediğinizi anlayamıyorum."

Jeremy'nin büyükannesi leylak rengi ipekten ağırbaşlı bir gece elbisesi giymişti, ufak tefek vücudu son derece düzgün bir duruş sergiliyordu. Beyaz saçları zarif bir şekilde geriye doğru taranmıştı ve elinde bir yelpaze vardı.

Diana kişisel olarak bir soğutma aracından ziyade sahibinin özgürce dedikodu yapmasına izin vermek için daha fazla iş yaptığını hissetti.

"Bana naz yapma, sevgili kızım," dedi dul markiz sertçe. "Genç Cavendish tam bir bela, benden söylemesi, babası o aptalın birkaç dakika farkla küçük ikiz olarak doğduğuna çok şükretmiş olmalı. İkizleri her zaman biraz anormal bulmuşumdur," diye ekledi ve bu düşünceyi onaylamayarak başını salladı. "Bana sorarsanız aynı anda çok fazla bebek var."

Diana, "Cennetteki babamızın böyle bir düzenleme yapmadan önce size danışmayı düşünmemiş olması çok yazık," diye onayladı.

"Bu kadarı yeter artık," dedi dul markiz kaşlarını çatarak. "Sen de en az torunum kadar kötüsün."

"Kulaklarım adımın sesini mi duydu?" Willingham'ın sesi Diana'nın solunda bir yerden geldi. İçinden gelen bir iniltiyi bastırarak döndü ve Willingham'ın onlara doğru ilerleyişini, büyükannesinin yanağına kendini beğenmiş olarak tanımlanabilecek bir öpücük konduruşunu izledi. "Pek çok cazibemi anlatmak üzere misin?" diye sordu güneşli bir sesle, Diana'nın varlığını onaylayan tek hareketi başını kısa bir süre sallamak oldu.

"Bu oldukça kısa bir sohbet olurdu," dedi Diana tatlı bir sesle.

"Leydi Templeton beni pohpohlamayı seviyor," diye sır verdi Willingham büyükannesine komplocu bir ses tonuyla.

"Daha başlamadan bitti," diye devam etti Diana düşünceli bir şekilde çenesine vurarak.

"Eğer benim birçok çekici özelliğimi tanımlamakta bu kadar zorlanıyorsanız, gelecek yıl bu zamanlar evleneceğimden bu kadar emin olmanıza şaşıyorum."

Bir av köpeğinin kokuyu alması gibi, dul markizin -yakınlarındaki birkaç çifte doğru hafifçe kaymış olan-dikkati jilet gibi keskin bir şekilde torununun üzerinde toplandı.

"Anlayamadım?" diye sordu zorlukla gizlenen bir neşeyle.

"Ee," dedi Willingham, tehlikeyi sezecek kadar -sadece-zeki olduğu belliydi.

Diana neşeyle, "Lord Willingham'ın bir yıl içinde evleneceğine dair bahse girdim," diye açıkladı. Willingham'ın büyükannesinin delici bakışları altında kıvrandığını görmek bile kaybedeceği her kuruşa değerd.

"Öyle mi?" diye yavaşça sordu dul markiz, gözlerinde spekülâtif bir parıltı belirmişti. "Ne kadar hoş bir fikir."

"Willingham, konuşmanın gittiği yön üzerinde bir tür kontrol sağlama ihtiyacı hissediyor gibi görünerek, "Bu bahsi kabul etmekten oldukça mutlu olduğumu belirtmeliyim," dedi. Kendimi büyük bir tehlike içinde görmüyorum, anlıyorsunuzdur."

"Evet canım," dedi büyükannesi dalgınca, ilgi dilenen bir köpeği okşar gibi omzunu okşayarak. "Erkekler hep böyle der."

"Evet, Willingham," diye masumca onayladı Diana. "Kalbin yolları konusunda senden çok daha bilge olan büyükannene karşı çıkmaya cüret edemezsin herhalde."

"Biraz abartıyorsunuz, Leydi Templeton, ama genel duyguyu alkışlıyorum." Dowager Markiz'in yelpazesi, sahibinin beynindeki çarkların dönme hızıyla eş zamanlı olarak sallanma hızını artırdı. "Jeremy," dedi aniden torununa dönerek, "sekreterimden ev partinize davetinize bir yanıt aldınız mı?"

Willingham kederli bir ifadeyle, "Gerçekten de öyle, büyükanne," dedi, mavi gözleri inanılmaz derecede irileşmişti. "Senden gelen bir başka ezici ret cevabını okumak doğal olarak kalbimin yumuşak kısımlarına dokundu, ama eninde sonunda bu hayal kırıklığını atlabileceğime inanıyorum."

"Yeter Jeremy, Leydi Templeton'ın yarısı kadar bile çekici değilsin." Diana buna karşılık olarak Willingham'a kaşlarını çatarak kendinden memnun bir şekilde baktı ve açıkçası bir azize yakışır şekilde kendini tuttuğunu gösterdi.

"Ancak sanırım fikrimi değiştirdim," diye devam etti dul markiz. "Size gerçekten teşekkür etmeliyim, Leydi Templeton," diye ekledi, dikkatini -ve yelpazesini kuvvetle sallayarak yarattığı esintiyi- Diana'ya doğru çevirerek. "İşlerin yeterince uzamasına izin verdiğimi görmemi sağladınız. Artık işlerin kontrolünü elime almanın zamanı geldi."

"Evet," dedi Diana kararsızca, neyi kabul ettiğini tam olarak anlayamamıştı.

"Mükemmel," dedi yaşlı markiz hızlıca, bakışları Diana ve Willingham arasında gidip geliyordu. "Bu ev partisini dört gözle bekleyeceğim. Çok verimli geçeceğini tahmin ediyorum."

Diana, Willingham'ın yüzündeki endişe ifadesine içten içe gülmekle meşgul olduğundan, dul markizin kendisine yönelttiği dikkatli bakışı pek fark etmemişti. Yakında yaptığı hatayı düşünecek ve pişman olacaktı.

Sevmek ve Nefret Etmek

Martha Waters

About s/e Aus/ox

Martha Waters güneşli Güney Florida'da doğup büyüdü ve Chapel Hill'deki Kuzey Carolina Üniversitesi'nden mezun oldu. Kuzey Carolina'da çocuk kütüphanecisi olarak çalışmakta ve boş zamanlarının çoğunu seyahat ederek geçirmektedir. *To Have and to Hoax* onun ilk romanıdır.

SimonandSchuster.com

www.SimonandSchuster.com/Authors/Martha-Waters

[@AtriaBooks](https://www.facebook.com/AtriaBooks)

[@AtriaBooks](https://twitter.com/AtriaBooks)

[@AtriaBooks](https://www.instagram.com/AtriaBooks)

**Umarız bu Simon &
Schuster e-kitabını
okumaktan keyif
almışsınızdır.**

E-posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap alın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni çıkan kitaplar, fırsatlar, önerilen okumalar ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın.

Kaydolmak ve hüküm ve koşulları görmek için aşağıya tıklayın.

[KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydedebilmemiz ve okumaktan hoşlandığınız şeyleri size daha fazla gönderebilmemiz için e-postanızı tekrar sağlayın. Gelen kutunuzda özel teklifler almaya devam edeceksiniz.

Simon & Schuster, Inc. şirketinin bir baskısıdır.
1230 Avenue of the Americas
New York, NY 10020
www.SimonandSchuster.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayal ürünüdür. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2020 Martha Waters tarafından

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için, Atria Books Yan Haklar Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 adresine başvurunuz.

İlk Atria Karton Kapak baskısı Nisan 2020

ATRIA PAPERBACK ve kolofon Simon & Schuster, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-866-506-1949 veya business@simonandschuster.com adresinden Simon & Schuster Special Sales ile iletişime geçin.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için 1-866-248-3049 numaralı telefondan Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile iletişime geçin veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

İç tasarım A. Kathryn Barrett Kapak tasarımı ve İllüstrasyon Ella Laytham

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloqlaması

İsimler: Waters, Martha, 1988- yazar.

Başlık: Sahip olmak ve kandırmak : bir roman / Martha Waters.

Açıklama: Atria Paperback ilk baskı. | New

York : Atria Paperback, 2020.

Kimlikler: LCCN 2019031862 (basılı) | LCCN 2019031863 (e-kitap) |

ISBN 9781982136116 (ticari cilt) | ISBN 9781982136123 (e-kitap)

Konular: GSAFD: Regency 1ction. | Aşk hikayeleri.

Sınıflandırma: LCC PS3623.A8689 T6 2020 (basılı) | LCC PS3623.A8689 (e-kitap) |

DDC 813/.6-dc23

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2019031862> adresinde mevcuttur LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2019031863> adresinde mevcuttur

ISBN 978-1-9821-3611-6
ISBN 978-1-9821-3612-3 (e-kitap)

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

